

НЕПОЗВОЛЕНИ ИГРИ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА **БАРД**

Барбара
Тейлър
Бредфорд

Когато любимите ти хора
са застрашени, си готов на всичко...
дори на непозволенни игри!

БАРБАРА ТЕЙЛЪР БРАДФОРД НЕПОЗВОЛЕНИ ИГРИ

Превод: Анета Макариева-Лесева

chitanka.info

В тиха английска провинция една млада жена е нападната и изнасилена. Измъкнала се жива като по чудо, тя заминава за Ню Йорк, за да изгради нов живот. И нова самоличност. Поема на пътешествие, което ще я отведе до модния подиум в Париж, където ще се превърне в муза и супермодел на прочутия френски дизайнер Жан-Луи Трмон.

В Ню Йорк Ем се влюбва от пръв поглед в красивия актьор Лари Вон. Скоро те стават най-популярната двойка в света, появяват се на корицата на всяко известно списание, печелят милиони почитатели. Успешната кариера и щастливият брак помагат на Ем да загърби демоните от миналото.

Но следват нови драматични събития. Инцидентите, които сполетяват героите, се оказват организирани покушения срещу Ем и семейството ѝ. Тя е решена да не се спира пред нищо, за да ги защити. Същото си мисли обаче и една тъмна личност от миналото — психопат с престъпни намерения, който се е закълел да унищожи света на Ем завинаги.

„Непозволени игри“ е завладяваща приказка за смелост и отмъщение, за любов и страст, за предателство и триумф, чието действие се развива между Ню Йорк и столиците на модата — Лондон и Париж, и екзотичните мегаполиси Истанбул и Хонконг.

В памет на Патриша Паркът, моята редакторка е Англия и скъпа приятелка от трийсет години, която почина на 20-ти март 2009.

Ти ме научи да се вслушвам и аз го направих. Продължавам да те слушам, Патриша, и винаги ще бъде така.

Тази книга посвещавам и на съпруга си Боб, който добре знае защо, с цялата си искрена и неувяхваща любов.

ПРОЛОГ

март 2006

Едрият здравеняк, прехвърлил трийсетте, се подпираше на буса видимо разтревожен. Дръпваше дълбоко от цигарата си и се чудеше защо се бави Барт. По неговите сметки вече трябваше да е свършил работа и да се е върнал. Погледна часовника. Минаваше четири. Отдавна трябваше да са тръгнали обратно към Лондон.

Тъкмо обмисляше дали да не отиде да потърси Барт, но изведнъж наостри слух, приведе се напред и примижа срещу проблясващото между клоните на дърветата слънце. Напрегнато се ослуша, като се опитваше да определи какво беше дочул току-що. Боричкане? Кършене на клони? Да, това беше. Това сподавен писък ли беше? Като че ли...

Искрено се надяваше да не са старите номера на Барт. Тогава щяха да загазят. Без майтап. Направо си бяха пътници.

Нетърпението му нарастваше, а с него и някакво предчувствие. Сам — както му беше името — взе внезапно решение. Хвърли цигарата си на земята и я стъпка с крак. Извади ключа от контакта, затвори вратата на буса и забърза към гората. Навлезе в сумрака. Гъстите корони на дърветата образуваха тъмен навес над главата му, който спираше слънчевата светлина.

След няколко минути Сам наближи сечището. Звучите станаха по-ясни. Барт псуваше през зъби и пъхтеше... последва женски писък, сетне внезапно заглъхна. Отново боричкане.

Сам тихичко изруга, затича се и завика:

— Барт! Барт! За бога, престани!

Стреснат, Барт извърна рязко глава, понадигна се към Сам и това охлаби хватката му.

Младата жена, притисната под него, се възползва на мига, замахна с дясната си ръка и с невероятна сила стовари един камък по главата му. После направи отчаяно усилие и с две ръце го избута от себе си. Той се претърколи по гръб. От раната му шуртеше кръв.

Тя побърза да се изправи на крака, вдигна джинсите си и побягна навътре в гората, крещейки:

— Джипо! Джипо! Давай, момче.

Сам стоеше вцепенен, ужасен от провала. Изцвилване, тропот на копита и той разбра, че момичето офейка. Вече никога нямаше да я хванат.

Като дойде на себе си. Сам се втурна към Барт, който лежеше по гръб със затворени очи, с глава и лице, потънали в кръв. Наведе се над него, напипа слаб пулс, дочу едва доловимо дишане. Беше жив. Поне засега. Тъпото му копеле да тръгне да чука момичето. На ти сега!

Сам го хвана под мишниците и го повлече по пътеката, като спираше от време на време, за да си поеме дъх. Целият плувна в пот. Беше необичайно топло за март. Когато най-сетне стигнаха до буса, отвори задната врата и издърпа Барт вътре. Прикри го с едно одеяло, метна се зад волана и подкара на заден. Щом стигна до наклона, направи обратен завой, спусна се до главния път и пое на юг. Знаеше, че трябва да се отдалечи от района по най-бързия начин, преди момичето да е подало сигнал.

Напрегнат и мрачен, той летеше напред. Скоро реши да намали скоростта. Само това му липсваше, някое местно ченге да му се лепне на задника.

По дяволите, това си беше катастрофа. Направи болезнена гримаса. Шефът щеше да ги обеси на собствените им черва, задето бяха оплескали работата и не бяха ликвидирали момичето. Я, чакай. Барт беше тоя, дето се издъни. Не той. Но като знаеше как действа шефът, беше сигурен, че и на двамата ще им види сметката.

Не и ако оправи работата. Не и на него, мърмореше си Сам. Но какво да прави с ранения Барт или с трупа му? Как да постъпи? Да го стовари пред някоя болница в друг град? Да го зареже край пътя? Не знаеше. Единственото, което знаеше, бе, че трябва да се спаси от гнева на шефа...

ПЪРВА ЧАСТ
ВЛЮБВАНЕ
АВГУСТ-ДЕКЕМВРИ 2006

*„Ела, любов, живей със мен на бряг от
пясък позлатен и ще разсея твойта скука в
реката, с въдица и кука.^[1]“*

Джон Дън

1.

Младата жена решително крачеше по Пето авеню сред пороя, вгълбена в мислите си, без да обръща внимание на втренчените погледи на минувачите.

Те обаче я забелязваха. Заглеждаха я, кимаха одобрително или се усмихваха с възхищение. Привличаше внимание с екзотичния си вид — високи скули, широко чело, върху което се открояваха черни вежди, красиво извити над големи тъмни очи. Смолисточерната ѝ коса бе гладко опъната на опашка, която стигаше почти до кръста ѝ. Без да е красавица в традиционния смисъл, изглеждаше привлекателна по свой уникален начин. Висока, стройна, гъвкава, тя се движеше с грация и вродена елегантност.

Беше облечена семпло — черен памучен потник и обувки тип „балетни пантофки“. Единствените ѝ бижута бяха големи перлени обици и часовник. Носеше поовехтяла, добре поддържана чанта „Кели“ на „Ермес“, тя явно бе видяла и по-добри времена, но стоеше добре на ръката ѝ.

Дъждът се лееше като из ведро, но тя вече беше мокра до кости и се бе отказала да чака такси. Всички бяха заети. Прибираше се в квартирата си, която, за нейно облекчение, се намираще наблизко. След две пресечки щеше да се озове на Западна дваисет и втора улица и Девето авеню.

Преди месец с помощта на единствения си приятел в Ню Йорк — млад мъж на име Дакс, си бе намерила съвършеното жилище в сграда с кафява каменна облицовка на тази прекрасна стара улица: уютна стая с два големи дрешника и самостоятелна баня. Челси ѝ напомняше за Лондон, от него лъхаше на просперитет и я караше да се чувства в свои води.

Освен Лондон, зад себе си бе изоставила и името си. Представяше се като Ем, а Ем нямаше нищо против дъжда този ден. Тъкмо поразхлади августовската жегата. По обед беше около четирийсет градуса на сянка. Лени, младата рецепционистка в агенцията за модели

„Блейн“, ѝ бе заявила широко усмихната: „Обзалагам се, че днес можем да опържим яйце на тротоара, Ем. Да пробваме ли?“

Ем се бе посмяла заедно с нея от учтивост. Лени ѝ помагаше от първия миг на запознанството им, още с появяването си в „Блейн“ — няколко дни след пристигането си в Манхатън, вече почти два месеца. Макар от агенцията още да не ѝ бяха осигурили работа, я окуражаваха, а приятелското отношение на Лени ѝ бе подкрепа. Щеше да успее като модел. Нямаше избор. Трябваше да се докаже не само пред семейството си, но и пред себе си и нищо нямаше да я спре.

Ем погледна часовника си и смръщи вежди. Беше почти четири часа — девет вечерта в Лондон. Обикновено всеки петък по това време се обаждаше на сестра си. Макар да беше навършила двайсет години и да се мислеше за много самостоятелна, по-голямата ѝ сестра се тревожеше, че е сама в Ню Йорк. Но тя пък за какво ли не се тревожеше. Такава си беше. Ем я обичаше и много ѝ липсваше, но желанието ѝ да се справя сама бе надделяло. Опитваше се да стане модел — новата Кейт Мос. Усмихна се вътрешно на тази мисъл. Само ако можеше да стане. Забърза крачка, пресече Седмо авеню и оттам пое към Осмо.

Жилището ѝ се намирало по средата на Двайсет и второ авеню, между Девето и Десето. Като се приближи, видя, че някой седеше сгущен на най-горното стъпало пред входната врата. Веднага разпозна приятеля си Дакс, с когото се бяха запознали в агенцията. Облечен в джинси и тениска, той се опитваше да се скрие под разперения над главата му вестник. Изкачи бързо стъпалата и забеляза, че трепери и изглежда блед и прогизнал.

— Дакс, какво правиш тук? — учуди се тя, докато вадеше ключа от чантата си.

— Кисна — изстреля той и се ухили.

— Забелязвам. Влизай. Целият трепериш... да не си болен?

— Малко съм настинал — промърмори той, — това е. — Дакс се изправи и я последва вътре.

От двамата се стичаше вода върху плочките в коридора. Ем го хвана за ръка и го заведе до малкия дрешник, като му припомни, че Джо, от която бе наела квартирата, държеше на безупречния ред.

— Съблечи се тук и се подсуши. Има хавлии в гардероба. След минутка ще ти донеса нещо сухо.

— Благодаря — отвърна той с вяла усмивка, все още треперещ. Ем събу мокрите си пантофки и изтича нагоре към стаята си.

За няколко секунди свали мокрите дрехи, бельото и ги хвърли във ваната, избърса се и облече памучни панталони, тениска и сухи обувки. Грабна един голям халат за баня, слезе долу, почука на вратата на дрешника и когато тя се отвори, я бутна в протегнатата ръка на Дакс.

— Това би трябвало да ти стане, Дакс. Чакам те в кухнята. Ще направя горещ чай.

— Английският пенкилер — изсумтя той.

— Не го подценявай — посъветва го Ем и забърза към кухнята. Щом сложи чайника на печката, извади мобилния телефон от джоба на панталона си и набра сестра си в Лондон.

— Здравсти, аз съм! Жива и здрава съм, и шавам! Ти как си, Бърди?

— Добре съм, скъпа, много добре тази седмица. Виж, знаеш, че мразя името, което ми измисли като малка. Да забравим за него, става ли?

Доловила закачката в гласа ѝ, Ем избухна в смях, а после попита:

— Какво става с работата? Върви ли?

— Да, върви. Чух се с мама и татко. Изпращат ти поздрави. Баба също.

— Как е тя? Има ли подобрене?

— Да, много по-добре е. Сигурна съм, че е заради присъствието на нашите в Австралия. Знаеш как мама успява да вдъхва кураж на хората около себе си, особено на баба.

— Радвам се. Ще ѝ се обадя през почивните дни. Нещо друго?

— Нищо особено... — Сестрите побъбриха още няколко минути и затвориха. Ем остави мобилния си телефон върху компютъра и извади от бюфета големия кафяв чайник, който беше купила, когато се нанасяше в тази квартира.

Пусна вътре шест пакетчета английски чай и ги заля с вряла вода. Ем постоянно мислеше за сестра си, която овдовя и сега живееше сама. Съпругът ѝ бе починал от инфаркт преди две години и тя още скърбеше за него. Нищо чудно. Бяха толкова близки, толкова влюбени — едно цяло. И изведнъж, най-неочаквано, той отпътува, просто така, за част от секундата. Беше едва на трийсет и три, толкова млад.

Както каза брат ѝ тогава, животът е пълен с изненади, седемдесет и пет процента, от които лоши. Тя не се бе съгласила с него, бе го нахокала за цинизма, но вече си мислеше, че е бил прав. Животът не пропускаше случай да ти нанесе някое кроше. Баща ѝ бе реагирал по типичния си начин. Беше им напомнил, че става каквото е отредено, че всичко си върви по правила, които никой не може да променя. Ем, застанала с ръка върху чайника, въздъхна тихичко и се замисли колко много ѝ липсваше сестра ѝ. Тя бе най-близката ѝ приятелка.

— Да не те обидих, Ем? За чая, имам предвид?

Ем подскочи стресната, обърна се към Дакс и възкликна:

— Не те чух да влизаш в кухнята. Изплаши ме.

— Съжалявам.

Ем му се усмихна.

— Разбира се, че не, Дакс. Не съм толкова обидчива. — Тя се смръщи срещу него: — Все още изглеждаш премръзнал. Горещият чай ще ти помогне — увери го тя, пресегна се да извади две чаени чаши от бюфета, напълни ги с чай и добави мляко.

— Ела, Дакс, да поседнем.

Той пристегна колана на халата и се позагърна, за да се стопли, а после се настани срещу нея и обгърна чашата с ръце.

— Дойдох да търся Джо — започна той след няколко секунди. — Но се радвам, че не е тук. Осъзнах, че всъщност ти си човекът, с когото искам да говоря... С теб мога по-спокойно да обсъдя проблемите си.

— Знаеш, че ще ти помогна с каквото мога — окуражи го Ем, като го наблюдаваше внимателно и си мислеше, че вероятно иска да сподели нещо за Джо. Зачуди се, защото преди никога не бе го правил. Реши, че просто е любезен, и го подкани:

— Казвай, Дакс, какво има.

— Какво ли не — въздъхна той, след като бе останал замислен минута-две. — И понеже нищо не върви тук, сериозно обмислям да се върна в Ел Ей.

— За постоянно или само на гости? — попита тя.

— За постоянно. Знаеш, че искам да бъда актьор, а не модел и явно единственият начин да го постигна, е да опитам късмета си в Ел Ей.

Ем присви тъмните си очи и произнесе бавно:

— Но, Дакс, смяната на града няма да те отърве от проблемите. Те ще си вървят с теб.

— Не всички. Ако се преместя, ще се разделя с Джо и единият ще отпадне.

— Така ли? Кой точно?

— Обърканият ми интимен живот.

— Объркан? Наистина ли? — тя изправи гръб и докато отпиваше от чая си, гледаше Дакс над ръба на чашата в очакване на отговора му.

— Така мисля. Виж, отношенията ми с Джо зациклиха. Всъщност, ако трябва да съм искрен, направо замряха. Още я харесвам. В началото мислех, че тя е любовта на живота ми. Но нещо не вървеше и мисля, че тя загуби интерес, а пък и да ти призная, моите чувства също охладняха. — Той се облегна назад на стола и отпи голяма глътка чай, облекчен от признанието си.

— Може би е така, защото си мислиш, че тя е загубила интерес към теб, но аз съм сигурна, че не е така. Всеки път, когато ѝ се обадиш, е щастлива, уверявам те. Не забравяй, че аз живея тук.

— Всъщност има и друг проблем. — Дакс се приведе над масичката и прошепна: — Хлътнах по друг. Джо все я няма напоследък и аз оставах сам и... ами виж, срещнах човек, който силно ме привлича и е луд по мен.

— О! — Ем се втренчи в него онемяла.

Дакс продължи:

— Направо е страхотен, наистина е специален.

— О, разбирам — промълви Ем и остави чашата си.

— Не гледай така стреснато — побърза да ѝ обясни той. — Аз тъка на два стана, ако разбираш какво искам да кажа. И двамата ме правят еднакво щастлив. — Изведнъж се усмихна и лицето му се озари. — Но не ми се иска прекалено да се обвързвам с него, затова мисля, че трябва да замина за Ел Ей. Да преследвам дългогодишната си мечта, така да се каже. Ще се пробвам като актьор, а любовно-сексуалния си живот ще оставя на стендбай, ако схващаш мисълта ми.

— Да, схващам и пак ще повторя. Проблемите ще те преследват, където и да отидеш.

— Не, няма. Оставям Джо и Джейсън зад гърба си. Разчиствам два от проблемите! Ще се захвана само с кариерата си. — Внезапно се разкашля, скочи, извини се и се втурна към кухнята.

Ем го проследи смръщена. Признанието му за неговата бисексуалност нито я разтревожи, нито скандализира. Притесняваше се за здравето му. Наистина изглеждаше болен. Върна се след малко, духайки нос в кърпичка.

— Извинявай — каза той и седна.

— Май сериозно си настинал. — Тя стана, отиде до един от шкафовете, извади шишенце „Тиленол“ и му го подаде. — Вземи две от тези и си изпий чая.

— Добре, мамо — усмихна ѝ се той и глътна три хапчета. — Е, слава богу, най-последно спря да вали — отбеляза, загледан през прозореца. — Ем, да ходя ли в Ел Ей, или не?

— Откровено казано, не знам — вдигна рамене Ем. — Предполагам, че там е по-лесно, имам предвид да се добереш до роля. От друга страна, чувам, че в Холивуд има актьори под път и над път и че всички били страхотно талантиливи — и мъжете, и жените. — Тя го погледна изпитателно. — Да не би да бягаш от Джо и Джейсън? Това ли е?

— Нищо подобно. Просто мисля за бъдещето си в киното. Знаеш ли на колко кастинга съм се явявал. Много преди да се познаваме.

— Тогава помисли още малко. Не предприемай нищо прибързано. Дай си още няколко седмици, опитай се да си намериш работа в Ню Йорк, роля в телевизията или пък в театъра. А що се отнася до Джо, кажи ѝ, че всичко е свършило, ако е така. Тя е голямо момиче, ще разбере. Нали вярваш, че е загубила интерес към теб. А с Джейсън имаш две възможности — или оставаш с него, или се сбогуваш. Така ще можеш да се концентрираш върху кариерата си.

Дакс остана заяпан в нея, после се разсмя неудържимо и се разкашля в кърпичката си. Когато се успокои, хитро ѝ се усмихна:

— Не знам за друго, но те бива в приказките. Направо си кажи какво мислиш.

— И какво си мисля?

— Че дрънкам глупости.

— Не е вярно, не си мисля нищо лошо за теб, Дакс, наистина. Сестра ми все казва, че винаги стрелям право в целта. Така е и сега. — В този момент телефонът иззвъня и тя се пресегна да го вдигне. — Ало? — остана заслушана известно време и после каза: — Добре,

значи ще останеш там през целия уикенд? — Ем със знаци му показва, че е Джо, и го попита дали иска да говори с нея.

Той енергично поклати глава.

Ем остана заслушана и накрая каза:

— Добре, Джо, аз ще го направя и ще бъда тук през почивните дни. Ще се видим в понеделник. — Тя затвори и обясни: — Джо е при сестра си в Ню Джърси за уикенда, както вероятно си се досетил.

— Ето, виждаш ли, сигурен съм, че охладнява към мен.

— Както и ти. Да не кажем, че имаш известна преднина.

Той кимна в потвърждение на думите ѝ.

— Мисля да направя голяма тенджерка здравословна френска супа — обяви Ем. — Ще останеш ли за вечеря?

— Какво е голяма френска супа?

— Със зеленчуци и парченца пилешко, от онези, които винаги са на котлона във френската кухня. — Усмихна му се предизвикателно: — И да знаеш, че съм много добра в готвенето.

— Сигурен съм. Ще остана за вечеря. Така ще можем да си поговорим още малко.

Ем простена:

— Само да не е пак за твоите проблеми.

— В никакъв случай. А пък и ти като че ли ми посочи решението, Ем. Нищо не може да замени откровения разговор.

[1] От „Стръвта“, превод Кристин Димитрова — Б.пр. ↑

2.

Познаваше я едва от няколко седмици, но ѝ вярваше, при това безрезервно. Дотогава Дакс не бе изпитвал нещо подобно към никой друг и бързо разбра, че Ем е необикновена. Беше специална личност, навлязла в живота му неочаквано, като му бе повлияла неимоверно силно.

Не ставаше дума за чувства, нито за секс. Беше красива, но не от неговия тип, прекалено висока и тъмна, а пък и по-екзотична, отколкото му харесваше. Винаги си бе падал по руси и синеоки миньончета, можеше и да не са много умни. Всъщност ги предпочиташе леко глуповати.

От друга страна, Ем беше изключително интелигентна, практична и пряма. Нейната прямота и невероятна откровеност буквално му бяха взели ума. Струваше му се, че Ем мисли по-скоро като мъж, отколкото като жена, минава директно на въпроса. Нямахше никакви задръжки: просто изстрелваше каквото си реши без никакви превземки. Е, всъщност самата тя си го каза, че според сестра ѝ стреляла право в целта.

Дакс знаеше какво можеше да очаква от нея и това му харесваше. Изглежда, нямаше никакви специални амбиции, освен че искаше да стане модел. Прекалено много от хората, които познаваше, играеха игрички, бяха хлъзгави, нелоялни и продажни.

В кухнята я наблюдаваше как приготвя супата, колко плавно и ритмично се движи, с лекотата и грацията на танцьорка. Преди да се усети, отсече:

— Трябва да станеш танцьорка, Ем, като те гледам как се движиш.

Ем се обърна и му се усмихна с блеснали очи.

— Аз съм танцьорка, Дакс, но не професионална. Ходех на уроци като малка, после се увлякох по спорта. Но мисля, че имам нагласа и душа на танцьорка. Страшно обичам да танцувам. Предпочитам танците пред упражненията, а и тичането уврежда ставите.

Обърна се към плота и започна да изсипва в голяма тенджерата кутии с пилешки бульон, после добави пилето, морковите, картофите, лука и пащърнака, които беше приготвила, пусна вътре шепа подправки от Прованс заедно с няколко дафинови листа.

— Така, това е достатъчно — обяви тя и пусна газта. — Остава само да нарежа няколко стръка целина. — Пресегна се да я вземе и сръчно отреза листата и корена.

— Явно имаш много дарби — отбеляза Дакс, без да спира да я следи с поглед. — Поразен съм, че те бива в готвенето. Наистина изглеждаш като човек, който знае какво прави.

Тя му хвърли закачлива усмивка:

— Умея да приготвям няколко ястия, но списъкът ми не е много дълъг. С това пиле се справям със затворени очи, особено откакто съм в Ню Йорк. Обикновено го правя в петък вечер и имам за цяла седмица.

— Явно си практична?

— Така изглежда — съгласи се тя и пусна целината в тенджерата.

— Ти готвиш ли?

— Не и аз, не — заклати енергично глава той, облегна се назад и отпи от втората чаша горещ чай, който му бе приготвила.

Светлосивите му очи я следяха, докато почисти плота, похлупи тенджерата, намали газта и сложи мръсните съдове в мивката. Беше му интересна, изглеждаше му странна.

Ем се облегна на мивката с мокра гъба в ръка и подхвърли:

— Какво означава името Дакс? Звучи необичайно.

— Дерек Алън Кенет Смол. Това е. Уф! — той направи отвратена физиономия. — В училище децата ме наричаха така по мое желание. Това продължи и в колежа. Струваше ми се по-изискано — ухили се той. — Колко сме глупави понякога?

— Така е. Но знаеш ли, харесва ми. Дакс, имам предвид. Отива ти. Особено какъвто рус красавец си. Направо като идол от някой сериал.

— Майка ми все твърди, че приличам на Лесли Хауърд. — Той остави чашата си на масата и тихичко добави: — Ако знаеш кой е?

— Да не мислиш, че съм невежа, за бога! Разбира се, че знам кой е. Играеше Ашли Уилкс в „Отнесени от вихъра“. А мен, понеже името

ми е Мари Марсдън, в училище ме наричаха Ем и Ем. Какво ще кажеш?

Дакс се изкиска и стана.

— Мисля, че дрехите ми трябва вече да са изсъхнали. По-добре да ида да се облека. Ще дойда след минутка.

Щом Дакс излезе, Ем нареди масата за вечеря, провери дали месото е сварено, опита бульона, добави още пипер и намали котлона. После излезе в антрето и тръгна по коридора към студиото на Джо в задната част на старата каменна постройка.

Тя се бе обадила с молба да провери дали всички щори са спуснати и дали климатикът е намален. Когато влезе в студиото, Ем видя, че беше затъмнено и хладно, картините, облепени тук-там покрай стените, бяха добре защитени от дневната светлина. Погледна термостата на стената — Джо го бе нагласила на по-ниска температура, но вероятно бе забравила.

Ем застана за миг наред помещението и си помисли, че това е съвършеното ателие. Имаше три големи прозореца, а в единия край завършваше с еркер към задния двор, покрит с оберлихт. Нищо чудно, че Джо толкова обичаше това място и създаваше такива хубави картини, които я бяха пленили от пръв поглед. Възхищаваше се на таланта ѝ. Тя имаше рядката дарба да улавя светлината в платната си.

Ем изведнъж се сети за една изключителна картина, която познаваше в детайли, тъй като беше семейна антика — зашеметяващо произведение на Джоузеф Търнър, великия художник, творил през първата половина на деветнайсети век. Неговата сила била в пресъздаването на светлината и тази му дарба оставаше ненадмината.

Ем отключи задната врата и излезе на двора. Пейка от ковано желязо, два стола и масичка бяха наредени на малката, покрита с плочи веранда, която продължаваше в миниатюрна ливада с няколко цъфтящи храста. Ем вдиша дълбоко. Преминалият дъжд бе разхладил въздуха след душната следобедна жегата. Тя седна на пейката и си помисли, че тази мъничка градина е като оазис наред Манхатън.

След миг, като си спомни за градината на майка си в Англия, я завладя тъга. Затвори очи и я видя в цялата ѝ прелест. Мислено се разходи по лъкатушешките пътечки. За кратко се пренесе на най-

любимото си място на света, онова, което винаги носеше в сърцето си, където бе най-щастлива. „Връщай се вкъщи, връщай се веднага, нашепваше й едно гласче в главата. Няма от какво да се страхуваш.“

Стъпките на Дакс по теракотения под на студиото я върнаха към действителността. Тя разтърка очи с ръка и запремигва, за да прогони спонтанните сълзи, замъглили погледа ѝ.

Дакс не забеляза нищо, като застана пред нея и заяви:

— Дрехите ми бяха сухи и взех набързо един душ в банята на Джо, преди да се облека. Чувствам се доста по-добре, направо като нов, а и простудата ми като че ли премина.

— Надявам се — отговори Ем и се зачуди дали бе редно да използва банята на Джо. После реши, че ще трябва да я почисти по-късно. Не ѝ се искаше след това да дава обяснения за присъствието на Дакс този следобед. Кой знае какви бяха отношенията им?

Той продължи:

— Джо е късметлийка с това дворче, макар че е с размерите на пощенска марка. А и студиото е страхотно, нали?

— Да, така е. Ти пък ще си страхотен, ако отидеш в кухнята да сипеш по чаша вино. Онзи ден купих бутилка „Сансер“. В хладилника е. Ще я познаеш по голямото червено Ем на етикета.

— На вашите услуги — поклони се театрално той и потъна обратно в къщата.

Ем се отпусна назад, затвори пак очи и в мислите ѝ изплува стаята ѝ у дома, пълна с любимите ѝ вещи — нейните ценности. После мислено се разходи из къщата на родителите си, отваряше врати, надничаше в стаите. Усмихна се на себе си. Колко обичаше семейната къща... Някой ден пак щеше да се върне там; след година-две... когато бе сигурна, че е безопасно, когато знаеше със сигурност, че никой няма да ѝ причини зло.

— Ето ме! — обяви Дакс, подаде ѝ чаша вино и се настани до нея.

— Благодаря — отвърна Ем и допря чашата си до неговата. — На екс!

Той я погледна и се засмя.

— Защо се смееш?

— Много мъжки тост. Баща ми винаги го казва.

— Е, и? — Тя се вгледа в него с присвити очи. — Какво искаш да кажеш?

— Нищо специално, просто ми хрумна, че е мъжки тост. Това е. Тогава Ем широко му се усмихна.

— Май съм го научила у дома. И моят баща често го казваше.

Дакс отпи голяма глътка вино и я загледа виновно:

— Знам, че не искаш да слушаш за моите проблеми, но искам да кажа само едно нещо, може ли?

— Давай — кимна тя и отпи малко вино.

— Иска ми се да знам защо си толкова против моето заминаване за Ел Ей? Какво не ти харесва в Холивуд?

— Нямам нищо против него, нито против твоето заминаване всъщност. Опитвах се само да обясня, че преместването в друг град не решава проблемите. Това важи за всички. Защото проблемите са вътре в нас... другият град няма да промени нищо, Дакс. А пък и винаги съм вярвала, че Холивуд е малко... ами, пренаселен, особено с млади таланти.

— Слушам те и знам, че си права, Ем. Но не можах да се добере до роля тук, а искам да стана актьор. Играя от дете, знаеш ли това? Мислех, че трябва да замина за Западното крайбрежие и да пробвам късмета си.

— Разбирам. Някой ден може да съжаляваш, че не си заминал.

— Това означава ли, че получавам благословията ти, Ем?

— Не точно, защото мисля, че трябва да опиташ отново тук. Но разбирам защо искаш да заминеш за Западното крайбрежие.

— Благодаря ти за това. Виж, така ще мога да изчезна оттук. Иска ми се да се чупя, дори само за няколко месеца.

Ем кимна, стисна устни и после тихо отрони:

— Ще ми липсваш, Дакс.

Той беше наблюдателен млад мъж и долови тъгата в погледа ѝ. Протегна се, прегърна я през рамената, придърпа я към себе си и я стисна в прегръдката си.

— Ще ти се обаждам. И знаеш ли какво? Ти също ще ми липсваш, скъпа, наистина. — Той обърна лицето ѝ към своето и я целуна по бузата.

— Можем да се чуваме, да си пращаме съобщения.

— Да, знам — въздъхна тя и с по-ведро изражение го подкани:
— По-добре да влизаме. Супата сигурно вече е готова. Не искам да загоря.

— Какво не е наред при нас, Дакс? — заговори Ем малко по-късно, като се облегна назад на стола и погледна приятеля си през масата.

Той смръщи вежди и попита:

— Точно какво имаш предвид? — остави лъжицата си, наведе глава настрана и я погледна учудено.

— Не можем да си намерим работа. Виж, ти се опитваш да получиш роля, аз се боря да стана модел, но явно никой не се интересува от нас?

— Съвсем вярно, но по-скоро е свързано с миналото. А пък и истината е, че си в Ню Йорк едва от два месеца. Но нещата ще се раздвижат наесен. Колкото до мен, вече ти казах. Искам промяна, нови контакти и вярвам, че там има възможности.

Ем кимна, хвана лъжицата и си дояде супата. За миг в съзнанието ѝ изплува по-големият ѝ брат, който много пъти я бе взимал под крилото си и се бе опитвал да я напътства. Веднъж бе казал, че външният вид и талантът невинаги са достатъчни, често други фактори имат значение за една успешна кариера: изборът на подходящия момент — да си на точното място в точното време и още по-важно, късметът да е на твоя страна. Макар често да му противоречеше, знаеше, че е мъдър и свършено откровен. Казваше ѝ нещата такива, каквито са и тя му се доверяваше.

— За какво се замисли? — потърси погледа ѝ Дакс.

След кратка пауза Ем отвърна:

— Не съм те гледала как играеш, но предполагам, че се справяш добре. Изглеждаш чудесно, фотогеничен си. Само трябва много да го искаш, имам предвид да станеш актьор. Това трябва да е най-важното нещо в живота ти, да имаш огромен ентузиазъм, дисциплина и решителност. Пълно себеотдаване. Там има много хубави и талантливи млади мъже и ти трябва да го желаеш повече от тях и да бъдеш по-добър. Ако искаш да успееш.

Той се приведе напред:

— Точно това чувствам и аз. Наистина съм много отдаден и решен да постигна целта си, Ем, честна дума. Просто се нуждая от промяна.

— Знам това. Понякога е нужно единствено да бъдеш на точното място в точното време. И разбира се, има още едно жизненоважно условие.

— Какво? — прекъсна я нетърпеливо той.

— Късмет. Трябва късметът да е на твоя страна.

Той направи гримаса.

— Досега не съм го усетил.

— Виж, иди в Холивуд, Дакс! Направи го! Не ме слушай, нито другите досадници. Опитай. Аз съм зад теб. Забрави какво казах, че е пълно с красиви, млади таланти. Върви и победи, а аз ти желая много късмет! — тя се разсмя. — Само не ме забравяй, става ли? Ти си единственият ми приятел в цяла Америка.

— Как бих могъл да забравя шедьовър като теб, Ем.

3.

Ем се унасяше, беше почти заспала, когато шумът я стресна и тя напрегнато се послуша. Ето пак. Този път по-слаб, но въпреки това съвсем ясен звук, като падане на метал върху твърда повърхност.

В къщата имаше някого. Изплашена, тя остана съвсем неподвижна, но умът ѝ препускаше. Не можеше да е Джо. Тя беше в Ню Джърси, а Анет Лейзънби, наемателката на малкия мансарден апартамент, беше в Афганистан по журналистическа поръчка.

Все пак долу, в антрето, имаше някого, вмъкнал се в къщата незнаяно как. Ем беше сигурна, че бе заключила вратата, която водеше към градината, а по-късно, когато Дакс си тръгна, беше заключила два пъти и предната врата. Но не бе успяла да включи алармата.

Дали не беше забравила някой прозорец отворен?

Тя преглътна, завладяна от внезапен страх, и за няколко секунди остана напълно вцепенена, неспособна да помръдне, като се чудеше какво да направи. После пое дълбоко въздух в опит да се овладее, отметна завивките и се измъкна от леглото. Набързо свали нощницата си и се напъха в дрехите, които беше успяла да напипа в тъмнината. Усети, че ръцете ѝ треперят, докато вдигаше ципа на памучните си панталони.

След като си обу мокасините, напипа в гардероба старата си чанта на „Луи Вюитон“, извади я, пусна в нея мобилния си телефон, портмонето и ключовете за вратата, после праметна дългата ѝ дръжка през врата си, за да не ѝ пречи. Можеше да влезе в схватка с онзи долу.

Приближи се до вратата на спалнята и се послуша за секунда. Оглушителна тишина. Чадърът ѝ висеше на закачалка зад вратата и тя реши да го вземе. Това бе единственото налично оръжие.

Постара се съвсем безшумно да откrehне вратата и надникна навън. Всичко тънеше в мрак и тишина. Нищо не помръдваше. Събра целия си кураж и излезе в коридора, после се прокрадна до най-горното стъпало. Бавно, внимателно заслиза по стълбите, придържайки се за парапета.

Почти беше стигнала до последното стъпало, когато една силна ръка сграбчи нейната и я дръпна напред. Обезумяла от страх, тя отвори уста и се разпищя, като се бореше да се отскубне. Едновременно с това вдигна чадъра и започна да налага нападателя отново и отново.

— Спри! Спри! — разкрещя се Джо и веднага я пусна. — Аз съм. Джо! Спри да ме удряш, Ем. — Тя притича през коридора и светна лампата.

Все още трепереща и очевидно разстроена, Ем се тръшна на едно от стъпалата и се загледа втрещено в другата жена.

— Мили Боже, какво си мислиш, че правиш, Джо? Да се промъкваш в собствения си дом посред нощ. Изплаши ме до смърт. Мислех, че е крадец.

— Чувствах се малко объркана. Втурнах се към дома в особено емоционално състояние — въздъхна дълбоко и поклати глава.

Ем беше смаяна.

— Объркана? Защо? Случило ли се е нещо?

— Не знам. Ти ми кажи.

Ем смръщи вежди.

— Не разбирам... — гласът ѝ заглъхна и тя погледна Джо с любопитство, истински озадачена.

Без да каже дума, Джо заобиколи седящата на стъпалата Ем и се втурна към първия етаж, направо в спалнята ѝ. Огледа наоколо и слезе обратно, вече по-бавно.

Ем веднага разбра за какво става дума и кротко заключи:

— Мислеше, че Дакс е тук, нали? С мен. За това е всичко.

Джо кимна и я погледна глуповато:

— Съседката Алис Фоули ми се обади в Ню Джърси, тя наглежда къщата от години, когато ме няма, и често ме търси у сестра ми. Видяла Дакс пред входа днес следобед, а по-късно ви забелязала двамата в градината. Каза, че те бил прегърнал и те целувал. Помислих си, че ти си другият човек, с когото се среща. Защото знам, че има друга.

Ем мълчеше. Просто седеше и гледаше втрещено застаналата в средата на коридора Джо. След малко проговори:

— Със сигурност не съм аз и не знам дали се среща с друг човек. Знаем само, че сме просто приятели. Когато се прибирах днес следобед, той стоеше на стъпалата мокър до кости и изглеждаше болен. Поканих

го да влезе и го накарах да се подсуши. Аз направих същото и приготвих чай.

— Но тя ви е видяла двамата да се чукате в моята градина — запротестира Джо.

— Не, не е! — бързо отсече Ем, облещена срещу нея, внезапно разгневена. — Твоята съседка просто е видяла как Дакс за кратко ме прегръща през рамо и ме целува по бузата. Между нас няма нищо, освен приятелство и откровено казано, категорично отхвърлям всякакви други предположения. За каква ме мислиш? Не съм от онези, които се присламчват и отмъкват чуждите гаджета? Това не е в стила ми. Мисля, че трябва да се извиниш.

Засрамена, Джо бавно прекоси коридора, отметна дългата си руса коса и поклати разкаяно глава:

— Извинявай, Ем, много извинявай. Не биваше да те обвинявам. Не биваше да обръщам внимание на Алис. Бута си носа навсякъде. Но бях притеснена за Дакс и нашите отношения. Мисля, че той е загубил интерес към мен, а аз наистина си падам по него.

— Приемам извинението ти, Джо. Влюбена ли си в него?

— Да, влюбена съм. И си мислех, че той изпитва същото. Вече не съм толкова сигурна. Каза ли ти нещо? За мен, за нас?

Ем поклати глава и побърза да смени темата:

— Събори ли нещо, когато влезе в къщата? Чух шум като от метал, падащ върху твърда повърхност.

Джо кимна и посочи към закачалката от ковано желязо.

— Блъснах се в нея и предполагам, това те е събудило, нали?

— Да, но после чух по-слаб шум. Какво беше това?

— Фенерчето ми. — Неочаквано Джо се разсмя. — Какъв съм идиот, да се промъквам така в собствения си дом, да се блъсна в закачалката, да си изпусна фенерчето и да се чудя, доста притеснено при това, ако те хвана на калъп с Дакс, какво да правя.

Ем също се разсмя и се изправи.

— Не знам за теб, но аз бих искала чаша чай или топло мляко, или нещо подобно. Какво предпочиташ?

— Да ти призная — водка. А ти?

— Звучи страхотно, тъкмо ще ме успокои.

Джо ѝ хвърли бърз поглед и смръщи вежди.

— Май наистина те изплаших?

— И още как. Разбрах, че има човек в антрето. Приготвих се да го нокаутирам и да бягам на улицата. — Тя потупа чантата си. — Пъхнах тук някои важни неща — телефона, портмонето и ключа, в случай че трябва да изчезвам.

— Хитро от твоя страна — Джо се обърна, тръгна към кухнята и я подкани през рамо: — Хайде, Ем, да ударим по едно. Струва ми се, че имаш повече нужда от мен. Бледа си като платно.

Джо пъргаво се засуети из кухнята, извади бутилка водка от фризера, после напълни купа с лед. Подреди всичко върху една табла и като се върна до хладилника за лимон, се замисли за Ем. Харесваше наемателката си, или по-скоро „платената гостенка“, както Ем предпочиташе да я нарича, и се смути от идеята си, че може да има закачка с Дакс.

Колко глупаво от нейна страна да се усъмни в това, а още по-глупаво бе да се промъква в собствената си къща, за да ги дебне. В бъдеще трябваше да е по-внимателна в преценките си. Съседката ѝ Алис Фоули бе искала само да помогне, но не биваше да прави толкова прибързани заключения.

Докато вадеше две чаши от витрината, Джо крадешком погледна Ем, която седеше на кухненската маса, потънала в мислите си с отчаяно изражение.

Без съмнение беше изплашена до смърт, когато слезе по стълбите, стиснала чадъра. Лицето ѝ все още беше бледо, дори прозрачно, а в тъмните ѝ очи се долавяше тревога. Горкото момиче, помисли си Джо, и без това си имаше достатъчно проблеми.

Джо беше интелигентна млада жена и на двайсет и осем вече имаше богат житейски опит. Бе видяла достатъчно, за да има усет към хората. От самото начало бе доловила, че Ем притежава класа, произхожда от порядъчно семейство и очевидно имаше изискано възпитание. Притежаваше безупречни маниери, обработен, красив тембър и финес. Малкото ѝ вещи бяха поизносени, но пък от най-високо качество. Няколко пъти Джо я бе виждала да носи различни цветове стари чанти „Кели“, както и днешната „Луи Вюитон“. Най-вероятно ѝ бяха прехвърлени от майка ѝ или от по-голямата ѝ сестра. Иначе не знаеше много за тази резервирана, изискана млада англичанка, толкова добре възпитана и самоуверена — всъщност,

изключително самоуверена. Да не говорим за поразителния ѝ външен вид.

Джорджиана Карлсън — художничка по образование, рентриерка по необходимост, никога досега не бе срещала човек като нея. У Ем имаше нещо мистериозно и тя все се чудеше какво ли се крие зад това.

Джо взе таблата и предложи:

— Хайде да си вземем приспивателното в кабинета. Много по-уютно е от масата в кухнята, не мислиш ли?

Ем кимна и пъргаво стана.

— Ще мина напред, за да светна.

Притича през антрето към кабинета, светна настолната лампа и направи място на малката масичка за подноса, после остави чантата си на един стол.

Двете млади жени се настаниха една срещу друга. Джо наля в чашите, пусна лед и добави по резенче лимон.

— Благодаря — Ем леко ѝ се усмихна, докато поемаше питието си.

Джо се облегна назад и вдигна чашата си:

— Наздраве!

Ем отговори на тоста, отпи глътка и направи физиономия.

— Силна е. Уау! — Постави чашата си на масата и като задържа погледа си върху Джо, добави извинително: — Надявам се, че не съм те наранила, не предполагам, че може да си ти и удрях доста силно с чадъра.

Джо се засмя:

— Е, заслужавах си го. Държах се като малоумна тази вечер. — Тя поклати глава с явна насмешка. — Тия мъже! Като нищо могат да ни подлудят.

Ем замълча. Страхът и гневът ѝ се бяха поукротили. Остана само чувството за обида. Мисълта, че Джо я бе помислила за лицемерка, я дразнеше. Бавно, с тих глас произнесе:

— Ами, предполагам, че и нас си ни бива, макар че не съм имала много гаджета. А тези, които съм имала, не съм ги отмъкнала от друга жена.

Джо долови саркастичната нотка и разбра, че още не ѝ беше минало, затова побърза да отговори:

— Моля те, Ем, нека да забравим този случай. Казах, че съжалявам и е така. Това ми беше за урок. Не бива да правя прибързани заключения и трябва да искам по-подробна информация от Алис, ако някога пак ми се обади да ме осведоми за необичайни събития в дома ми. — Джо отпи глътка водка и подхвърли: — Все пак как е Дакс? Не съм го виждала от десет дни.

— Много е настинал и това висене на стълбите му се отрази зле. Иначе си е същият, опитва се да се добере до роля или до фотосесия. И двамата нямаме късмет с работата. — Ем хвърли поглед на Джо и додаде: — Всъщност чакаше теб. Не беше дошъл заради мен.

Джо кимна.

— Оставил ми е няколко съобщения на телефона, но още не съм му се обадила. За съжаление, наложи се да замина за Ню Джърси да помогна на сестра си. Тя живее с леля ни Гери, която не е добре.

— Съжалявам, нещо сериозно ли е?

— Има болно сърце и трябва да я наглеждаме. Вече е на осемдесет години, а няма други роднини, освен нас.

Ем я погледна съчувствено.

— Надявам се, че ще се оправи.

— Аз също. Сестра ми Джоан вече няколко години живее при нея, след като овдовя. Работеше в агенция за модна фотография, но след смъртта на съпруга си се премести там. Тези грижи ѝ помагат да се справя със скръбта си.

— Разбирам какво имаш предвид. Сестра ми също е вдовица — изпусна се Ем и в този миг ѝ идеше да си отхапе езика. Защо внезапно реши да се довери на Джо? Не искаше никой нищо да знае за нея. Стремеше се към анонимност. Миналото ѝ бе зачеркнато. Единствено бъдещето имаше значение.

Джо погледна Ем разтревожено:

— Не си споменавала. От какво почина?

— От инфаркт — лаконично отговори Ем.

— Като съпруга на Джоан. Дик беше на петдесет и девет. На колко беше зет ти?

— Млад, на трийсет и три — измърмори Ем и побърза да смени темата: — Дакс не се среща с друга жена, сигурна съм. Много е съсредоточен върху кариерата си. Трябва да знаеш, че се е пристрастил към актьорството.

— Да, знам, разбира се. Имам чувството, че се кани да напусне Ню Йорк и да замине за Западното крайбрежие. Какво ще кажеш?

— Възможно е. Да ти призная, спомена нещо. Но защо не поговориш с него за това? Аз бих го направила. Трябва да го обсъдите, да изясните нещата помежду си.

— Мисля, че ще го направя утре. Ще му се обадя, ще отида и ще се грижа за него, ако е болен. Страшно е небрежен към здравето си. Ами с теб какво става, Ем? Мога ли с нещо да ти помогна? Познавам някои модни фотографи и бих могла да им се обадя, да те представя и може би ще се срещнат с теб.

Ем се произправи на стола и кимна:

— Това би било чудесно, Джо! Колко мило от твоя страна да ми предложиш. Личните препоръки са много важни.

— Смятай, че е направено — отсече Джо. — Ще се обадя на двама още в понеделник. Знам, че Ханк Джордж и Франк Фарантино са в града. Да видим какво ще кажат. Струва си да опитаме. По мое мнение, си много фотогенична.

4.

Не можеше да заспи. Лежеше будна в тъмнината, сгушена като мишка и заслушана в шумовете на къщата.

Беше израснала в стари къщи и добре ги познаваше. Приемаше ги като живи същества; те дишаха, въздишаха, пъшкаха и стенеха, особено през зимата. Често раздвижваха старите си кокали и току пристъпяха на измъчените си крака. Някога дядо ѝ, ѝ бе казал, че основите на къщата са като чифт крака и тя запомни това завинаги. Споменът за него я накара да се усмихне. Попей, както го наричаше, ѝ бе доверил, че това е просто дървото, използвано за конструкцията на къщата, което се разширява и свива, и че не бива да се страхува от звуците. „Една къща е спасителен пристан, бе ѝ казал един ден. Райско кътче.“

Ем добре съзнаваше, че не проскърцването на къщата я държи будна, а тревожните ѝ мисли. По-рано вечерта си беше изкарала акъла, като дочу шумове на първия етаж и разбра, че има някого. Колко необмислено и направо глупаво бе да се прокрадваш по тази начин в собствения си дом. И то заради един мъж. Заради Дакс.

Ем се обърна по гръб, загледа се в тавана и потъна в мисли за къщата, където бе израснала, където бе живяла съвсем доскоро с родителите си. Бяха ги научили винаги да пускат алармата, особено нощем. Това им бяха повтаряли с такова постоянство и натрапчиво упорство, че се бе запечатило в главата ѝ завинаги.

Тази вечер, преди да си легне, бе повдигнала въпроса за алармата. Чак когато предложи да си разделят разходите, Джо неохотно бе приела да я включат.

Това решение донякъде успокои Ем и тя реши да я проверява. Разбира се, нямаше намерение да остави тази работа на Джо, която започнеше ли да рисува, забравяше за света и всички тривиални грижи.

Ем бе наследила прагматичността на майка си, винаги стъпила здраво на земята, упорита, дисциплинирана, трудолюбива и пъргава. Обичаше родителите си. Те бяха специални хора и ужасно ѝ липсваха.

Но дори и да беше в Лондон, пак щеше да се чувства така. Преди шест месеца бяха заминали за Австралия на гости на баба ѝ по майчина линия. В Лондон бе останала една от сестрите ѝ. Другите живееха и работеха в чужбина.

Бяха възпитани в духа на протестантската етика, набита в главите им от двама неукротими фанатици — техните родители, които вярваха, че спасението е в работа до скъсване.

Тя и сестрите ѝ знаеха, че ако не работят, няма да получат закуска, обяд, вечеря и въобще нищо. „Държите се като герои на Дикенс!“, ядосваше се Ем, а те само се засмиваха и ѝ показваха V, знака на победата, в стил Уинстън Чърчил. После се разнежваха, прегръщаха я, глезеха я, хвалеха я и казваха, че крушата не пада подалеч от дървото и че напълно си е заслужила наградата. После я водеха на някое специално място или ѝ купуваха нещо хубаво.

А ето я сега в Манхатън, мързелува и скучае. Дакс щеше да замине за Лос Анджелис, не се съмняваше в това. А утре тя щеше да направи усилие да си намери временна работа като сервитьорка. Или продавачка. Не, сервитьорка. Изглеждаше ѝ по-лесно. Търсеха хора в кафене „Ол американ чийзкейк“, недалеч от Западна дваисет и втора улица. Това щеше да я държи ангажирана и щеше да изкара някой лев. Да, утре щеше да отиде. Ще говори с управителя. Той я харесваше. Винаги ѝ се усмихваше широко.

Ем неспокойно се завъртя в леглото си, като внезапно се сети за плановете си да стане модел. Щеше да стане, знаеше го. Нали беше дошла тук, за да се преобрази, да стане друг човек.

Стремеше се към дискретност и анонимност и това я накара да се изсмее високо. Направо ставаше смешна. Искаше да остане незабелязана, а в същото време се гласеше да върви по модния подиум. Или щеше да застане пред камерата, за да се появи на корицата на някое модно списание. Да не би да имаше противоречие? Разбира се.

От друга страна, тя наистина вече беше друг човек, различна от младата жена, пристигнала преди два месеца в Ню Йорк. Ами нали преобразяването се състоеше тъкмо в това — да стане нов човек. А колко просто беше. Като начало ново име, първото дошло ѝ наум, но да е близо до истинското, за да отговаря незабавно, без колебание. Нова автобиография, също възможно най-близка до реалността, така че да не се оплита.

После идваше преобразяването, добавянето на нови факти към най-доброто от предишния живот. Тъкмо това бе направила. Дори бе успяла да заличи лошите моменти и специално Лошото нещо в Бад. Не мислеше за това, беше го погребала дълбоко, наистина много дълбоко в себе си. Никога не би го разказала, никой не знаеше. Това бе нейната голяма тайна. Интимна, много лична и заради това *verboten*^[1]. Никой никога нямаше да узнае. Беше заличено, зачеркнато. Никога не се бе случвало. Ем отрони дълбока въздишка, обърна се на една страна и затвори очи.

Внезапните, неочаквани събития, които се случваха изневиделица, все така я тревожеха. Но още от дете си беше смела. Нищо не можеше да я разколебае нито тогава, нито като по-голяма. Братята ѝ признаваха, че е безстрашна и уверена, а те не бяха по комплиментите. Бе загубила куража си за известно време, но си го възвърна в Манхатън. За своя изненада се чувстваше невероятно защитена в този огромен мегаполис. В този лъскав град плуваше в свои води. Тук не беше трудно да се преобразиш.

Никой не се интересуваеше къде си учил, с какво се занимават родителите ти, нито от произхода ти, дали имаш благородническо потекло или колко си богат. Беше истинско безкласово общество, тъкмо затова ѝ харесваше. Всъщност беше общество на постиженията. Точно с това Манхатън я впечатляваше и привличаше най-силно. Тук ѝ беше добре.

Докато лежеше и градеше бъдещите си планове, Ем изведнъж си припомни собствените си правила: да бъде смела, вярна на себе си и тогава осъзна, че нарушаваше третото, най-важното — НЕ СПИРАЙ ДА РАБОТИШ. Ненадейно си даде сметка колко време беше загубила с Дакс по кафенета, кина, да слуша хвалбите за живота му, да гледат заедно телевизионни програми, да му прави компания. Защото бил самотен. Тя също беше самотна, в интерес на истината.

Семейството ѝ бе голямо, бе отраснала сред много хора, които понякога я бяха дразнили, един път ще я похвалят, друг път ще ѝ се подиграват или пък ще ѝ крещят, но винаги я обичаха. Никога не се бе чувствала самотна.

Ще си намеря работа, обеща си тя. Беше дошла в Ню Йорк с достатъчно средства, които щяха да ѝ стигнат за година напред, ако внимаваше. Беше си открила банкова сметка и харчеше много

пестеливо — за наем, за храна и транспорт, макар че предпочиташе да ходи пеша. В куфара под леглото си пазеше пътническите чекове, които сестра ѝ насила ѝ бе дала на тръгване от Лондон. Бе отказала да ги приеме, но добре знаеше, че не може да спори с милата Бърди, определила ги като „дълбока резерва“. Трябваше да ги пази само за специални обстоятелства.

От утре щеше да си търси почасова работа, за да може да обикаля модните агенции, и се надяваше, че Джо ще спази обещанието си да я свърже с онези фотографи.

Дано, въздъхна Ем и потъна в безпааметен сън.

[1] Verboten — забранена (нем.) — Б.пр. ↑

5.

Развълнувана и изпълнена с очакване, Ем бодро крачеше по Западна двайсет и втора улица. Отиваше на среща с фотографа Франк Фарантино.

Със заминаването на Дакс за Ел Ей бе загубила един приятел, но пък бе спечелила друг в лицето на Джорджиана Карлсън.

Джо бе направила всичко по силите си да ѝ се реваншира. Спази обещанието си и я препоръча на Ханк Джордж и Франк Фарантино, които преди няколко дни я потърсиха и ѝ определиха срещи.

Първата беше в студиото на Фарантино в Мийтпакинг Дистрикт, недалеч от къщата на Джо, и Ем реши да повърви пеша в този прекрасен септемврийски ден. Небето беше нежно бледосиньо и по него се носеха ефирни бели облачета. Беше слънчево и приятно топло заради бриза, който идваше по река Хъдсън.

Откакто живееше в Манхатън, Ем се движеше предимно пеша, за да разглежда града, да опознава по-добре любимите си места. Особено обичаше Западен Челси, където живееше, беше пленена от галериите и кафенетата, и от онези прекрасни, оградени с дървета улици в Западен Туентис.

Особено много ѝ харесваше Мийтпакинг Дистрикт, която вече бе най-модерната част от Ню Йорк, определяна като исторически център. Преди повече от век там имало двеста и петдесет кланици. Сега на тяхно място се издигаха някои от най-елегантните магазини на известни модни дизайнери, нощни клубове, барове, кафенета, ресторанти и спа комплекси. Притегателен район за младите, екстравагантните и проспериращите, който денонощно гъмжеше от знаменитости.

Ем се усмихна на тази мисъл. В семейството ѝ имаше известни хора и тя не изпитваше нужда от нови запознанства с важни личности. Макар че ѝ харесваше да ходи с Дакс в МиПа, както накратко го наричаха.

Дакс бе заминал за Западното крайбрежие, за да си опита късмета и тя му го желаше с цялото си сърце. Дълбоко в себе си нещо

я глождеше, защото знаеше, че Холивуд бе свят, пълен с болка и разбити сърца, с разочарование и изпепелени надежди.

Беше дошъл да се сбогуват. Нейният прекрасен, по детски наивен приятел Дакс, с поразителната си красота, чудатости и лъчезарна усмивка. Преди да отлети се беше срещнал с Джо и ѝ бе признал, че връзката им е приключила, но щели да си останат приятели.

Дакс заминаваше сам. Беше ѝ се доверил, че се е разделил и с новата си любов Джейсън и иска ново начало.

Беше я прегърнал и прошепнал: „Ще се вслушам в съвета ти, Ем. Ще мисля единствено за кариерата си на филмова звезда. Всичко останало е без значение.“

„Филмова звезда“, мислеше си тя на път към студиото на Франк Фарантино. Ако наистина го желаше достатъчно силно, би могъл да успее. Притежаваше външни данни, уникална харизма, присъствие. А можеше ли да играе? Е, това май нямаше голямо значение. И некадърните си намираха работа. Той имаше воля и това щеше да му помогне. Дали беше безскрупулен? Кой знае. Беше ли достатъчно жилив да устои в битката, на отхвърлянето и най-вече на надпреварата? Не беше сигурна. Оставаше ѝ само да се надява.

Един неин близък, който бе получил незначителна роля в Холивуд, веднъж ѝ бе разказал, че трябва да имаш силата на бик, кожата на носорог, ума на Макиавели и фигурата на гръцки бог, за да успееш в Страната на мечтите, както бе нарекъл Холивуд. Може би брат ѝ беше прав и тя реши да се помоли за Дакс. Много молитви щяха да са му нужни. И късмет.

Студиото на Франк Фарантино се намирало на втория етаж на някогашна кланица. На огромната черна дървена врата, обкована с месингови пирони, имаше яркочервен надпис ФАРАНТИНО и стрелка в същия цвят над звънеца. С месингови пирончета беше изписано „позвънете“. И тя го направи.

След миг вратата откряна дребна, много хубава жена със стряскащо сини очи и яркочервена коса, подстригана късо като таралеж. Беше облечена изцяло в червено: тениска, ластичен панталон и каубойски ботуши.

— Здрасти! — посрещна я тя, като проточи шия и се вторачи в Ем.

— Ти ли си за срещата? Приятелката на Джо?

— Аз съм.

Момичето отвори по-широко вратата и я покани:

— Влизай тогава, не стой там. Как ти беше името, че го забравих.

Ем се засмя.

— Много е просто. Наричат ме Ем, като буквата.

— Ясно. Какво означава? Ем, имам предвид.

— Мари.

— Тогава защо не се представяш Мари?

— Предпочитам да ме наричат Ем.

— Май много момичета вече се представят само с инициалите си. Или трябва да кажа с „ин“-а си. Брат ми го е видял в Ютюб или нещо такова. Или пък беше във Фейсбук. Или Май Спейс.

— Всъщност, това не е нещо чак толкова ново. Херцогинята на Девъншир, която живяла много отдавна, била наричана Джи. Джи вместо Джорджиана, между другото.

— Коя? — момичето се вторачи в нея с учудено изражение на деликатното си лице.

— Няма значение, не е важно. А мога ли да попитам ти как се казваш?

— Карес.^[1]

— Хубаво е, много необичайно. Мисля, че не съм го чувала досега.

— Надявам се, защото сама си го измислих. Не си харесвах името, това беше мое хрумване.

— Как ти е истинското име?

— Хелън. Уф. Толкова е скучно. — На красивото ѝ лице се появи недоволна гримаса.

— Хелън — повтори Ем замислено. — Лице за хиляда кораба. Всъщност много специално име.

— Какво искаш да кажеш? — червенокосото елфче я изгледа накриво.

— Елена от Троя... тя била толкова красива, че съпругът ѝ и любовникът ѝ започнали заради нея война на живот и смърт, известна

още като войната на хилядата кораба.

— Кога се е случило това?

— 1200 години преди Христа.

Карес зяпна и бавно поклати глава:

— Това пък откъде го знаеш?

— Учих го в училище — покашля се Ем и побърза да ѝ напомни:

— Аз обаче съм дошла да се видя с господин Фарантино. — Тя погледна часовника си. — Дошла съм навреме. Точно дванайсет е.

— Ще ида да го повикам — заяви Карес и изчезна.

Ем се загледа след нея. На пръв поглед Карес изглеждаше много млада, но вероятно приближаваше трийсетте. Беше много симпатична и Ем веднага я хареса.

[1] Милувка, ласка (англ.) — Б.пр. ↑

6.

Франк Фарантино беше един от най-известните и най-успешни фотографи в Ню Йорк, дори в света. Докато пресичаше приемната на голямото си студио, той замръзна на място, когато високата млада жена, облечена в памучна бяла риза и черни панталони, се обърна с лице към него.

За секунда затаи дъх, за да попие смуглата ѝ, екзотична, уникална красота. Благодаря ти, Джо, благодаря ти страшно много, благославяше я мислено той. Веднага разбра, че старата му приятелка му бе пратила победителка и той остана изключително доволен и ако трябваше да бъде откровен, развълнуван от присъствието на това невероятно момиче.

Широка усмивка озари мрачното му лице. Той се спря с протегнатата ръка пред младата жена.

— Франки Фарантино — представи се той.

— Много ми е приятно да се запозная с вас, господин Фарантино — учтиво отговори Ем с типичния си маниер и също се усмихна. — Благодаря, че ми отделихте време.

— Удоволствието е мое и остави това господин Фарантино, моля те. Цял свят ме нарича Франки. А ти си... Ем? — Той я погледна питащо. — Правилно ли съм запомнил?

— Да. И за да ви спестя въпроса, пълното ми име е Мари Марсдън. В училище ме наричаха Ем и Ем и като реших да ставам модел, прецених, че е по-подходящо да остане само едното Ем — засмя се тя.

Той ѝ се усмихна на свой ред:

— Значи англичанка? Джо не ми спомена за това. Откога си в Ню Йорк?

— Пристигнах през юни и оттогава си търся работа. Страхувам се, че нямах голям успех, но пък и времето беше кратко.

— Как се запозна с Джорджиана Карлсън?

— Чрез един млад мъж, мой познат, казва се Дакс. Той е модел и актьор.

— О, да, познавам Дакс. Работил съм с него от време на време. Приятелят на Джо.

— Точно така. Той замина за Лос Анджелис да си опита късмета.

— Умно. Хайде да влизаме в студиото и да се развихрим. Какъв опит имаш като модел?

— Малък. В Лондон.

— Носиш ли снимки?

— Да. В чантата са. — Ем бързо я сграбчи и забърза след него към студиото. — А като модел нямам много опит... в ревюта, имам предвид — призна тя с тъжно изражение.

— Дай да видя снимките. — Франк Фарантино се взря в нея внимателно и веднага разбра, че е новачка, от онези млади жени, които се опитват да направят първия пробив, но това никак не го притесни. Предпочиташе млади момичета, които не са били обучавани, нито покварени от други фотографи. Едно от нещата, което най-много го забавляваше в професията на фотограф, беше възможността да извае някое момиче, направо да я сътвори, в смисъл да ѝ даде облик според неговите си творчески представи. Той взе купчината снимки от Ем, прехвърли ги набързо, после я погледна с лека усмивка:

— Не са лоши. Поне се вижда, че си фотогенична. Но мисля, че са далеч под възможностите ти — завърши той и ѝ ги върна.

— Предполагам — промълви тя и сръчно ги пхна в чантата си, като си обеща да не ги показва никъде повече, особено на някой фотограф.

— Добре, да започваме — предложи Франки. — Качи се на онази платформа и бавно се завърти, така че да мога да те огледам от всички ъгли, да те разуча.

Тя последва инструкциите, стъпи на платформата, бавно се завъртя, после отново, след като я помоли да продължи.

— Бавно, много бавно — напевно ѝ нареди той.

Франки я наблюдаваше внимателно, много съсредоточено и веднага забеляза изключителните ѝ данни. Беше гъвкава, движеше се грациозно като танцьорка и високият ѝ ръст се балансираше от хармоничната фигура и особената вродена елегантност. Лицето ѝ го очарова, напомняше му на някого, но не се сещаше точно на кого. Този неясен, неуловим образ се въртеше някъде в съзнанието му, не му позволяваше да го улови и това го влудяваше.

— Ела, слез — накрая каза той и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне.
— Донесе ли пола?

— Да, и една рокля. Семпла, черна. Обувки с висок ток и чифт ниски пантофки.

— Добре. Там има съблекалня. — Той посочи една врата. — Моля те сложи... е, каквото избереш.

Ем кимна и забързано се отдалечи. Избра си клошираната червена памучна пола, която добре се връзваше с искрящобялата ѝ риза, добави черен кожен колан и обу любимите си черни балетни пантофки. Като се огледа в огледалото, реши да си опъне косата на опашка, добави големи, кръгли обици и си сложи яркочервено червило, за да подчертае устните си.

Франки зареждаше апарата си, когато тя се върна в студиото. Веднага се сети на кого му напомняше. На младата Одри Хепбърн. Внезапно се развълнува. Нямахше търпение да ѝ направи снимките. Чак тогава би могъл да разбере с какво наистина си имаше работа, какъв беше потенциалът ѝ.

— Изглеждаш страхотно, Ем! — не се сдържа той. — Искам да застанеш ето там, пред онази бяла ограда и фотоса с ливадата.

Франки я последва, остави апарата си на една малка масичка и обясни:

— Пораздвижи се, сладурче. Размърдай ръце, заеми пози, които са типични за теб. Ето така — показа ѝ той, грабна камерата и се дръпна назад. — Добре, пробвай за няколко секунди. Не гледай така разтревожено. Усмихни се, Ем, хвърли ми няколко ослепителни усмивки.

Тя се постара да изпълни всичко и се оказа, че се справя добре и той започна веднага да снима, като не спираше да я поощрява.

— Страхотно! Точно така! Сега се обърни наляво, движи се по-свободно. Хей, сладурче, много си естествена. Леле! Това е супер! Задръж в тази поза. Невероятна си!

Продължи да я снима още половин час, без да спира да подхвърля окуражителни думи и похвали. Прекъсна за кратко, само за да смени апарата и да презареди филма. Накрая приключи, седна на високата табуретка и ѝ махна.

— Застани тук, Ем, ето тук пред мен.

— Как се получи? — притеснено попита тя. — Правилно ли се движех?

— Абсолютно. И направо си страхотна. Но трябва да те питам нещо. Някога носила ли си бретон?

— Не, не съм.

— А къса коса? Или винаги си била с дълга?

— Повечето време, но съм носила и къса като ученичка, когато бях малка. Защо? Не ти ли харесва косата ми?

— Великолепна е. Красива. Толкова дълга и лъскава и да, дори драматична. Много неща могат да се направят с дългата коса. — Франки сви устни, наведе глава настрани и после неочаквано се извърна и извика: — Карес! Ела тук, ако обичаш.

След миг дребното червенокосо елфче влезе тичешком в студиото.

— Да, Франки, ето ме. Какво ти трябва?

— Къде е Агнес? Тук ли е?

— Каза, че ще дойде до два часа. С Люк Хендрикс, помниш ли? Заедно правите онази сесия за рекламната агенция.

Франки погледна големия кръгъл часовник на отсрещната стена. Беше почти един. Обърна се към Карес и с ясен, настоятелен тон нареди: — Намери Агнес. Пробвай на мобилния. Попитай я дали може да дойде по-рано, всъщност веднага и открий Маргарит Бриджит, моля те. Кажй й, че я викам за много специален грим. Става ли?

— Веднага, Франки! — и Карес изфуча.

Франки Фарантино се наведе напред и прониза Ем с хладнокръвен поглед:

— Трябва да ти придам изцяло нов вид. Ще се получи страхотно, но може да се наложи да ти отрежем косата.

Ем зяпна поразена, после продължи да го гледа втрещено, с широко отворени очи. За момент онемя. Да й отрежат косата?

Франки добави с по-мил тон:

— Обещавам, че това ще промени живота ти. И ще бъде наистина уникален образ, много специален.

— Преобразяване? — прекъсна го тя. — Това ли предлагаш?

Той кимна и продължи да я гледа замислено.

— Точно това имам предвид. Ще приемеш ли?

— Абсолютно. Обичам преобразяван ето, Франки.

— Никак не ми се иска да режа тази коса — кротко възрази Агнес Мантън, като пригладдаше с една ръка дългата черна коса — едно от най-ценните неща у Ем. — Погледни я, Франки. Прилича на плащ от лъскава черна коприна. Ще е престъпление да бъде отрязана, истинско престъпление.

— Не ставай мелодраматична — отсече Франки и повдигна вежди. — Това е просто коса, за бога, пак ще порасне, Агнес.

— Нямам нищо против — обади се Ем и завъртя глава, за да погледне фризьорката. — Франки е прав. Знаеш, че мога да си я пусна отново, ако поискам.

Агнес кимна, но нищо не каза, а внимателно разглеждаше младата жена и ѝ се наслаждаваше.

Франки заяви:

— Искам да ти покажа нещо. Една минута. — Той се отдалечи от тоалетката в гримьорната и се насочи към библиотека в другия край на студиото. Извади един албум, прелисти го, бързо намери снимките, които искаше, и се върна при двете жени.

— Погледни това, Агнес, и ще разбереш по-добре какво целя. Тук. — Подаде ѝ книгата и посочи няколко страници.

Щом Агнес видя заглавието „Стил Одри“ и погледна първите няколко снимки, веднага ѝ стана ясно какво искаше. Копие на Одри Хепбърн с една от хулиганските ѝ прически. Тя кимна и се обърна към Франки:

— И все пак мога да докарам образа, който искаш, без да ѝ режа косата. — Обърна няколко страници, показва му няколко други снимки и обясни: — Ето, погледни тази. Бретон, но косата е опъната в кокче. Добре е да опитам първо с това, не мислиш ли? Просто не ми се иска да бързаме да режем цялото това великолепиe.

Франки взе албума от ръцете ѝ, погледна снимката, за която тя говореше, и трябваше да признае, че има нещо вярно в думите ѝ. С бретона и кокчето отзад Одри изглеждаше изискана и елегантна, но пак си беше тя.

— Мога ли да погледна албума, Франки? За да знам за какво говорите — намеси се Ем.

Той ѝ го подаде безмълвно.

Ем възкликна:

— О, Боже мой, Одри Хепбърн! Това ли искаш да постигнеш, да ме превърнеш в новата Одри?

Франки се разсмя.

— Точно така, хлапе. Някакви възражения?

— Не, никакви. Ще ми е приятно, всъщност.

— Добре тогава, да го направим.

— Не искам да режа — напомни му Агнес със заканителен поглед.

— Приемам — засмя се Франки и после се обърна към Ем: — Каза ми, че си донесла черна права рокля и обувки на токчета.

— Да. Искаш ли да отида да се преоблека?

— Не, не сега. Агнес ще изкопира тази прическа. — Той се обърна към стилистката и каза по-твърдо: — Все пак трябва да отрежеш отпред, защото искам Ем да има бретон и докарай това повдигане, моля те. Тук Одри е много елегантна. Тази снимка е на Роман Холидей, предполагам.

— Обаче... — започна Агнес, но млъкна, като видя непреклонното изражение на Франки. Работеше с него от години и знаеше кога трябва да спре да спори с него.

— Допада ли ти бретон, Ем? — попита той. Взе албума, намери снимката, която го интересуваше, после ѝ го върна и посочи с пръст.

— Допада ми бретон, много — потвърди Ем и погледна надолу в албума, после се усмихна на Агнес. — Да го направим.

Агнес върза памучна пелерина около рамената ѝ, грабна най-скъпата си ножица, пое си дълбоко въздух и започна да реже косата ѝ.

Ем се облегна удобно назад, мълчаливо наблюдаваше как Агнес работи и тайничко се наслаждаваше на идеята да заприлича на Одри Хепбърн. Ето ти истинско преобразяване, и то какво. Вътрешно се усмихна и се зачуди как не се бе сетила досега. Бог ѝ бе свидетел, че братята ѝ често я бяха подкачали за голямата ѝ прилика с известната актриса.

Франки заяви:

— Оставям я в твоите ръце, Агнес, а когато Маргарит пристигне, ще я изпратя незабавно. — Докосна Ем по рамото и додаде: — Двете ще те превърнат в жената от тези снимки. Ти ще си съвършеният образ, *par excellence*.

7.

— Леле! — един мъжки глас възкликна тихо, със страхопочитание откъм мрака в дъното на главното студио. Докато се приближаваше към осветената част, мъжът не спираше да повтаря: „Леле! Леле! Леле!“, после се спря до Франки, който снимаше Ем, седнала на висока табуретка.

— Здравсти, Люк! — подвижна Франки и се извърна да погледне приятеля си. — Прав си, тя наистина е „леле, леле, леле“!

Вместо да му отговори, Люк не сваляше очи от Ем и се обърна направо към нея:

— Зашеметяваща си, точно както в „Закуска в Тифани“^[1], направо не си мръднала — той поклати глава и широка усмивка озари красивото му лице. — Естествено знам, че не може да си Одри, но сигурно си нейната близначка. Е, как се казваш?

Ем понечи да отговори, но Франки я прекъсна:

— Това е Ем, Люк. Просто Ем и е моето ново откритие. Ще дам старт на кариерата ѝ като модел и имам големи планове за нея. Наясно съм какво виждам през обектива. И то е нещо сензационно.

— Поздравления, Франки — вдигна палец Люк и се отпрати към Ем с протегнатата ръка.

Докато се здрависваха, двамата се измериха от глава до пети.

Ем видя две светлосиви очи, които дяволито я гледаха от едно лъчезарно лице. А с късо подстриганата си чуплива коса и деликатна фигура мъжът пред нея ѝ заприлича на хорист, но доста палав.

От своя страна, Люк беше очарован от младата жена в права черна рокля, наниз с перли и висящи обеци. Без съмнение Агнес и Маргарит бяха свършили великолепна работа. Тази млада жена изглеждаше поразително, без да имитира Одри.

— Щастлива съм да се запознаем, Люк — усмихна се Ем.

Люк се покашля и изведнъж осъзна, че я зяпа като оглупял, встрещен ученик.

— Аз също, ъ-ъ, имам предвид, щастлив съм да се запозная с теб. Англичанка ли си?

— Да, но сега живея тук. Пристигнах преди два месеца — обясни тя и внимателно издърпа ръката си от здраво стиснатите му пръсти.

— Ако ти трябва някой да те разведе из Манхатън или за каквото и да е изобщо, с удоволствие ще ти помогна. Просто ми дай знак. — Той извади една визитка и ѝ я подаде.

— Благодаря — отвърна му тя с усмивка.

— Хей, хей, не бързай толкова, Люк, момчето ми! Без да ми откъмваш таланта. Все пак аз я открих. Ем ще работи единствено за мен.

— Просто ѝ предлагам приятелство.

— Знам, Люк, знам. — Като се приближи до по-младия мъж, Франки заговори с по-тих глас: — Благодаря ти, че дойде да ми помогнеш за рекламните снимки. Моделите вече са тук и се подготвят. Ще започнем след около четирийсет минути. Искам да приключа с Ем и трябва да направя още няколко снимки.

Люк кимна:

— Тук ли ще снимаме?

— В голямото студио отзад. Всичко е подготвено за първата сесия. Сигурен съм, че Тед вече е там и разглежда новите декори, които пристигнаха миналата седмица. Защо не отидеш да се запознаеш с него и да обсъдите това-онова? Готин е, момче на място и напоследък доста поработи за мен.

— Става — съгласи се Люк, махна на Ем и на бърза ръка излезе, защото си даваше сметка, че Франки предпочита да снима без публика, освен ако не е някой „лаик“ като Тед Лангтън или някой друг почитател от агенцията. Самия него допускате само когато му помагаше като първи асистент, иначе му беше забранено да влиза също като на всички останали.

Щом останаха сами, Франки обясни:

— Люк е едно от моите протежета и вече е на път да стане известен фотограф. Има собствено малко студио и няколко редовни клиенти, но аз му давам работа, колкото мога. Искам да му помогна да дръпне.

— Много мило от твоя страна, Франки — каза съвсем искрено Ем. Бе възпитана в този дух — взаимната помощ беше закон в семейството ѝ.

— Винаги съм вярвал, че всеки заслужава помощ, особено онези с потенциал и талант — Франки остави апарата си, приближи се към нея и я заоглежда. — Мисля, че трябва да махнеш всички тези перли, Ем, и дългите обеци за следващите няколко кадъра. Искане ми се да изглеждаш по-семпло. Косата ти е добре, но Маргарит трябва да те напудри. Ще ида да я повикам.

Ем свали нанизите с перли и дългите обеци и ги постави в една кутия с бижута за фотосесиите. Имаше и други, пълни с изкуствени цветя, малки кърпички и панделки и разни други аксесоари. Импулсивно грабна черна кадифена панделка, застана пред огледалото на стената и я завърза около врата си. Отстъпи назад и се огледа.

Ем беше много развълнувана, че Франки Фарантино я хареса, че бе видял нещо толкова специално в нея и отдели толкова време, за да я снима. Осъзна, че това може да е пробивът, на който се бе надявала. Може би късметът беше на нейна страна този ден. Сети се за по-големия си брат, който винаги му отдаваше толкова голямо значение. Сигурно би се гордял с днешната ѝ работа. Бе я научил на едно: бъди професионалистка.

Тъкмо когато се отдалечаваше от огледалото, се появи Франки, следван от Маргарит, понесла кошница с гримове.

— Франки каза, че имаш нужда да те пооправя — усмихна ѝ се тя и я заоглежда преценяващо. Маргарит извади мокра гъбичка и забърса лицето ѝ, после попи със суха салфетка и нанесе пудра с четка.

— Не си лъснала, колкото очаквах. Сега да сложим малко руж върху пудрата и си готова. Очите са добре, Ем, нямат нужда от корекция. — Маргарит довърши работата си, отдръпна се и одобрително поклати глава: — Добре си понесла горещината на прожекторите.

— Благодаря, Маргарит — отвърна Ем и отиде в центъра на подиума, за да се настани на табуретката.

След като смени лентата в апарата, Франки вдигна глава и възкликна:

— С панделката изглеждаш страхотно, сладурче. Това е нещото.

Продължи със снимките още двадесетина минути, непрекъснато обикаляше около нея, хващаше я от различни ъгли, казваше ѝ да заема различни пози, докато получи резултата, който искаше.

— Това е, Ем, поне за днес. Справи се страхотно. Знаеш ли какво? Много те бива, скъпа.

— Благодаря ти, Франки. Всъщност, за мен беше удоволствие. — Тя се приближи към него и попита: — Наистина ли ще дадеш старт на кариерата ми като модел, както каза Люк?

Той кимна:

— Да, наистина.

— Толкова се радвам! А сега накъде? Какво следва? — промълви тя с озарено от вълнение лице.

— Трябва да те включа в някои от моите модни сесии за списанията. Така ще започнем.

— И кога ще стане това?

— Чак след няколко седмици — обясни Франки, като остави апарата на масата. — Трябва да замина за Мароко в понеделник за модната сесия на „Харпърс Базар“.

Ем го погледна въпросително:

— Кога пак да намина, Франки? Кога ще имаш нужда от мен?

— Ще ти се обадя. Виж, ще бъда в Мароко известно време, сладурче, имам доста работа, ще бъда плътно зает.

— А няма ли начин да включа и мен? — прикова тя поглед в него.

Той поклати глава:

— Не, всички модели отдавна са подбрани. Дори някои вече тръгнаха натам.

— Разбирам. — Тя му се усмихна широко, макар че беше разочарована, и продължи: — Ще е добре да информирам агенция „Блейн“ за днешната ни сесия и твоите намерения?

Стреснат от внезапния ѝ делови тон, той я загледа с присвити очи и свъси вежди:

— Но Джо ми каза, че си регистрирана в няколко модни агенции. Защо споменаваш конкретно „Блейн“?

— Защото те бяха първите, с които подписах, когато дойдох в Ню Йорк, и харесвам жените, които работят там. Точни са и се опитаха

много да ми помогнат. Така или иначе някой трябва да ме представя, нали?

— Добре, права си, разбирам. Така че можеш да им кажеш.

— А снимките, които направи днес? Кога ще мога да ги видя?

Иска ми се да знам как изглеждам.

Той ѝ се усмихна.

— Разбира се, че ще ги видиш. Отбий се следващата седмица и Карес ще ти даде по едно копие.

— Благодаря. — Тя отиде до малката масичка, взе визитката на Люк, завъртя се и попита: — А какво възнамеряваш да правиш с днешните снимки?

— Какво имаш предвид, Ем? Не те разбирам — озадачено прозвуча той.

— Ще ги публикуваш ли в някое списание? Или ще ги използваш за нещо друго? Или това беше суха тренировка, предполагам, мога да се изразя така?

— Точно това беше. Обикновено правя такива сесии с момичетата, които виждам, че имат потенциал. А ти вече знаеш мнението ми за теб. С някои не се получава, но с теб не е така. Предвиждам ти страхотно бъдеще като модел, Ем, и имам намерение да ти помогна да стигнеш до върха. Когато се върна от Мароко.

Франки прекоси подиума и силно я прегърна:

— Благодаря ти отново, сладурче. Ще се видим след няколко седмици.

[1] Филм от 1961 с участието на Одри Хепбърн. — Б.пр. ↑

8.

За Ем следващите няколко седмици отлетяха много бързо. Каквато си беше добре организирана още от дете, тя си направи програма и се придържаше към нея.

През ден сутрин отиваше до агенция за модели „Блейн“ и проверяваше при Лени дали има нещо за нея, после посещаваше две други агенции „Интернешънъл“ и „Феймъс“, където също беше регистрирана. Три пъти седмично, следобед, работеше като сервитьорка в кафене „Ол Американ чийзкейк“, а всеки четвъртък помагаше в „Дженифър Алън Шик Бутик“ в Мийтпакинг Дистрикт.

Обичаше да е ангажирана, а работата ѝ помагаше да се освободи от притеснението, свързано с Франки Фарантино. Надяваше се, че той ще спази обещанието си.

Според Карес, на която се обаждаше няколко пъти седмично, той бил още в Мароко, а оттам щял да замине за Южна Франция, за да довърши работата си. Неочаквано развитие. Чак тогава щял да се върне в Ню Йорк. Но Карес я увери, че Франки ще удържи думата си, както и служителките от „Блейн“. Лени и Марла Голдинг, която отговаряше за договорите, се бяха зарадвали, когато им разказа за интереса на Франки. Явно, че се ползваше с добра репутация и много го харесваха; казаха ѝ, че може да му се има доверие. Те, също като нея, останаха много впечатлени от снимките, които ѝ беше направил.

Само Джо прие с особено мнение „преработката“ ѝ, както се изрази. Според нея Ем била достатъчно красива и нямала нужда да става копие на покойна филмова звезда.

— Ако не знаеш колко си страхотна, иди се виж в огледалото — бе ѝ казала Джо в четвъртък следобед, когато се върна от снимките в студиото на Франки. — Все пак прическата ти ми харесва и определено трябва да запазиш бретона, защото наистина ти отива. Ще те искат също на опашка и с прибрана отзад коса. — Тогава изведнъж Джо бе смръщила вежди и се бе вгледала отблизо в нея, бе поклатила глава и после бе добавила мило, явно за да не я обиди: — Ем, ако не

възразяваш, мисля, че гримът на очите ти е доста силен и веждите ти са прекалено подчертани.

Ем бе изслушала внимателно Джо и всички останали и бе премислила коментарите им. Приемаше забележката на Джо за грима и по-късно реши да не го поддържа, особено когато работеше в кафенето и бутика, защото там би изглеждала абсурдно нагласена така.

Когато не ходеше на работа, Ем пак се стараяше да бъде ангажирана. Ходеше на пазар, покриваше ежедневните си нужди, поддържаше квартирата си, грижеше се за дрехите и обувките си. Редовно пишеше съобщения на родителите си в Австралия и се обаждаше на сестра си в Лондон според новото си разписание.

И, естествено, чакаше нетърпеливо и с огромно вълнение завръщането на Франки в Ню Йорк. Бе отменила интервюто си при Ханк Джордж, както я посъветва Джо, защото вероятно Франки щял да се подразни, ако се среща и с друг фотограф на този етап. Все пак той беше заявил категорично, че иска да се заеме с кариерата ѝ на модел. Дори се бе съгласил това да стане чрез „Блейн“. Всъщност се бе държал безупречно.

— Просто трябва да имаш търпение още няколко седмици, докато се върне — наскоро ѝ бе казала Джо. — Всичко ще бъде наред, сигурна съм. И когато се върне, „Блейн“ ще ти подготвят един хубав договор с него.

Докато разглеждаше една от многобройните художествени галерии в Западен Челси, обичайното ѝ занимание за почивните дни, Ем си мислеше, че Джо е много по-добра художничка. Всъщност беше изключително талантива и в момента работеше много усилено над един цикъл пейзажи от Кънектикът. Те щяха да бъдат включени в предстоящата ѝ авторска изложба през декември и всеки ден Ем я поощряваше да продължава.

След като се повъртя още малко из галерията, Ем излезе, без да е впечатлена от нещо, и пое към дома по Западна дващест и втора улица.

Наслаждаваше се на септемврийското време и изведнъж си спомни, че с майка ѝ много обичаха циганското лято, слънчево и топло, с нежен ветрец и съвършено син небосвод.

Прониза я неочаквана болка, сърцето ѝ се сви, като си спомни за майка си, как копнееше да е с нея, в онази градина, в която не можеше да се върне, защото бе прекалено опасно.

Когато Ем се прибра вкъщи, завари Джо в кухнята да пълни чайника с вода.

— О, страхотно! Прибирам се тъкмо навреме за чая — възкликна тя.

— Съвсем навреме — съгласи се Джо и се засмя. — Като че ли усетих кога ще се върнеш. — Джо запали газовия котлон и я помоли: — Ела за малко в студиото, Ем. Завърших картината, която ти харесваше. Искам да чуя мнението ти.

— Води — усмихна ѝ се Ем и забърза по коридора след нея към изпълненото със светлина ателие, с излаз към градината.

Ем се приближи към статива и спря очарована пред голяма картина с маслени бои. Тя изобразяваше величествено езеро и малка горичка на възвишение на отвъдния бряг. Платното грееше с есенните багри на капещите листа — ръждиви, червени и розови, кехлибарени, пурпурночервени и всички нюанси на златисто. Всичко беше обляно от мека, топла светлина, която блещукаше по повърхността на водата.

Ем отстъпи назад и остана загледана в картината. Накрая се обърна към Джо и отсече:

— Да не си я пипнала повече. Остави я така. Завършена е, съвършена е. Имаш изключителната дарба да улавяш светлината върху платното. Забелязала съм го и преди в някои други твои картини. Поздравявам те, Джо — и тя стисна ръката ѝ. — Това е отплата за целия ти труд.

На лицето на Джо разцъфна усмивка и тя прошепна щастливо:

— Благодаря ти. Толкова съм развълнувана, че ти харесва. Оценявам мнението ти.

Свистенето на чайника ги стресна и Джо се втурна към кухнята.

Още миг Ем постоя пред картината, продължи да я изучава, да ѝ се възхищава. Беше изпълнена със страхопочитание, защото осъзнаваше, че приятелката ѝ е художничка с невероятен талант.

Ем въздъхна и тръгна към кухнята с надеждата, че изложбата на Джо ще ѝ донесе късмет: със сигурност го заслужаваше.

Двете жени седнаха до прозореца на кухнята, отпиваха от чая си и обсъждаха предстоящата изложба. И тогава неочаквано Джо смени темата:

— Радвам се, че станахме приятелки, Ем. Толкова те харесвам.
— Учудено поклати глава и прехапа устни. — Като си спомня колко бях глупава да ви подозирам с Дакс. Отново се извинявам, Ем.

— Стига, Джо. Вече съм го забравила.

Джо се усмихна, но знаеше, че не е така. Бе успяла здраво да уплаши Ем и имаше усещането, че този страх още я владееше. Ем бе настояла да сменят алармената система и на нея не ѝ бе останало нищо друго, освен да се съгласи, като си разделят разходите.

За да разсее настъпилото мълчание, Джо бързо добави през смях:

— Трябва да призная, че беше от ревност — глупава, неоправдана ревност.

Ем кимна с разбиране, после отклони поглед през прозореца в малката градинка зад къщата и потъна в мислите си. Изведнъж се поизправи на стола и отрони:

— В ревността има една част любов и деветдесет и девет части самолюбие.

Джо я погледна слисано, но се замисли за кратко.

— Мъдри думи, Ем.

— О, не, това не са мои думи — отговори Ем, като поклати глава.
— Написани са от херцог Дьо Ларошфуко^[1] през седемнайсети век. Въпреки това намирам, че са верни и днес.

— Напълно — съгласи се Джо, отпи глътка от горещия, сладък чай и се зачуди как Ем е могла да запомни този странен, но интересен цитат. От друга страна, си личеше, че младата англичанка, седнала срещу нея, преливаше от знания, и то по много различни въпроси. Говореше нещо за книги, пиеси, филми и опера, разбираше и от изобразително изкуство. Джо ѝ се възхищаваше за всичко това и заради куража ѝ да дойде сама в Ню Йорк.

— Откъде знаеш толкова много за изкуството, Ем? Говориш като експерт, не преувеличавам, за Реноар, Моне, Бонар, импресионистите, постимпресионистите и Търнър, особено за Търнър. Дори аз не знам колкото теб.

— От сестра ми — побърза да обясни Ем. — Още като дете ме водеше много по галерии и ме заливаше с информация, може да се каже принудително. Винаги съм твърдяла, че децата научават много от досега си с изкуството въобще и така моето докосване до известните галерии в Англия и Франция разви любовта ми към живописата.

Ем се усмихна широко на Джо:

— Мога само да се възхищавам, но не и да рисувам. Но ти го можеш. Невероятно талантива си и никога не го забравяй. Ще видиш, че изложбата ще има огромен успех. Това ще бъде голямото ти начало.

— О, Боже, надявам се и тук мога само да кажа: от твоите уста в божите уши. — Джо се наведе през масата и я погледна втренчено:

— Познай кой ми се обади днес?

— Дакс.

Джо я изгледа стреснато.

— Откъде знаеш? О, може би се е обадил и на теб?

— Не, днес не съм го чувала, но той е единственият ни общ познат.

— Да, вярно. Върнал се е в Ню Йорк.

— Вече! — Ем се изненада и заклати невярващо глава: — По-скоро отколкото очаквах.

— Да, аз също. Върнал се е, защото е получил работа в театъра най-после. Представяш ли си, да отиде в Ел Ей да си търси работа в киното, а той вече имал роля на Бродуей.

— Но това е страхотно! Как е станало?

— Бил представен на Айрис Ингерсол на купон в Бевърли Хилс. Чрез някакъв актьор, който срещнал там, негов приятел. Тя е продуцент на Бродуей.

Ем за малко да се изпусне, че знае това, но се въздържа. Осъзна, че напоследък казваше доста неща на Джо, бе й разкрила някои факти за себе си и затова просто кимна.

— Започва репетиции следващата седмица. Дали са му поддържащата роля и работата е в това, че ни покани на купон за... ами, да отпразнуваме събитието, предполагам. Надявам се да нямаш нищо против, че приех и от твое име.

Ем я зяпна свъсена и замълча.

Джо възкликна:

— О, не се ядосвай, Ем! Ще ти се отрази добре да излезеш от тази къща. Напоследък главното ти занимание е да сервираш чийзкейк и да подаваш дрехи на клиентки. Също да обикаляш модните агенции. Хайде, кажи да. Ела с мен. Ще се позабавляваме.

— Кога ще бъде?

— Тази вечер.

— Кратко предизвестие, не мислиш ли? — Ем повдигна красноречиво черните си вежди.

— Да, така е, и самият Дакс го каза. Нарече го импровизиран купон и страшно иска да отидем. А и аз нямам друг ангажимент. А ти?

— Къде ще е купонът? — попита Ем, като пропусна въпроса на Джо.

— В апартамента на Айрис Ингерсол. На Парк авеню. Напитките ще се сервират от девет, а шведската маса в десет и половина. За да се включат и хората от театъра, които ще пристигнат по-късно.

— Какъв е дрескодът?

— Нещо празнично, каза Дакс.

— Май трябва да се кача да преровя гардероба си — промърмори Ем и най-накрая се усмихна на Джо.

— О, Ем, това е страхотно! Значи идваш?

— Защо не? Искан ми се видя Дакс и да го поздравя. Толкова дълго мечтаеше за това. Хубаво е да знаеш, че един от нас накрая направи пробив.

— А и никога не знаеш кого може да срещнеш там — заключи Джо и се усмихна на Ем.

Макар че стаята ѝ беше със съвсем скромни размери, Ем си я хареса от първия миг, в който я зърна. Беше боядисана в млечнобяло и имаше голям прозорец към Западна двайсет и втора улица. Беше просторна и светла, и много слънчева този следобед. Ориенталският килим в тъмночервени и златисти тонове покриваше целия под и тъмночервените завеси придаваха уют. До едната стена имаше канапе с тъмночервена дамаска и камара възглавници в златисто и червено. До него голям фотьойл с тапицерия като завесите бе обърнат към телевизор на стойка. Малка масичка, голям скрин и няколко лампи допълваха обзавеждането на помещението, което Ем поддържаше в безупречен вид.

Златното правило беше „нищо излишно“. Имаше съвсем малко лични вещи, никакви снимки на семейството ѝ. Само няколко книги, подредени на купчина върху скрина, подсказваха нещо за нея, но съвсем малко.

Ем прекоси стаята и взе мобилния си телефон, който бе оставила да се зарежда. Имаше пропуснато повикване и веднага си помисли, че сигурно е бил Дакс. Оказа се права. Позвъни му, но телефонът му беше изключен и тя остави съобщение с поздравления и уверение, че ще се видят вечерта.

Чудеше се какво да облече за купона. Отиде към гардероба и отвори вратите. Имаше няколко подходящи тоалета, все черни, освен един сив копринен костюм с панталон, който Бърди ѝ бе подарила преди две години. Извади го, вдигна го и критично го заглежда със свити устни, после го закачи обратно в гардероба и веднага го забрави.

Изведнъж я обзе усещането, че не трябва да отива на партито. Беше твърде рисковано. Сигурно щеше да има много гости, а може някои да познават добре хора от семейството ѝ и да я разпознаят. Но не и ако отида като Одри, хрумна ѝ внезапно и осъзна, че това би било перфектното прикритие. Усмихна се на себе си, очарована от идеята.

Веднага влезе в банята и се огледа в огледалото с леко приведена настрани глава и си представи образа, който Агнес и Маргарит бяха сътворили. Намръщи се, като се сети, че според Джо се бяха престарали в грима, но все пак беше права. Подобие на Одри, вече си мислеше тя. Ще отида като половин Одри и ще бъда в безопасност. Никой няма да знае коя съм всъщност, а пък аз ще играя ролята на Ем.

[1] Херцог Франсоа дьо Ларошфуко (15.09.1613) — френски писател, майстор на прозата, сатирик-изобличител. — Б.пр. ↑

9.

— Не ми се ходи на партито — внезапно обяви Джо, след като се закова на място на Парк авеню и се обърна към Ем. — Да забравим за това, искаш ли?

Ем смаяно възкликна:

— Но ти беше тази, която толкова настояваше. Защо промени мнението си?

— Знам ги тези купони по Парк авеню. Била съм на такива. Ще бъде една отегчителна вечер с разни известни хора, които са скучни или тъпи, или самовлюбени. — Джо направи физиономия, хвана здраво ръката на Ем и предложи: — Хайде да идем да вечеряме някъде. Знам едно малко бистро на Лексингтън. „Суифтис“. Ще ти хареса, аз черпя.

— Но не можем да погодим такъв номер на Дакс — възпротиви се Ем и заклати глава. — Той ни очаква и ще бъде разочарован, ако не се появим. Вероятно ние сме единствените приятели, които е поканил. Ще бъде много подло от наша страна. — Ем хвърли разбиращ поглед към Джо и добави: — Нали не искаме да си помисли, че го ревнуваме, задето е успял преди нас.

Джо въздъхна.

— Да, предполагам, че си права, а ако не ни хареса купонът, винаги можем да си тръгнем след около час.

— Хей, Джорджиана! Какво, за бога, правиш наоколо? Ако не се стегнеш, ще те арестуват, че обикаляш със съмнителни намерения. Не можем да го допуснем, нали?

Щом дочу този обработен английски акцент, Джо се обърна и се разсмя, когато забеляза един стар приятел да бърза към тях.

— Здравсти! — извика тя и помахала. — А ти какво правиш тук?

— Вероятно отивам на същия купон като теб. В апартамента на Айрис Ингерсол — отговори той и в мига, в който спря до тях, веднага започна да оглежда с голямо любопитство Ем.

Джо кимна и преди да успее да представи мъжа на Ем, той протегна ръка:

— Джеймс Кардиган.

— Мари Марсдън — представи се Ем и му подаде ръка. — Но всички ме наричат Ем, господин Кардиган.

— Казвайте ми Джеймс.

Тя хитро се усмихна и изстреля:

— Към долината на Смъртта яздеха шестотинте!

— Прославяйте тяхната атака! Прославяйте Леката бригада, благородството на шестотинте! — продължи той и се разсмя: — Тенисън добре го е казал, не мислите ли?

— Така е. Без съмнение — Ем замълча, после полюбопитства: — Имате ли родствена връзка с въпросния Кардиган?

Той поклати глава:

— Не, но винаги са ме занасяли заради името ми. Явно е неизбежно при тези обстоятелства.

— Гръм и мълнии, какви ги говорите вие, двамата? — прекъсна го Джо, като гледаше с недоумение ту единия, ту другия.

Джеймс обясни:

— Ем свърза името ми с граф Кардиган, английски генерал, командвал леката бригада в битката за Балаклава по време на Кримската война през 1854. Предвождал я е в атаката срещу руските сили. Ем цитира стихове от поемата на Алфред Тенисън, а пък аз ѝ отговорих с друг стих — усмихна се той — Джорджиана, знаеш какви сме ние британците, затънали до гуша в история.

— Така изглежда — съдържано отговори Джо и побърза да добави: — А какво беше онова за съмнителните намерения?

— Намерения да примамваш мъже — отново се разсмя той и ѝ намигна. — Но съм сигурен, че полицията не следи за това тук, така че не се притеснявай.

Джо не отговори, само лека усмивка се появи на устните ѝ. Беше срещала Джеймс на няколко купона през последната година и го харесваше. Винаги успяваше да я развесели.

Ем се възползва от паузата и я подкани:

— Трябва да побързаме, Джо. Почти девет и половина е, да не се бавим повече. Страшно невъзпитано е.

— Права си! Да вървим тогава — съгласи се Джеймс Кардиган, застана между двете млади жени, хвана ги за ръце и ги поведе по Парк авеню към сградата, където живееше Айрис Ингерсол.

— Откога познаваш Айрис? — Джеймс попита Джо, когато приближиха.

— Не сме се срещали — отвърна тя. — Но с Ем познаваме Дакс, актьора, заради когото е организирала партито. Дакс ни покани.

— Разбирам. Е, тя прави страхотни купони, ще си прекарате чудесно.

— Да се надяваме — измърмори Джо и хвърли бърз поглед към Ем, която запази мълчание.

На вратата ги посрещна прислужница с униформа и тримата останаха за малко в дългото антре на апартамента.

Ем се поогледа, набързо оцени детайлите и веднага установи, че декорът беше типичен за Парк авеню: мраморен под на черно-бели квадрати, сребристи тапети с цъфнали портокалови клонки по стените, кристален полилей се спускаше от тавана. Традиционно обзавеждане, луксозно и консервативно.

Джеймс Кардиган ги поведе по коридора. Движеха се един след друг и бавно си проправяха път край насъбралите се гости. Когато влязоха в големия хол, Ем огледа присъстващите.

Веднага забеляза Дакс, който стоеше близо до бялата мраморна камина и изглеждаше много по-добре отпреди заминаването си. Беше си докарал съвършен тен под калифорнийското слънце, косата му беше изсветляла, а той излъчваше самоувереност.

Щом ги видя, той им махна и веднага се извини на мъжа, с когото разговаряше. Проправи си път сред множеството, за да ги посрещне.

Ем избута Джо към него и отстъпи встрани, за да им даде възможност да се поздравят. След миг той вече целуваше Ем по бузата и я придърпа в дружеска прегръдка. После се отдръпна, за да я огледа.

Широка усмивка грейна на лицето му.

— Значи това е промяната, за която ми каза? Стил Одри Хепбърн...

— Само половината от нея — поправи го Ем и се засмя. — Всъщност само прическата и по-плътните вежди.

— Забелязвам и одобрявам. Напълно и категорично одобрявам. Да си намерим местенце и да поприказваме. — Погледът му попадна

на застаналия до тях Джеймс. Протегна ръка и каза:

— Здравсти, аз съм Дакс.

— Джеймс Кардиган. Приятно ми е да се запознаем.

— Елате ей там до прозореца, изглежда ми по-тихо. Ела с нас, Джеймс, с момичетата нямаме тайни.

Промушваха се сред гостите и пътъом взеха по чаша шампанско от таблата на минаващия край тях сервитьор.

Разположиха се до прозореца и Дакс вдигна чаша:

— Наздраве! Каква приятна гледка сте. Липсвахте ми и двете.

— И ти на нас — възкликна Джо и му се усмихна мило.

Ем просто кимна и побърза да добави:

— Отново поздравления, Дакс. Страхотно е, че получи тази роля. Истинско чудо. Човек никога не знае какво го очаква.

Дакс се разсмя, явно щастлив, и отвърна с блеснал поглед:

— Кажи го пак. Като че ли беше предопределено. — После им разказа как се е запознал с Айрис Ингерсол на една вечеря в Бел Еър, където го завел английският актьор Колин Бърк, негов нов приятел, и как Айрис решила, че е съвършеният образ за пиесата, която поставяла на Бродуей. Най-малко за поддържащата роля.

Ем го слушаше, но непрекъснато се оглеждаше. За нейно голямо облекчение не видя познати на семейството си и си отдъхна. Забеляза, че Джеймс Кардиган беше напрегнат и наблюдаваше околните също като нея, а може би дори по-внимателно.

Очите му шареха наоколо и й се стори, че нищо и никой не му убягна. Веднага бе привлечена от този толкова приятен, слаб, строен англичанин, с тъмнокафява коса и бадемови очи. Според нея беше прехвърлил четиридесетте и доста обигран. Имаше чувство за хумор, държеше се естествено и непосредствено. Дрехите му подсказваха, че е успял човек. Макар че не беше официално облечен, подобно на другите присъстващи мъже не носеше вратовръзка, тя забеляза отличното качество на материите и направата на бялата риза с разкопчана яка и сивите панталони със спортно сако. Чудеше се с какво ли се занимава. Банкер? Брокер? Бизнесмен? Магнат в недвижимите имоти? Изведнъж зачеркна всички тези професии и импулсивно й мина през ума, не, не и Джеймс. Той е ченге. Откъде й дойде тази мисъл така и не разбра, но толкова я стресна, че тя отпи бързо глътка шампанско и смръщено се вгледа в него.

Точно тогава Джеймс се приближи към нея и я попита:

— И ти ли се занимаваш с театър, Ем? Актриса ли си?

Тя поклати глава.

— Не, аз съм модел. А ти какво работиш, Джеймс?

— Имам фирма...

— Каква фирма? — прекъсна го светкавично тя.

— Охранителна и детективска, но на високо ниво. Мога да осигуря охрана, да събера досие за почти всеки човек на света, да открива изчезнали хора или ценности. Каквото си помислиш. Вършим уникални услуги, и то строго дискретно. Спазваме известни граници, разбира се.

— Значи си ченге! — извика тя, като го гледаше с твърд, бляскав поглед. — Точно това си помислих само преди минута.

— Я виж ти, наистина ли? Само че не съм ченге, или поне не съвсем. Но доста служители на закона работят за мен.

— И къде точно не си ченге? В Лондон?

Той се наведе към нея и каза тихо:

— Бях в МИ-6 и работех извън страната, каквато е практиката. Само агентите на МИ5 могат да работят във Великобритания.

— О, Боже мой! Шпионин! Истински Уолсингам^[1], а?

Той избухна в смях:

— Аз пък мислех, че си ти, Ем! Добре си подготвена по английска история.

— Особено когато става въпрос за мъжете, работили за Елизабет от династията на Тюдорите. Все пак защо напусна? Омръзна ли ти? — продължи да разпитва тя, завладяна от любопитство.

— Ни най-малко, аз обичам опасностите. Но реших, че е добра идея да поизкарам малко пари и затова приключих със задачата, която ми бяха дали, и напуснах. Или по-скоро, се пенсионирах от агенцията. Открих собствена фирма в Лондон преди пет години, после ми се прииска да бъда в Ню Йорк и ето ме тук, от другата страна.

Преди Ем да успее да каже нещо, Джо и Дакс, които дотогава си говореха тихичко, се приближиха:

— Мисля, че трябва да намеря Айрис, нашата домакиня, за да ви представя. Трябва да се запознаете. Чакайте ме тук. Връщам се след минутка — разпореди се Дакс.

Джо го проследи с поглед, докато се отдалечи, после се обърна към Ем:

— Толкова съм развълнувана, че ще играе в „Трамвай Желание“. Никога не съм го виждала толкова щастлив. Все едно е друг човек. Как ти се струва, Ем?

— Да, но това е нормално. Откога мечтае да бъде актьор и сега получи шанса си. А, ето го идва с Айрис.

Дакс се спря пред тях и каза:

— Айрис, искам да те запозная с моите приятелки Джорджиана Карлсън, наричана Джо, и Мари Марсдън, известна като Ем. А това е Айрис Ингерсол.

Айрис Ингерсол беше висока, елегантна, внушителна жена с бяла коса и хубаво лице. Изглеждаше много по-млада за нейните шейсет и нещо години. Ръкува се с всяка от младите жени.

— Толкова се радвам, че успяхте да дойдете. Дакс ми е разказвал колко сте го подкрепяли в преследването на актьорската му кариера.

После се обърна към Джеймс и го дари с една от най-ослепителните си усмивки:

— Изключително ми е приятно да те видя, Джеймс, благодаря ти много, че дойде. Ти си комплимент за всяко тържество.

— Удоволствието е мое, Айрис. Както винаги.

Айрис кимна с глава и се обърна към Дакс:

— Искам да те представя на някои души, които може да са ти от полза някой ден. Всъщност, колкото повече хора в този занаят познаваш, толкова по-добре.

Дакс закачливо се усмихна на приятелките си, повдигна вежди и последва Айрис.

Всички се засмяха и Джеймс предложи:

— Какво ще кажете да освежа шампанското ви, дами?

— За мен не, благодаря — отвърна Ем и остави чашата си.

— За мен може, благодаря, Джеймс — усмихна се Джо и му подаде празната си чаша.

Щом останаха сами, Джо въздъхна:

— Добре, че те послушах и си сложих черната дантела, Ем. Жените тук са доста издокарани, не мислиш ли?

— Така е, определено им личи, че са нюйоркчанки — съгласи се Ем.

— Защото са в черно! — ухили се Джо и отново огледа с възхищение роклята на Ем. — Не си ли доволна, че облече това? Така се колебаеше.

— Да. Това е любимата ми рокля. Макар да нямам много подходящи случаи да я обличам. — Ем погледна надолу, приглади плата с ръка и се усмихна на себе си. Роклята беше направена от черна тафта и имаше много изчистена линия с деколте „лодка“. Беше с къси ръкави и клош пола, която падаше точно под коляното.

Джо ѝ призна:

— Знаеш ли, първо си помислих, че долната част е прекалено дълга за теб, но ти стои добре и е подходяща за този модел. Откъде си я купила?

— Мисля, че ти казах. Мама ми я купи. Беше я намерила в малък бутик в Лондон.

— На мен ми прилича на купена от Париж — загледа я замислено Джо с приведена настрани глава: — Може да е парижка мода?

Ем се разсмя и отклони поглед. Дъхът ѝ спря.

Един мъж стоеше на вратата на хола и я наблюдаваше. При това много внимателно. Тя го изгледа дръзко и осъзна, че не може да откъсне очи от него. Погледите им се приковаха. Почувства се омагьосана, краката ѝ внезапно омекнаха, прииска ѝ се да седне или поне да се подпре на някой стол.

Той тръгна към нея, без да сваля сините си очи от лицето ѝ. Тя знаеше кой е. Изведнъж се притесни и съвсем мъничко се уплаши. Не от него, от себе си и от онова, което можеше да направи.

[1] Сър Франсис Уолсингам — главен секретар и шпионин на кралица Елизабет I, сочен като основател на съвременното разузнаване. — Б.пр. ↑

10.

Той вървеше към нея.

Гостите бяха пооредели и стаята изглеждаше почти празна. Тя стоеше в очакване, следеше го внимателно, както преди малко бе правил той. Не откъсваха погледи един от друг.

Струваше й се, че няма никой друг, освен него. Стомахът й се сви на топка, а когато застана пред нея, сърцето й замря.

Лицето му не трепваше, застинало в каменно изражение, но погледът му я пронизваше. Очите му бяха наситеносини, с цвят на метличина, също като ризата му. Знаеше, че те виждат единствено нея.

Най-сетне той проговори:

— Казвам се...

— Знам кой сте — прекъсна го тя.

— Аз също знам коя сте вие — отвърна той и се усмихна.

Откровено смаяна от това изказване, Ем пое дълбоко въздух, за да се овладее:

— Така ли?

Той протегна ръка, хвана нейната и я задържа.

— Да. Вие сте жената на мечтите ми, която търся цял живот.

Тя се отпусна с облекчение. При друг случай би си помислила: „Добре си е научил репликите“ и бързо и цинично би го сложила на място. Не и този път. Не и него. Вярваше му, вярваше на всичко, което казваше.

Той се наведе към нея:

— Макар да трябва да си призная, че не зная името ви.

— Мари Марсдън, но ме наричат Ем.

— Ем и Ем? — палаво проблеснаха очите му.

— Не — засмя се тя, приковала поглед в лицето му, лице, което носеше в сърцето си от малко момиченце. — Просто Ем е добре.

— На колко сте години?

— Достатъчно голяма — отсече тя и повдигна вежди. — Това беше доста груб въпрос.

— Да, сигурно така го приемате, особено с вашето възпитание — той ѝ се усмихна лукаво.

Тя пренебрегна изказването му и продължи:

— Аз обаче знам вие на колко години сте, на трийсет и пет, така че сте дванайсет години по-възрастен. Но за мен цифрите нямат значение.

— Нито за мен.

— Всъщност знам доста неща за вас.

— Не съм всем всичко, искрено се надявам — възкликна той и я погледна с престолено отчаяние.

— Достатъчно.

— И как така знаете толкова много за мен? — той повдигна въпросително едната си вежда.

— Гледах ви в „Хамлет“ и веднага си паднах по вас. Трябваше да науча всичко.

— Много се радвам! — той я огледа преценяващо.

— Когато бях на десет — уточни бързо тя, после се наведе към него и добави: — Копнеех за вас.

— А сега?

— Не, разбира се! Вече съм голяма жена.

— Колко жалко.

— Остарях — произнесе бавно Ем и му се усмихна загадъчно.

— Придружава ли ви някой?

— Не. Е, не е съмнението вярно. Дойдох с приятелката си Джо. Някъде тук е. А, ето я там, до камината.

Той проследи погледа ѝ и прошепна:

— Красивата блондинка ли?

Ем кимна.

— А защо сте тук? Познавате ли Айрис? — поинтересува се той.

— Не. Приятели сме с Дакс, почетния гост.

— А, да, новото протеже на Айрис. Говори се, че е добър актьор. Вярно ли е?

— Не знам. Това има ли значение в наши дни?

Той долови горчивата нотка в тона ѝ и се засмя:

— А вие, госпожице Ем? Актриса ли сте?

— Не, аз съм модел.

Той леко се отдръпна от нея, гледаше я вторачено, безмълвно.

Тя на свой ред го погледна дръзко.

Изведнъж думите загубиха значение. Стояха погълнати един от друг. От всички страни долитаха разговори, хората се движеха наоколо, а те стояха загубили усещане за света. Той продължаваше да стиска ръката ѝ и я притисна до гърдите си.

Накрая наруши мълчанието с много нежен глас:

— Ти си жената... Жената, с която искам да избягам... Хайде да го направим.

— Сега?

— Да, разбира се, сега. Ако не сега, кога? Да отидем на пустинен остров и да заживеем сами, далече от всички.

Тя отново забеляза игриво пламъче в погледа му, долови смях в мелодичния му глас.

— Не мога да оставя тук Джо — запротестира тя.

— Не можем да я вземем с нас! — усмихна се той. — Нали знаете двама са малко, трима са много. Хайде да излезем в коридора, там е по-спокойно, и да решим какво да правим.

Той я поведе през стаята и щом се озоваха в коридора, облегна се на стената и я придърпа плътно към себе си.

Ем се разтрепери, не ѝ достигаше въздух. Беше толкова близо до човека, пленил я още като дете. Той си бе останал неин идеал и винаги бе сравнявала останалите мъже с него.

Той нежно я попита:

— Добре ли си?

— Добре съм — гласът ѝ прозвуча глухо.

— Не искам да оставаме тук. Пренаселено е. Искам да съм само с теб. Ти не искаш ли това?

— Да — прошепна тя.

— Значи се разбрахме. Ще те заведа на някое тихо местенце да вечеряме. Имам нещо предвид.

— Добре — започна Ем и после замълча. — Джо идва насам с Джеймс Кардиган.

— Ще ги отпратя, не се притеснявай — увери я той.

В продължение на десетина минути Джо бе наблюдавала Ем, очарована от поведението ѝ, от начина, по който разговаряше с Лорънс Вон. Беше забелязала, че известната филмова звезда се устреми към Ем още в мига на пристигането си и двамата се бяха разговорили като

стари приятели. Може би наистина са, реши Джо. Все пак и двамата са англичани. Когато с Джеймс се приближиха към тях, Джо попита:

— Познаваш ли го, Джеймс?

— Само от синия екран. И по име — отвърна Джеймс, — но трябва да призная, че съм му истински почитател. Той е един от най-великите актьори в наши дни. Никой не е играл Хамлет по-добре от него, освен може би Кристофър Плъмър. Красив кучи син. Нищо чудно, че жените се прехласват по него.

Включително Ем, помисли си Джо и пристъпи напред усмихната.

— Сигурно сте стари приятели, както се унесохте в приказки.

— Всъщност се оказахме много стари приятели — заяви той и дари Джо с една от най-пленителните си усмивки.

Ем бързо се окопоти и се обърна към тях:

— Джо, Джеймс, да ви запозная с Лорънс Вон.

След като тримата си стиснаха ръцете, Лари продължи уверено:

— Опитвам се да уговоря Ем да дойде с мен на вечеря, но не ѝ се иска да ви остави сама, Джо.

— О, моля те, не се притеснявай за това, Ем — побърза да се намеси Джеймс. — Аз ще се погрижа за нея. Ще го правя винаги. Нещо против, Джо?

— Не, разбира се, Джеймс.

Взеха такси до ресторанта в Ейтис, наблизо до Лексингтън. В колата той се почувства напълно завладян от нея, тръпнеше да я вземе в прегръдките си, да я притисне силно, да я целува страстно.

Успя да устои на импулса и вместо това бе стиснал ръката ѝ, както в апартамента на Айрис Ингерсол.

Лари не искаше да я изплаши, макар да беше забелязал, че тя не е от младите жени, които лесно се плашат. Изглеждаше му самоуверена, независима и смела. Да, това беше: нейното безстрашие го интригуваше и му харесваше, привличаше го.

Сега, седнал срещу нея на ъгловата маса в „Льо Рефюж“, негово любимо убежище, Лари се усмихна на себе си, като се сети за закачката им отпреди малко. Тя се владееше добре, бързо включваше и беше дръзка. Точно това му харесваше най-много, правеше я различна, неповторима, отличаваше я от другите жени, които познаваше.

Изведнъж си помисли, че е извадил голям късмет тази вечер. Почти се беше отказал от купона на Айрис. Чувстваше се изтощен и депресиран и цял ден се бе чудил дали да дойде. В последния момент реши, че трябва да се появи заради Айрис — това бе най-малкото, което можеше да направи. Обръсна се, взе си душ, преоблече се и отиде. Още с влизането си бе съзрял Ем.

Веднага, неустойимо привлечен, се бе насочил към нея с намерение да я грабне за себе си. Усещането беше толкова завладяващо, че го стресна и той осъзна, че не е изпитвал нищо подобно досега.

Странно явление е привличането. Винаги започва с мощното плътско желание, с очарованието от нечия физика, извивката на челото, очертанятията на скулите, устните, маниерите, всичко това кара сърцето да трепти.

За съжаление рядко характерът съответстваше на физическото съвършенство, а безхарактерните жени бързо му омръзваха. Той обожаваше красиви жени; от друга страна, красотата никога не му бе достатъчна. В крайна сметка беше скучна. Тъкмо затова винаги бе отминавал нататък, така и не се бе женил за жените в живота си.

— Гледаш през мен, Лари — въздъхна Ем и остави менюто.

Той побърза да отговори:

— Съжалявам, скъпа. Просто си мислех колко съм щастлив, че си тук тази вечер и че те открих.

— Наистина ли? — попита тя, докато го оглеждаше с голям интерес, леко склонила глава настрани.

— Разбира се. Не бих го казал, ако не го мислех. Сигурно и ти се чувстваш така?

Тя само кимна с прикован в него поглед. На меката светлина в бистрото очите му изглеждаха още по-наситеносини и пленителни. Какъвто беше самият той. Още като дете образът му я беше омагьосвал от сцената или от екрана.

— Тази вечер се срещнахме за първи път — сподели Лари, — а имам странното чувство, че те познавам, Ем.

— Може би, защото съм половин Одри.

— Какво, за бога, означава това? — учуди се той.

— Според някои приличам на Одри Хепбърн. Но само отчасти.

— Като се замисля, има прилика. Но не е това. Виждал съм те някъде.

— Може да сме се срещали в някой друг живот — подхвърли тя със закачлив тон.

— Може би. — Той отклони поглед, загледа се в пространството и после отново я погледна със събрани вежди.

— Не сме се срещали преди, Лари — настоя тя.

— Ако се е случвало, нямаше да се отървеш, можеш да си сигурна.

Ем поклати глава и се засмя, а очите ѝ блеснаха от щастие.

— Звучи необмислено.

— В какъв смисъл.

— Току-виж съм се хванала за думите ти — едва чуто отговори тя.

— На това се надявам. — Лари я погледна замислено и се пресегна да хване ръката ѝ, която бе отпуснала на масата. — Надявам се това да е начало... на нещо специално, Ем, наистина. Тази вечер чу от мен някои неща, които сигурно са ти прозвучали странно, но те уверявам, че досега не съм ги казвал на друга жена. Повярвай ми.

Тя стисна здраво ръката му и промълви с приглушен глас:

— Вярвам ти и не само за нещата, които ми каза — лекичко му се усмихна и продължи: — Бих ти поверила живота си, Лорънс Вон. Казвам го сериозно.

— Винаги ще се грижа за теб. Обещавам.

Ем се наведе през масата и внимателно се взря в него — знаеше, че може да му вярва. С поверителен тон му призна: — Когато бях десетгодишна, те сънувах, Лари. Всяка вечер.

— А сега? — засмя се той.

— Сега не, разбира се! Това беше много отдавна, когато ти играеше моя зашеметяващ Хамлет. Толкова те харесвах, че ми се виеше свят.

— И как точно ме сънуваше? — подкачи я той, като се наслаждаваше на ведрото ѝ настроение и свежо излъчване.

— Е, нали ги знаеш какво сънуват влюбените момиченца, разни сополиви истории.

— Дали някой ден ще се появя в сънищата и на порасналото момиче?

— Кой знае — отвърна му тя кокетно. — Надявам се.

— Можем да се обзаложим, че аз също се надявам.

Лари пусна ръката ѝ, облегна се назад и каза:

— Имам чувството, че всеки, който те срещне, намира, че си специална.

— О, не ми се вярва... — не довърши тя, отпи глътка вино и измърмори: — Та аз съм обикновено момиче.

— Как не! — възкликна Лари и взе менюто. — Мисля, че е време да поръчаме. Реши ли какво искаш, Ем?

— Да. Ще взема писия на скара.

— Риба? Да не си отраснала на остров?

— Да. В Северно море. Също като теб — тя му намигна.

Очарован, той наведе глава и повика сервитьора, поръча писия на скара за двамата и бутилка „Монраше“. Щом останаха сами, Лари небрежно смени темата:

— Откога живееш в Ню Йорк?

— От няколко месеца. Опитах се да си намеря работа като модел, но без особен успех. Джо ми уреди среща с модния фотограф Франк Фарантино. Получи се добре. Направихме снимки. Именно той реши, че приличам на Одри Хепбърн, и каза, че това трябва да се използва. Неговата стилистка ме понагласи.

— Ти нямаш нужда от това! Никаква! Както и да е, той помогна ли ти с нещо?

— Франки замина за Мароко да снима модна фотосесия за някакво списание, но щом се върне, ще се заеме с кариерата ми — обясни Ем, после му разказа колко е талантлив Франки, при това надежден човек.

Лари се облегна назад, заслушан внимателно в приятния ѝ, успокояващ глас. Искрено се наслаждаваше на компанията ѝ. Тази млада жена му въздействаше по невероятен начин, в много отношения. С напредването на вечерта той усети, че присъствието ѝ го прави истински щастлив, караше го да се чувства сякаш дълго е отсъствал от живота. Чудеше се как да я задържи при себе си завинаги.

11.

Лорънс Вон стоеше загледан през прозореца на библиотеката в апартамента на баща си в Бийкман Плейс. Обичаше тази гледка на Ист Ривър и Лонг Айлънд Сити отвъд, особено по тъмно, както сега.

Беше два през нощта, но пъстрите светлини на града все така ярко се отразяваха в неспокойната повърхност на реката, устремена към Атлантика, сред гората от небостъргачи на Манхатън. Мاستиленочерното небе беше обсипано със ситни бляскави точки. Красиво, романтично, звездно небе.

Докато си мислеше за невероятната, предизвикателна млада жена, която бе срещнал тази вечер, Лари тихичко въздъхна. Понякога става точно така — срещаш някой специален човек, когато най-малко очакваш и си напълно поразен. Толкова пленителна, така красива. Със сигурност не й беше нужно да подчертава приликата си с една покойна актриса.

Не спираше да се чуди защо фотографът бе решил, че това е толкова важно. Ем беше поразителна сама по себе си; тя нямаше нужда да имитира друг човек.

Лари отново превъртя през главата си случилото се през вечерта, преживя удоволствието и жизнерадостното настроение. За него беше невероятно вълнуваща. Нямаше никакво съмнение, че беше омагьосан от присъствието ѝ. През целия си бурен живот не се бе чувствал така завладян от жена.

Обсебен, помисли си той, това е. Обсебен съм от нея.

Лари бе пожелал да доведе Ем след вечеря тук, в този апартамент. Не му се искаше да я изпуска от поглед. После внезапно, след като напуснаха „Льо Рефюж“, бе променил решението си. Щом излязоха на улицата и застанаха един срещу друг, той най-накрая се отдаде на напирещото желание да я сграбчи в обятията си. Двамата се бяха хвърлили един към друг, бяха потънали в страстна целувка. Ем бе откликнала пламенно, възбудена, колкото него, и се бе оставила да я води.

Накрая, когато зашеметени се бяха отдръпнали един от друг, той с изненада откри в погледа ѝ неприкрит ужас. Това го бе накарало да се спре, объркан и притеснен, учуден какво не беше наред. Бе му минало през ум, че въпреки привидната обиграност, ѝ липсва опит. И тъй като имаше сериозни намерения, я бе завел в квартирата ѝ на Западна двайсет и втора улица, вместо в своето легло.

В таксито той бе доловил сянка на разочарование у нея и я бе притеглил в прегръдките си.

— Утре ще бъдеш ли с мен? — бе попитал той, а тя му се бе усмихнала широко и бе кимнала в съгласие.

— Вече е утре — промълви тя. — Може би имаш предвид неделя. Почти един часът е. — Дватамата се бяха засмели и той бе усетил, че каквото и да я бе разтревожило в ресторанта, вече бе забравено.

Бяха се уговорили да дойде при него към обяд. Щяха да си направят късна закуска и може би да отидат на кино и той реши да остави нещата на собствения им ход. Не искаше да я притиска, да развали всичко. Разполагаше с цялото време на света, за да я ухажда по правилата.

Лари се отдръпна от прозореца и прекоси библиотеката. Погледът му попадна на една снимка на майка му в сребриста рамка върху ореховия скрин сред други семейни снимки. Остана загледан в нея, като си мислеше каква красива жена беше с буйната си руса коса и светли очи.

Пандора Гелън. Една от най-великите актриси на Англия, но преди всичко негова майка. Както обикновено, му се причу лекият ѝ, мелодичен глас: „Можеш да познаваш някого от четирийсет години, без да разбереш що за човек е. Но пък може да срещнеш друг и да го усетиш веднага. Това е химия, Лари. Разбираш, че сте от една и съща кръвна група. Или, ако предпочиташ, че сте на една вълна.“ В онзи следобед тя му се бе усмихнала с вещ поглед. И това му подсказа, че вероятно някога майка му е изпитала това лично.

Тъкмо това се случи с него. Беше разпознал Ем. С нея толкова си приличаха. Бяха от една кръвна група. Нямаше нужда да му разказва за себе си. От прекараната вечер с нея той вече знаеше всичко, което трябваше. Тя имаше аристократичен произход, беше добре възпитана, високообразована и интелигентна. Вероятно е от многолюдно

семейство, със сигурност най-малката — дразнена и обожавана. Сигурно бе дошла отвъд Океана, за да бъде поеме живота си в свои ръце, без помощта на близките си.

Усмихна се на себе си. Тази идея му харесваше. Решителна е, помисли си той, и смела... като копирани под индиго сме.

Лари не можа да заспи. Мята се в продължение на два часа и накрая стана. Отиде до кухнята, наля си чаша мляко и се запъти към библиотеката — уютна, елегантна стая, където прекарваше най-много време.

Светна лампата, настани се в едно от големите кресла, отпи няколко глътки мляко и остави чашата на близката масичка. Креслото на баща му. Не, вече беше неговото. Беше купил този апартамент заедно с вещите в него преди няколко месеца и вече беше негов дом, единственият и първият собствен.

— Наистина искахме да ти подарим апартамента — бе казала майка му преди няколко седмици, когато пристигна в Ню Йорк, за да си вземе някои вещи и дрехи. — Но не можехме, заради останалите. Щяха да се ядосат. Затова решихме да го предложим на всички вас на изгодна цена.

Всички нас, повтори наум той и направи физиономия.

Бяха шест деца. Четирима братя и две сестри, по-големи от него. Всичките бяха заядливи, амбициозни, противоречиви и сложни. Докато растяха в голямата къща в Хампстед, бясно се съревноваваха помежду си, което продължаваше и досега, макар че се обичаха. Или поне някои от тях — останалите се преструваха. Той беше искрено привързан към брат си Хорацио и сестра си Порша, но Миранда беше прекалено надменна и отчуждена и със сигурност най-голямата снобка, която бе срещал. Брат му Едуард му беше вгорчавал живота като малък, но сега се държеше приятелски и бяха сключили един вид примирие. Колкото до Томас, Лари го уважаваше, възхищаваше се на първородния от племето Вон, но така и не се сблизиха. Вероятно заради разликата във възрастта им.

Никой от тях не пожела да купи апартамента, главно защото не искаха да живеят в Ню Йорк. Едуард делеше живота си между Лос Анджелис и Лондон, Томас имаше къща с имение в Глоусестършър и

апартамент в Лондон, Хорейшо беше лондончанин по рождение и нрав и не би и сънувал да живее другаде. С Порша беше същото, докато Миранда се изживяваше като селячка в провинциален Кент. Тя притежаваше малко студио близо до Ейтън Скуеър, където отсядаше.

Не можеше да отрече, че баща му му бе продал апартамента на изгодна цена: точно колкото бе платил преди двайсет години и нито стотинка повече. Пазарната цена бе поне четирикратно по-висока. Но баща му не се бе опитвал да печели, а просто искаше да се отърве от апартамента, който вече не ползваше, защото рядко идваше вече на Бродуей. Лари беше повярвал на майка си, когато му довери, че искрено са искали да му подарят апартамента с всичко в него, но бяха изключително предпазливи заради другите си деца.

И съвсем правилно, помисли си той, като се намести в креслото. Тия безсрамници страшно биха се разсмърдяли, ако баща им го бе направил. Ревност. Винаги си бе патил от безумната им ревност, защото смятаха, че като най-малък е най-облагодетелстван и глезен.

— Освен това си най-красивият и най-талантливият — често напомняше майка му, за да го накара да се чувства по-добре. Всичките му братя и сестри бяха блестящи посвоему, все артисти, с изключение на Миранда.

„Великите Вон“, както ги определяше пресата, първата театрална фамилия по тези места, истински артистични властелини. Шестима братя и сестри, които обираха всички награди и аплодисменти от двете страни на Атлантика.

Лари се сети за Едуард — висок, строен, рус, зеленоок. Малкият гневлив разбойник от детството се бе превърнал в изискан, обаятелен мъж, с ум като бръснач и също толкова остър език. Само колко жесток беше в миналото. Лари затвори очи и потъна в един стар спомен...

Лорънс не помръдваше, здраво стъпил върху чакъла на алеята, с дясната ръка вдигнал напред детска сабя, а лявата — подпрял на кръста. Беше седемгодишен и страшно горд с позата си. Баща му го беше научил как правилно да се отбранява и той беше убеден, че е най-добрият.

Дванайсетгодишният Едуард неочаквано изскочи пред него и го стресна. Размахваше сабята си и крещеше: „Идвам да те убия,

негоднико!“, но само подскачаше на място като цирково кученце и изглеждаше глуповато.

Нападай и се защитавай, нападай и се защитавай, Лари си представяше баща си като Цезар в един от филмите му. Пое дълбоко въздух и тръгна напред. Детските саби се удариха ламарина в ламарина и той веднага отскочи назад, за да избегне Едуард, за който се знаеше, че е опасен и не играе по правилата.

Брат му се приближи с един скок, внезапно замахна и удари Лари по лявата ръка.

— Ти ме рани, Едуард! — извика Лари. За своя голяма изненада забеляза, че през памучния ръкав на фалшивата му ризница шурти кръв. — Това не е позволено — изплака той и заотстъпва, като хвърли сабята си и с дясната си ръка се опита да спре течащата кръв.

— Страхливец! Страхливец! — разкреця се Едуард, размаха сабята над главата си и се приближи към Лари, като лудешки подскачаше наляво-надясно и диво се смееше. — Сега ще те науча бездомно псе! Ти не си от нас! Не си от нас! Подхвърлено дете! Изчадие! Ти не си един от нас!

Изплашен, Лари вдигна сабята си, тръгна заднишком и се препъна, падна на земята, а сабята му изхвърча на алеята. Той затаи дъх и се помъчи да се вдигне на крака.

През цялото време Едуард се смееше тържествуващо на по-малкия си брат, насочи се към него, коленичи и започна да го налага по раменете, гърдите и лицето. „Няма милост за врага. Убий врага!“, зъбеше се Едуард и в светлите му очи проблясваше омраза.

Лари обгърна главата си с ръце, за да се предпази, а кръвта се стичаше по лицето му. Отново се опита да стане, но Едуард беше много по-силен и злорадо го притискаше надолу.

Тракането на токчета по коридора и надолу по стълбите донесе истинско облекчение за Лари. Майка им крещеше вбесена: „Остави го, Едуард! Остави го веднага! Сега вече загази, момче!“ Тя се надвеси над Едуард с яростно изражение, сграбчи го за яката, безмилостно го изтегли да стъпи на крака, крещейки в лицето му: „Сега ще ти дам да разбереш, разбойнико!“

Тя буквално го метна настрана и дори не се обърна, когато той се стовари на земята. Коленичи до Лари, изплашена от голямото петно кръв на туниката му, от раните по лицето му от ударите на брат му.

— Божичко! Не мога да повярвам! — възкликна Пандора и с болка притисна малкото момче към себе си. Попита го: — Ще можеш ли да се изправиш, миличък?

Той кимна.

Пандора стана, наведе се над Лари, за да му помогне да се вдигне на крака. Бавно тръгнаха по алеята и се качиха по стъпалата, а тя не спираше гальовно да го успокоява.

— Майко — извика я Едуард откъм алеята.

Пандора го погледна през рамо. Пребледняла от уплаха и все още разгневена, тя процеди през зъби:

— Какво?

— Аз не исках да го нараня.

— Хайде де! — избухна тя. — Ти си опасен. Писна ми от теб.

— Но, майко...

— Млъквай. И не ми се мяркай пред очите. Не искам да виждам лицето ти. Ще се разправам по-късно с теб, по подходящ начин. Пригответи се за голямо наказание.

Едуард зяпна срещу нея, също толкова пребледнял и поразен. Той умираше от страх, когато майка му се разгневеше. Никой не знаеше какво можеше да направи, когато беше обладана от такава ярост.

Пандора се обърна напред и поведе Лари през коридора към кухнята.

— Моли е била медицинска сестра, преди да стане наша помощница. Тя ще знае точно какво да направи.

— Добре съм, мамо — прошепна Лари и смело се затътри нататък.

Трясъкът на чашата с мляко на пода събуди Лари. Трябва да я е съборил с ръка от масичката. Изправи се и запремигва, докато дойде на себе си. Помисли си, че вече е сутрин, но като се огледа, разбра, че е още среднощ. Стана, излезе от библиотеката, върна се в спалнята и си легна, поклащайки глава. Имаше толкова много детски спомени. Напоследък все по-често се сещаше за странни случки.

След минути вече спеше, а издевателството на Едуард над него беше забравено.

12.

Джо вдигна поглед, когато Ем се появи на прага на студиото ѝ, и се усмихна.

— А, ето те! Добро утро, госпожице Ем. Как сте днес?

— Добре, благодаря, Джо, и ти изглеждаш доста добре.

Джо наклони глава и я погледна изпитателно:

— Твоят актьор изглеждаше много увлечен по теб миналата вечер. Ще се видите ли пак? — засмя се тя. — Това е глупав въпрос, нали? Сигурна съм, че ще стане.

— Днес ще обядвам с него — отвърна Ем и се облегна нехайно на рамката. Отпи глътка чай от чашата, която стискаше и широка усмивка грейна на лицето ѝ. — А после ще ходим на кино.

— Снощи си мислех, че ще те погълне цяла — подкачи я Джо с игрив поглед.

— Като боата в „Малкият принц“? — Ем повдигна вежди и се разсмя.

Джо също се засмя, доволна от отговора, и възкликна:

— Толкова обичах тази книга като малка, а ти?

— Разбира се, беше ми любимата, всеки, който я прочете, я обиква, и възрастни, и деца. Завладяваща е.

След като видя заедно Лари и Ем, Джо я гризеше любопитството и не се стърпя:

— Тогава, давай, разкажи ми всичко, което се случи. Съвсем всичко. Не пропускай нищичко.

— Няма много за казване — вдигна рамене Ем, — наистина няма. Отидохме на вечеря в едно скромно малко бистро, което Лари харесва, и после ме изпрати до дома. Наистина, нищо не се случи, ако имаш предвид, каквото си мисля.

— До неговия дом? Там ли те заведе?

— Не, не ставай глупава! Доведе ме тук, до тази къща — твоята къща. Върнах се малко след един, а теб още те нямаше, нали така?

— Бях с Джеймс Кардиган. Опитахме бюфета на Айрис, но апартаментът се напълни с всякакви хора. Актьори, актриси и разни

странни типове, според Джеймс и според мен. Стана претърпкано и затова решихме да си тръгнем. На Джеймс не му се прибираше и ме заведе в един бар в МиПа и останахме там известно време, за да пийнем и да си поговорим по малките часове. Оpozнах го по-добре, наистина е очарователен.

— Женен ли е? — Ем се зачуди на глас и погледна питащо Джо.

— Никога не е бил женен. Е, поне така казва — тя остави четката си и въздъхна. Стана, отиде на дивана до прозореца и отново въздъхна, като погледна към Ем, която все още стоеше на вратата.

— Какво има Джо? — Ем забеляза, че приятелката ѝ задържа замислен поглед върху нея.

— Можеш ли да ми отделиш няколко минути? Искам да ти кажа нещо.

— Разбира се. Какво има? — повтори Ем, влезе навътре в студиото и седна на дивана до Джо, озадачена от внезапната промяна в настроението ѝ.

— Има един проблем, който ми се иска да обсъдя с теб — започна Джо.

Ем я наблюдаваше внимателно и се разтревожи.

— Изглеждаш страшно притеснена и стана толкова сериозна изведнъж. Какво става?

Джо мълча няколко секунди и после започна бавно, с приглушен глас.

— Харесвам много Джеймс и да ти призная, бях забравила колко е приятен. Работата е в това, че искам да го видя отново. Искам го много. Струва ми се, че направих голяма грешка с него миналата вечер. Всъщност, сигурна съм в това.

— Какво искаш да кажеш? — Ем се приведе с озадачено изражение. — Не може да е било чак толкова зле.

— Виж, доста пийнах на партито, а и по-късно. Повече от обикновено и започнах да бръцолевя глупости, така си мисля. Разказах му доста за себе си и може да съм го отблъснала.

Ем беше изненадана от това изявление. Джо не беше от приказливите, нито от много откритите хора. За момент замълча и после отсече:

— Какво, по дяволите, би могла толкова да кажеш за себе си, че да го отблъсне? — Тъй като Джо не отговори, тя продължи: — Нали не

си убила някого.

Ем го каза по толкова комичен начин, че Джо не можа да сдържи смеха си.

— Не, не съм. Но съм се омъжвала два пъти и като глупачка му признах това и мисля, че остана истински шокиран.

— Едва ли! Не е от този тип, ако добре познавам сънародниците си. Има фирма за охрана и детективски услуги, та едва ли ще се шокира толкова лесно. Освен това мисля, че може да е бил ченге, или нещо такова. Със сигурност е имал вземане-даване с някаква правораздавателна агенция преди, за да започне такава дейност, не мислиш ли? За това са нужни квалификация и опит.

— Може да е бил шпионин. Смътно си спомням, че някой ми е споменавал нещо подобно преди време. Въпреки това изглеждаше шокиран, уверявам те.

Ем си помисли, че Джо просто е изтълкувала погрешно реакцията на Джеймс и се опита да я успокои:

— Сигурна съм, че е бил само изненадан. Изглеждаш доста млада, за да си имала два брака.

— На двайсет и осем съм, нали ти казах? — напомни ѝ Джо, облегна се назад и за миг болезнено затвори очи.

— Добре ли си? — притесни се Ем.

— Да, добре съм. — Джо отвори очи и се поизправи на дивана: — Не знам защо му го казах. Беше много глупаво от моя страна. Може би защото ми заприлича на първия ми съпруг Анди. О, Боже, вече не мога да върна времето. Казах му и толкоз. Няма какво да умуваме, май провалих всичко.

— Сигурна съм, че не е проблем — заяви твърдо Ем. Джо отново се облегна назад със затворени очи. Беше пребледняла и леко трепереше.

След миг Ем хвана ръката ѝ.

— Какво има, Джорджиана? Можеш да ми довериш всичко, ако пожелаеш. Аз съм дискретен човек.

Джо отвори очи и отговори:

— Сигурна съм в това. Просто за мен е много болезнен споменът за смъртта на Анди. Бях съкрушена, едва не умрях и аз след онзи фатален инцидент с него, и бебето ни умря. Направих спонтанен аборт няколко дни след падането на Анди.

— О, скъпа, толкова много съжалявам. Това е ужасна, ужасна трагедия. Сигурно си била смазана от скръб... — Гласът на Ем се прекърши и тя не намери думи да продължи. Каквото и да кажеше, нямаше да помогне. Макар майка ѝ често да ѝ бе повтаряла, че добрата дума помага на хората да преодоляват тежки моменти.

— Не преувеличавам. Беше потресаващо — прошепна Джо. — Трябваше ми доста време, за да се съвзема. Бях само на осемнайсет, когато Анди падна... а моят живот се разпадна.

Ем се покашля и за миг се поколеба, преди да предложи:

— Може би ще ти се отрази добре, ако ми разкажеш, както снощи на Джеймс.

— Анди беше строител в Манхатън — започна Джо, — като баща си и двамата си братя. Харесваше му, обичаше да е там горе, „високо на небето“, както сам се изразяваше. Въпреки че това понякога беше страшно за повечето от момчетата. Анди често казваше, че никой не знае какво всъщност е страх, докато не увисне над бездната във въздуха, подпрян само на една тясна метална греда.

А другото е да не се „вцепениш“. Това се случва, когато видят някой колега да пада от гредата, както се случи с Анди. Негов приятел се бе подхлъзнал и оттогава той не беше същият. Изпадна в ступор. Тогава си даде сметка, че не може да продължава безкрайно и работата на тези височини започна да го притеснява. Страхуваше се да не падне. Но ако искаха да си запазят работата, момчетата трябваше да работят нависоко. Молих го да напусне и той обеща да го направи веднага щом стигнат следващия етаж на небостъргача. За съжаление, той така и не стигна, подхлъзна се, падна и си счупи врата. Размаза си главата долу на тротоара. Утешавам се с мисълта, че поне е умрял моментално.

Джо замлъкна, седеше, без да трепва, а Ем държеше ръката ѝ в старанието си да я успокои.

Най-сетне Джо заговори отново:

— В крайна сметка се съвзех и се постарях да продължа живота си. След Анди почина майка ми. Не можа да победи рака, битката ѝ продължи години. В известен смисъл така стана по-добре за нея. Отърва се от страданията. Наследих тази къща от мама и оттогава живея тук.

— Толкова съжалявам за Анди и за бебето, и за майка ти. Не ми е ясно как си се справила.

— Преодолях всичко това благодарение на втория си брак. Случи се, когато бях на двацет и две и продължи цели два месеца. Един ден Кен си събра багажа и си тръгна, без дори да ми каже довиждане. Найсетне получихме развод, слава богу! — Джо погледна Ем и довърши тъжно: — Не съм от онези, които говорят много за миналото, но снощи доста се разприказвах пред онзи мъж, когото харесах. Никога не съм разговаряла така с Дакс. Хайде сега, кажи ми какво е това! И сигурно повече няма да видя Джеймс отново.

— Разбирам какво ми казваш, но не вярвам Джеймс Кардиган да е шокиран или отблъснат. От къде на къде? Ако той е твоят човек, както си мисля аз, сигурна съм, че се е развълнувал, че е изпитал огромно съчувствие към теб. Убедена съм.

— Мъжете са различни. Понякога трудно се справят с такива неща като смърт, болести.

— О, мисля, че грешиш! Има много състрадателни мъже. Аз познавам поне няколко.

— Запознай ме с някого от тях. Бих искала да срещна такъв мъж — въздъхна Джо.

— Всъщност, ти си била с един от тях миналата вечер. Дай шанс на Джеймс. Мисля, че си заслужава. И знаеш ли какво, обзалагам се, че ще ти се обади днес.

— Да видим — отговори Джо, не много убедена.

По-късно в стаята си, докато се приготвяше да излезе, Ем не можа да откъсне мислите си от Джорджиана. Разговорът я развълнува и я накара да осъзнае колко малко знаят една за друга. Въпреки това през последните няколко седмици се бяха сблизили, бяха открили, че имат еднакви интереси и вкусове: театър, кино, книги, музика. И изкуство. Свързваше ги любовта към красивите картини. И още нещо. Разчитаха сами на себе си.

Преди седмица Джо ѝ бе доверила, че майка ѝ е Костанс Редонзо — известна художничка от последните три десетилетия на двацети век. Ем познаваше творчеството ѝ, тя принадлежеше на школата на Мари Лорансен и Мари Касат и рисуваше картини на деца и жени в стил импресионизъм. Джо ѝ разказа, че след смъртта на майка ѝ, двете със сестра ѝ разбрали, че картините ѝ имат добър пазар. Много нейни

почитатели, след като прочели за смъртта ѝ от вестниците, започнали да звънят в галерията, която излагала картините ѝ, и изразявали желание да ги купят.

— С Джоан извадихме невероятен късмет. Неочаквано спечелихме много пари и затова имам възможност да рисувам на спокойствие. Засега.

По-късно Джо ѝ бе показала някои от творбите на майка си и Ем остана поразена, направо се влюби в едната. Така ѝ се прииска да я купи за баща си, но не посмя. Би било опасно, това щеше да я издаде. Имаше да крие прекалено много. Дали Джеймс се досещаше коя е? Все пак имаше достъп до всякаква информация. Едва ли.

Ами Лорънс Вон? Дали подозираше, че тя не е тази, за която се представяше? Изключено, беше напълно сигурна в това. Макар че той щеше да се досети към кои слоеве на английското общество принадлежи, те имаха почти еднакъв произход и не би пропуснал да забележи издайническите знаци.

Докато закопчаваше бялата си памучна риза и я напъхваше в сините си панталони, Ем се замисли за Джо и Джеймс като двойка. Биха си подхождали. Надяваше се да се обади тази сутрин, за да зарадва Джо.

Загърби огледалото, облече три четвърти син плетен жакет, добави перлените си обеци, метна през рамо поизносената червена чанта „Кели“ на „Ермес“ и излезе от стаята. Изтича надолу по стълбите, прекоси коридора, махна на Джо за довиждане и изхвърча от къщата. Спря едно такси и тръпнеща от вълнение и очакване, пое напред към Лари.

13.

На лицето на Лорънс Вон грееше усмивка, когато отвори вратата и поздрави Ем с думите:

— Знаех си, че ще си точна, и се оказах прав! Нямах търпение да те видя.

Тя отвърна на усмивката му.

— Зная какво искаш да кажеш... и добро утро, Лари.

Той я хвана за ръката и бързо я дръпна в преддверието на апартамента, където я грабна в прегръдките си и затвори вратата с крак.

Притисна я до себе си и като я целуна по двете бузи, вдъхна парфюма ѝ с аромат на момини сълзи и свежото ухание на лимон от току-що измитата ѝ коса. Този ден я беше оставила да пада свободно около лицето ѝ като лъскав черен воал.

Усмихна ѝ се похотливо.

— Красива си, Ем, направо съвършена. — Леко присви очи и в тях проблесна палаво пламъче: — И, представи си, днес не си дори наполовина Одри. Просто си Ем и това напълно ме устройва.

— Радвам се, че ме харесваш.

— И още как. — Отново я хвана за ръка и я поведе през библиотеката към хола. — Това е любимата ми стая — обясни той и я заведе до еркерния прозорец. — Каква гледка, не е ли прекрасна?

— Фантастична е. Имам чувството, че съм на кораб — отвърна Ем и погледна нагоре към него. Този ден носеше обувки с равни подметки и това я правеше още по-ниска от Лари, който беше висок над метър и деветдесет. Съвършено си подхождаха. Надяваше се да е така.

— Трябва да видиш гледката по тъмно, тогава действително би оценила красотата ѝ — каза Лари. — Можеш ли да останеш за вечеря?

Ем не можа да сдържи смеха си.

— Та ние дори още не сме обяждали. Но да, прав си, не бива да пропускам гледката. Така че ще остана за вечеря. С удоволствие.

— Е, това е голямо облекчение — усмихна ѝ се той. — Мислех си, че ще хукнеш след обяда и отново ще ме оставиш сам.

— Няма ли да ходим на кино?

— Ще правим каквото пожелаеш. Междувременно, какво ще кажеш за по едно „Блъди Мери“?

— Благодаря ти, да, би било добре.

— Готови са за отрицателно време. — Той се отправи към един шкаф, на който имаше сребърен поднос с бутилки алкохол, кана доматиен сок и разни други важни съставки за питиета.

Тя се усмихна на себе си, като си спомни една своя гувернантка, която постоянно използваше този стар израз: за отрицателно време.

Лари се зае да приготвя питиетата, а Ем се обърна да разгледа колекцията от снимки в сребристи рамки, подредена на шкаф от другата страна на канапетото. Каква колекция само.

Централно място заемаше една снимка на бащата на Лари от доста по-младите му години. Какъв поразителен красавец беше Никълъс Вон, направо внушителен на тази снимка на Патрик Личфийлд. Тогава забеляза, че Лари, сега на същата възраст — трийсет и пет години, е пълно копие на баща си. С изключение на косата. Неговата беше гарвановочерна, също като нейната, а на баща му беше светлокестенява, или по-скоро русолява, с неопределен цвят. Очите им имаха еднакъв син цвят на метличина — толкова мощни, така хипнотизиращи. И двамата притежаваха класически черти, еднакъв правилен нос.

После погледът ѝ се спря на снимка на родителите на Лари, застанали един до друг на сцената, облечени като Антоний и Клеопатра. Следващата беше на Пандора Гелън сама — много руса, много красива. Изключителната майка на Лари беше невероятен талант. После бяха подредени по-малки снимки на Лари с братята и сестрите му. Господи, каква група красавци. Също като нейните.

— Извинявай, питиетата ми отнеха повече време — рече Лари, като се приближи към нея с две чаши. Подаде ѝ едната и вдигна своята:

— Наздраве!

— Наздраве и благодаря. — Ем отпи глътка и възкликна: — Ох, много е силно! Но е страхотно.

Лари погледна снимките, подредени на шкафа, а после нея с въпросително повдигната вежда.

— Тъй като вече знаеш толкова много за мен, не е нужно да ти обяснявам кои са всички тези окаяни негодници.

— Не, наистина. Мога да ги изредя име по име. Но ми се иска да знам повече за тях. Любопитна съм.

— Избери си някого и ще ти доверя информацията.

— Това е Хорацио, нали? — посочи тя с пръст един от мъжете на снимката.

— Да. Любимият ми брат. Добро момче, добър приятел, винаги е на моя страна, а аз на негова. Много ще ти хареса.

— Кръстен е Хорацио на приятеля на Хамлет, нали?

— Съвършено вярно.

— А Порша е кръстена на друга моя любима шекспирова героиня от „Венецианският търговец“.

— Съвършено правилно, мила. И Порша е приятелче. Безкористно.

— И ти явно я харесваш. Дори повече — обичаш я.

— Как отгатна?

— По изражението на лицето ти, Лари. Погледът ти стана помек, усмихна се, когато споменах името ѝ, и лицето ти се озари.

— Любимата ми сестра. Определено не харесвам другата — Миранда. Голяма досада е тя. Не се безпокой, няма да се наложи да я срещаш.

Ем избухна в смях.

— А Томас? Разкажи ми за него.

— Не сме толкова близки. Той е най-големият, вече знаеш това. Сериозен, малко скучен, но изключително талантлив. Приятели сме, уважаваме се, но не може да се каже, че сме близки.

— И ни остава Едуард.

— За съжаление.

— Не го ли харесваш?

— Той добре ме ступваше, когато бяхме малки, така че винаги внимавам с нашия коварен Едуард, но сега сме дружки, поне донякъде. А и той се стреми да ми се хареса от години. Имаме нещо като примирие, както се казва. Едуард става, приеман в малки дози. Но не може да му се вярва.

— Сигурно изпитва голяма вина, че те е набил като малък, така ли е?

— Възможно е. Човек никога не знае с Едуард. Лукава душа е той и бивше величие на изкуството на измамата — той отпи глътка „Блъди Мери“ — и истински негодник с жените.

— Харесва ми тази снимка на майка ти и баща ти като Антоний и Клеопатра. Май тази пиеса ги превърна в легенди — отбеляза тя.

Широка усмивка грейна на лицето му и той въодушевено закима:

— Точно тази! Най-великите звезди на английския театър, това бяха те в разцвета на силите си. Макар че Клеопатра е тежка роля. Повечето актриси не смеят да си помислят за нея. Трябва ти голям опит, за да изиграеш Клео. Майка ми я играеше почти съвършено. Това е най-хубавата пиеса на Шекспир, поне по мое мнение, и все още много актуална... държавници, политика, трагедии, провали, залязващи знаменитости.

— Пропаднаха знаменитости са тези — заяви Ем.

Той я стрелна с поглед и се намръщи.

— Някой ми е казал същите тези думи, но не мога да се сетя кой.

Идеше ѝ да си прегризе езика и тя вътрешно се наруга, като си даде сметка, че това беше един от обичайните изрази на брат ѝ за пиесата. Тя бързо смени темата:

— Огладнях, Лари. Да отидем до кухнята да приготвим обяда?

— Чудесна идея — отвърна той и отиде до шкафа при каната с доматен сок и водка. — Да направя ли по още един коктейл? Да се подкрепим за готвенето.

— Защо не? — съгласи се тя и го придружи, доволна, че отклони вниманието му.

— По-добре аз да се заема с обяда — обяви Ем, след като пет минути се въртеше около Лари и се блъснаха в опит да се заобикалят. — Кухнята е страхотна, но не е достатъчно голяма за двама готвачи. А пък и много готвачи — загоряло ядене, както казваше майка ми.

— Но аз наистина искам да го направя — възрази Лари, свъсил вежди. — В края на краищата аз те поканих тук, вместо на ресторант, и аз съм домакинът, нали така?

Ем не издаде удивлението си от сериозното му отношение и възкликна:

— Не, не, по-добре аз да се заема с готвенето. И внимавай да не изпуснеш тези яйца.

Тя се втурна към него, пое яйцата, постави ги на плота, после развърза бялата готварска престилка, която беше сложил върху черния пуловер и черните джинси.

— Аз ще си сложа това вместо теб и поемам работата.

Той изкозирува.

— Да, генерале, тъй вярно, генерале! — Лари я хвана за ръката, придърпа я към себе си и бързо я целуна по бузата. Гледаше я възхитено и се пошегува: — Да не съм си паднал по новата Маргарет Тачър?

— Страхувам се, че е така — тя го изгледа закачливо, с блеснали от смях очи. — По-лесно е, ако готви само един. Сега върви и седни на масата — нареди тя. — Можем да си приказваме, докато готвя. Как предпочиташ яйцата?

— На очи, пържени, бъркани, няма значение. Има канадски бекон във фризера. Доматите са ето там, в онази купа.

— Ей, Лари, а какво ще кажеш за сандвичи с бекон? Не ги ли обичаш?

— И още как, любимите са ми. Рано сутрин винаги им налитам. Ами сандвичи с пържени яйца? — той ѝ се усмихна, щастлив от присъствието ѝ. Не можеше да понася претенциозни жени, които си придаваха важности.

— Ще стане фантастично меню — заяви уверено тя и заснова из кухнята. Извади храната от хладилника и започна подготовка, като междувременно поглеждаше към Лари, слушаше го, когато ѝ казваше къде да намери онова, което ѝ беше нужно. Харесваше ѝ да чува прекрасния му глас — дълбок и изразителен.

Лари пък, от своя страна, мислеше, че тя е една от най-възхитителните жени, които бе срещал през живота си. Тази сутрин носеше съвсем малко грим, вече бе прибрала косата си на опашка и изглеждаше млада и прелестна. Действително имаше прилика с Одри, но беше и самата себе си, със своята ярка индивидуалност. Изведнъж реши, че у нея има нещо много екзотично и беше съвсем сигурен, че е фотогенична. Тези високи скули, широкото чело и хлътнолите страни,

съвършено извитите вежди. Да, вероятно излиза страхотно на снимки. Нищо чудно, че онзи фотограф е бил смаян.

Той седна и започна внимателно да я наблюдава — как се движи енергично, гъвкаво, с грациозни движения. Тя се спря за миг да навие ръкавите на бялата си риза и тогава му мина през ум, че такава изисканост не е обичайна за толкова млад човек. Това го накара да се запита дали не беше прекалено млада за него? Веднага си отговори с категорично не. Беше дванайсет години по-възрастен от нея, както самата тя бе изчислила, но пък също беше добавила, че цифрите са без значение. Така е, винаги бе вярвал в това. Ем умееше да се владее, беше самоуверена и явно беше възпитана да може да се явява навсякъде, да се среща с всякакви хора и по всякакви поводи. При това той никак не се съмняваше, че ще го направи с увереност и чар. Беше невероятно очарователна.

Свистенето на чайника прекъсна мислите му и той понечи да стане, но Ем го спря с думите:

— Не, не, не! Аз ще го направя. Имаш ли керамичен чайник за запарка?

— Опасявам се, че не, скъпа, само стария сребърен чайник на майка ми.

— Тогава ще трябва да ти купя.

— Благодаря, приемам — отвърна той с усмивка. Изведнъж гладът му изчезна, храната вече не го интересуваше. Прииска му се да я отведе в леглото си и да я люби бавно и нежно.

— Имаш странно изражение — отбеляза Ем, докато носеше чайника и каничката с мляко, които постави на масата, и го загледа.

— Какво искаш да кажеш?

Тя вдигна рамене и се засмя.

— Гледаш ме втренчено. — Тя отново се засмя и добави отдалече: — И още по-точно, гледаш ме похотливо.

Той не каза нищо, удивен от голямата ѝ наблюдателност. Трябваше да внимава, когато е около нея. Най-добре ще е да си сложи актьорската маска и да се прикрива.

14.

Обядът в кухнята се получи блестящо, поне що се отнасяше до Лари. Топлина, уют и интимност — не би си и помислил да развали тази вълшебна атмосфера заради един филм. Искаше му се това да продължи, да научи повече за нея, да се сближат.

Той погледна Ем през масата и предложи:

— Слушай, защо не изгледаме един филм тук? Отзад имаме един малък киносалон, направен от баща ми. Нищо особено, но има голям екран и можем да избираме от купища филми.

— О, Лари, с голямо удоволствие! — възкликна Ем и грейна срещу него. — Можем да те гледаме в „Хамлет“. Би било страхотно. Харесвах те във филма, колкото на сцената.

— О, не — запротестира той, като клатеше яростно глава с кисела физиономия. — Нямам желание да гледам себе си. Всъщност го правя много рядко. Гледам само пробните копия, кадрите от снимачния ден. Все пак, ако настояваш, можеш да гледаш братята и сестрите ми, родителите ми, но не и мен. Слушай, имам по-добра идея. Каж ми някое твое любимо заглавие — ако е хубав филм, без съмнение, го имаме.

— Ами, много са заглавията, които харесвам, така че трябва да помисля. О, сецам се за един, който е специален за мен. Имаш ли „Джулия“? Джейн Фонда играе ролята на Лилиан Хелман, а Ванеса Редгрейв е Джулия.

— Знам го много добре. Филм на Фред Цинеман и е един от любимите ми — поясни Лари.

— Веднъж четох нещо за Цинеман. Един журналист го попита какво е да режисираш Ванеса Редгрейв, а той отговори: „Като да караш ролс-ройс“. Не е ли страхотно?

Лари й се усмихна.

— Каза също и нещо много проникателно: „Камерата трябва да те обича“, и о, Господи, той... Давай, тогава да гледаме „Джулия“. Напълно сигурен съм, че я имаме. — Лари замълча, смръщил вежди, явно заслушан с леко наклонена глава и после неочаквано попита: —

Имаш ли мобилен в чантата си? Чувам, че някъде звъни телефон, но не е моят.

— О, Боже, да! — Ем скочи, изтича до антрето, където бе оставила чантата си и плетения жакет на един стол. Зарови в нея, измъкна телефона и го доближи до ухото си:

— Ало?

Гласът отсреща звучеше слабо, далечно и тя едва чуваше думите:

— Ти ли си, Ем?

— Да. Кой се обажда?

— Карес.

— О, Карес, здравей! Научи ли кога се връща Франки? Затова ли ми звъниш?

В слушалката се дочу хлипане и накрая Карес изстена:

— О, Ем, ужасно е. Не знам какво ще правя...

Гласът заглъхна и Ем извика в слушалката:

— Карес, не те чувам!

— Франки умря!

— О, Господи, не! Мили Боже, какво се случи? — Гласът на Ем се прекърши, тя се тръшна на стола в антрето и направи усилие да се овладее. Очите ѝ се наляха със сълзи. Не можеше да повярва.

— Загина в катастрофа. Във Франция. На нещо наричано „гран-корниш“. — Гласът на Карес заглъхна за миг-два и после захлипа. Почти веднага последва прашене.

— Карес, още ли си там? — викна Ем, като натискаше слушалката към ухото си.

— Да — отново дочу гласа ѝ.

— Къде си, Карес? Каж ми къде си.

— У Франки. В студиото.

— Стой там. Идвам веднага.

Лари беше дочул тревожния тон в гласа на Ем и бе дотичал от кухнята. Щом зърна отчаянието на лицето ѝ, разбра, че нещо лошо се е случило, и застана, впил тревожен поглед в нея на вратата.

Като приключи разговора, той отиде при нея. Беше необичайно бледа, а очите ѝ бяха пълни с ужас.

Ем стана от стола и каза:

— Беше Карес, секретарката на Франки Фарантино. Има лоши новини... — Гласът ѝ поддаде. — Загинал е в пътен инцидент. Франки

е мъртъв.

— О, Ем, какъв ужас — съчувствено прошепна Лари. — Толкова съжالياвам. Кога се е случило?

— Той беше в Южна Франция. Карес каза, че е било на гран-корниш, но съм сигурна, че бърка произношението.

— Да, сигурно е искала да каже Гранд Корниш — съгласи се Лари.

— Познавам това шосе, пълно е с клопки, много е опасно за шофиране, особено ако не го познаваш добре.

Ем беше много разстроена и Лари я прегърна, за да я утеши.

Тя се вкопчи в него, но след няколко минути се отдръпна, погледна го и поклати глава:

— Съжالياвам. Много съжالياвам.

— Не ставай глупава, Ем. Разбирам колко си отчаяна и не те виня. Това е трагичен инцидент, ужасен шок. Чух те да казваш на Карес, че отиваш при нея. Мисля, че трябва да дойда с теб, може ли?

— Да, разбира се, Лари. Моля те.

* * *

Денят беше хубав и много коли се движеха към центъра. След около половин час Ем и Лари натиснаха звънеца в студиото на Франк Фарантино в Мийтпакинг Дистрикт.

Огромната, окована с пирони черна врата се отвори почти моментално. На прага стоеше висок, слаб младеж на около седемнайсет, може би осемнайсет години. Имаше кестенява чуплива коса, мрачно изражение и бадемови очи, които изглеждаха печални и насълзени.

Ем веднага забеляза силната прилика с Франки и като протегна ръка, каза:

— Здравей, аз съм Ем, а това е моят приятел Лорънс Вон. Карес ни очаква.

Младежът се здрависа с всеки от тях и се представи:

— Аз съм синът на Франки, Алекс. Моля, влезте, Карес ви чака.

— Много се разстроихме от новината за инцидента с баща ви, такава трагедия. — Ем леко докосна ръката на момчето и добави тихо,

с нежен, загрижен глас: — Толкова съжалявам, Алекс. Така внезапно, така неочаквано, сигурно си смазан.

С печално изражение той запремигва и едва чуто промълви:

— Благодаря, много ви благодаря. Да, голям удар — той нервно прехапа устни. Беше ясно, че е напрегнат и притеснен.

Лари се намеси в разговора:

— Съжалявам, Алекс. Моите съболезнования. Сигурно се чувстваш ужасно и ако има нещо, което Ем или аз можем да направим, да ти помогнем по какъвто и да е начин, трябва да ни кажеш.

— Благодаря, господин Вон, благодаря.

— Наричай ме Лари, моля те.

Момчето кимна и ги поведе през приемната към главното студио. Те го следваха неотлъчно.

Ем се чувстваше леко замаяна, не можеше да повярва, че това се случва. В това студио Франки ѝ направи снимките в деня, когато я бе обявил за близначка на Одри Хепбърн и бе обещал да даде старт на кариерата ѝ като модел, щом се върне от модната сесия в Мароко. Но щеше да се върне в ковчег.

Налегна я печал. Франк Фарантино беше мъртъв. Нямаше да има старт на кариерата ѝ като модел. Големият ѝ дебют изведнъж се изпари като дим. Но това нямаше значение. Тя можеше да започне отново всичко отначало, да си намери някак пътя. Но Франки нямаше да се върне и това бе най-голямата трагедия. Светът бе загубил един наистина добър човек, изключително талантлив фотограф, брилянтен художник.

Докато следваше Алекс и Лари към студиото, я заля вълна от спомени. Спомни си за вълнението в онзи специален снимачен ден и не можеше да си представи, че няма да го види повече. Представяше си го как се движи бързо, дава ѝ указания какво да прави, къде да застане, как да позира, как насочва камерата си върху нея, щрака снимките, поощрява я, хвали я...

Всички лампи светеха. На стол в средата на студиото седеше Карес. Беше се свила, обгърнала се с ръце, а червенокосата ѝ глава лежеше отпусната на гърдите ѝ.

Ем почувства, че гърлото ѝ се стяга. Остана съвършено неподвижна. Виждаше, че Карес бе смазана от скръб, и усети, че между нея и Франки е имало нещо повече от служебни отношения.

Тя си пое дъх, приближи се към Карес, коленичи до стола ѝ и я прегърна.

— Карес, толкова съжалявам, страшно съжалявам. Сигурно е ужасен удар за теб.

Карес не отговори, само издаде продължителен, сподавен стон, последван от няколко въздишки. След няколко секунди тя повдигна глава и погледна Ем. Очите и носът ѝ бяха зачервени от плач, иначе беше изключително бледа. Сгуши се до Ем, хвана ръката ѝ, но все още не можеше дума да каже, или може би не искаше, просто се опитваше да събере сили.

Най-сетне Карес проговори едва чуто:

— Сгодихме се в нощта преди заминаването. — Тя повдигна ръка и я показа на Ем. — Даде ми този пръстен. Със сапфир. — Сълзи се затъркаляха по лицето ѝ, тя поклати глава в недоумение. — Защо? Защо трябваше да се случи на Франки? — изхлипа тя и погледна Ем в очите. — Кажи, защо?

Ем не намираше думи, не знаеше как да утеши тази смазана от скръб млада жена. След малко я попита:

— Кога се е случило? Как разбра за инцидента?

Карес въздъхна дълбоко няколко пъти:

— Тази сутрин ми се обади Люк. Бях тук случайно. Обикновено идвам през почивните дни да наглеждам студиото. След като Люк позвъни от Ница, съобщих на Алекс. Франки беше самотен родител, при това добър. После се обадох на теб, защото Франки беше толкова въодушевен, че те е открил. Бях сигурна, че той би искал да знаеш... — тя не довърши изречението, просто избухна в сълзи.

Алекс махна на Ем и тя стана и отиде при него.

Той стоеше с Лари близо до малката кухня.

— Мога да ти кажа повече подробности — той погледна първо нея, после Лари. — Инцидентът е станал около шест часа вечерта във Франция. По обед наше време. Днес. Люк Хендрикс се обади на Карес веднага щом полицията се свързала с него в хотела в Ница, където били отседнали с баща ми... — Изведнъж млъкна, отклони поглед, преглътна и като се овладя, продължи: — Явно татко е карал към Монте Карло, за да вечеря с един френски фотограф, когото познава от години. Било е челен удар с камион, който се движел в другата посока. И двамата шофьори са загинали. — Алекс се

прокашля, премигна отново и заяви: — Отивам да направя кафе. Искате ли?

— Да, чудесно, Алекс, благодаря — отговори Лари, после се обърна към Ем, прегърна я през рамо и предложи: — Да идем да седнем там. Сигурен съм, че Карес има нужда да остане сама с мъката си, както и Алекс. Не иска да плаче пред нас. Опитва се да се държи храбро.

След около час Ем и Лари напуснаха студиото. Вече бяха дошли няколко колеги на Франки и приятели на Карес, които щяха да се погрижат за нея.

Отвън Лари хвана Ем за ръка и тръгнаха. Тя първа наруши мълчанието:

— Може ли да дойда у вас, Лари? Не ми се прибира у дома, искам да съм с теб.

Стана му приятно, защото и той искаше да бъдат заедно.

— Тогава да тръгваме веднага. Изглежда ще вали, нали не искаме да се намокрим. — Той погледна нагоре към мрачното небе, където се струпваха тежки облаци, после махна на първото такси, което забеляза.

Ем мълча през целия път до Бийкман Плейс. Лари реши да я остави да събере мислите си и да не ѝ се натрапва. Може би мислеше за бъдещето си, след като шокът от смъртта на Франки отшумяваше. Надеждите за голямото начало, за старта на кариерата ѝ се бяха изпарили за секунди. Чудеше се как би могъл да ѝ помогне и осъзна, че няма идеи. Проблемът беше, че той нямаше познати в модните среди. Ако тя искаше да стане актриса, би могъл да ѝ бъде много полезен, да я представи където трябва. Той въздъхна и тогава тя хвана ръката му и го погледна:

— Какво има?

— Не, нищо. Добре съм. — Той продължи с деликатна усмивка:

— Просто се тревожа за теб, скъпа. Ще трябва да започваш пак отначало. Връщаш се на старта.

— Тъкмо това ще направя — заяви тя решително. — Няма да се предам, нито да се откажа от идеята да стана модел. Трябва да продължа да опитвам.

— Така трябва! Браво на теб — окуражи я той с възхищение.

Когато малко по-късно влязоха в апартамента на Лари, се чу гръм и светкавици озариха стаите към Ист Ривър.

Лари, който се бе приближил до един от прозорците на библиотеката, възкликна:

— Ем, погледни небето! Невероятно е, сякаш всеки момент ще се излее потоп.

Тя се приближи до него и погледна притъмнялото небе, натежало от черни градоносни облаци, които сякаш някой осветяваше отзад. Изведнъж сребристи лъчи пробиха тъмната пелена, като че струяха някъде отвъд хоризонта и създаваха драматичен, свръхестествен ефект. Обърна се към него и отрони:

— Тук е пипал майстор сценограф, не мислиш ли? Прилича на сцена от „Десетте божии заповеди“, когато Чарлтън Хестън отвори морето.

Лари кимна.

— Точно, любима, точно. Какво ще кажеш за чаша чай?

— Защо не — съгласи се тя и попита: — Да ти помогна ли?

— Ще се справя. Ти върви да седнеш, почивай си. Струва ми се, че е студено тук. Ако искаш, запали огъня. Всичко е готово, само трябва да драснеш кибрита. На малката масичка има една кутия.

Лари излезе от стаята и тя направи каквото ѝ бе поръчал. Щом огънят се разгоря, тя седна на канапето, извади мобилния си телефон и набра номера на Джо. Тя веднага отговори.

— Ало?

— Джо, Ем е.

— Здравсти! Как беше обядът? — Без да дочака отговор, Джорджиана изстреля: — Джеймс е тук. Дойде да види картините ми и по-късно отиваме на вечеря. Ти с Лари ли ще бъдеш тази вечер?

— Да, и много се радвам, че Джеймс е дошъл, Джо.

— Аз също, и...

— Имам тъжни новини — прекъсна я Ем. — Предполагам, че не си чула?

— Не, не съм чула нищо за никого. За какво говориш?

Ем въздъхна тежко, пое дълбоко дъх и заразказва:

— Карес ми се обади точно след като бяхме приключили обяда. Станал е тежък инцидент. — Гласът ѝ започна да се пречупва,

емоциите я завладяха, но тя се овладя и успя да продължи: — Франки е загинал при катастрофа във Франция.

— О, мили Боже! Не! Какъв кошмар. Как се е случило? — Джо звучеше ужасена.

Ем ѝ разказа всичко, което знаеше, обясни, че двамата с Лари са ходили до студиото, че Карес и Франки са се сгодили в нощта преди заминаването му за Мароко.

— Както можеш да си представиш, Карес е съкрушена от мъка. С нея е Алекс, синът на Франки, също и много други приятели.

— Мисля, че трябва да отида. Може да съм им полезна с нещо. Какво мислиш?

— Би било много хубаво от твоя страна. Откровено казано, двамата изглеждат разбити, а нали за това са приятелите — да помагат в тежки моменти.

— Права си. Джеймс ще дойде с мен, сигурна съм.

— Всичко наред ли е с него?

— Много. Да, много е наред.

— Толкова се радвам. Това са добри новини — отговори Ем. — Ако имаш нужда от мен, звъни ми на мобилния.

15.

Огънят пращеше и буйно се разпалваше, ярките пламъци се устремяваха нагоре към комина и заливаха стаята с топлина и розови отблясъци. Отвън светкавиците и гръмотевиците не стихваха, валеше проливно и, както беше предсказал Лари, от небето се изливаше потоп. Вятърът бушуваше, дъждът блъскаше по прозорците.

Ем се облегна върху натрупаните на дивана възглавници. Мислеше за Лари. Той ѝ бе дал ясно да разбере, че е влюбен в нея. Тя също се чувстваше така — напълно омагьосана като тийнейджърка. Но сега всичко се случваше в действителност, а не в мечтите ѝ.

Предишната вечер не го бе поощрявала. Той беше усетил притеснението ѝ и се бе отдръпнал. Тя си даваше сметка, че ако иска отношенията им да продължат, трябваше да преодолее страха си от интимност с него.

Лошото нещо изплува в мислите ѝ и тя моментално го задуши, стъпка го, изхвърли от главата си. Ето, няма го. Няма да мисли повече за това. Никога.

Как да му обясни отдръпването, уплаха си от предишната вечер? Ще му кажа само част от истината, реши тя, така ще е най-добре и само така бих могла да се извиня.

Тя затвори очи и се отдаде на мислите си за Лари, навик, който усъвършенстваше от малка. Тогава нещо невероятно щракна в главата ѝ и тя се изправи стреснато. Осъзна, при това с абсолютна сигурност, че са предопределени един за друг. Това бяха показвали картите още в детството ѝ. Мечтите за него са били само прелюдия. В съзнанието и в сърцето си тя го познаваше добре, беше почувствала истинската му същност. С него се усещаше защитена, както никога преди с друг мъж. Той беше нейната съдба.

В този миг Лари влезе в библиотеката с подноса с чай.

— Знаеш ли колко странно се чувствам, Ем. Имам усещането, че те познавам, че знам всичко за теб, а всъщност в кухнята се сетих, че има едно нещо, което определено ми се губи.

— Кое? — попита тя, като се поизправи и го загледа с живо любопитство.

— Не знам дали пиеш чая си с лимон или с мляко.

— Аз пък си помислих, че ще кажеш нещо специално.

— Е, щом е така... — засмя се той, като постави подноса на малката масичка и я погледна. — Ще се омъжиш ли за мен?

Тя замръзна смаяна.

— Хайде, кажи нещо, отговори ми.

— Не мога. Онемях.

— Обзалагам се, че щеше да кажеш „да“, без да се замисляш, ако беше десетгодишна.

— Със сигурност.

— Е? — той повдигна черните си вежди и сините му очи се впиха в нея. — Хайде, отговори ми, не ме карай да седя на тръни.

— Отговорът е да. Много голямо да.

— Съвършеният отговор, единственият — той ѝ се усмихна и додаде: — Сега като изяснихме това, да се заемем с чая. Мляко или лимон?

— Днес ми се иска да бъде с лимон — отговори тя с грейнал поглед, очарована от лекия му, шеговит стил на разговор. — И подсладител, моля.

Той сръчно наля чая, поднесе ѝ го и се настани до нея на канапето. Веднага хвана едната ѝ ръка. Загледа се съсредоточено в нея със замислен поглед.

— Чудя се какъв пръстен да ти избира? С диамант, рубин, сапфир, смарагд или перла? Ти какво предпочиташ?

— Ще оставя избора на теб. Изненадай ме.

— Няма проблем. Така и ще направя.

— Само че има едно условие.

Тонът ѝ се промени, стана сериозен и той веднага усети. Смръщи вежди и попита:

— Какво е то?

— Мисля, че най-напред трябва да спим заедно. Преди да се оженим, това е.

Лари я загледа смаян. Знаеше, че не се шегува. Притесни го, хвана го неподготвен.

Ем разбра, че го обърка и промълви тихо:

— Трябва да ти обясня нещо, Лари, за миналата вечер, когато бяхме пред ресторанта. Сигурно си помислил, че се уплаших?

— Е, със сигурност беше притеснена, да, така си помислих. Не исках да те вкарвам бързо в леглото, без ти го пожелаеш, затова реших да те отведа у вас.

— Аз пък бях малко разочарована от това твое решение, но напълно разбирам реакцията ти.

— Страхувах се да не разваля всичко. Не исках да те отблъсна.

Тя се доближи до него, без да откъсва поглед от лицето му, наведе се и го целуна по устата.

Лари страстно откликна и почти веднага се отдръпна, загледа я изпитателно.

— Какво има? — попита тя.

— Не ми каза защо се страхуваш от мен.

— Не се страхувам от теб. Но изведнъж се сетих за нещо неприятно, лош спомен за друг човек. Няма нищо общо с теб. Наистина, уверявам те. Но изплува така внезапно, че за миг ме порази.

— Какъв е този лош спомен? — настоя той, загледан в нея с нарастващо любопитство.

— Преди време имах ужасяващо сексуално преживяване с едно момче. Една вечер стана изключително груб, страшно неприятен, вбеси се, когато се опитах да го отблъсна. Всъщност побесня, насили ме, нарани ме физически. Дълго време не можах да се съвзема и оттогава не съм имала връзка с никого.

— Какъв негодник! — извика Лари, явно разгневен. Успя да се овладее и продължи по-кратко: — Никога няма да те нараня, каквото и да става. Моля те да ми вярваш.

— Вярвам ти и наистина с теб се чувствам в безопасност. Отдавна не ми се е случвало. — Беше искрена и му се усмихна уверено и мило.

Той стана, хвана я за ръката и я дръпна да се изправи. Обви ръка през кръста ѝ и я поведе извън библиотеката, през коридора към спалнята.

— Понеже много ми се иска всичко да си дойде на място, не мислиш ли, че трябва да изпълним това условие веднага?

— Незабавно — съгласи се тя, долепи се до него, прегърна го през кръста и очите ѝ щастливо проблеснаха.

Влязоха в спалнята и той затвори вратата след тях, обърна я с лице към себе си и я прегърна.

— Скъпа Ем, о, скъпа — той допря устни до врата ѝ. — Знам, че искаш да сме заедно, както и аз, но сигурна ли си, че не предпочиташ да изчакаш още малко? Докато ме опознаеш по-добре?

Тя се усмихна на рамото му.

— Но аз наистина те познавам, и то по-добре, отколкото повечето хора, които са от години в живота ми. Не помниш ли, че те познавам от десетгодишна? Когато за пръв път се появи в сладките ми сънища.

Той усети усмивката ѝ и му стана приятно, че се чувства спокойна. Знаеше, че е щастлива с него, както той с нея.

— Мога ли сега да сбъдна сънищата на малкото момиченце? — нежно я попита той.

— Много ми се иска. — Отдръпна се от него, впи поглед в лицето му, пресегна се и докосна устните му, после плъзна пръст по лицето му. — Лорънс Вон. Знаеш ли, че не мога да повярвам, че стоя тук, в спалнята ти, готова да ти се отдам.

Лари пристъпи към нея и започна да разкопчава бялата ѝ риза. Свали я, метна я на пода, разкопча сутиена ѝ и също го пусна. После измъкна през глава черния си пуловер и го захвърли.

Двамата се приближиха един към друг едновременно и се прегърнаха. Лари плъзна ръка надолу по гърба ѝ, после отпред към гърдите ѝ. Наведе се и нежно ги целуна. Поведе я към леглото. Съблякоха се, за момент застанаха загледани един в друг и тогава Лари каза:

— Не се срамувай от мен, скъпа. Прекрасна си, Ем, съвършено красива. Хайде да бъдем заедно, както ни се иска, да се любим, да се опознаем истински.

Легнаха един до друг, хванати за ръце, притихнали. След малко Лари се надигна на лакът и я загледа. Възхищаваше се на изящния силует на тялото ѝ, на дългите ѝ крака. Имаше красиви черти на лицето, тъмните ѝ очи, приковани в неговите, го приканваха и дълбоко в себе си той внезапно осъзна, че я познава.

Ем усети, че я изучава и тя започна на свой ред — видя една тънка вена да пулсира на слепоочието му, забеляза ямка на шията му, точно под брадата. Колко уязвим изглеждаше, точно като дете. Преди

да успее да се спре, тя повдигна глава и нежно целуна вдлъбнатината, обзета от прилив на изключителни силни чувства към него. В сърцето си знаеше, че го обича.

Лари я целуна по устата, плъзна ръка към гърдите ѝ. Кожата ѝ бе гладка като коприна. Той докосна стомаха ѝ, бедрата ѝ с огромна нежност.

Ем протегна ръка към врата на Лари и го дръпна към себе си. Доближиха лицата си и потънаха в дълбока, страстна целувка. Загубиха се един в друг, изучаваха телата си и с наслада се отдадоха на новооткритата си близост.

В един момент Ем затаи дъх, почувствала мъжеството и физическия магнетизъм на Лари. Вълнението и възбудата ѝ се разгаряха от неговата страст по нея, от желанието ѝ да му се отдаде.

Ръцете му продължиха да я разучават, да я милват, нежно да я докосват и когато се спряха между бедрата ѝ, тя усети, че тялото ѝ потръпна. След няколко секунди ловките му движения предизвикаха вълни от удоволствие, които заляха тялото ѝ. За миг тя се напегна и той прошепна:

— Успокой се, скъпа, просто му се остави. — Така и направи и потъна в екстаз.

Пресегна се към него. Нежно, като с перо го докосна с ръка между краката. Лари си помисли, че ще експлодира, затова я покри с тялото си и потънаха в дълбока целувка.

Ем се вгледа в лицето му, надвесено над нея, и ѝ се стори, че потъва в дълбокия син океан на прекрасните му очи, сякаш надзърташе в душата му.

Той пхна ръце под тялото ѝ, лекичко я повдигна и я дръпна към себе си. Не можеше повече да се въздържа и както я държеше в прегръдките си, проникна в нея. Гърлото му се стегна от вълнение, сърцето му заби лудо и те се понесоха в съвършен ритъм, потънали един в друг, достигайки връхната точка на взаимно удоволствие.

След малко, успокоени, те лежаха смълчани в прегръдките си и не им се искаше да се отделят. Ем въздъхна до врата на Лари, после отново, а той я целуна по лицето и леко отпусна ръцете си, за да сложи глава на рамото ѝ.

И като лежеше до нея в очакване сърцето му да възвърне нормалния си ритъм, внезапно го завладя съвършено спокойствие,

пълно блаженство. Учуди се сам на себе си и веднага разбра защо. Защото беше с жената, която бе търсил цял живот.

— За малко да не отида на купона на Айрис — наруши мълчанието Лари, когато с Ем седнаха в библиотеката на чаша вино и сандвичи с пушена съомга. — Представяш ли си? Ако не бях отишъл, нямаше да се срещнем.

Ем му се усмихна, а очите ѝ блеснаха:

— О, да, щяхме... Това е съдба, орис.

— Щом казваш, красавице моя.

— Знаеш ли и аз за малко да не отида — призна му тя. — Приех само за да не обидя Дакс.

Лари я погледна втренчено и измърмори:

— Той гадже ли ти е?

Изненадана от този въпрос, Ем просто поклати глава и отпи от виното си. Загърна се още по-плътено с копринения халат на Лари, който той толкова бе настоял да облече, и накрая отвърна:

— Не, не ми е гадже, никога не ми е бил. Срещнахме се в агенция „Блейн“, когато отидох за първи път. Засичахме се случайно. Една сутрин ме покани на кафе в „Старбъкс“ и скоро след това ме запозна с Джо, която му беше гадже по това време. Тя даваше стая под наем, аз се настаних там и това е — повдигна рамене тя, усмихната на себе си.

— Ето на! Виж какво правиш с мен! Току-що видя първия ми изблик на ревност — засмя се сухо Лари, стана и хвърли още едно дърво в камината и остана там с ръце в джобовете на морскосиния си халат.

Ем каза:

— Няма от какво да ревнуваш и между другото, никога не съм била сериозно обвързана с мъж. — Бе наклонила глава настрани и му хвърли предизвикателен поглед. Със закачлив тон подхвърли:

— Но май не може да се каже същото за вас, господине.

— От всички хора ти най-добре знаеш това, като се има предвид, че си проучвала живота ми и си чела в Гугъл години наред — погледна я той шеговито и се засмя. — Но аз трябва да знам повече за теб, млада госпожице.

— Как можеш да казваш такова нещо? Ти се хвалеше, че истински ме познаваш.

— Като тип човек — да, но нищо повече — отсече той, вторачил с удивление сините си очи в нея.

— Питай — подкани го тя, като зае отбранителна позиция и подготви лъжите си.

— Подозирам, че имаш братя и сестри, прав ли съм?

— Да, аз съм по средата. Имам по-малък брат — отговори тя. — И всички са добре, ако искаш да питаш?

— Някой от тях семеен ли е?

— Двете ми по-големи сестри — да, но едната наскоро овдовя. Съпругът ѝ почина внезапно от инфаркт едва навършил трийсет. Много тъжна история. По-големият ми брат не е женен — щастливия ерген, също като теб.

— Може би не е срещнал жена, с която би искал да прекара живота си. И това е възможно.

— Абсолютно, ти уцели право в десетката. Много е взискателен. Към жените в живота си.

— Имаш ли си любимец? — не спираше да я разпитва Лари. — Повечето от нас обикновено имат.

— Да, сестрата, която е най-близо до мен по възраст. Наричаме я Бърди. Точно тя овдовя.

— Има ли деца?

— Не, няма. Работи по цял ден, продава дамски дрехи, има собствен бутик. И за да те изпреваря, ще кажа, че брат ми прави добри пари, като снабдява с храни хотели и ресторанти. Изгради успешен бизнес и го продаде. Вече го наричам плейбой.

— А родителите ти? — Лари я погледна с присвити очи.

Ем знаеше, че това е следващият въпрос и се бе подготвила.

— Баща ми е пенсионер отскоро. Беше строител. С мама са в Австралия сега, на гости на нейната майка, защото е болна. Баба ми е англичанка, но единият от съпрузите ѝ беше австралиец. Тя му се усмихна и повдигна вежди. — Други въпроси?

— Не, не, всъщност нямам. Благодаря ти, че ми разказа за семейството си.

— И аз имам един въпрос.

— Давай.

— Знам, че си кръстен на сър Лорънс Оливие, който е бил приятел на баща ти. А ти познаваше ли го добре? Харесваше ли го?

— Познавах го, разбира се, той беше приятел на баща ми и на семейството. А пък и родителите ми работеха с него. Беше мой идол в детството ми, такъв велик актьор, най-великият. Не съм бил близък с него заради разликата във възрастта, но винаги е бил много мил с мен. Почина, когато бях на седемнайсет.

— О, да.

Тя седеше мълчаливо и отпиваше от виното си и Лари я погледна:

— Нямах ли повече въпроси?

— Засега не.

— Аз обаче имам. Коя дата ще определим?

— Дата? — тя го изгледа озадачена, макар да знаеше за какво говори.

— Кога ще се оженим?

Тя реши да влезе в шеговития му тон и предложи:

— Ноември или декември? Кой месец предпочиташ?

— Знам какво ще направим. Коледна сватба. Тук, в Ню Йорк. Само двамата. Няма да кажем на никого... ще бъде нещо като бягство, в известен смисъл.

— Каква фантастична идея! Ще се омъжа в бял вълнен костюм, бяла кожа и ще нося букет от бели цветя и ако завали сняг, ще имаме истинска бяла сватба — пошегува се тя.

Както се смееше и се наслаждаваше на закачките им, Лари седна на канапето и я грабна в обятията си. Зарови лице в косата ѝ и прошепна:

— Ти си най-възхитителното момиче, което съм срещал.

Така започна тяхната голяма любов.

16.

Карес обикаляше из най-голямото студио в заешкия лабиринт, наречен Фотографски комплекс „Франк Фарантино“. Опитваше се да се дистанцира, да го разглежда безпристрастно. Не трябваше да мисли за голямата си любов Франки, да си го представя как скача като акробат в любимото си помещение, подвиква наставления на моделите, насочва апарата си, заснема уникалните си кадри и е невъзможен, но много обичан човек.

Не, не трябваше да прави това. Трябваше да мисли в цифри. Не за себе си, а за сина му Алекс. В известен смисъл сега тя поемаше отговорност за хлапето, защото Тереза, сестрата на Франки, беше диабетичка и здравето ѝ се бе влошило след катастрофата с брат ѝ. Алекс скоро щеше да навърши осемнайсет години, но Франки винаги го беше наричал така. Трябваше да вземе възможно най-добри пари от комплекса. Бившият склад, който заемаше цяла сграда, бе превърнат от Франки в много студия, проектирани лично от него. Освен просторните помещения, в които фотографите снимаха, имаше и гримьорни, бани и кухня, оборудвана с последна дума на техниката. Имаше десетки и десетки дъгови лампи, находчиви, красиви декори на колелца и невероятна колекция от камери и всякакво оборудване. Да, пари, пари, пари за хлапето. Това беше лйтмотивът на момента. Засега нямаше купувачи, но тя се надяваше. Изведнъж се запита дали не се е свързала с погрешната агенция. Може би трябваше да потърси по-голяма.

Карес отиде до рецепцията, седна зад бюрото и прегледа резервациите. Днес там щяха да работят петима фотографи — трима имаха сесия за модни списания и двама — за модните каталози. Тя кимна на себе си, благодарна и спокойна, че приятелите на Франки продължаваха да използват неговото студио. Тяхната лоялност я трогваше.

Карес погледна годежния си пръстен. Продължаваше да го носи, защото не можеше да понесе мисълта, че трябва да го свали. Оставаше си сгодена за Франки Фарантино. Очите ѝ се наляха със сълзи. Щеше

да е трудно да намери друг мъж като него, дори не би се опитала да го търси.

Телефонният звън я върна към действителността.

— Студио „Фарантино“, говорите с Карес.

— Хей, Карес, как си, скъпа? — чу гласа на Люк Хендрикс. — Надявам се, че се държиш, сладурче.

— Старая се, Люк. Ти къде си? Какво става?

— Още съм в Париж, довършвам снимките за „Вог“, но се надявам да се върна в Ню Йорк следващата седмица. Слушай, скъпа, къде е Ем? Какво прави напоследък?

— Вчера дойде да ме види. Често се отбива, страхотна е. Продължава да работи в онова заведение за чийзкейк, все още си търси работа като модел и обикаля агенциите. Горкото момиче, размина се с дебюта си. Защо питаш за нея?

— Защото мога да я уредя със специална модна сесия следващата седмица. Така че опитай се да я намериш, моля те, и ми запази голямото студио на Франки, любимото му. Виж, трябва да бягам, тръгвам за Версай да снимам момчетата от „Колдплей“, наобиколени от ято руси модели. Да, Крие Мартин и цялата група.

— За „Вог“? — попита тя с недоумение.

— Не, сладурче, за „Венити Феър“. Ще ти звънна днес по-късно. Или утре. Просто я намери. Всичко хубаво.

— Не, чакай, не затваряй. Люк. Ами ако не може?

— Шегуваш ли се, ще го направи, независимо от всичко. Ще отмени аудиенция при английската кралица заради това предложение. Та това е първата ѝ изява, за бога. До скоро, сладкиш.

Карес погледна слушалката и чу сигнала. Беше ѝ затворил моментално. Е, такъв си беше Люк, винаги на педали. Карес тресна слушалката и се отпусна на стола начумерена, после широка усмивка грейна на умореното ѝ лице. Трябваше да намери Ем, и то веднага, изведнъж се оживи тя. Животът ѝ отново имаше смисъл. Поне за момента.

* * *

До ушите на Лари достигна далечният звън на телефона. Не се помръдна. Нямаше желание да го вдигне, да говори с когото и да било. Но тъй като телефонният секретар не се включи, а звъненето продължаваше, накрая се пресегна към слушалката.

— Ало — изфъфли той, замаян от съня и все още под въздействието на хапчетата, които бе взел предишната вечер.

— Лари! Аз съм! Майка ти. Добре ли си?

Той едва се надигна на възглавниците и премигна в полумрака:

— Здравсти, майко. Мисля, че съм добре. Като че ли съм добре. Болен съм от грип.

— Звучиш упоен! Лари, скъпи, да не си изпуснал пак положението? Дано не си, ти ми обеща никакви хапчета повече, помниш ли, така ми обеща. О, скъпи...

— Не! Не! — запротестира той, като се помъчи да седне и да звучи адекватно. — Задръж за секунда, трябва да си взема чаша вода... — той остави изречението недовършено.

— Не бързай — с по-овладян глас каза Пандора Гелън.

Той остави слушалката на нощното шкафче, светна лампата, пи вода от чашата и се върна към разговора.

— Добре, така е по-добре. Малко съм дехидратиран от всички тези хапчета против простуда и сиропи за кашлица. Тези неща те смазват, въпреки че избиват бактериите.

— Знам — последва мълчание и после майка му настойчиво попита: — Сигурен си, че си болен от грип, нали? Ще ми кажеш ли истината?

— Стига, мамо! Знаеш, че никога не съм те лъгал. Никога. Наистина взех една голяма доза и все още съм замаян.

Тя въздъхна:

— Може би трябва да ти звънна по-късно.

— Не, не по-късно, сега. Да поговорим сега. Добре съм. — Той погледна часовника, видя, че е единайсет, което беше четири следобед в Лондон. — А ти как си, мамо? Ами татко?

— Тъкмо за това исках да поговорим — отговори Пандора. — За баща ти.

Той долови нотка на притеснение в гласа ѝ.

— Случило ли се е нещо? Звучиш странно, мамо, какво става? Да не е болен?

— Не. Е, поне не съм чула. Той е някъде си в Канада съвсем сам и е в тежък период. Струва ми се, че някой трябва да бъде с него. Проблемът е, че не мога да отида до Торонто, защото утре започвам снимки за един филм. Но трябва да призная, че съм истински разтревожена за него, скъпи.

Лари изруга през зъби. Напълно беше забравил, че баща му щеше да започва репетиции за една пиеса в Торонто, защото се беше влюбил до уши и съвсем бе хлътнал по Ем.

— Изпрати Порша, майко. Знаеш, че тя обича да пътува, а и татко я обожава.

— Невъзможно — прекъсна го Пандора. — Порша не може да остави малката Дези. Детето е болно от шарка. Мислех, че ти ще можеш да отидеш, да поостанеш с него за седмица — две, за морална подкрепа. „Сирано дьо Бержерак“ е трудна пиеса, Лари. Нали не работиш сега?

— Не, не работя. Поне не тази седмица. Болен съм, забрави ли? Освен това, знаеш много добре, че нямам работа. Но, честно казано, не мисля, че мога да пътувам, мамо, все още съм малко слаб и изтощен. Освен това гледам да не заразя някого, особено татко или някой друг актьор с роля в пиесата. Не ми се иска да съм доктор Гибел.

— Разбирам те и си напълно прав. Но сигурно до края на тази седмица ще си доста по-добре? Винаги бързо си преодолявал болестите, скъпи мой. Приличаш на мен по това. Много сме издръжливи, ти и аз, най-устойчиви сме от цялото семейство. А и се намираш най-близо до Торонто, нали така.

— Ами Едуард? Той е в Лос Анджелис. Защо не вземе да отиде той, мамо?

— Защото не е в Ел Ей. Той е тук, в Лондон, и не може да отсъства още една седмица. Хорацио е на пътешествие в Австралия, в случай че си забравил, а Томас е със счупен глезен и подскача наоколо с вопли и стенания като старец.

— Той е старец — изсумтя Лари и се усмихна, защото знаеше, че майка му ще се въздържа от коментар. Като чуеше, че Томас е старец, замлъкваше — това беше болезнен въпрос за нея, защото ѝ напомняше за нейната възраст. Лари не се отказваше:

— Ами Миранда?

— Боже мой, Лари, ти си луд? Не бих я препоръчала на баща ти, самото й име го поболява. Знаеш, че не може да я търпи.

Лари избухна в смях. Винаги се забавляваше с откровеността на майка си. Никога не пестеше думите си, беше открита с всички, особено с децата си. Винаги казваше онова, което мислеше; никога не говореше зад гърба на хората. Изведнъж той се разкашля и се пресегна за водата. След като пийна малко, попита:

— Защо толкова се притесняваш за татко?

— Всъщност не мога точно да го определя, но нещо в гласа му сериозно ме тревожи. Имам чувството, че доста се притеснява за тази пиеса. Но кой ли не би се притеснявал? Да не забравяме, че баща ти е на седемдесет години, макар да не му личат.

Лари замълча за известно време, после заяви:

— „Сирано“ е голям залък, мамо, знаеш го много добре, и като нищо може да уплаши човек... — той не довърши и въздъхна. — Това е тежка роля дори за много по-млад. Може би трябва просто да се откаже.

— Да се откаже от пиесата! Да не си полудял? Подписал е договор, Лари, не може просто да си тръгне с обяснението, че се страхува от ролята.

— А не е ли точно това проблемът, майко?

— Не може и няма да го направи. Виж, ако прекараш една-две седмици с него, би му помогнал да се справи.

— Не, няма. Той не изпитва вече към мен същите чувства. Преди пет години ме нарече черната овца на семейството и каза, че не съм му син. Мислиш ли, че съм го забравил?

— Сигурно не си, но не го цитираш точно. Всъщност, той каза: „Не си ми повече син, ако продължаваш надолу по спиралата.“ Ти удобно си заличил последната част от изречението. Това не ти се случва за първи път.

— Е, той така и не ми се извини за думите си. А би трябвало. Дължи ми го. Аз се поправих.

— Лари, за баща ти делата говорят повече от думите, имат по-голяма стойност. Даде ти апартамента, в който си в момента. Забрави ли, че плати нищожна цена за него, а той би искал да ти го даде без стотинка, ако нямаше да засегне останалите ти братя и сестри. Баща ти те обича, Лари, и се гордее с теб. Не само като актьор, но и като човек.

Знае, че си се отказал от онзи твой навик, от страшната зависимост от хапчета. — Пандора се покашля и снижи глас: — Направил си го, нали?

— Знаеш, че е така, и наистина сега съм болен от грип, мамо. Така добре ли е?

— Да, добре е, не се нервирай. Има още нещо, което искам да ти обясня. Баща ти ти даде този апартамент, защото знае, че предпочиташ да живееш в Ню Йорк и искаше да имаш истински дом, свое място. Тревожи се за теб, взел е присърце желанията ти.

Думите ѝ го жегнаха и той замълча за няколко секунди, докато в главата му гъмжеше от въпроси.

— Да направим сделка, мамо — предложи той най-сетне.

— Каква сделка? — зае отбранителна позиция Пандора.

Доловил промяната в интонацията на красивия ѝ глас, той уточни:

— Няма да обираме банка, мамо, не се притеснявай.

— Не се притеснявам — оправда се тя. — Защо да не ти се доверявам? Ти си ми син и при това много приличаш на мен.

— Знам, знам! И то много повече от останалите, ще кажеш сега. Слушай. Днес е вторник. Надявам се да се пооправя до четвъртък-петък и мога да взема самолета до Торонто в събота. Ще остана с татко две седмици, но не повече. След това трябва да го поеме Едуард. — Майка му не отговори. Претегляше думите му. Лари буквално чуваше мислите ѝ от другата страна на презокеанската връзка.

Най-накрая тя проговори:

— Така да бъде, Лари. Ще обясни всичко на Едуард и съм сигурна, че той ще се съгласи.

Лари можеше да се обзаложи, че малкият негодник ще се съгласи. Лиги щяха да му потекат от идеята да скочи на неговото място и да почне да клепа всички подред и най-много него пред стария. На майка си обеща да ѝ се обажда всеки ден, докато е в Торонто, и накрая сподели мисълта, която го притесняваше.

— Какво да правя, ако се окаже, че наистина се страхува от ролята си в пиесата, мамо? Може тревогите ти да са основателни.

— Не знам, а и да не тръгваме още по тази линия, скъпи. Вярвам на твоята преценка. Искам да знаеш, че вярвам в теб... за другото нещо, Лари.

— Чист съм от пет години, скъпа ми майко. Никога не бих прекрачил обещанието си към теб. Така че да уточним подробностите, да направим план.

Лари остана загледан в слушалката, след като затвори, премисляйки разговора. Обичаше баща си и искаше да бъде с него, да му помогне да се справи с проблемите си, ако въобще съществуваха. Но сигурно майка му беше права. Тя инстинктивно усещаше Никълъс Вон, познаваше го по-добре от всички на този свят. За Лари беше важно да влезе отново в белия списък на баща си и искаше да остане там, да докаже, че може да се разчита на него.

Ала сега в живота му съществуваше Ем, слава на Бога, и не му се искаше да се отделя от нея. Тя се бе превърнала в най-важното нещо в живота му през последните няколко седмици. Ще я вземе със себе си. Да, това беше решението. А дали тя би приела? Не беше сигурен. Щеше да я покани.

Ами Едуард, неговият зъл гений? Нямахше желание да остава с него. Нямахше и да му се наложи. Щом Едуард пристигнеше в Торонто, той си тръгваше. Нали така се договориха? Макар да бяха сключили нещо като примирие напоследък, едва ли брат му се беше променил. Винаги си е бил двуличник.

Лари отдавна беше разбрал, че именно Едуард бе посял идеята, за черната овца на семейството в главата на баща им. Няма значение. Веднъж завинаги щеше да докаже на баща си, че си е все същият, а Едуард да върви по дяволите.

На хиляди километри отвъд океана, в Лондон, Пандора Гелън Вон седеше на бюрото си в малкия апартамент на фамилната къща в Мейфеър. Отпуснала изящната си ръка върху слушалката, тя продължи да мисли за обичния си син. Не, за любимото си дете. Това беше истината, макар да се бе опитвала да я скрие от останалите. От всички Лари приличаше най-много на нея по характер, а в чертите на лицето си — на баща си. Единствено Лорънс бе наследил невероятните сини очи и класическия профил на Никълъс. А откъде идваха тъмната му коса и високият му ръст, не знаеше. Може би от працядо му Корнелиъс

Вон, великолепен актьор от епохата на Едуард, чиято майка е била ирландка, а самият той — любимец на крал Едуард VII и кралица Александра. В разцвета на силите си той е бил описван като висок, тъмнокош красавец.

Всичките им деца бяха хубави, но Лари беше най-красивият и най-талантивият. Затова някои от другите толкова ревнуваха от него. Интересното бе, че самият Лари най-малко се впечатляваше от собствените си качества. Според него останалите бяха по-добри. Колко погрешно, всъщност именно той беше истинската звезда.

Мислите ѝ се насочиха към Едуард. Изведнъж ѝ хрумна, че може би не е добра идея да е близо до Лари. В известен смисъл беше токсичен за по-малкия си брат. Можеше да попритисне Порша след около две седмици. Дотогава малката Дездемона би трябвало да се възстанови от шарката. Дали Порша не я глези прекалено?

Едуард можеше да създаде проблеми на Лари... какво ли не ѝ мина през главата. Сега Едуард беше в Лондон, за да оправя кашата с поредната жена в живота му. Бе преминал през три брака и три „съжителства“, както той ги наричаше, от които имаше безброй деца от двете страни на океана. О, Боже, как щеше да се измъкне от тази бъркотия? Само с нейна помощ, естествено, и с парите ѝ. Колкото и да не одобряваше поведението му, трябваше да му помогне, за да спести още скандали на семейството. Обичаше Едуард, както всяко едно от децата си, по различен начин и с различна сила. Това не означаваше, че си затваря очите пред лошите му качества. Изведнъж ѝ хрумна, че всъщност Едуард е черната овца на семейството, а не Лари. Как съжаляваше, че Ник му каза това. Лари не можа да забрави. Дано не беше злопаметен.

Пандора въздъхна дълбоко и погледна през прозореца. Малката романтична градинка зад къщата изглеждаше оголяла и мрачна, макар да бе едва средата на октомври. Така беше и в душата ѝ... мрачно. Тревожеше се за съпруга си, с когото беше свързана от петдесет години.

— Здравей, Карес, аз съм, Ем. Току-що получих всички тези спешни съобщения. Случило ли се е нещо?

— О, здравей, Ем! Радвам се, че се обаждаш. Нищо не се е случило. Но трябва да те видя. Да говорим за нещо супер важно.

— Цялата съм слух! — засмя се Ем с облекчение. Стига проблеми. — Каж ми сега.

— Не мога. Много съм заета. В студиото се работи усилено. Отбий се в края на деня, като приключиш работа при чийзкейковете. Ще можеш ли?

— Лари не е добре, болен е от грип и все още е много слаб. Грижа се за него. Трябва да се прибирам веднага.

— Моля те, мини насам. За десетина минути. Моля те — настоя Карес. — Много е важно за мен.

— Добре, ще мина за десет минути. Знаеш, че когато е възможно, съм готова да ти помогна, Карес. Ще приключа в кафенето към пет и малко след това ще дойда.

— Благодаря, Ем, много благодаря. Страхотна си, страхотна, няма да съжаляваш, повярвай ми.

Учудена от думите ѝ, Ем подхвърли предпазливо:

— Има ли нещо общо с мен?

— Не, не! В никакъв случай — измъкна се Карес. — Защо мислиш така?

— Защото каза, че няма да съжалявам.

— О, аз често го казвам просто така. Искях да кажа, че няма да съжаляваш да направиш едно добро дело. Това е всичко, честно — излъга я Карес, защото знаеше, че я очаква най-голямата изненада в живота ѝ. Искаше да ѝ го съобщи лично, за да сподели щастието ѝ. Време беше някой да бъде щастлив. Явно нямаше да е самата тя.

— Тогава до по-късно — съгласи се Ем.

— Чакам те! — Карес затвори телефона, широка усмивка огря лицето ѝ, първата от седмици, и се запъти с по-бодри стъпки към студиото.

17.

Лари обичаше изненадите още от дете — да ги получава и да ги прави. Сега, седнал зад бюрото в библиотеката, вперил поглед в пръстена, който лежеше в тъмносинята кутийка от „Хари Уинстън“, се чудеше дали Ем ще се изненада.

С нея никога не беше сигурен дали не си мислеше, че се шегува, като постоянно ѝ говореше за сватба, предлагаше дати и варианти за сватбено пътешествие? Или вярваше в сериозните му намерения?

Никога през живота си не е бил толкова сериозен. Щеше да се ожени за нея на Коледа и нямаше търпение да я направи своя съпруга, защото я обичаше до полуда. Когато не беше до него, се чувстваше объркан и самотен, осиротял бе по-точната дума.

Повдигна пръстена срещу светлината и той проблесна искрящосин. Беше съвършен бирмански сапфир, с къшън форма^[1], в платинен обков с по една диамантена багета от двете страни. Изключителен пръстен. Надяваше се да ѝ хареса. Ем така и не му бе отговорила какъв камък предпочита за годежен пръстен, защото мислеше, че се шегува. Беше се спрял на сапфира, защото от години не бе виждал толкова красив камък. Щеше да ѝ подхожда, пръстен от класа за жена от класа.

Усмихна се на себе си, постави пръстена в кутийката, пъкна я в джоба на панталона си и излезе от кухнята. Разбира се, че щеше да се изненада. Коя жена не би го харесала? След като сложи бутилка „Дом Периньон“ в хладилника, той се върна в библиотеката и продължи да мисли за Ем. Нямаше търпение да я дочака, да види реакцията ѝ.

Лари хвърли още две цепеници в огъня и взе сценария, който агентът му беше изпратил по-рано следобед по куриер. Зачете се и бързо се увлече от динамичния диалог и интригуващия сюжет.

След около половин час се облегна на стола, пусна сценария в скута си и се замисли. Би се заел с този филм. Беше интересен, оригинален, както му бе обяснил агентът. Не беше работил повече от година и му се искаше отново да хване юздите, да застане в светлината на прожекторите. Нали скоро трябваше да издържа и съпруга.

Съпруга... каква приятна мисъл. Моята красива, скъпа Ем.

— Не мисля, че ми харесва начинът, по който се води този разговор — заяви Джо с леден тон, докато гледаше намръщено Дакс през масата.

— Какво искаш да кажеш?

— О, не се прави на ударен. Току-що почти директно ми заяви, че Лорънс Вон е пристрастен към хапчета.

— Не казах това! — Дакс яростно изкрещя и я изгледа остро. — Просто казах, че съм дочул слухове, че е имал проблем със забранени медикаменти. Преди няколко години.

— Но защо ми го казваш сега, ако се е случило преди няколко години? Не трябва ли вече да е забравено? Да не се споменава повече? В края на краищата, едно такова изказване може да провали нечия кариера.

— Не казах, че е наркоман, че смърка кокаин или нещо подобно — процеди Дакс през зъби, наведен през масата към нея. — Само споменах забранени медикаменти.

Джорджиана замълча. Вдигна чашата кафе и отпи, огледа кафенето „Старбъкс“ на Осмо авеню, където се бяха срещнали. Беше полупразно, но Дакс имаше силен сценичен глас. Вече ѝ се искаше да се бяха срещнали в дома ѝ, както той бе предложил. Но тя очакваше Джеймс към пет часа и не искаше да завари там Дакс. Би изглеждало странно, дори неловко.

Ръката ѝ лежеше на масата и Дакс се протегна и я покри със своята. Беше жест на примирие.

— Казах го, защото... ами, защото харесвам Ем и не ми се иска да се увлича.

Джо го зяпна и се сопна с приглушен глас:

— Ако си мислиш, че ще ѝ кажа нещо от това, грешиш. Не е моя работа. Нито пък твоя, в интерес на истината. Страшно мразя клюките. Опасни са, могат да причинят неподозирано зло и болка.

— Джо, успокой се, за бога! Не клюкарствах, просто предавам нещо, което знам от достоверен източник, и...

— Айрис Ингерсол, без съмнение.

— Не, не е от Айрис. И слушай, нямам намерение да наранявам никого, най-малко Ем. Знаеш, че я харесвам. Чуй ме, сладурче. Някога, не толкова отдавна, ти бях гадже. Дори говорехме за брак. Сега звучиш, сякаш ми нямаш доверие. Какво ти става? Защо си толкова наежена?

Джо отрони тежка въздишка.

— Вярвам ти, Дакс, и съжалявам, че ти се нахвърлих точно сега. Чувствам се отговорна за Ем. Има толкова изискано излъчване, добре е информирана по всички въпроси. Просто имам чувството, че... — Джо замълча и сви рамене. — Имам чувството, че в някои отношения е неопитна и като че ли е била предпазвана през повечето време от живота си.

Дакс кимна.

— И на мен ми е минавало това през ум, но мисля, че и двамата грешим за нея. Забелязах, че може да бъде особено упорита за някои неща, а има и огромна воля. Все пак, мислех си... — той повдигна безнадеждно рамене и разпери ръце — Онова, което си мислех, е предотвратено. Веднъж Ем ме впечатли с едно умно изказване. Споделих мнението си, че е много добре информирана, а тя ми отвърна усмихнато: „Информацията те пази“. Виждаш ли. Споделих, каквото знам и, между другото, никога не съм имал предвид да ѝ го предаваш. Един вид, търсех мнението ти.

— Знам, че е упорита и изключително интелигентна, и не се съмнявай, че в критични ситуации ще знае какво да направи. В някои моменти съм имала странното чувство, че е много стабилен човек.

— Точно това е! — възкликна Дакс и се поизправи на стола, зяпнал Джорджиана. — Почти непорочна.

— Какво друго ти каза твоят „информатор“? — попита Джо.

— Че Лари е загубил много възможности за работа заради този проблем. Някои продуценти го приемали за рисков, че можели да не получат застраховка за него. Имам предвид филмовите продуценти.

— Джеймс и аз вечеряхме няколко пъти с тях, ходихме на театър и той изглежда съвсем нормално. Уравновесен, спокоен, нито превъзбуден, нито напрегнат, нищо подобно. — Джо се усмихна за пръв път и додаде тихо: — И можеш да си сигурен, че тя не би се примирила, ако имаше и намек за медикаменти. Ем би побесняла. В

това отношение е съвсем непримирима. Не си ли забелязал, че почти нищо не пие и че в някои отношения е много тесногръда.

— Мисля, че си права — съгласи се Дакс и с облекчение забеляза, че Джо се успокои.

— Кой ти каза, че Лари... — Джо замълча, размърда пръсти и го погледна изпитателно.

— Ще ти кажа, защото знам, че ще го запазиш в тайна. Колин Бърк, английски актьор, когото срещнах в Ел Ей. Той ме запозна с Айрис.

— Разбирам — промълви Джо и след миг попита: — Спомена ли, че и сега има този проблем? Или че не може да си намери работа?

Дакс поклати глава.

— Не, и макар Колин да е гей, определено не е мръсник. Повярвай ми.

— Значи в общи линии цялата тази работа, за която говорим, се е случила в миналото. Преди години. Така ли?

Дакс кимна и реши, че ще е по-добре да прехвърли разговора към пиесата си.

Карес посрещна Ем с широка усмивка. Явно нещо важно се бе случило, при това приятно.

Миньончето с лице на елф и огненочервена коса беше възвърнала предишното си излъчване този ден. Мрачното, печално изражение след инцидента с Франки изненадващо беше изчезнало.

— Изглежда, си получила добри новини? — отбеляза Ем. — Изписано е на лицето ти.

Карес кимна и все още усмихната, ѝ нареди:

— Влизай, съблечи си палтото и ще ти разкажа на чаша чай.

Ем се разсмя.

— Невинаги пия чай следобед, така че не е нужно да топлиш чайника всеки път, щом дойда тук.

— Знам това, но се прирастих към твоя лимонов чай. Вече го пия всеки ден.

Двете минаха край рецепцията, прекосиха голямото студио и отидоха в кухнята. Ем седна на една висока табуретка, а Карес взе

чайника, пакетчета чай и чашите. Щеше да се пръсне, не можеше вече да се сдържа да ѝ разкаже всичко.

Ем загледа настоятелно Карес и изпълнена с любопитство, попита:

— Е, какво се е случило? Да не си получила най-последно предложение за студиото?

— Не. За съжаление — въздъхна дълбоко тя. — А моите добри новини са свързани с теб — спонтанно избликна тя.

— С мен? — Ем смръщи вежди озадачена. — Какво, за бога, имаш предвид?

Карес се изкиска и отсече:

— Започваш, Ем! Този уикенд. Люк Хендрикс ми се обади от Париж рано тази сутрин и ме помоли да те откроя. Връща се в Ню Йорк в четвъртък вечерта. Искане да направи модна фотосесия с теб в събота. А следобед ме помоли да ти предам, че ще бъде специално за френския дизайнер Жан-Луи Трмон.

— Мили Боже! — Ем скочи от табуретката и се спусна към Карес. Двете жени се прегърнаха и заподскачаха. Все още хванати, със смях и крясъци, те затанцуваха из кухнята като малки момичета.

Когато най-сетне задъхани се спряха, Карес изтича да изключи чайника, а Ем пак седна и се опитваше да асимилира новината. Изглеждаше ѝ невероятно, особено след първия ѝ опит. Но мъдро реши да си замълчи пред Карес, която беше на седмото небе заради обаждането на Люк и намерението му да използва точно нея за снимките на Трмон.

— Не мога да повярвам, че това се случва — възкликна Ем. — Прекрасно е! Какво още каза Люк?

Карес развълнувано започна да разказва:

— Първо се обади да ме помоли да те откроя. Искане да направите снимките и че това щяло да бъде твоят дългоочакван дебют. Когато позвъни отново в два, ме помоли да ангажирам Агнес и Маргарит за косата и грима. Също обясни, че искане да започне снимките не по-рано от събота по обяд и че можело да продължите и през следващата седмица. — Карес замълча и направи физиономия. — Олеле, сигурно няма да можеш да работиш при чийзкейка.

— Няма значение — засмя се Ем. — Джоди, управителят, знае, че може да ми се наложи да отсъствам от време на време. Няма

проблем, наистина. О, толкова съм развълнувана. Не мога да повярвам. Люк ще снима моделите на Тремон с мен. Това ли каза?

— Да, точно това, и слушай, преди да забравя, Люк иска да донесеш всичко, което носеше на сесията с Франки. Звучи сериозно, не мислиш ли?

— Да, а и обичам тоалетите на Тремон, подхождат ми, стоят ми добре. — Когато забеляза изненаданото изражение на Карес, впила смаян поглед в нея, Ем обясни: — Никога не съм имала дрехи на Тремон, само съм пробвала някои неща случайно. Веднъж една приятелка в Лондон ми послужи с негова рокля за специален повод. — Ем скочи от табуретката и се приближи до плота при Карес: — О, Боже, трябва да се обадя на Лари! Да му кажа за снимките. Толкова ще се развълнува. — Тя извади телефона от чантата си и започна да го набира.

Карес извика:

— Не! Не му казвай! Съобщи му го лично, като отидеш при него, така винаги е най-добре, когато имаш да споделиш голяма изненада. Ще те изведе да празнувате.

— Не, тази вечер няма — поклати глава Ем и прибра телефона. — От дни е болен от грип. Пак ще му направя пилешката супа. Слава богу, харесва му, но сигурно вече му омръзна.

— Еврейски пеницилин. Прави чудеса — уточни Карес и подаде чашата на Ем, вдигна своята и довърши: — Поздравления! Наздраве за снимките!

— Много се умълча през последния половин час — забеляза Джеймс Кардиган, като се пресегна и хвана ръката на Джо. — Какво те тревожи, скъпа моя?

— Нищо, Джеймс, наистина. Просто се отпускам след един дълъг ден пред статива — отговори тя и въздъхна.

— Може и да е така, но имам чувството, че нещо те тревожи. Вече добре те познавам, Джорджиана, и забелязвам този твой поглед. Тревожният поглед, който не изчезва. — Тъй като тя не отговори, Джеймс вдигна чашата си и отпи глътка вино, после огледа ресторанта. Беше довел Джо в „Да Умберто“ на Западна седемнайсета улица — тоскански ресторант, който и двамата харесваха не само заради

храната и виното, но и заради спокойната атмосфера. Това местенце предлагаше съвършената среда да се отпуснеш, да поговориш и да се насладиш на вкусната храна.

За да не я притеснява или притиска, Джеймс смени темата:

— Как е Ем? Има ли предложения вече?

Джо поклати глава.

— Не. Не съм чула. Всъщност, беше много заета с Лари. Болен е от грип и тя почти живее в апартамента му на Бийкман Плейс. Виждала съм я само за няколко минути. Слушай, Джеймс, има нещо, което ме тревожи, вярно е. Отнася се за приятелката ми Анет Лейзънби, наемателката на мансардния етаж в къщата. Не съм я чувала напоследък, майка ѝ също, и...

— Къде е тя? — прекъсна я Джеймс. — Само бегло си я споменавала, нищо специално не си ми казвала за нея. Та, къде е тя?

— В Афганистан, командирована от списанието. Журналистка е. Много ли е опасно там? В Кабул?

— Най-опасното място на света, без никакво съмнение — притеснено побърза да отговори той. — Нищо чудно, че се тревожиш за нея. Сама американка в Кабул, мили Боже, това е лоша новина.

— Всъщност, майка ѝ ми обърна внимание. Обади ми се тази сутрин да ме пита дали знам нещо. Не съм я чувала от седмици и не знам какво да правя. Имай предвид, че не е от тези, които постоянно пишат имейли.

— След вечеря ще ти помогна да напишеш подходящ имейл на Анет, който да звучи сякаш си от семейството ѝ, това е първата стъпка.

— Защо трябва да съм от семейството? Не разбирам — погледна го Джо с объркано изражение.

— Ти нямаш представа какво се е случило с нея, нито пък майка ѝ. Тя нищо не знае. Искам съобщението да звучи сякаш си ѝ сестра. Така, ако някой има достъп до компютъра ѝ, ако е била заловена или взета за заложник, ще звучиш безобидно.

— Но то е безобидно.

— Знам това, но за друг може да не е така.

— Разбирам. Ще го направим, ще изпратим имейл по-късно.

— Анет може просто да е много заета или да е на път, нищо не знаем и не трябва да изпадаме в паника.

— Един въпрос. Ако тя не отговори, има ли някакъв начин да ми помогнеш, за да мога да успокоя майка ѝ?

Той остана смълчан за един дълъг момент, после кимна бавно и произнесе с тих глас:

— Ще направя всичко възможно да разбере нещо. Все още имам някои важни контакти, хора за свързка, на които мога да се обадя.

— Благодаря. Толкова съм ти благодарна — Джо стисна ръката му и му се усмихна.

Джеймс Кардиган я погледна и осъзна, че би направил всичко за Джорджиана Карлсън. Целуна я по връхчето на носа, усмихна ѝ се и се пресегна към чашата си.

За миг — два Джо седеше загледана в пространството, към далечния край на ресторанта, сериозно загрижена за Анет. Въпреки това знаеше много добре, че тревогата ѝ се дължеше на разговора ѝ с Дакс от този следобед.

Внезапно реши да му се довери, притисна се към Джеймс и вплете ръката си в неговата.

— Тревожният ми поглед, който забеляза, всъщност не е заради Анет, Джеймс, а заради Ем.

— Случило ли се е нещо? — той събра вежди и я изгледа озадачен.

— Не, не мисля, не точно. Просто имах странен разговор с Дакс днес следобед и ме притесни.

— Какво имаш предвид под странен? — той се втренчи в нея с присвити очи.

Кратко и ясно Джо повтори разговора с Дакс за старите проблеми на Лари. Въпреки всички подробности, не му каза, че актьорът Колин Бърк бе информирал Дакс. Бе обещала да запази тайната.

Джеймс поклати глава, когато тя спря, и възкликна:

— Боже, хората са ужасни! Защо трябваше да ти казва това Дакс? Това е стара, много стара новина.

— Значи си знаел за това?

— Е, някои хора знаят, предполагам. Преди пет години тръгнаха слухове, като по развален телефон, че Лари Вон бил зависим от хапчета и заради това загубил работата си. Но се оказа чудо за три дни. Скоро всичко приключи. Лари се поправи и продължи да работи.

Направи няколко пиеси, получи голямо признание, аплодисменти, награди и всички забравиха за така наречения „проблем с медикаменти“. Ако някога е имало такъв. Според мен беше буря в чаша вода и едва ли си струва да бъде споменавано днес. Предполагам, че Дакс е бил притеснен заради Ем и затова ти се е обадил.

Джорджиана кимна:

— Да, така е. Доста се ядосах отначало и му го казах, а той веднага смени темата.

— И тъкмо това трябва да направиш, скъпа моя. Няма голям скандал, а и Лари е в добро здраве, свършено нормален, доколкото виждам. Миналото не си струва да се обсъжда. Кой знае дали е било истина? Сега да погледнем менюто.

[1] Къшън форма (за скъпоценен камък) — квадратен със заоблени ъгли — Б.пр. ↑

18.

Всеки път щом видеше Лари, независимо за колко кратко са били разделени, Ем усещаше вълнуващи тръпки, за пореден път зашеметена от тъмната му коса и тези невероятни сини очи.

И тази вечер не правеше изключение. Отключи вратата на апартамента му, влезе в антрето и дъхът ѝ спря, като го погледна. Той стоеше на вратата на хола и я чакаше, невъобразимо красив в снежнобялата си риза, черен пуловер и панталони.

Усмихна ѝ се, явно щастлив, че я вижда, и се приближи към нея. Тя му се усмихна на свой ред и се втурна към обятията му, преливаща от любов. Той я прегърна силно и промълви до лицето ѝ:

— Толкова ми липсваше.

— И ти на мен — прошепна тя и отстъпи назад, за да го погледне.

— Защо си станал и си се облякъл? Когато излязох тази сутрин, те оставих болен. Не трябваше ли да си в леглото?

Той се разсмя, взе палтото ѝ и го прибра в дрешника.

— Чувствам се много по-добре, ти ме излекува — отвърна той. — Пилешката ти супа сътвори чудо. Няма да е зле да я консервираш и продаваш. Аз вече ядох достатъчно от нея. Тази вечер ми се иска сочна пържола с пържени картофи. Запазих маса в „Двамата приятели“.

— О, супер, няма да готвя! — възкликна Ем и двамата отидоха в библиотеката, където огънят в камината пламтеше, а бутилка шампанско се изстудяваше в шампаниера на малката масичка.

— Колко странно, че си приготвил шампанско, Лари. Сякаш си знаел — започна Ем и се спря, като се сети, че не е възможно да знае за разговорите на Люк с Карес.

— Какво трябва да знам? — погледна я озадачено Лари. Той прекоси стаята, извади бутилката от леда и започна да сваля металното фолио около тапата.

— Че имам чудесна новина.

Той повдигна глава и ѝ се усмихна.

— Виж ти, аз също, затова е и шампанското. Изчакай само да сипя по чаша и можеш да ми кажеш твоята новина, дамите винаги са с предимство.

Ем се приближи до него пред огъня, пое чашата, която ѝ подаде, изчака да напълни своята и едва тогава рече:

— Ще се пръсна, ако не ти кажа! Толкова съм развълнувана, Лари.

— Тогава давай — усмихна ѝ се той.

— Получих първия си ангажимент. Най-последно! Ще направя снимки с Люк Хендрикс. Той има поръчка от Жан-Луи Тремон, френския дизайнер, и аз ще покажа неговите модели. Мисля, че нещата потръгват.

— Скъпа, това е страхотна новина! — усмихнат, Лари вдигна чашата си и я чукна в нейната. — Поздравления, Ем! Щастлив съм заради теб.

Лари беше напълно искрен, защото знаеше колко много тя желае кариера на модел и бе усетил огромното ѝ разочарование след смъртта на Франки. Радостта бе изписана на лицето му и Ем много се зарадва. Отпиха от шампанското и почти веднага Лари остави чашата си на масичката и бръкна в джоба си.

— Моята обаче не е точно новина, а потвърждение на всичко, което ти говорех през последните няколко седмици.

Той се покашля няколко пъти и продължи забързано:

— Мисля, че трябва официално да се сгодим. — Без да дочака реакцията ѝ, той извади тъмносинята кутийка и ѝ я подаде. — Това е за теб, скъпа моя Ем.

Изненадана, дори леко стъписана, Ем го загледа, после погледна в ръката му. Остави чашата си и взе кутийката.

— О, Лари, скъпи, купил си ми пръстен! — в гърлото ѝ заседна буца, бе развълнувана до сълзи.

— Да, и ти го давам с цялата си любов за цял живот.

— О, великолепен е! — ахна Ем, загледана в пръстена със сапфир, който блестеше на фона на бялата възглавничка на кутийката. — Невероятно красив е, наистина.

Той взе от ръцете ѝ кутийката, извади пръстена и го надяна на пръста ѝ.

— Сега наистина сме сгодени, скъпа.

Тя стоеше и го гледаше безмълвна, той разглеждаше лицето ѝ и побърза да я попита:

— Така е, нали?

— Разбира се, глупчо! — Ем го прегърна и доближи лицето си до неговото, сияеща.

След дълга, страстна целувка Лари я заведе до канапето, където да си допият шампанското, и двамата за няколко мига потънаха в мислите си.

Лари пръв наруши мълчанието:

— Така и не бях сигурен дали си взимала думите ми на сериозно. Може би го приемаше като шега. — Лари замълча и я погледна изпитателно.

— Откровено казано, да — веднъж, два пъти. Но дълбоко в себе си усещах, че изпитваме едно и също. Вечерта, когато се срещнахме у Айрис Ингерсол, беше любов от пръв поглед, не мислиш ли?

— Така беше. В секундата, когато те зърнах, сякаш някой ме удари в стомаха. По правилно ще е да използвам френския израз „бях ударен от мълния“. Познах те. Веднага разбрах, че ти си жената.

— Аз разбрах това за теб още на десет години — засмя се тя, протягайки напред лявата си ръка и с възхищение загледа пръстена.

— Истинска прелест. Благодаря, благодаря, Лари. Съвършеният пръстен. Такава късметлийка съм и много се радвам, че си избрал сапфир. Обичам те — задъхана от вълнение каза тя, все още смаяна от предложението му.

— И аз те обичам, Ем. Има още нещо, което искам да ти кажа. Никога досега не съм подарявал пръстен на жена, нито съм предлагал брак, нито съм бил сгоден. Ти си първата, на която някога съм правил предложение.

— Да, знам това — прошепна тя с блеснали от щастие очи.

— Разбира се, че знаеш. Как бих могъл да забравя, че знаеш всичко за мен? — усмихна ѝ се Лари.

— Да, вярно е — съгласи се тя. После се сети нещо: — Кога успя да купиш пръстена? — учуди се Ем. — Трябва да е било преди да те хване грипът.

— Точно тогава. Преди около две седмици и не можех да чакам повече. Искях да го видя на ръката ти, исках да знаеш, че имам

сериозни намерения, а сега настоявам да определим дата за сватбата. За мен вече е много необходимо и много спешно.

— Мислех, че ще имаме бяла коледна сватба? Тук в кметството на Ню Йорк, само двамата. Ти предложи това и решихме да се скрием. Промяна в плана ли има? — изви тя вежди. — Звучеше ми перфектно.

— На мен също и точно това ще направим. — Той се облегна назад, внезапно смръщи вежди и попита: — Трябва ли да имаме свидетели? Не съм сигурен какъв е законът тук.

— Нито пък аз, но ще разбера и ако се налага, бихме могли да помолим Джо и Джеймс.

— Хубава идея. Виж, Ем, страхувам се, че трябва да сменя темата, изскочи нещо ненадейно. Майка ми позвъни днес от Лондон. Моли ме да замина за Канада, за да остана с баща ми в Торонто. Там подготвя пиесата „Сирано дьо Бержерак“ и според нея се нуждае от морална подкрепа. — Лари ѝ предаде разговора с майка си от сутринта. — Имам намерение да тръгна тази събота и се надявам да дойдеш с мен, скъпа.

— О, Лари, не мога! — Ем го погледна притеснено и бързо забърбори: — Този уикенд ще снимам с Люк. В студиото на Франки. Всичко е уговорено — фризьор, гримьор, всичко. Ще работя през целия уикенд, а също и цялата седмица според Карес. О, Господи, толкова съжалявам. Лари. Наистина ми се иска да можех да дойда, но, разбери, не мога.

Макар да беше разочарован и да изглеждаше унил, Лари хвана ръката ѝ и я стисна.

— Не се притеснявай, всичко е наред, наистина. Разбирам, че не можеш да пропуснеш този голям шанс: всъщност, това е най-важното. Но аз трябва да замина, да подкрепя баща си. Надявам се, ще се съгласиш, сигурен съм, че разбираш. Толкова ще ми липсваш, мила. Не искам да се разделяме. Не бих го направил, ако не се налагаше.

— Нито пък аз — въздъхна Ем. Тя се надигна, поколеба се за част от секундата, после притеснено го загледа. — Лари, аз... — започна неуверено тя, но незабавно спря, защото се чудеше дали да продължи.

— Какво има? Какво щеше да кажеш? — попита той, доловил тревогата в гласа ѝ.

— Ти спомена, че искаш годежът ни да е официален. Това означава ли, че искаш да го обявиш пред света?

— Нямах това предвид, не. Защо? Какво те притеснява? — учуди се той.

— Всъщност, нищо — оправда се тя. — Но бих предпочела, ако може да го не го разгласяваме засега.

— Защо? — попита той с нотка на изненада в гласа си.

— Защото майка ми веднага ще се намеси. Сериозно ще се намеси — обясни тя. — Ще започне да прави планове за голяма сватба с всичките подробности и без да усетим, ще бъде отложена за следващата година. Големите сватби изискват дълги приготовления и сигурно разбираш, че ще загубим контрол. Майките ще поемат всичко в свои ръце.

— О, по дяволите, права си! Разбира се. Майките обичат големите сватби. Особено когато става дума за любимото дете, а аз подозирам, че у вас това си ти. Да, напълно си права. Никакво обявяване, ще си остане нашата тайна. Ще съобщим, след като се оженим. Как ти звучи това?

— Перфектно — отвърна тя с облекчение, че току-що бе предотвратила една катастрофа.

Ем се събуди посред нощ и не можа да мигне повече. Мислите ѝ препускаха. Лежеше притихнала, за да не събуди Лари. Той спеше дълбоко, дишаше тежко заради последиците от грипа. Слава богу, че вече се възстановяваше. Но дали беше достатъчно добре да лети за Торонто в събота? Не беше убедена, защото го чуваше да кашля лошо. Можеше само да му осигури лекарства. Искаше ѝ се да замине с него, но нямаше как да се откаже или да отмени датата за фотосесията, нито пък Лари би искал това. Той напълно я разбираше.

Усмихна се, когато си спомни вечерята им във френското бистро, близо до Първо авеню. Лари бе настоял да поръчат още шампанско, за да отпразнуват годежа си и предстоящия ѝ ангажимент. От време на време тя бе изпъвала ръка, за да погледне с възхищение сапфирения пръстен, проблясащ на светлината на свещта, а Лари я бе гледал с онази негова топла усмивка и с любов в искрящосините му очи.

Настроението ѝ се бе помрачило само от новината, че брат му Едуард също щеше да отиде в Торонто, където щели да прекарат няколко дни заедно и после щял да остане при баща им.

Тя винаги се напрягаше, когато ставаше дума за Едуард Вон, тъй като знаеше колко е тормозел Лари в миналото. Сега между тях имаше примирие, поне така твърдеше Лари, но тя не вярваше, че вълкът мени нрава си. В себе си тя не се съмняваше, че Едуард продължаваше да му завижда. Преди време го беше проверила в интернет и за своя голяма изненада бе открила, че Едуард имаше успешна кариера, макар да не блестеше с нещо особено. Той единствен от семейството не бе печелил никаква награда. А Лари беше получил най-голямо признание: един „Оскар“, една „Еми“, два пъти „Тони“ в Америка, а в Лондон бе спечелил БАФТА^[1], както и особено желан театрален приз „Оливие“.

Беше много горда с постиженията му. Лорънс Вон, мъжът, когото всеотдайно обичаше, беше един от най-великите актьори на света с талант, който будеше страхопочитание. Тъкмо заради това Едуард го мразеше. Тя не се съмняваше, че е негодник и в личния си живот с всички тези съпруги, жени и толкова деца. Беше пълна противоположност на нейния Лари.

Неочаквано Ем потръпна и кожата ѝ настръхна. Едуард щеше да създава проблеми на Лари в Торонто. Инстинктът ѝ подсказваше, че не греши и я обзе внезапно мрачно предчувствие. Колкото и да се опитваше, не можа да се отърси от това до зори.

[1] Британска академия за филмово и телевизионно изкуство — Б.пр. ↑

19.

— Ако тези снимки послужат на всички ни така, както очаквам, това ще бъде само заслуга на Франки — заяви Люк Хендрикс и гледаше ту Карес, ту Ем.

Младият фотограф и двете жени седяха в кухнята до голямото студио и пиеха кафе, докато обсъждаха предстоящата фотосесия.

— Ама какво искаш да кажеш, Люк? Каква заслуга има Франки, той е... — Карес се спря наред изречението си, покашля се и довърши: — Него вече го няма.

— Защото именно Франки показва на Жан-Луи Трмон снимките на Ем, когато се срещнахме в Монте Карло. Снимахме там и щом те видях, Ем, направо беше на седмото небе. Мисля, че приликата ти с Одри много го впечатли и ентусиазира.

— Колко мило от страна на Франки — въздъхна Ем, разчувствана, че е мислел за нея и е бил толкова лоялен.

— Виждаш ли, спази обещанието си към теб — каза Карес и ѝ се усмихна. — Такъв си е моят Франки, винаги може да се разчита на него и... — тя отново замлъкна, прехапа устни и тъжно прошепна: — Искях да кажа, беше.

Доловил унинието в гласа и, Люк бодро подвижна с шеговит наставнически тон:

— Чуйте ме сега, вие, двете! След около половин час Кейт Морел пристига с асистентката си и дрехите. Тя върти бизнеса на Трмон в Америка и той напълно разчита на нея. Ще донесе две палта, два ежедневни костюма с поли, две къси и две дълги вечерни рокли. От всичко това ще изберем шест тоалета за снимките. Така че най-добре Маргарит да се захваща с грима ти, Ем, а за косата ще решим какво да я правим, когато донесат дрехите, дали да я вдигнем, или да бъде на опашка.

Ем кимна и скочи от табуретката.

— Веднага се захващам, Люк, благодаря ти за всичко.

— Не съм направил нищо, поне засега — засмя се той и ѝ смигна закачливо.

— Само един въпрос — продължи Ем, пренебрегвайки похотливата му усмивка. — Ти каза, че Франки е показал снимките, които ми направи, на Жан-Луи. И какво стана след това?

— Предполагам, Тремон е мислил известно време върху тях и след инцидента ми се обади в Париж. Вече си беше тръгнал от Ривиерата. Аз бях все още в Ница и вършех каквото трябваше — обясни Люк. — Жан-Луи каза, че искал да види снимките отново и ме покани да се срещнем в Париж. Със снимките, разбира се. И voilà!^[1] Реши да ги използва. Това е.

— Благодаря за обяснението — каза Ем и се усмихна на Карес. — Отново изглеждаш страхотно. Радвам се, че си по-добре.

— Аз също — отговори Карес. — Бях започнала да се чувствам състарена и депресирана с толкова черно. Затова тази сутрин реших — обратно към червеното или яркозеленото, или електриково-синьото. Така че се връщам към предишното си аз.

— Предполагам, че е и заради тези снимки — намеси се Люк. — Ще се скъсаме от работа, за да накараме Франки да се гордее с нас. Нали, Карес?

— Да, Люк! Той ни наблюдава, нали знаеш.

— Надявам се, сладурче. Дано ме напътства отгоре. — Люк прегърна Карес и се приближи към Ем. — Слушай, хлапе, кажи на Маргарит да ти сложи деликатен грим на очите и не искам широки, тъмни вежди. Да има намек за Одри, но не пълно копие. Съгласна?

— Съгласна, генерале! — засмя се Ем и забърза към гримьорните в дъното на студиото.

Люк наблюдаваше как се отдалечава, а после се обърна към Карес и каза:

— Искам да я направя звезда. Заради нея, заради себе си, заради теб и заради Франки. Той много искаше да я въведе в работата, да знаеш. Сега ние трябва да се захванем с това. В известен смисъл, тя ни е наследство.

Карес кимна и избърса бликналите от очите ѝ сълзи.

— Франки ми каза, че никога не е виждал някой да се държи толкова естествено и спокойно пред обектива като Ем. Никога не е виждал дебютантка да има такъв професионален подход. Нарече я талантива. Всъщност, подозираше, че е била обучавана като модел, но

не иска да го сподели. Въпреки това съм съгласна с него. Ем наистина се държи уверено, има излъчване.

— Това е от възпитанието — заяви Люк. — Не знам откъде, за бога, идва, нито какво е семейството ѝ, но има класа, а това е нещо, което не се придобива. То е по рождение.

Карес присви очи:

— Франки каза почти същото. Да ти призная, той толкова мислеше за нея, след като прояви снимките, че започнах да ревнувам. Дори му се разсърдих. Франки се опита да ме успокои, че било само професионално, че ѝ се възхищавал като модел, че не се интересувал от нея като жена.

— Аз обаче се интересувам — прекъсна я Люк. — Не бих имал нищо против да се обвържа с нея. И да си призная, бих се радвал да се получи.

— Мисля, че тя се среща с някакъв актьор — подхвърли Карес.

— Кой?

— Лари Вон.

— Стига бе!

— Тя ми го каза.

— Но той не е някакъв си актьор, а истинска звезда! Мислиш ли, че е сериозно?

Карес повдигна рамене, направи учудена физиономия и продължи:

— Не знам, не мисля... — после го изгледа продължително. — Значи си падаш по Ем?

— Защо не, тя е страхотна.

— Много по-висока е от теб, Люк.

Той избухна в смях.

— Това няма значение, когато сме в хоризонтално положение.

— Люк! Дявол такъв! Обзалагам се, че нямаш шанс при нея. Не и ти.

— Ще видим! Междувременно ще ми помогнеш ли да примъкнем парижките декори в центъра на студиото, сладкиш? Ще е добре да започнем с „Шанз-Елизе“ и Айфеловата кула. Така иска Тремон, тези снимки да са с парижки забележителности.

— Алекс иска да ни помага при снимките, ще се появи скоро. Имаш ли нещо против, Люк?

— Не, разбира се, той е свястно хлапе. Предполагам, че всичко това вече е негово.

— Да, така е — отговори Карес, но реши да не пояснява, че Франки ѝ беше оставил трийсет процента от целия комплекс. Това беше записано в завещанието му, в допълнението, което бе направил около три седмици преди да се сгодят. Тя толкова се развълнува, когато адвокатът ѝ каза новината, че три ноци подред заспиваше с плач от мъка по Франки, най-добрия човек, когото някога бе познавала. Копнееше за него.

Карес остана смаяна, когато Кейт Морел и асистентката ѝ Джанет Гордън пристигнаха. Двете жени бяха издокарани по последна мода, носеха обувки на висок ток „Маноло“, а бутата закачалка, отрупана с дрехи в калъфи. Тя се зачуди защо не си водят някой млад здравеняк за тази работа.

Представи им се и им отвори двойната врата към най-голямото студио на Франки, където Люк щеше да направи снимките.

Люк и Ем се спряха до стойката и докато той местеше закачалките, предложи:

— Косата ти и без това е вързана на опашка, мисля да започнем с ежедневните облекла.

— Съгласна съм. Толкова ми харесват това светлосиньо вълнено палто и сивият костюм. О, само погледни тази черна вълнена рокля, Люк, каква фантастична линия. — Завъртя се към него и заяви:

— Винаги съм се възхищавала на дрехите на Жан-Луи. Много ми харесва идеята аз да ги представя, наистина.

— Страхотно. Радвам се, че мислиш така. Сега ела да се запознаеш с двете жени от магазина. Кейт Морел е доста властна, усеща се влиянието на Жан-Луи, но пък е много приятна — твърда, но добронамерена. Ще я харесаш. Но почакай само да видиш въодушевляването на лицето ѝ, няма търпение да се срещне с теб.

Люк поведе Ем към двете жени в дъното на студиото, които ги очакваха.

— Кейт, Джанет, това е Ем — представи я Люк.

Трите жени се ръкуваха и Кейт ентусиазирано призна:

— Мисля, че ще изглеждаш прекрасно в дрехите на Жан-Луи. Изгарям от нетърпение да видя как ти стоят. — После се обърна към Люк: — Знам, че не обичаш да има публика, когато снимаш, но ми се иска да видим как Ем ще представи дрехите, преди да си тръгнем. Става ли?

— Разбира се, Кейт. Изобщо няма проблем. Сигурен съм, че ще бъдете впечатлени. Сякаш са създадени за нея.

— Да, прав си. Всички са от есенно-зимната колекция на Жан-Луи, бяха представена в Париж през юли. С Джанет донесохме също обувките, ръкавиците и аксесоарите, които вървят с различните тоалети. Джанет има списъка.

Асистентката ѝ веднага го извади и го подаде на Карес, вече заела се да разопакова по-малките от тях.

Тя ѝ направи знак да я последва до закачалката и започна да ѝ обяснява:

— Светлосинята кръгла шапчица върви с това бледосиньо зимно палто, тъмнобежовите обувки — с кожените ръкавици. Ето сега, перлите са за черната ежедневна рокля, но също и за вечерната с черната дантела. Към всеки тоалет има обувки, ръкавици и всичко останало.

— Разбирам — кимна Карес. Като погледна списъка в ръката си, се усмихна: — Всичко е много ясно, Джанет, и това много ще улесни работата ми.

С уверен глас Люк заяви:

— Сигурен съм, че Жан-Луи няма да бъде разочарован.

— Нито аз — изстреля Кейт ентузиазирано, с широка усмивка на лицето. — Не бързай, Люк, работи си с твоето темпо.

— Започваме след няколко минути — обяви Люк. — Двамата с Ем забързаха към закачалката, откъдето тя взе синьото вълнено палто. Отправиха се към гримьорната, последвани от Карес, която носеше всички аксесоари.

Когато Ем се появи няколко минути по-късно, облечена с палтото, Кейт Морел веднага разбра, че тази млада жена е съвършена, истински победител. Подобие на Одри Хепбърн, нямаше никакво съмнение, но Кейт забеляза, че беше гримирана много дискретно. Очевидно Люк държеше тя да бъде себе си, а не нечие копие.

Кейт бе поразена от неповторимия начин, по който ѝ стоеше палтото. Беше извито по врата, без яка, разкроено, с плоха на гърба с двуредно закопчаване в горната част и широки ръкави. А кръглата филцова шапчица беше съвършена. Джаки О, спомни си Кейт, носеше този модел шапки.

О, да! Това момиче наистина беше много специално, реши Кейт. Освен от чертите на лицето вниманието ѝ бе привлечено и от тялото на Ем. Беше висока, особено с тези обувки, много слаба, стройна и необикновено елегантна. Движеше се грациозно и с привлекателна самоувереност.

— На модния подиум ще се чувства като у дома си — прошепна Кейт на асистентката си.

— Ще го превземе — отговори ѝ Джанет. — Толкова е естествена, истинска находка.

Кейт кимна и в този момент разбра дълбоко в себе си, без никакво съмнение, че тази млада жена, която много загадъчно се наричаше Ем, ще стане голяма звезда. Новото лице на Жан-Луи Трмон, представи си тя заглавието в пресата. Щеше да се превърне в лицето на следващото им дефиле. Ем беше точно онова, което бяха търсили много отдавна. Тогава ѝ хрумна, че Ем ще се прочуе в модните среди още преди да представи пролетно-лятната им колекция следващата година. Тя щеше да се заеме да я направи звезда веднага. Страхотна идея. Ако снимките на Люк станеха толкова хубави, колкото тя очакваше, щяха да ги използват незабавно. Това щеше да даде голям тласък на сегашната им колекция. Нова кампания, която да се върти около Ем.

Това ме въодушевява, реши Кейт. Вдъхновена съм от мистериозната Ем.

[1] Готово (фр.) — Б.пр. ↑

20.

Няколко дни по-късно Люк махна всичко от главното студио. Нямахме вече високи табуретки, стелажи, декори, помощни масички. Той искаше съвсем празно пространство и внесе шест увеличени до реални размери снимки на Ем.

Подреди в полукръг черно-белите изображения, на които Ем изглеждаше изключително елегантна и красива. Освети ги с три прожектора.

Дълго време стоя загледан в експозицията, накрая кимна на себе си, доволен от постигнатия ефект. След няколко секунди в студиото влезе Кейт Морел. Както обикновено, тя беше с безупречна прическа и изискан костюм на Тремон. Непосредствено зад нея вървеше митичният френски дизайнер — висок, елегантен, изглеждаше много по-млад от шейсетте си години, въпреки сребристите коси. Това се дължеше на стройната му фигура, свежия тен и искрящите кафяви очи.

Самият Тремон замръзна на място, щом съзря големите фотоси пред себе си. Приблужи се, втренчил поглед, омагьосан, и си мислеше, че неговите модели никога досега не са изглеждали по-добре. Това момиче беше чудо.

Завъртя се, отиде до Люк, сграбчи го и го разцелува по двете бузи в типичен галски стил. На перфектен английски, с лек акцент, той каза:

— Браво, Люк, браво! Моите поздравления. — Посочи със замах големите постери и добави: — *C'est magnifique, ah oui.*^[1]

Люк засия.

— Радвам се, че харесвате представянето, Жан-Луи. Струва ми се, че снимките имат по-драматично излъчване, ако са в черно-бяло, не мислите ли?

— Фантастично, *mon ami*^[2], фантастично. — Когато Ем влезе в студиото, той се обърна и се запъти към нея. — Жан-Луи взе ръката ѝ и я целуна, после ѝ се усмихна сърдечно. — Приятно ми е да ви видя отново. Специални поздравления, снимките са невероятни.

— Всъщност, това идва от дрехите, господине — отвърна тя искрено. — Вие и Люк сте гениите тук, не аз.

— А, ласкаете ме, госпожице, ласкаете ме — отбеляза французинът и в тъмните очи проблесна очарованието му от нея. Харесваше я много, беше я ангажирал незабавно, още щом я бе срещнал преди няколко дни. Знаеше, че Кейт е права. Тя щеше да стане звезда. А за него и муза. Имаше несравним стил и класа.

Кейт бе очарована от фотосите. Хвана Люк за ръка и застанаха заедно пред тях:

— Какво ще кажеш да ги изложим в магазина ни на Медисън авеню? От средата на декември, за новогодишните празници? Ще бъдат оригинална експозиция.

— Вие с Жан-Луи можете да прецените най-добре. Предполагам, че ще послужат за реклама на новата колекция, която ще покажете в края на януари в Париж. Прав ли съм?

— Напълно и между другото искаме ти да заснемеш тази нова колекция, Люк, но това ще го обсъдим по-късно. Сега трябва да уговорим подробностите с Ем.

— Ще настоява всичко да мине през „Блейн“. Тя е лоялна към тях.

— Няма никакъв проблем. Но вчера ми каза, че би искала първо лично да се запознае с всички подробности, преди да се свържем с „Блейн“. Разбрах, че има сестра в Лондон, която притежава бутик, и иска да обсъди условията с нея, преди да включим агенцията.

Люк не можа да сдържи смеха си.

— Не съм изненадан — вметна той, като все още се кикотеше.

Кейт го изгледа с любопитство.

— Защо?

— Защото Карес винаги е казвала, че Ем е костелив орех по отношение на бизнеса. Но не ме разбирай погрешно, тя обожава Ем. Кой ли не би?

— Забелязах и разбирам защо, тя наистина е много приятна млада жена. Не бих я обвинявала, че иска консултация с по-опитната си сестра.

Кейт Морел закара Жан-Луи Трмон на летище „Кенеди“ за късния полет до Париж. Преди да тръгнат, бе отделила няколко минути да поговори с Люк и Ем. Влиятелна фигура в модния бранш и решителен човек, когато се захванеше с някой проект, тя му се посвещаваше изцяло, докато не постигнеше целта си. В случая главната ѝ идея бе да направи Ем известна, преди да пуснат януарската колекция.

Тя обясни подробно всичко на Ем:

— Ще се наложи утре да се отбиеш в магазина, защото трябва да вземем точните ти размери. Жан-Луи вече е готов с част от новата пролетно-лятна колекция, но останалото ще бъде моделирано спрямо теб. Заради това дрехите трябва да са ти точно по мярка.

— После се обърна към Люк: — Ти също трябва да дойдеш, Люк, защото с Жан-Луи искаме да снимаш някои модели от линията пре-а-порте, с Ем, разбира се, защото имаме добър успех с конфекцията. Ще ги изберем заедно.

Уговориха се да се срещнат в магазина на Медисън авеню в два часа, а Кейт остана доволна от готовността им да сътрудничат.

Люк бе останал сам в студиото. Централното осветление беше изключено и в тъмнината само насочващите прожектори осветяваха шестте фотоса на Ем. Тя си бе тръгнала, а Карес почистваше кухнята. Когато се канеше да изключи прожекторите, отново бе привлечен от гледката.

Идеята да представи снимките по този начин бе спонтанна. Експозицията буквално бе взривила Жан-Луи, макар да нямаше нужда от убеждаване, защото още в Монте Карло бе останал очарован от снимките, които Франки бе направил на Ем.

Люк тихо въздъхна, като се сети за Франки. Ужасно му липсваше, всеки ден. Каква загуба. Фаталният удар на Гранд Корниш бе предизвикан от обичайното прекалено бързо шофиране на Франки. Но вина имаше и отсрещният шофьор, който също караше много бързо. Колко пъти беше предупреждавал Франки да кара по-бавно. Винаги го бе притеснявал състезателният му темперамент. Обичаше високите скорости и нищо не го плашеше.

Люк изключи единия прожектор и внезапно атмосферата в студиото се промени. Сенки плъзнаха по фотосите на Ем и добиха страховит, почти призрачен вид. Побиха го тръпки и по необяснима причина го завладя мрачно предчувствие за надвиснало нещастие. Притеснен, той се опита да се отърси от неоснователните си чувства, но не се получи.

Канеше се да изключи и втория прожектор, но се отказа. Вместо това се загледа в почти двуметровата Ем, облечена във великолепна вечерна рокля, и си помисли колко е прекрасна. Тя бе една от най-фотогеничните жени, които бе срещал, и беше убеден, че ще стане звезда — Кейт Морел щеше да се погрижи за това. Но това беше опасен свят, пълен с всякакви изкушения, слава в излишък, аплодисменти, стимулиращи егото, и медийно внимание, известност, купони и често дрога. Всичко това бе провалило много велики модели.

Пое си дълбоко въздух, като си напомни, че Ем беше практична, делова и здравомислеща. Беше почти сигурен, че щеше да си остане същата и въпреки това потръпна от тревожно предчувствие.

[1] Това е великолепно, о, да. (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Приятелю (фр.) — Б.пр. ↑

21.

Ем беше притеснена, почти гневна. През последните няколко дни не можеше да се свърже с Лари. Не отговаряше на съобщенията ѝ, не ѝ се обаждаше, неясно защо. Просто не разбираше какво става с него.

Седеше на леглото си в къщата на Джо, загледана в пространството с телефона в ръка, мислите ѝ препускаха. Погледна часовника си за хиляден път. Беше осем и половина, събота сутринта. Преди пет минути се бе опитала да се свърже с него по мобилния му телефон, но беше изключен. След това бе позвънила в хотел „Четири сезона“ в Торонто и бе помолила да я свържат със стаята на господин Лорънс Вон. Телефонът бе звънял, звънял и накрая тя ядосано бе затворила.

Прехапа устната си, докато се чудеше какво да направи, после осъзна, че няма какво. Така или иначе днес трябваше да се върне в Ню Йорк, след като бе прекарал две седмици с баща си в Торонто.

Притесняваше я фактът, че Едуард бе пристигнал в Канада преди седмица, много по-рано от очакваното. Нищо чудно, че играеха на гоненица по телефона от понеделник. Сигурно Едуард изкарваше яда си върху Лари. Явно е имал по-приятни занимания от това да се прави на добър син.

Но защо бе пристигнал по-рано от предвиденото? Хич не си го и помисляй, заповяда си тя. Стана, пхна телефона в джоба на джинсите си и слезе в кухнята.

Докато си правеше кафе, продължи да мисли за Лари. През първата седмица от заминаването му в Торонто се бяха чували по два пъти на ден, а след последния уикенд изобщо нямаха връзка. Може Лари да е имал проблеми с баща си. Тази мисъл ѝ се стори глупава и я отхвърли. Лари ѝ бе казал, че баща му е в съвършено добра форма, затова отдаде внезапното му мълчание на пристигането на брат му.

Лари се връщаше този следобед и скоро всичко щеше да се изясни. Просто ѝ трябваше още малко търпение. Нямахше да му звъни отново, за да не досажда. Беше сигурна, че ще ѝ се обади в мига, в

който влезеше в апартамента си на Бийкман Плейс, нямаше никакво съмнение.

Ем седна на масата до прозореца с голяма чаша кафе и се почувства малко разочарована, че не бе могла да сподели добрите новини с годеника си. Годеник! Да, точно това бе той, а скоро и съпруг. Даваше си сметка, че щеше да се наложи да му каже коя е всъщност преди да стигнат до кметството и да се обвържат завинаги. Ако се омъжеше с фалшиво име, бракът нямаше да е законен. Чудеше се как щеше да реагира, когато му признаеше, че името ѝ не е Мари Марсдън.

— Здравсти, здрасти, здрасти! — долетя веселият глас на Джо, която се втурна в стаята, усмихната и кипяща от енергия.

— Добро утро, в добро настроение си — отбеляза Ем и се усмихна на свой ред. — Тъкмо направих кафе, топло и ароматно.

Джо кимна.

— Сега ще си наляя. Между другото, снощи с Джеймс позакъсняхме, та не се учудвай, ако след малко се появи тук.

— Ще ми е приятно да го видя.

— Имам страхотни новини — погледна я Джо, докато пълнеше чашата си с кафе.

— С Джеймс сте се сгодили — предположи Ем и се надяваше да е права.

— Не, още не — Джо се настани срещу Ем, приведе се над масата и обяви: — Но ако ми предложи, ще кажа да.

— Приятно ми е да го чуя, иначе бих те убила. Е, какви са новините?

— Снощи ми се обади Анет Лейзънби. Съвсем си е жива и здрава. И е в Рим! Какво облекчение, че най-после се обади.

— Сигурна съм, а разказа ли какво се е случило? Защо е мълчала толкова дълго? — попита Ем, внезапно завладяна от любопитство заради една почти непозната жена.

— Да. Получила тежък бронхит и била много зле. Мисля, че само благодарение намесата на Джеймс, се измъкна.

— Не знаех, че се е заел със случая — изненада се Ем.

— В известен смисъл... Обади се на свой познат в Пакистан и го помоли да провери какво става — Джо повдигна рамене и завъртя очи. — Само това знам. Джеймс не ми каза нищо повече.

— Сигурно, не би ти казал. Обзалагам се, че е страхотно да познаваш такъв човек, когато изпаднем в подобна ситуация. Вероятно хора като Джеймс действат на принципа, че колкото по-малко знаеш за някой проблем, толкова по-добре за теб. Не си ли съгласна?

— Ами, да. — Джо се покашля и смени темата: — От зрънцата информация, които ми подхвърли, оставам с впечатление, че вече работиш по първия си ангажимент. Изглежда ми страхотно?

Ем се усмихна.

— Много съм щастлива да ти призная, че е така, и съм страшно развълнувана. Благодарение на Люк и снимките, които ми направи, ще подпиша договор с Жан-Луи Тремон. Ще участвам в ревютата му в Париж през януари и февруари.

— Поздравления! — извика Джо, скочи от мястото си, обиколи масата и прегърна Ем. — Толкова се зарадвам за теб, наистина. Заслужаваш този шанс.

— Джо, трябва да ти кажа нещо. Ще освободя стаята си през декември. Ще живея в Париж. — В гласа ѝ се долови тъжна нотка. Тя погледна приятелката си и въздъхна: — Съжалявам.

— Няма никакъв проблем — увери я Джо. — Обаче ще ми липсваш. Имам усещането, че ще бъда постоянно с Джеймс — женени или не, и вярвам, че ще поиска да живеем тук заедно. Сами. Опитвам се да обясня, че вече няма да е нужно да давам стаи под наем.

— Ами Анет? — попита Ем.

— Тя спомена, че ще остане в Рим, макар да не обясни защо. Радвам се, че всичко е наред при нея. Кажи как Лари прие новината за твоята работа?

— Радва се за мен. Ще отидем заедно в Париж през декември — довери ѝ Ем, без да влиза в подробности, вярна на принципа си да не обсъжда личния си живот.

Джо ѝ се усмихна.

— Хей, имам страхотна идея! Защо не се ожените, преди да поемете към новия си живот в Париж? Не е ли блестяща мисъл?

— Така е, ще помисля за това.

Джо изтича нагоре да види какво става с Джеймс, като се чудеше на глас дали не е заспал отново. Ем остана сама на кухненската маса да

допива кафето си, потънала в мислите си.

Беше странно, че в ума ѝ се въртеше Анет Лейзънби, която всъщност изобщо не познаваше, и установи, че изпитва облекчение, задето журналистката щеше да се изнесе и да живее в Рим. Анет се бе оказала едно притеснение за Джо, особено след като майка ѝ постоянно ѝ звънеше, за да споделя тревогите си и да я моли за помощ.

— Някоя от нас не е бавачка за останалите — бе заявила Ем и Джо се бе съгласила. Въпреки това от състрадание и желание да помогне бе включила и Джеймс в схемата.

Ем го познаваше, но не от дистанцията на времето. Инстинктът ѝ подсказваше, че той бе почтен човек и има съвест. Явно имаше възможност да се намеси. Като бивш агент на МИ-6, действащ извън Англия, сигурно разполагаше с информация и контакти, така че бе направил всичко възможно заради Джорджиана. Възхищаваше му се заради това. Радваше се, че две сродни души се бяха намерили.

А за Анет Лейзънби Ем мислеше, че е постъпила безразсъдно, като бе заминала за Афганистан, когато в страната имаше размирици, но пък така постъпваха разследващите журналисти. Излезе в малката градина отзад и седна на металния стол на верандата.

Коя съм аз да я критикувам, запита се тя. И аз постъпих така, хвърлих се в обятията на Лорънс Вон, а той дори не знае истинското ми име. Лъгах го, без да се замислям. Отдадох му се напълно.

Ем разбираше, че Лари живее в Ню Йорк защото градът му харесва, но си даваше сметка, че вероятно иска да държи семейството си на дистанция. За него Едуард Вон представляваше опасност и тя се надяваше да не е имало кавги между тях в Торонто.

Лари не вярваше, че е по-добър от другите актьори в семейството. Миранда, която беше сценограф, единствена правеше изключение. Преди отпътуването му за Канада, Ем бе спорила с него и дори малко грубо му бе показала, че според нея е по-талантлив от тях, дори от баща си, чиято игра ѝ е струвала превзета и помпозна. Сър Никълъс Вон бе един от великите актьори-рицари, ръкоположени от кралицата, заедно с такива имена като Антъни Хопкинс, Майкъл Кейн и Шон Конъри, цяла звездна плеяда от едно велико поколение.

Лари е най-добрият, каза си тя. Не, не е най-добрият, той е по-добър от най-добрия. Само майка му можеше да мери талант с неговия. Защо той не можеше да прозре това? Защо бе толкова уязвим

пред тях? Защо позволяваше да го нараняват? Защо винаги бе невероятно лоялен?

О, Боже, точно тя ли ги приказваше тези? Каквото и да се случеше с нейните близки, тя би застанала зад тях, би се сражавала за тях, би ги защитавала, би умряла за тях, ако се наложеше, независимо какво са ѝ причинили в миналото, защото е било неволно. И двамата с Лари произхождаха от многолюдни семейства. Тя затвори очи и се опита неуспешно да спре спомените си.

Внезапно задуха лек ветрец и разпиля косата по лицето ѝ. Тя отвори очи, поизправи се на мястото си и примигна срещу ярката сутрешна светлина. Беше ведър ден с ясносиньо небе и златисто слънце, необичайно топъл за края на октомври, истинско циганско лято. Това, както винаги, ѝ напомни за майка ѝ, която толкова обичаше този сезон.

Тогава Ем се разсмя на глас, като си помисли колко ще бъдат поразени, когато им съобщи за Лари. Колко пъти я бяха занасяли като малка заради увлечението ѝ по него, след като го бе гледала в „Хамлет“.

В известен смисъл я натъжаваше фактът, че не може да сподели с тях. Щом се оженеха с Лари, щеше да им каже, преди да се разчуете новината. Не можеше да се опази тайната дълго.

Ем беше сигурна, че щяха да го харесат. Щеше да ги спечели с чара си, не със слава, нито пък с красота.

Мислите ѝ отново се завъртяха около Лари. Къде си? Защо не ми се обаждаш? Избягваш ли ме? Какво става?

Не намираше обяснение и притеснението и разочарованието ѝ преминаха в тревожно очакване.

22.

След като взе душ, гримира се и се облече, Ем внезапно взе решение. Ще направи още един опит да се свърже с Лари с надеждата да разбере кога се връща в Ню Йорк. Чакането се превръщаше в истинско изпитание за нея. Седнала в креслото до леглото си, тя се пресегна за телефона и набра хотел „Четири сезона“ в Торонто. Когато централата отговори, тя поиска да я свържат с рецепцията и в следващия момент отговори любезен мъжки глас.

— Казвам се Мари Марсдън — започна тя делово. — Аз съм секретарката на господин Лорънс Вон и се опитвам да се свържа с него, но номерът на стаята му не отговаря. Днес той трябваше да напусне хотела и бих искала да знам дали вече си е тръгнал.

— Мисля, че да, госпожо Марсдън. Изчакайте да проверя.

— Благодаря — отговори Ем, като се надяваше Лари в този момент да е в самолета на път за Ню Йорк.

— Госпожо Марсдън, напуснал е хотела — съобщи администраторът и попита: — Искате ли да разговаряте с господин Едуард Вон? Или може би със сър Никълъс?

— Не, не, благодаря. Имате ли представа по кое време тази сутрин господин Вон напусна хотела?

— Всъщност, това стана вчера, госпожо Марсдън. Според регистъра господин Вон е напуснал вчера следобед.

— О! Благодаря. Много ви благодаря. — Тя затвори без повече обяснения и замръзна със смаяно изражение. Вече беше в Ню Йорк, без съмнение в апартамента си, а не ѝ се беше обадил. Защо? Какво се бе случило? Не искаше ли да я види? Дали всичко беше приключило от негова страна? Дали двете седмици раздяла бяха променили намеренията му? Това означаваше ли край?

Още много такива тревожни въпроси препускаха в главата ѝ, докато седеше объркана, втрещена в пространството, завладяна от болка и разочарование. Едва ли искаше да прекрати връзката им. Как би могъл след всичко, което бе казал и направил, след любовта, която ѝ бе засвидетелствал? Ами сапфиреният пръстен от „Хари Уинстън“?

Един мъж не би дал такъв специален пръстен, без да има сериозни намерения. Поне мъж като Лари не би го направил — беше прекалено сериозен, приличаше на братята ѝ, истински благородник. От самото начало на връзката им бе усетила, че той е от онези хора, чиято дума е закон, също като мъжете от семейството ѝ. Стабилни. Почтени. Тя седеше, мислеше, чудеше се какво да прави и бързо реши. Грабна от гардероба черния си шлифер, овехтялата си чанта „Кели“ и се втурна надолу по стълбите.

Отби се в кухнята.

— Джо, трябва да изляза за малко — изстреля тя, като се стараеше да звучи нормално.

— Добре — отговори Джо с приветлива усмивка. — Сигурно ще ни завариш тук, като се върнеш.

Джеймс, който седеше на кухненската маса заедно с Джо, ѝ се усмихна и помахна: — Добро утро, Ем!

Тя му отвърна и избъбри:

— Ще ви видя и двамата по-късно — и изхвърча като стрела.

На улицата спря едно такси и пое към апартамента на Лари в Бийкман Плейс. Не можеше да се успокои, въпреки старанието си. Тревогата ѝ нарастваше с приближаването към дома му. Имаше странното предчувствие, че нещо не е наред, и сърцето ѝ се сви от тревога.

Охраната и портиерът я поздравиха приветливо, когато влетя във фойето на сградата и се качи на асансьора. Преди няколко седмици Лари ѝ беше дал ключ и тя си отвори.

Първото нещо, което Ем забеляза, беше куфарът в преддверието, после видя шлифера му на стола. Като свали палтото си и го метна върху неговото, огледа в хола и го повика. Не последва отговор. След като провери в спалнята и в кухнята и не го откри, тя се върна в хола и оттам отиде към библиотеката. Още преди да стигне до вратата, дочу сподавено покашляне. Отвори и видя Лари, излегнат на канапето. Изглеждаше като призрак. Небръснат, с пепеляв цвят на лицето. Беше по пижама и халат и притискаше нещо до гърдите си.

— Лари! Лари! Какво става? О, Боже мой, ти си болен! — извика тя високо. — Какво има? Какво се е случило? Каж ми, Лари. — Тя пусна чантата си върху малката масичка и коленичи до него. Хвана ръката му и откри, че е леденостудена. От стиснатите му пръсти

изтръгна празно шишенце за хапчета. На етикета бяха изписани имената на Лари, на някаква аптека в Торонто и на лекар, а най-отдолу пишеше „вайкодин“ и черен стикер с предупреждение, че това е лекарство със специален режим и трябва да бъде взимано само по лекарско предписание. „Вайкодин“ прочете тя отново и смръщи вежди. Не съдържа ли кодеин? Беше сигурна, че е така и че е мощно лекарство, опасно при предозиране.

Пусна шишенцето в джоба си, провери пулса на Лари, после пхна ръка под пижамата му и я постави върху сърцето. Биеше бавно, пулсът бе относително стабилен. Но той не беше на себе си, напълно дрогиран. Нямаше никакво съмнение.

Наведе се над него и прошепна:

— Аз съм, Лари.

Той не отговори, но след минута леко отвори очи. Погледът му беше разфокусиран, дори не се обърна към нея и веднага след това клепачите му отново се отпуснаха.

— Лари — извика тя, — опитай се да ми отговориш. Защо взе хапчетата?

Той не отвори очи, но явно я беше чул, защото накрая измрънка нещо неразбираемо.

— Защо взе хапчетата? — повтори тя. — Боли ли те нещо?

Бавно, немощно, с усилие, той повдигна ръка към устата си и отново измърмори нещо. Тя пак не го разбра, но й се стори, че каза „зъб“.

— Ходи ли на зъболекар в Торонто? Зъб ли те болеше? — продължи да настоява тя. — Още ли те боли?

Той не отговори. Задържа за една-две секунди ръката пред устата си и после я отпусна вяло върху гърдите си.

Ем стана, изтича до бюрото, завладяна от паника, после седна. Първата й реакция беше да се обади на по-големия си брат в Лондон. Винаги, когато имаше проблем, се съветваше с него. Вярваше му безрезервно. Започна да набира номера му, но после спря и затвори слушалката.

Ако му кажеше в каква ситуация се намира, знаеше, че той би я посъветвал да се маха веднага от апартамента. Сигурно би се опитал да я предпази на всяка цена.

Но тя обичаше Лари и искаше да му помогне, нямаше да го остави сам. Ами ако умре? Трябваше му лекарска намеса. Сега. Веднага. Кой би могъл да ѝ помогне? Нямаше много приятели в Ню Йорк. Само Джо.

Тогава в главата ѝ изскочи още едно име: Джеймс Кардиган. Той бе зрял човек, бивш таен агент, явно опитен, обигран и дискретен. Ако го помолеше за помощ, дали щеше да го пази в тайна?

Сигурно, ако му станеш клиент, можеш да разчиташ на това, нашепваше ѝ едно гласче в главата. Наеми го, плати му и той ще се обвърже морално, и така ще бъде длъжен да запази пълна поверителност.

Тя се поколеба, но като погледна към Лари и видя, че вече силно трепереше, сякаш имаше треска, разбра, че трябва да действа светкавично.

Пое си дълбоко дъх и се обади на Джо. Телефонът вдигна Джеймс с бодро „Ало“.

— Джеймс, аз съм, Ем, и...

— Сега ще повикам Джо.

— Не, не. Трябва да говоря с теб.

— С мен? — изненада се той и продължи през смях: — Помислих, че търсиш приятелката ми, когато чух...

— Не, определено теб — прекъсна го припряно тя. — Искам да те наема, Джеймс. Трябва да ми помогнеш за нещо важно, но трябва да говоря с теб като клиентка, а не като приятелка.

— Но ние сме приятели — възрази той, изненадан от предложението ѝ. — Не мога да приема пари от теб за каквото и да е, това е глупаво.

— Не, не е и да, можеш и ще го направиш. Иначе ще се наложи да потърся някой друг. А не искам да го правя. Искам точно теб. Моля те, Джеймс, съгласи се. Сега. Веднага! Много е важно, неотложно е — тя редеше думите бързо, трескаво.

— Добре, както кажеш. Наистина звучиш разстроена. Какво става? Казвай, Ем, хайде, обясни ми всичко.

— Става дума за Лари. Тази сутрин, като излязох от къщата, дойдох в апартамента в Бийкман Плейс. Миналата вечер се е върнал от Канада и го открих в ужасно състояние. Почти съм сигурна, че е бил на зъболекар там и явно са му предписали силни хапчета.

Джеймс веднага я прекъсна:

— Знаеш ли какви?

— Да. На етикета пише „Вайкодин“. Предполагам, че е взел повече от тези обезболяващи, без да осъзнава колко са силни.

— И опасни — подчерта Джеймс силно разтревожен, като си припомни разговора с Джо за миналото на Лари.

— Не е контактен, Джеймс. Не знам какво да правя. Не мога да го заведа в болница, защото е много известен. Ще го изтълкуват погрешно, сигурна съм. Ще пишат в пресата. Но веднага му е нужен лекар.

— Съгласен съм. Кажете ми точно какво е състоянието му в момента.

— Замаян е, заспива, но отваря очи, успя да посочи устата си и да изфъфли „зъб“. Проверих пулса и сърцето и като че ли са нормални, но нямам опит в такива неща. Много е блед. Нуждае се от помощ. Веднага.

— Завий го да се затопли и ще дойда скоро. Само че не мога просто да изчезна, без да обясня на Джо къде отивам. Имахме планове да прекараме уикенда заедно.

— Можеш да й кажеш. Но й обясни, че трябва да го пазим в тайна.

— Можеш да й се довериш. Повярвай ми, тя се тревожи за теб.

— Добре. Само идвай възможно най-бързо. С лекар... Малко ме е страх.

— Не се паникьосвай, дръж се.

— Аз съм ти клиент, не забравяй. Обеща ми, Джеймс.

— Ти си ми клиент — потвърди Джеймс и затвори.

Щом приключи разговора, Ем се втурна към спалнята на Лари, взе възглавниците и юргана от леглото и ги занесе в библиотеката. Постави възглавницата под главата му, за да се поизправи, и го зави. После запали камината, пусна парното, настани се на един стол до канапето и зачака. Нито за миг погледът ѝ не се отклони от лицето на Лари.

През следващия половин час Ем продължи да проверява пулса на Лари. Кипна вода, направи една кана чай, но не пи от него, хвърли още

дърва в огъня и продължи да чака. Ставаше все по-напрегната и притеснението ѝ беше стигнало връхната си точка, когато телефонът иззвъня.

— Госпожица Карлсън се качва — съобщи ѝ портиерът.

— Как е Лари? — попита Джо, щом Ем отвори вратата и я дръпна вътре. Звучеше разтревожена и изражението ѝ бе напрегнато.

— Все така. Къде е Джеймс? — попита смръщено Ем.

— Оставих го в една аптека на Първо авеню. Трябваше да вземе нещо оттам. Ще бъде тук до няколко секунди. — В този момент телефонът иззвъня. — Сигурно е той.

Ем побърза да отговори и веднага се върна:

— Права си, Джеймс е. — Прекоси хола, отвори входната врата точно когато той слизаше от асансьора, придружен от висок, едър, млад мъж.

— Ето ни и нас, Ем. Това е доктор Матю Брандън, моят личен лекар и добър приятел. Мат, запознай се с моята приятелка Мари Марсдън. Наричаме я Ем — представи ги Джеймс.

Докторът пристъпи напред, ръкува се с Ем и каза:

— Трябва веднага да видя пациента. Бихте ли ме завели при него?

— Да, да, разбира се — отговори Ем с облекчение. — Насам — и Ем ги поведе към библиотеката.

Лекарят извади слушалките от куфарчето си и преслуша сърцето на Лари, после провери пулса му, погледна зениците му с фенерче.

Джо и Ем стояха на врата, а Джеймс отиде до бюрото, остави малкото пликче с лекарствата и попита:

— В безсъзнание ли е?

Мат Брандън се изправи и поклати глава:

— Не, не е, слава богу. Но е дрогиран. — Той погледна към Ем. — Разбирам, че приятелят ви е взел вайкодин. Мога ли да видя шишенцето?

Ем го извади от джоба си и му го подаде, като обясни:

— Стискаше го в ръка, нямаше капачка.

Докторът кимна и прочете етикета.

— Джеймс ми каза, че според вас е бил на зъболекар и заради това са му предписани тези хапчета. Защо мислите така?

— Лари сложи ръка на устата си, когато го питах защо е взимал хапчетата, и измърмори нещо като „зъб“.

— Трудно е да се каже колко хапчета е взел през последните двайсет и четири часа, затова се налага да прочистим стомаха. Трябва да изкара каквото е поел.

Ем прехапа устни и попита:

— Как ще го направите?

— Написах рецепта за сироп от ипекак за повръщане. Предизвиква дразнене на лигавицата на стомаха и стимулира центъра за повръщане в мозъка. Тъй като е в съзнание, ще мога да му го дам, после той инстинктивно ще го преглътне. Нужна му е само една чаена лъжичка. С една-две чаши вода. Колко е голяма банята?

— Не много.

— Ще трябва да го сложим да седне, защото не мисля, че ще може да стои прав. А кухнята? Там как е?

— По-голяма е от банята, има маса и пейка, също един стол.

— Добре, това звучи по-добре. Да направим следното. Джеймс, ела ми помогни с Лари? Трябва да го заведем до кухнята, макар че явно не може да ходи. — После помоли: — Бихте ли минали напред, за да намерите по-голяма купа или кофа и да я сложите на масата. Джо, моля те занеси сиропа в кухнята. В пликчето на бюрото е.

Двете направиха каквото им поръча. Мат и Джеймс успяха да вдигнат Лари на крака. Подпряха го от двете страни и буквално го извлякоха от библиотеката.

23.

Пристигането на Джеймс и Мат Брандън успокои донякъде Ем и сега, когато реално помагаше вече, напълно се владееше, както обикновено в извънредни ситуации.

Тя донесе стола до кухненската маса и нареди на Джо:

— Би ли поставила сиропа там. Моля те, налей вода в две отделни чаши. Може от чешмата или от бутилката „Евиан“ в хладилника. Благодаря ти, Джо.

Приятелката ѝ извади минералната вода и една чаена лъжичка от бюфета, после предложи:

— Дали да не донеса една кърпа от банята, за да предпазим дрехите му?

— Добра идея. Кърпите стоят в гардероба до спалнята на Лари — обясни Ем.

Джо се разбърза. След няколко секунди Джеймс и докторът влязоха бавно в кухнята, придържайки Лари от двете страни.

— Да го заведем до масата — разпореди се доктор Брандън и набързо обиколи с поглед кухнята. Щом сложиха Лари на стола и го приближиха до масата, той отиде до чешмата и си изми ръцете.

Ем донесе голяма пластмасова купа и я сложи на масата пред Лари, все още неконтактен, със затворени очи и увиснала глава.

— Да донеса ли и една кофа? — попита Ем.

— Няма да е зле — отвърна той, докато избърсваше ръцете си със салфетка. — Джеймс, моля те извади спринцовката от опаковката.

Джо се появи с голяма хавлиена кърпа и я подаде на Джеймс, който стоеше до Лари.

— Покрий го, за да запазим дрехите му — рече Джо.

— Мисля, че сме готови — обяви докторът. Той напълни лъжичката със сиропа от ипекак и каза на Джеймс: — Повдигни му главата, моля те.

Доктор Брандън отвори устата на Лари, изсипа вътре сиропа, после я притисна и леко наклони главата му назад. Точно както беше

предвидил, рефлексът на Лари проработи и той инстинктивно преглътна.

— След няколко секунди ще му дам чаша вода. С нея ще е по-трудно, затова ще използвам спринцовката — обясни докторът. Джеймс му помогна да вкара водата в устата на Лари със спринцовката и след по-малко от минута той вече повръщаше. Когато най-сетне спря, докторът му даде кратка почивка и му вля и втората чаша вода. Почти незабавно Лари отново заповръща.

Джо беше малко гнуслива и побърза да излезе от кухнята, но Ем остана, решена на всяка цена да помогне на Лари. Тя донесе кофата до масата, взе купата и я изсипа.

В един момент, по време на процедурата, доктор Брандън погледна Джеймс многозначително.

— Следва една по-трудна част. Щом стомахът му се изпразни напълно, трябва да го държим прав и да го раздвижим.

— Разбирам. Можем да го разхождаме по дългия коридор или в хола.

— По-добре по коридора — реши Мат. — Да не вземе пак да повърне.

Към пет часа следобед Лари отвори очи и дойде на себе си. Беше бял като платно и немощен, но беше изкарал всичкия вайкодин от себе си и доктор Брандън вече беше сигурен, че ще се оправи.

— Ако имате нужда, повикайте ме — поръча той на Ем.

Като го изпращаше до вратата, тя го попита:

— Какво да му дам за ядене? Сигурно е ужасно гладен, нищо не е останало в стомаха му.

— Черен чай без мляко, една-две препечени филийки без нищо — нито масло, нито сладко. Малко по-късно може пилешки бульон. Трябва да е на лека храна до утре. Нали?

— Ще направя всичко, което ми поръчахте. Доктор Брандън, толкова съм ви благодарна, че дойдохте. С Джеймс бяхме загубени без вас. Много ви благодаря.

— Обадете ми се утре да ме информирате как е и ако има нужда, веднага ще дойда. Живея наблизо.

— Още веднъж благодаря — каза Ем и затвори вратата. Побърза да се върне в спалнята при Лари. Беше затворил очи, спеше дълбоко и дишаше равномерно. Тя тихичко излезе и отиде в кухнята при Джо и Джеймс.

— Не знам какво бих правила без вас, двамата — въздъхна тя. — Толкова съм ви благодарна и така съжалявам, че трябваше да ви подложам на всичко това.

— Радвам се, че ти бях полезна с нещо — обади се Джо и погледна към чайника, който засвистя на печката. — Не знам за вас, но аз имам нужда от чаша чай. — Тя стана да изключи котлона и да сложи чая.

— И аз, с удоволствие — кимна Ем и погледна Джеймс, после се пресегна и го хвана за ръката. — Благодаря ти, че дойдохте толкова бързо и че доведохте Мат Брандън. Беше наложително да го види лекар.

— След твоето обаждане мислех само, че може да умре от свръхдоза и тогава какво щяхме да правим? — Джеймс се усмихна едва-едва.

— Имахме късмет, че успя да се свържеш с личния ти лекар — отново въздъхна Ем.

Джо донесе чашите с чай, върна се за мляко и подсладител и седна при тях.

— Докато двамата помагахте на Лари, аз се обадох в аптеката в Торонто и успях да разбера, че лекарят, изписан на етикета, наистина е зъболекар. — Тя стисна ръката на Ем. — Права си: Лари е казал „зъб“.

— Учудвам се защо е взел толкова много хапчета? — объркана, Ем погледна Джо и Джеймс. — Може да е имало и още нещо.

— Може би — съгласи се Джеймс и се поколеба за миг преди да продължи. — Той ще обясни всичко, щом се съвземе, сигурен съм. Сигурно е изтощен, горкият, след това повръщане. Дълбоко ли е заспал?

— Да. Точно това му е нужно сега. Няма да го притеснявам за обяснение, докато не се пооправи. — Ем отпи глътка чай.

Джо се намеси в разговора:

— Нека да спи колкото може. Не го буди, Ем, остави го добре да си почине. Доктор Брандън каза ли, че може да яде нещо? Обзалагам се, че го е оставил само на препечен хляб и черен чай.

— Нищо друго, Джо, никаква тежка храна днес. Така или иначе няма да може да задържи нищо, сигурна съм.

— Хладилникът е празен — отбеляза Джо. — Искаш ли да напазарувам нещо?

— Много ще ми помогнеш. — Ем стана, отиде до библиотеката и се върна с чантата си. — Ще ги напиша списък, а ето и сто долара — и тя извади една банкнота от портфейла си. — Ще взема да направя от пилешката супа. Действа като лекарство. Утре ще му дойде добре. — Тя отиде до кухненския плот, откъсна едно листче и започна да пише списъка.

— Искаш ли да дойда с теб? — попита Джеймс.

— Не, но благодаря за предложението. Сама ще се справя по-бързо — отговори Джо и взе списъка от Ем.

Щом останаха сами, Ем попита:

— Кажи какво ти дължа, Джеймс, и ще ти донеса парите в понеделник.

— Виж, да не започваме отново! Обещавам ти, че няма една дума да кажа на никого за този... инцидент. Повярвай ми, не е нужно да ми плащаш и ми се иска дори да не се опитваш.

— Не, не. Договорихме се, сделката си е сделка. Аз така разбирам нещата. Настоявам да ти платя и толкоз.

Джеймс въздъхна, поклати глава и тихо каза със сериозен глас:

— Трябва да проведеш напълно откровен разговор с Лари, Ем. Сигурен съм, че знаеш това и без да ти казвам, но той трябва да ти се довери, да ти обясни какво се е случило, кога е започнал да взима големи дози вайкодин.

— Ще го направя, обещавам — заяви тя кротко, но твърдо. — Това няма да се повтори.

— Напълно си права — отговори той и я погледна предпазливо. За част от секундата се зачуди дали да ѝ каже за предисторията на Лари с медикаментите, но се отказа. Искаше да му даде шанс да ѝ признае лично, искаше да е почтен спрямо него. Никога не бе обичал да се прави на Господ, дори когато работеше за МИ-6.

Срещнаха се в понеделник сутринта в офиса му на Парк авеню по молба на Ем.

— Значи всъщност нищо не ти е обяснил, така ли? — намръщи се Джеймс Кардиган, като се облегна назад на стола и загледа настоятелно Ем.

— Не — бързо поклати глава тя. — Но ще го направи.

— Надявам се. — Джеймс продължи да я наблюдава и си помисли, че независимо от тревогите ѝ от предишните няколко дни, тя изглеждаше прекрасно. Бе облечена с бяла тениска с по-дълбоко деколте, черен пуловер и панталони като ученичка, с коса, вързана на опашка, и много деликатно гримирана.

Ем му бе подала плик с хиляда долара в брой. Той се възпротиви, че са прекалено много, но тя не искаше да го чуе. Според нея това беше точната сума за помощта му и за явната му загриженост за нея и Лари.

— Изглеждаш много замислен — отбеляза Ем. Веждите ѝ се събраха в дълбока бръчка. — Какво има?

— Мислех за Лари и теб, за вашите отношения. Слушай, сигурна ли, че ще се окаже чист? — Джеймс продължаваше да я гледа в очите.

Ем замълча за минута, после произнесе с равен, уверен тон:

— Колко странно се изрази, Джеймс: „да се окаже чист“. Той не се опитва да скрие нищо. Ще ми разкаже всичко днес следобед, обеща, че ще го направи. Беше ужасно слаб в неделя, както знаеш. Това повръщане го изтощи. Но тази сутрин успя да ми каже, че имал силен зъбобол през уикенда, когато Едуард пристигнал в Торонто, и трябвало да се справи с него веднага в понеделник сутринта и заради това не сме се свързали. После явно се е спречкал с баща си и Едуард за нещо. Не каза за какво, просто добави, че е бил разкъсван между дявола и сините морски дълбини. Сигурно има предвид баща си и брат си, не мислиш ли?

— Може би си права. Но той трябва да сподели с теб, трябва да ти каже истината, Ем — Джеймс се наведе напред през бюрото с мрачно изражение. — Мат мисли, че Лари е податлив на наркотична зависимост, което означава, че ако взима обезболяващи, като кодеин например, веднага ще се пристрасти към тях. Мат обясни, че Лари трябва да следи за това и да потърси лечение, ако се наложи.

Ем се притесни.

— Доктор Брандън мисли, че е толкова сериозно?

— Не е категоричен, но подхвърли нещо такова, а аз му вярвам. Много добър лекар е. Разчитам на него за добър съвет и безпрекословно му се доверявам.

— Разбирам — въздъхна Ем, все още слисана, и след малко обеща: — Щом разбере всичко, ще предложи да потърси помощ, ако наистина е необходимо. Ще ти разкажа какво съм научила от него, не се безпокой, Джеймс.

— Така ще е разумно. Ще помогна с всичко, което е по силите ми. Между другото, има ли сега някой при него?

— А, да, там е Мери, домашната помощница. Идва три пъти седмично да поддържа апартамента, така е от двайсет години. Работила е за родителите му. Приятна ирландка. Казах ѝ, че грипът го е повторил и тя остана при него, докато се върна. Ще му даде малко от моята супа и препечен хляб за обяд. Поръчах ѝ да му даде лека храна днес.

— Радвам се, че не е сам. Има нужда от повече внимание. А сега нека променим малко темата: Джо ми каза, че се местиш в Париж през декември и освобождаваш стаята.

— Да. Жан-Луи Тремон ме нае да представям пролетно-лятната му колекция през януари. Ще е голям успех за мен.

— Сигурно, поздравления. Но ще липсваш на Джо и на мен.

Тя му се усмихна и го подкачи:

— Сериозно ли е между вас, двамата? Много ще се радвам, ако е така.

Той се засмя и ведрото настроение изведнъж оживи красивите черти на лицето му.

— Така мисля. Искам да се оженя за нея, Ем. Дали ще приеме такъв стар загубеняк като мен?

— Нито си стар, нито загубеняк. Ти си един прекрасен мъж и да, ще те вземе. А ако не го направи, ще я убия. Това е!

Двамата едновременно се разсмяха, после той попита:

— А вие с Лари? Сериозно ли е?

— Много.

— Ясно. — Той потърка брадичката си с ръка и замислено прикова поглед в нея: — Тогава трябва да изясниш нещата, разбираш това, нали?

— Да, разбирам, Джеймс! Но аз му вярвам. Той е много стабилен човек, израснала съм сред такива хора. Прилича на мъжете в моето семейство, това имам предвид. — Изведнъж прозвуча някак си засегната.

— Не ме разбирай погрешно, и аз го харесвам, човек на място е — увери я Джеймс. — Просто искам да имаш предвид онова, което Мат Брандън спомена, върху което ми обърна внимание.

— Много съм ти благодарна — Ем се изправи, — но се опасявам, че вече трябва да вървя, Джеймс. Ще водя Карес на обяд. Познаваш ли я, младата жена, която управлява студиото на Франки Фарантино?

— Ще се чуем по-късно — с тези думи Джеймс я изпрати на вратата.

В продължение на петнайсет минути Карес търпеливо слушаше мъжа, който ѝ обясняваше параметрите на сделката, и накрая го прекъсна:

— Чуйте, Хауард, не се интересувам от вашата оферта, наистина. Това е окончателното ми решение.

— Това не е моя оферта, Карес — отбеляза Хауард Дарт. — А на моя клиент и ми се струва, че не трябва да бързаш да отхвърляш двеста и петдесет хиляди долара. Това е четвърт милион!

— Знам, че е толкова, Хауард, но не е достатъчно. Това място струва един-два милиона, не хиляди. Виж, знам колко много похарчи Франк Фарантино за ремонта на този склад. Един милион долара, че и повече, ако трябва да съм точна. Започваш с много малка цифра, така че отговорът ми е не. Аз съм пас. Двоен пас.

— Може би клиентът ми ще вдигне цената. Той има имоти по целия свят и много му се иска да има подобна сграда тук, в Манхатън, защото е доходоносна.

— И още как! — възкликна Карес и изгледа младия адвокат многозначително. — Аз не съм толкова загубена, имам съветници — започна да импровизира тя. — Знам каква е реалната стойност на този имот, запомнете добре. Никой няма да го открадне.

Карес все повече започваше да се дразни, убедена, че той се опитва да получи студиото на безценица. Хауард Дарт имаше репутация на мошеник.

— Та кой е така нареченият ви клиент? — настоя тя с леден глас.

— Какво искате да кажете с това „така наречен“? Той наистина ми е клиент и се казва С. Хърбърт Самсън. Както казах, той е много известен бизнесмен и не бива така да прибързвате, госпожице Карес. Ще съжалявате.

— Съмнявам се. От името на моя седемнайсетгодишен съдружник, сина на Франки, и от свое име ви заявявам, че тази сделка не е никаква сделка. И може да го кажете на клиента си. Колкото до вас, Хауард, пръждосвайте се, предложението ви е обидно.

Той се изправи почервенял и сърдито изсумтя:

— Вие сте глупачка, Карес. Скоро ще се върнете при мен и...

— Не разчитайте на това — отрязва го тя.

— Повтарям, ще се върнете. Никой няма да ви предложи повече, мястото не струва.

— Благодаря за хубавите думи, Хауард. Моля, напуснете сградата. И не се връщайте.

Тя го проследи как пресече студиото, отвори вратата и излетя навън, като едва не събори Ем, която тъкмо се канеше да влезе.

— Извинете — процеди грубо той.

Карес забеляза, че той дори не си направи труда да се спре. Тя погледна Ем и подвикна:

— Не обръщай внимание на този тип. Страшен гадняр е.

— Кой е той? — попита Ем, докато затваряше вратата след себе си, и тръгна към бюрото на Карес, широко усмихната.

— Някакъв мизерен адвокат, изпратен от агента по недвижими имоти, който си въобразява, че може да ме баламосва — отговори Карес и се ухили. — Представяш ли си да седне мен да баламосва. Обясних му, че не съм толкова загубена, хич даже. Да ми предлага двеста и петдесет хиляди за това място, когато струва поне милион и половина.

— О, много повече, Карес — ахна Ем, изненадана от ниската оценка. Тя смъкна черното си вълнено палто, закачи го в дрешника и уверено заяви:

— Бих го оценила на около четири–пет милиона.

— Шегуваш се! — изписка Карес и зяпна срещу Ем, явно смаяна и невярваща.

— Не, не се шегувам! — поклати глава Ем и седна срещу Карес.

— Тези дни недвижимите имоти в Манхатън — и жилищни, и нежилищни — стигнаха много високи стойности.

Карес продължаваше да я гледа втренчено, съвършено шокирана. Тя свъси вежди и се замисли:

— Може би трябва да се свържа с някоя по-голяма фирма за недвижими имоти. Какво ще кажеш?

— Ако бях на твое място, щях незабавно да направя оценка на „Студио Фарантино“, после бих отишла до банката да изтегля заем, за да покривам разходите на първо време и бих управлява това място сама.

— Шегуваш се, Ем! Коя банка би ми отпуснала кредит?

— Няколко според мен — заяви тя делово. — Можеш да заложиш студиото срещу заем и ей, слушай! Имам блестяща идея, Карес. Защо не говориш с Люк Хендрикс? Може той да ви стане партньор — на теб и Алекс, да вложи пари. Какво ще кажеш?

Карес кимна и погледна Ем с голям интерес, като си припомни как винаги бе твърдяла пред Франки, че Ем е умна, и се оказа права. Тя започна с бавен, тих, поверителен глас:

— Никога не съм ти казвала, Ем, но Франки ми остави трийсет процента от студиото. Освен това съм попечител на Алекс до пълнолетието му на двацет и една. А той е страхотен, би направил всичко, което го помоля — е, в определени граници, знаеш ги тийнейджърите. — Тя се ухили, прокара ръка през острата си червена коса, скочи, заобиколи бюрото, прегърна Ем и възкликна: — Още не съм те поздравила! Нито ти казах здрасти, заради онзи мухльо. Е, как е да си новото лице на Жан-Луи Трмон?

— Още не е напълно договорено — призна й Ем и се изправи. — Може ли една чаша вода и виж, защо не ме разведеш пак из студиото, преди да тръгнем на обяд. Иска ми се да добия по-добра представа за това място.

— Тръгвай, госпожице Супермодел, да го направим.

Карес я хвана за ръката и я поведе към главното студио. Изведнъж тя се почувства пълна с енергия и ентузиазъм заради идеята на Ем, направо нямаше търпение да говори с Люк. Надяваше се да приема страхотния план, който изплува в главата й.

24.

След обяда с Карес в МиПа Ем си повика такси. Притеснението ѝ за Лари и нуждата да го види бяха станали много настойчиви към края на срещата и тя моментално бе приела предложението на Карес да пропуснат десерта и кафето.

— Аз трябва да се върна в студиото — обясни Карес. — Ще има много работа този следобед и ще им трябвавам. — Ем плати набързо и се разделиха, като взеха таксита в противоположни посоки.

Докато шофьорът си пробиваше път през натовареното движение, Ем седеше на седалката, потънала в мислите си. Не можеше да спре да мисли какво би казал Лари, когато чуеше новините ѝ. През първата седмица от престоя му в Торонто бяха разговаряли всеки ден и тя бе споделила колко добре вървят снимките, а той бе показал, че се радва за нея. Но не знаеше нищо за важните и неочаквани събития от миналата седмица за плановете на Кейт Морел за нея.

Шест дни мълчание. Не беше ли прекалено дълго? Все пак бяха сгодени. Мислите ѝ препускаха и се съсредоточиха върху него. Дали не беше направила ужасна грешка с Лорънс Вон? Толкова ли бе повлияна от момичешките си чувства към него, че се бе оставила да бъде пленена от блясъка му? И накрая, дали просто не бе сбъркала с преценката на характера му? Не ѝ се вярваше, въпреки че поведението му бе странно, дори съмнително.

Все пак бе заминал за Канада, за да проучи един проблем заради майка си и може би той бе засенчил всичко останало в главата му.

Започна да мисли за онова, което имаше да му казва: че трябва да замине за Париж в средата на декември, защото Жан-Луи Тремон започваше проби с нея, че ѝ предстоеше да подпише договор за милиони долари с дизайнера. Неочаквано ѝ хрумна, че Лари може да не иска да дойде с нея в Париж. Изведнъж ето ти нова дилема.

Когато Ем влезе в апартамента двацет минути по-късно, с изненада дочу гласа на Лари откъм библиотеката. Тази сутрин го бе

оставила на легло, с изтощен, слаб вид и сега се зарадва, че се е почувствал достатъчно добре, за да стане. Закачи палтото си в дрешника и тръгна нататък.

Веднага щом я видя, той каза довиждане в слушалката и затвори. Приблужи се към нея леко усмихнат. Беше блед и слаб, с тъмни кръгове под очите. Никак не изглеждаше добре, макар че беше облечен и на крак, носеше тъмносин спортен екип и дебела плетена вълнена жилетка в същия цвят. Тя забеляза за първи път, че е отслабнал.

Той е взе в прегръдките си и промълви:

— Съжалявам, толкова много съжалявам, Ем. Заклех се, че никога не бих те наранил, а виж какво направих. Тези дни ти причинявам само страдания.

Тя се отдръпна от него, забеляза колко са червени сините му очи и мило отговори:

— Моля те, Лари, спри да се извиняваш. Тази сутрин приех извинението ти и, откровено казано, разбирам колко си притеснен. Бих те помолила да ми обясниш всичко от самото начало, ако не възразяваш. От момента, в който пристигна в Торонто. Ако успееш да направиш това, може и да разбере как се докара до това безпомощно състояние.

— Ще ти разкажа за Торонто. Непременно искам да знаеш какво се случи. Да идем да седнем по-близо до огъня. — Той я хвана за ръка и я поведе към камината.

Щом се настани в единия край на канапето, сгушена сред меките възглавници, Ем впи поглед в него:

— Дори не те попитах как се чувстваш. Извинявай.

— По-добре. Краката едва ме държат, гадно ми е на стомаха, но, слава богу, главоболието ми отшумя. Това ме мъчеше — мигрената.

— Радвам се, да ти призная... събота беше много тежък ден.

Той кимна, но нищо не каза.

Тя хвана ръката му, стисна я и продължи със същия тих, спокоен тон:

— Тогава давай, разказвай.

— Е, една част вече знаеш...

Тя бързо го прекъсна:

— Моля те, започни от начало.

— Добре. Когато пристигнах, си мислех, че при татко всичко е нормално. Не изглеждаше болен, нито разстроен, не се страхуваше от пиесата, както намекуваше майка ми. Дори, ако трябва да съм откровен, много му харесваше идеята да изиграе ролята на Сирано дьо Бержерак, особено на неговите седемдесет години. Ходих на няколко репетиции с него и веднага усетих, че добре е влязъл в ролята. Все пак я е играл и преди. Затова ме озадачи притеснението на майка ми.

— Сподели ли това с него?

Лари бързо я стрелна с поглед и с ужасено изражение:

— За бога, не! — поклати глава той. — Те, двамата, са конкуренция, в известен смисъл. Би побеснял, ако разбере, че тя се съмнява в таланта му. Казах, че съм дошъл да го видя, защото съм се нуждаел от почивка и съм пожелал да прекарам известно време с него. Все пак забелязах, че го дразнеше фактът, че мама се снима във филм и не може да го придружи в Канада. Като изключим това, всичко останало си беше наред или поне така изглеждаше. — Лари замълча, стана, отиде до таблата с питиета и отвори кутия кока-кола. Наля си една чаша и попита Ем: — Искаш ли нещо, скъпа?

— Не, благодаря.

Като се върна на мястото си до нея на канапето, Лари отпи глътка кола и продължи:

— Тогава пристигна Едуард, при това много по-скоро, отколкото го очаквах. Татко се зарадва, защото му е приятно синовете му да са около него, обича да се фука с нас и винаги очаква много да го хвалим. Аз обаче имах проблеми със зъбите онзи уикенд и няколко пъти не се храних с тях. Накрая все пак отидох на зъболекар в понеделник сутринта и се оказа, че имам два абсцеса и трябваше незабавно да се вземат мерки; всъщност, наложи се да ме оперират. Зъболекарят ми предписа болкоуспокояващи и понеже бях изтощен от болки, не им обърнах особено внимание, просто ги пих, според предписанието. — Лари замълча и се загледа в пространството. Най-после се обърна към нея и ѝ каза едва чуто:

— Макар отначало да не обърнах внимание, Едуард беше решил да създава проблеми още с пристигането си. На мен, а в известен смисъл и на татко.

Лари замълча, загледан замислено, и след малко Ем се обади:

— Това не ме изненадва. Според мен ти е враг.

— Изглежда си права — съгласи се Лари. — Започна да се заяжда с мен още в понеделник следобед, като ми казваше, че татко очаквал от мен да споделя ролята с него, да се редуваме в представленията, за да намаля натоварването му. И тогава, същата вечер, Едуард направо хвърли бомба. Баща ни вярвал, че майка ни има връзка с друг мъж, заради това не е дошла в Канада.

— Но нали е ангажирана със снимки в някакъв филм? — попита Ем с присвити очи.

— Да, но Едуард каза, че според татко тя е приела да участва в този филм, за да остане в Лондон. Да бъде с любовника си.

Ем го погледна изпод вежди:

— Ти вярваш ли на това?

— Не. Но като се замисля, как бих могъл да съм сигурен? Аз живея в Ню Йорк, а тя — в Лондон. Помислих си, че може и да е вярно. От друга страна, не мисля, че изневярата е в стила ѝ. — Той се спря и замълча. — Знам само как Едуард ме убеждаваше, че татко е сигурен в това, но че аз не бива да го обсъждам с него, защото той му се бил доверил. Едуард винаги е обичал да ме разстройва с разни глупости по адрес на майка ни. Винаги си е бил негодник и е ревнувал от мен, от успеха ми като актьор, убеден съм в това.

Така или иначе всичко излезе извън контрол. На следващия ден отидох отново на зъболекар и много по-късно, когато се върнах в хотела, Едуард и татко страхотно се караха. Всичко беше заради кашата в личния живот на Едуард: бивши съпруги, съжителства, деца. Татко беше побеснял, защото той го бе помолил за заем от двайсет хиляди лири, за да оправи финансовите си проблеми. Ще ти спестя подробностите, защото никак не са приятни. Тогава Едуард се нахвърли върху мен без никакъв повод, каза, че съм бил бездарник, лигльо, мамино синче; че не съм създал дори деца, които да продължат театралната династия Вон, а той го е направил и заради това бил наказван. Всички тези глупости наистина разстроиха татко, който съвсем се вбеси, когато Едуард издрънка, че не съм вярвал на историята за така наречена любовна връзка на майка ми. Той дори заяви, че съм се отнесъл с насмешка. Татко прие това като предателство от моя страна и направо ми го заяви.

— Къде се случи всичко това?

— В хотела, в апартамента на татко. Едуард наистина премина границата миналата седмица.

— Мислиш ли, че е разигравал сценки? Номерът, за да изкопчи пари от баща ти и да ти отмъсти, като обижда майка ви? А и е настройвал баща ти срещу теб? — чудеше се тя.

Лари само поклати глава не по-малко озадачен от Ем.

— Само едно нещо не ми стана ясно. Баща ти предложи ли ти да споделиш с него ролята на Сирано?

— Не точно. Само подхвърли, когато пристигнах. Каза, че би било чудесно за продуцентите, ако го направим — две големи имена, баща и син, и разни там глупости; но като му отговорих, че не се интересувам, че трябва да се връщам в Ню Йорк за моите си ангажименти, той не повдигна въпроса отново, изсмя се и каза, че се бил пошегувал.

— Така ли? — Ем вече внимателно се вгледа в Лари, убедена, че баща му наистина се е нуждаел от помощ с тази трудна роля, независимо какво бе казал.

— Просто не знам — вдигна рамене Лари. — Но той спомена това и пред Едуард, а той го прие много сериозно.

— Не ми казвай, че всъщност Едуард ще дублира баща ти в ролята на Сирано? — Ем се дивеше на двуличието на брат му.

— През следващия месец. После Едуард продължава сам и ще играе тази роля до края на сезона. След този месец татко ще може да прекрати договора си и ще се върне в Лондон. Едуард ще стане звезда.

— И продуцентите приеха това?

— Защо не? Не забравяй, че Едуард има главна роля в един много успешен американски телевизионен сериал от години. Сега сериите приключиха и ще го повтарят. Излъчват го дори и в Канада и Великобритания. Едуард е известно име. Очевидно не може да бъде пренебрегнат от канадските продуценти. Така че, няма проблеми.

— Явно е много непочтен.

Лари направи гримаса.

— Наистина много! Колкото до баща ми, мисля, че беше сериозен, когато ме помоли да споделя ролята с него. Като отказах, го обърна на шега, за да не изглежда глупав или безпомощен.

— Значи има нужда от помощ за ролята. Това ли ми казваш? И затова Едуард се намеси?

— Не, не казвам това изобщо. Баща ми не се нуждае от помощ за тази роля, той вече я знае наизуст. Достатъчно я е играл в миналото. Просто му липсва компания. Самотен е, Ем. Страшно самотен. Свикнал е да бъде заобиколен от семейството си. От майка ми, Томас и Хорацио в Лондон, а също и от Порша и малката ѝ дъщеричка, от брат му Джак и неговото семейство — дъщерите му Елоиз и Даяна, сина му Максимилиан. Сигурно знаеш, че чичо Джак и децата му са актьори и част от нашата театрална династия.

Ем кимна:

— Да, разбира се, че знам и между другото, мисля, че всичките са прекрасни.

— Искам да кажа, че според мен майка ми трябваше да бъде с него в Канада.

— А защо е приела филма? — Ем учудено повдигна вежди.

— За пари. Парите винаги са имали голямо значение за моите родители. Те имат големи разноски и баща ми се старая от години да задели пари за нас. Непрекъснато му повтарям да спре, че можем сами да се грижим за себе си, но не ме чува.

— Ще вземе ли пари на Едуард?

— Не знам, не бяха стигнали до споразумение, докато бях там. Но се съмнявам. Татко просто не може да отдели такава сума, сигурен съм. Предполагам, че са направили сделка с ролята. Вероятно Едуард ще получи всичките пари, а татко ще понесе тази загуба, за да се прибере при мама.

— Да разбере какво става с нея? — със съжаление предположи Ем.

— Сигурно да, но главно заради самотата си. Без нас се чувства загубен. „Неговите хора“, както ни нарича.

— Разбирам — въздъхна Ем. — Аз също съм от голямо семейство.

Лари се облегна със замислено изражение и каза много бавно и тихо:

— Разказвам ти всичко това, Ем, за да разбереш, че бях много притеснен и изнервен от разправията, от настроението на баща ми и отвратителното отношение на Едуард към мен, а и тази болка в зъба, затова продължих да взимам хапчета. За съжаление пак се пристрастих.

Ем се изправи, погледна го втренчено, без да може да каже и дума, смръщила вежди, учудена от фразата „пак се пристрастих“. Не смееше да го попита, защото се страхуваше от отговора. Не помръдваше, чакаше.

Лари се покашля и продължи:

— Трябва да ти кажа нещо. Преди около пет години имах пневмония и се пристрастих към предписаните ми лекарства, особено тези, които съдържаха кодеин. Майка ми първа забеляза и веднага ме настани в една клиника в Лондон. Проведох лечение в продължение на осем седмици, но майка ми успя да осигури поверителност. За щастие, благодарение на една жена, страхотен пиар, слуховете бяха напълно пресечени. Оцелях без никакви щети за репутацията ми и продължих с работата си. Спечелих няколко награди и останах чист. Знаех, че не трябва да се докосвам до забранени лекарства никога повече.

— Ясно — кимна Ем. — Тогава защо го направи?

— Наистина имах страшна болка в зъбите, а и ужасната разправия с Едуард, атаките му срещу мен. Въобще не обвинявам баща ми. Но Едуард е заплаха, опасен е.

— Тогава не трябва да се доближаваш до него никога повече. Трябва да го държиш на дистанция. — Ем се наведе по-близо и настоя със спокоен глас. — Трябва да посетиш рехабилитационен център тук, Лари, наистина мисля, че се нуждаеш от помощ, така смята и доктор Брандън. Той е споделил с Джеймс Кардиган, че си податлив на зависимости и очевидно е прав според мен. Трябва ти помощ.

— Да — отговори той и й хвърли бърз поглед. — Между другото, как попадна на Матю Брандън? Чрез Джеймс?

— Точно така. Когато те открих в събота по обед и видях в какво състояние си, не знаех към кого да се обърна за помощ. Не посмях да повикам „Бърза помощ“, защото разбихах, че присъствието ти в болница веднага ще предизвика слухове за свръхдоза. Но ме беше страх, че може да умреш, ако не получиш медицинска помощ. Наистина бях уплашена до смърт и объркана. Затова се обадох на Джеймс, помолих го да доведе лекар и той се появи с доктор Брандън, който му е личен лекар и приятел.

— Благодаря ти, Ем. Ти ми спаси живота.

— Не само аз, Лари, всички ние. И затова не можем да допуснем да се случи отново. Запомни го добре. Ами ако пак посегнеш към

забранените медикаменти, когато си сам? Можеш да се самоубиеш, без да искаш. Трябва да ми обещаеш, че ще отидеш в център за лечение. Веднага — настоя тя. Тя го загледа и отсече категорично: — Имам предвид тази седмица. Трябва да се срещнеш с доктор Брандън и той ще те заведе на точното място. Незабавно.

— Точното място е „Силвър Хил“ в Ню Канаан. Сигурен съм, че ще ме уреди там.

— Знаеш ли го?

— Само по име.

— А ще отидеш ли? Сигурен ли си? Обещавах ли?

— Да, не искам да умра, нито да преживявам всичко това отново. — Той хвана ръката ѝ. — Обещавам ти, че ще се излекувам по най-бързия начин. В сряда е първи ноември. Разполагам с един месец да се изчистя. Все още искам да се оженим през декември. — Усмивката, която се появи на лицето му, угасна, като не срещна ответна реакция от нея. — Още си ми ядосана, нали? — попита я Лари, загледан в нея.

— Не, не съм. Не мога да ти се ядосвам, още по-малко заради тези медикаменти — заяви тя делово. — Но бях много притеснена и ядосана, като не отговаряше на обажданията ми. Бясна... и наранена.

— Трябваше да ти се обадя — промълви той, изпълнен с разкаяние. — Искаше ми се, но всеки път започваше някаква кавга или се появяваше нов проблем...

— А късно вечер — прекъсна го тя, — когато беше сам и можеше да говориш с мен, не си го правил, защото си бил неконтактен, неадекватен от вайкодин, без съмнение.

Той подмина сарказма ѝ и призна:

— Да, права си. Така беше. Искях единствено да спя. А имах и проблеми със зъбите. — Той дълбоко въздъхна и внезапно промени темата. — Но ми се иска да чуя и твоите новини. Знам, че снимките са минали добре, а какъв е крайният резултат?

Тя устоя на изкушението да му каже нещо неприятно и вместо това замълча, загледана в него с осъдителен поглед.

Той забеляза колко е наранена, протегна се да хване ръката ѝ, доближи се към нея и заговори, искрено разкаян:

— Съжалявам, наистина съжалявам. Много съм виновен. Толкова се увлякох да ти разказвам за себе си и моите проблеми с брат ми и баща ми, че не те попитах за теб. О, Ем, толкова съжалявам.

— Моята новина е, че съм новото лице на Жан-Луи Тремон. Ще подготви половината от пролетно-лятната си колекция за мен и трябва да съм в Париж до средата на декември за пробите. През тази седмица ще подпиша договора.

— Хей, скъпа, това е чудесна новина! Поздравления! Сигурно много е харесал снимките ти?

Ем кимна, но не искаше да каже нито думичка повече, защото още не можеше да преглътне обидата и гнева.

— Жан-Луи долетя до Ню Йорк, защото Кейт Морел, която го представлява в Америка, беше убедена, че аз трябва да стана новото им лице. Получи се добре, всъщност много добре. Люк направи страхотни снимки и мисля, че започвам.

— Толкова се радвам за теб и съм много горд. Какво ще кажеш да се оженим, преди да заминеш за Париж? А мога ли да дойда с теб? Можем да го съчетаем със сватбено пътешествие. Би било чудесно — Коледа в Париж, ние заедно на меден месец. О, Ем, моля те не гледай така сърдито, моля те, кажи да.

Тя остана втренчена в него, студена, далечна със спомена за предишната седмица. Накрая прошепна:

— Чаках цели шест дни, Лари. Нямах връзка с теб шест дълги дни. Търсих те всеки ден, понякога по два пъти и оставях съобщения, а от теб — нито дума.

Неочаквано дори за самата нея тя избухна в сълзи и се разрида. Даде воля на натрупаните емоции от предишните дни — притеснение, гняв, тревога, страх за живота му.

Той я взе в обятията си и започна да я утешава, така се мразеше заради онова, което ѝ беше причинил, че се държа толкова глупаво и егоистично. Завладяха го чувство за вина, срам и страх, че може да загуби това прекрасно момиче, което се бе превърнало в смисъл на живота му. Какъв невероятен глупак беше да се остави на Едуард да го обижда и да го манипулира. Просто трябваше да си събере багажа и да напусне Торонто. Вместо това бе „изпуснал коня в реката“, както се изразяваше майка му, отново се вживя в ролята си на жертва и потъна в самосъжаление.

Ем хлипаше неутешимо и той не знаеше как да спре сълзите ѝ, да я успокои, просто я притискаше силно до себе си, галеше я, обещаващ ѝ, че никога няма да я нарани отново. Накрая, когато тя изплака

всичките си сълзи, сгушена в прегръдките му, той повдигна лицето ѝ, погледна я в очите и напълно искрено обеща:

— Давам ти дума, че утре ще се срещна с доктора, веднага ще постъпя в клиниката. Ще остана чист до края на живота си. Толкова съжалявам, че ти причиних това, Ем. Моля те, повярвай ми — той дълбоко въздъхна и наведе глава. — Трябваше да споделя с теб проблемите, които имах преди пет години. Като ти спестих истината, всъщност те излъгах. Не трябва да си причиняваме това. Трябва да си казваме истината.

— Да — съгласи се тя. — Само истината. Няма нищо, Лари, наистина. Аз те обичам с цялото си сърце.

25.

Кристалната чаша се изплъзна от мокрите ѝ ръце. Тя я гледаше как лети към пода сякаш на забавен каданс. Глупачка, помисли си Ем, колко глупаво да държа деликатни предмети с мокри ръце.

Докато се пресягаше за кърпата, колосаният маншет на бялата ѝ риза се заклеци между две чинии, поставени на плота. Те се плъзнаха по мраморната повърхност и с трясък се разбиха върху парчетата от чашата на пода. Тя оглеждаше бъркотията в краката си и клатеше глава в негласен упрек към себе си, че бе толкова непохватна.

Главата ѝ се маеше, а очите ѝ приличаха на тесни цепки върху подпухналото ѝ от плач лице. Не бе успяла да сдържа повече сълзите си. Бе потискала чувствата си с дни и неочаквано, преди няколко часа, те бяха изригнали като лава от вулкан.

Ем отиде и седна на кухненската маса, за да се успокои. Ръцете ѝ леко трепереха и тя се чувстваше като изцедена. Колко ужасни бяха последните няколко дни. Тя се облегна назад, притвори очи и потъна във водовъртежа от мисли.

Разбит кристал, порцелан и... един разбит мъж в библиотеката. Да, в този момент Лари беше разбит, но все още можеше да бъде възстановен, слава на Бога. Тя щеше да се заеме с това, да се грижи за него, да го изправи на крака и да се увери, че няма да опита отново. Едуард беше негодник — отмъстителен, злостен, опасен. Лари беше уязвим, нестабилен, свършената мишена за побеснял грубиян. Тя щеше да ги държи далеч един от друг, независимо от цената.

Всичко можеше да бъде счупено, мислеше си тя, хората се пречупват, дори самият живот може да се разбие на парчета. Но не и животът на Лари. Тя щеше да направи всичко възможно да го възстанови, каквото и да означаваше това.

Стана от стола и се захвана да измете парчетата. Щом намери чиста полиетиленова торбичка, ги изсипа вътре и залепи лист хартия, на който написа „счупен порцелан“. Завърза торбичката и я остави на пода до боклука.

Ем се изми и подсуши ръцете си, после взе друга кристална чаша от витрината, напълни я с „Гетърейд“ и тръгна към библиотеката.

Лари се бе съсредоточил върху филмовия сценарий, който агентът му бе изпратил преди няколко седмици. Беше заинтригуван повече от обикновено. Но когато дочу стъпките ѝ, вдигна глава и засия, щом я видя. Неговата любима Ем, неговата годеница, жената, която осмисли живота му. Колко я обичаше.

— Определено ще се заема с този филм, скъпа. Колкото пъти го препрочетох, толкова повече ми харесва. Дори го заобичах. Сякаш е написан за мен — въодушевено заяви той. — Докато ти се занимаваше с трошенето на съдове в кухнята, аз се обадох на агента си и ѝ казах, че приемам. И нещо, което ще те зарадва — обадох се и в кабинета на доктор Брандън и си записах час при него за утре следобед.

— Радвам се и за двете — кимна Ем и му подаде чашата. — Доктор Брандън каза, че трябва да пиеш по две-три чаши от това всеки ден. Къде ще се снима филмът? — тя се настани на канапето срещу него и се облегна на възглавниците.

— Това е другото хубаво нещо в този проект. Ще снимаме в Париж, Версай и Лондон. — На лицето му грейна усмивка и той повдигна вежди: — Как ти се струва?

Ем се усмихна за първи път от дни.

— Вълнуващо. Тъкмо си представях какво ли ще е да се разделим за месеци наред.

— Не и в този живот, скъпо мое момиче. Няма да се отървеш от мен толкова бързо. Между другото, започваме снимките в Париж през март, ще довършим в Лондон два месеца по-късно, където ще правим и постпродукцията. — Той отпи от лекарството и остави чашата на края на масата.

— Действа безотказно, нали — каза тя.

Лари ѝ хвърли поглед, мило усмихнат, и сините му очи проблеснаха закачливо:

— Давам си сметка, че съвсем скоро трябва да издържам и съпруга, така че се залавям за работа. Достатъчно си почивах.

Потънала в канапето, Ем го загледа продължително и изпитателно, а мислите ѝ препускаха. Сега беше моментът да му каже истината, макар че се ужасяваше от това.

— Днес следобед каза, че като си премълчал за медикаментозната ти зависимост отпреди пет години, всъщност си ме излъгал. Толкова съжалявам, Лари, но се страхувам, че и аз постъпих така с теб. Излъгах те.

Той се поизправи на стола и я погледна притеснен.

— Какво точно искаш да кажеш? — попита той с нарастващо любопитство, без да откъсва поглед от нея.

Ем знаеше, че веднъж захванала тази тема, трябваше да бъде честна докрай:

— Не бях откровена с теб, Лари. Скрих истинската си самоличност.

— Нима? — възкликна той и в гласа му се долови любопитство.

— Често съм си мислил, че има нещо доста странно у теб и имах чувството, че те познавам. Така ли е?

Тя поклати глава:

— Не, не точно. Но познаваш брат ми.

— Брат ти? — той смръщи вежди, явно учуден. — Кой е той?

Каза му.

За миг Лари изглеждаше стреснат, после недоумяващ, дори объркан. Накрая кимна:

— Тогава те познавам, нали?

— Не, не ме познаваш — настоя тя. — Всъщност никога не сме се срещали.

Той седеше, впил поглед в нея, и я изучаваше.

— Права си. Не мисля, че сме били в една и съща компания. Но сега си спомням нещо. Виждал съм твоя снимка веднъж, когато беше много по-млада. В апартамента на брат ти. Даваше коктейл. Попитах го коя си и той обясни, че си малката му сестра и каза нещо от рода на „като порасне, ще стане страхотна мадама“. Или нещо подобно. — Лари я загледа с удивление.

— Истинското ми име е Ема, но на галено винаги са ми казвали Ем. Аз го замених с буквата Ем.

— Гледай ти, коя си била. Мили Боже! — Той внезапно се изкиска. — Нищо чудно, че искаш да запазиш брака ни в тайна. Мога да си представя как майка ти би се намесила, ако знаеше за плановете ни. А в комбинация с моята ще станат страховито дуо, всичко ще приключи, преди да е започнало — обобщи той със смях.

Ем също се разсмя, щастлива и облекчена, че бе приел така добре новината.

— Любопитен съм за едно нещо. Защо е тази тайнственост? Защо не използваш истинското си име, вместо това Марсдън?

— Не исках товара на фамилното име, исках да преоткрия себе си, да бъда самата себе си, а не част от целия сценарий за... ами, за техния успех, известността и всичко останало.

— Разбирам. Аз също се боря с подобен род неща. Имам и друг въпрос: защо ти позволиха да заминеш? Имам предвид, една млада жена на двайсет и три, сама в Ню Йорк — не се ли притесняват за теб?

— Не мисля. А ако е така, не го показват. Предполагам, защото ме познават по-добре от себе си и ми се доверяват, вярват на преценките ми, знаят, че ще взема правилните решения. Разбраха, че имам нужда да бъда самостоятелна, да се преоткрия и уважават това.

Последва кратка пауза и Ем попита:

— Нали не ми се сърдиш? Че не ти казах веднага коя съм.

— Не, не ти се сърдя, а и всъщност не ме интересува какво е семейството ти. Женя се за теб, не за тях. Но се радвам за брат ти, защото страшно му се възхищавам: изключителен човек. Искаш да постигнеш всичко сама. Това си е твой успех, само твой и разбирам какво означава това за теб. Но имам последен въпрос.

— Какъв?

— Щеше ли някога да ми кажеш истината, да ми разкриеш самоличността си?

— Разбира се, глупчо! Щеше да се наложи да ти кажа в кметството, защото бракът ни нямаше да е законен, ако използвах фалшиво име.

Той я взе в обятията си, притисна я към себе си, целуна я по врата и прошепна в косите ѝ:

— Толкова неща си казахме с теб, но не сме говорили за деца.

— Деца — повтори изненадана тя, отдръпна се и го погледна в очите.

— Да, за деца. Наши деца, тези, които ще имаме. Ти искаш деца, нали?

— Да, особено твоите, но още не е дошло времето. Тъкмо поемам по пътя, започвам кариера като модел. Мислиш ли, че можем да почакаме с децата няколко години?

— Разбира се. Но ми се струва, че трябва да добием опит, да се усъвършенстваме. — Той я целуна по врата и прошепна: — Хайде да си лягаме, Ем, толкова много ми липсваше, а и трябва да се упражнявам.

Тя се усмихна и попита тихичко:

— Сигурен ли си, че си във форма.

— Не усещаш ли? — и той нежно я бутна върху възглавниците. Целуна я по устата и започна да разкопчава ризата ѝ.

* * *

Джеймс Кардиган се изправи, когато видя, че салонният управител води Джо към любимата му маса в „21“, разположена в центъра на дългата стена в дъното, откъдето се виждаше цялото помещение. Щом се настани до него, той я целуна по бузата и каза:

— Здравей, скъпа. Къде е Ем? Няма ли да дойде?

— Добър вече, Джеймс, и да, ще дойде направо от студиото. Трябваше да свърши нещо там днес следобед. Сигурно скоро ще пристигне.

Той кимна, хвана ръката ѝ и леко я стисна:

— Много се радвам, че харесваш пръстена.

— О, направо го обожавам! — възкликна тя и сложи ръката си на масата, за да погледне годежния си пръстен — смарагд, ограден с два диаманта. — Толкова съм щастлива, Джеймс, никога не съм била пощастлива през живота си.

— Аз също — отговори ѝ искрено той. — Какво ще пиеш, Джорджиана? Чаша шампанско?

— С удоволствие, благодаря.

След като поръча две чаши шампанско на сервитьора, той ѝ съобщи:

— Днес говорих с майка ми и потвърдих, че ще прекараме Коледа в Англия с нея и баща ми. Много се развълнува, естествено. Няма търпение да се запознаят с бъдещата си снаха.

Джо му се усмихна и очите ѝ блеснаха. Изведнъж почувства топлина, едно чудно вълнение, каквото не бе изпитвала от години. И всичко това заради Джеймс. На моменти не можеше да повярва на

късмета си, че така лудо се влюбиха и искаха да се обвържат завинаги. Случи се в най-подходящия момент и за двамата. Познаваха се бегло повече от година, но чак на купона у Айрис Ингерсол в чест на Дакс се откриха. Истински късмет и за двамата.

— Говорих с Мат Брандън днес следобед. Явно Лари се справя доста добре в „Силвър Хил“. Ем каза ли ти нещо? — поинтересува се Джеймс.

— Същото, че се чувствал по-добре и много харесвал психиатъра, който работи с него. Категорично ѝ забранявал да му ходи на свиждане в Ню Канаан. Не ти ли се вижда малко странно, Джеймс?

Той поклати глава:

— Изобщо не, скъпа. Ако бях на негово място, бих искал да премина сам през това. Бих искал да се концентрирам и да сложа ред в мислите си, без дразнител от женски род.

Тя се разсмя.

— Приятно ми е, че ме възприемаш като дразнител от женски род.

— При това много красива и талантлива.

— Благодаря — тя докосна ръката му. — Ето я Ем. На вратата.

— Виждам я — Джеймс бутна стола си назад и се изправи. Той сърдечно поздрави Ем, когато тя се приближи до масата и ѝ предложи място на пейката до Джо, а той седна на стола отсреща.

— Съжалявам, че закъснях — извини се Ем, след като се настани. — Имах среща с Люк и Кейт Морел и вече си мислех, че няма да има край.

— Няма проблем. Какво ще пиеш? — Джеймс махна на сервитьора.

— Като вас, чаша шампанско — отвърна Ем и когато се обърна да поздрави Джо, забеляза пръстена ѝ. — О, Джо, мили Боже! С Джеймс сте се сгодили, нали?

Усмивната Джо кимна и обяви:

— Да, снощи. Джеймс ми го даде снощи.

— Поздравления, Джо, и на теб, Джеймс. Слава богу, сега няма да се налага да я убивам.

Леко объркана, Джо гледаше ту Ем, ту Джеймс с учудено изражение.

Джеймс започна да обяснява:

— Когато попитах Ем дали според нея ти би приела такъв стар загубеняк като мен, тя каза, че ако не го направиш, ще те убие.

Тримата избухнаха в смях и Ем попита:

— Кога ще се жените?

— Още не сме сигурни, но заминаваме за Англия за Коледа — призна Джеймс. — Джо мисли, че ще е добре да те посетим в Париж след празниците. Какво ще кажеш?

— Звучи страхотно! И пак да кажа, че съм страшно щастлива за вас, двамата. Само си помислете, че ако не бяхме отишли на онзи купон заради Дакс, нямаше да се срещнете отново, нито аз щях да попадна на Лари.

— Съвсем вярно и може би тъкмо това е пример за приумиците на живота — заключи Джо.

— Да. И на съдбата — допълни Ем. — Нали знаеш... каквото ще бъде, ще бъде. *Que sera, sera*.

Джеймс смени темата и се обърна към Ем:

— Мат Брандън наистина е много доволен от напредъка на Лари и е уверен, че ще се възстанови напълно след лечението в „Силвър Хил“.

— Така се чувства и Лари. Настроен е много позитивно. Беше уплашен, колкото мен. Бях ужасена, че може да умре, и Лари си дава сметка, че не искам да преживявам отново подобно нещо.

— Разказа ли ти какво се е случило в Канада? — любопитства Джеймс.

— Да. Всичко е заради брат му Едуард, който въобще не му е приятел, според мен — въздъхна Ем. — Получавал е доста удари в гърба и обиди от Едуард, затова го посъветвах да стои далеч от брат си, защото явно му има зъб.

— Съперничеството между децата от едно семейство може да е пагубно, колко кралски глави са падали заради него — напомни Джеймс.

Ем се разсмя.

— Напълно си прав. — Тя го погледна. — А ти, Джеймс, имаш ли братя и сестри?

— Всъщност, да. Имам по-малък брат и сестра. Благодаря на Бога, че не сме в съревнование.

Когато шампанското пристигна, Ем вдигна чаша за тост в чест на Джо и Джеймс.

— Да прием за двете влюбени птички. Да имате дълъг и щастлив брак и много дребнички грижи.

Този стар английски тост разнежи Джеймс и той се усмихна, отпи от питието си и попита:

— Ами вие с Лари? Накъде вървят вашите отношения?

— Вероятно в същата посока — измъкна се Ем.

26.

Кейт Морел седеше в приемната на най-горния етаж в магазина на Жан-Луи Трмон на Медисън авеню. Тя представляваше голяма, просторна зала с моден подиум, където обикновено се показваха най-новите колекции. Побираше стотина човека, заедно с представители на медиите, които настаняваха на боядисани в златисто салонни столове.

В този студен ноемврийски ден, една седмица преди Деня на благодарността, Ем представяше един от шедьоврите на Жан-Луи пред Кейт — вечерна рокля от морскосиня органза и дантелен жакет от новата колекция „пролет-лято“.

Като обикновен зрител Кейт наблюдаваше как Ем се носеше по подиума, завърташе се, продължаваше да върви в нейния уникален стил.

Изведнъж Кейт стана и отиде до сцената.

Ем се спря и погледна надолу към нея:

— Всичко наред ли е?

— Къде си се учила така да дефилираш? — попита внимателно Кейт с присвити очи, в които се долавяше одобрение.

— Никъде. Имам предвид, не съм се учила в истинския смисъл.

— Какво значи „в истинския смисъл“? Сестра ти ли те научи? В нейния бутик ли показваше модели? Защото съм сигурна, че си се качвала на моден подиум и преди, била си обучавана.

Без да отговори, Ем забърза към стълбите и слезе при Кейт.

— Наистина съм практикувала малко при сестра ми, така е, но не ме е учила на нищо. Но другата ми сестра, която е била на много от модните ревюта в Париж, ми показва как ходят манекенките. Но не съм била обучавана, наистина не съм.

— Това се чудя и аз — подхвърли Кейт и се позасмя, защото не искаше да спори с тази млада жена, която приемаше като най-голямото откритие на годината. Жан-Луи Трмон бе търсил свежа струя от доста време и без съмнение щеше да я постигне чрез Ем. Момичето не само беше красиво, но имаше и уникален стил, прекрасно присъствие, движеше се като мечтание, като професионално обучен модел от

висшата мода, с голям опит. Тъкмо затова Кейт прие скептично обяснението ѝ. Но какво значение имаше това? Коя е, откъде идва. Единствено имаше значение, че беше подписала договор с тях. Беше гадже на известен мъж, красавец, популярен актьор. Това щеше да им помогне за рекламата. Двойка-мечта, помисли си Кейт и реши да запомни да пусне това в медиите през януари.

— Мога само да добавя — каза Кейт, като хвана Ем под ръка и двете тръгнаха към гримьорната, — че Жан-Луи ще бъде още по-развълнуван, когато му кажа колко си страхотна на подиума. Той искаше да проверим това сега, в случай че се наложи обучение, когато пристигнеш в Париж през декември. Но очевидно не се налага. Спестено време. О, между другото, кога планираш заминаването си за Париж, Ем?

— В средата на декември, след около месец.

— Лорънс Вон ще дойде ли с теб?

Споменаването на Лари стресна Ем за миг и тя се зачуди откъде ли Кейт знае, че има нещо общо с него. После се сети, че Люк ѝ е казал.

— Да, Кейт, Лари ще дойде в Париж с мен — накрая потвърди Ем.

— Искаме да сме заедно за Коледа, а и той започва снимки за филм там в края на февруари или началото на март.

— О, колко прекрасно, че ще може да сте заедно! — искрено се въодушеви Кейт. Тя харесваше Ем и искаше да ѝ се случва само най-доброто в личен и професионален план.

— В момента го няма, иначе бих ви запознала — додаде Ем, после се прокашля и предпазливо попита: — Мислиш ли, че Гленда Бейли ще се съгласи да ме сложи на априлската корица на „Харпърс Базар“?

— Да, разбира се. При едно условие. Ще трябва да се впечатли от снимката ти в сватбената рокля. Но аз съм сигурна, че Люк ще се постарее и ще се получи страхотно. Ако това се реализира, ще бъде голям удар и за нас, да знаеш.

— Осъзнавам това. Кога ще пристигне роклята от Париж?

— Клод Алард, един от дизайнерите на Жан-Луи, ще я донесе идния понеделник. Сега нанасят последните щрихи. Сестрата на Клод живее в Ню Йорк и си идва за Деня на благодарността. С роклята. Люк

ще направи първите снимки през декември, иначе ще бъде твърде късно.

— Заради тримесечния период на подготовка на списанието — предположи в отговор Ем и когато Кейт ѝ хвърли един от странните си погледи, ѝ се прииска да не беше си отваряла устата.

Ем побърза да смени темата:

— Толкова се радвам, че успя да намериш подходящ адвокат на Карес, Кейт. Щастлива съм че тя, Алекс и Люк ще станат съдружници в студиото. Това е много по-добре, по-изгодно за тях.

— Много умно предложение от твоя страна — отбеляза Кейт и продължи да се чуди коя ли, за бога, беше Ем. Явно се справяше с доста неща. Но откъде, по дяволите, знаеше за срок на подготовка? Няма значение, напомни си Кейт. Ще я направя звезда, тя ще бъде най-великият супермодел за всички времена. Само това е важно.

Ем осъзнаваше, че Кейт Морел искаше да я представи като най-новото им откритие — никому неизвестното момиче, тяхно творение. Момичето, което чудодейно се превръща в световен супермодел благодарение на техния усет. Затова Кейт постоянно я разпитваше, искаше да научи повече за миналото ѝ, за първите ѝ стъпки в този бизнес. Това беше очевидно. Преди всичко я интересуваше дали е представяла дрехи за други агенции. Кейт не би искала да се компрометира.

Ем нямаше нищо против въпросите ѝ, защото нямаше какво да крие. Беше нова в този бранш. Нито пък я притесняваха плановете на Кейт за реклама. Тя би изпълнила всичките им разумни изисквания, за да се превърне в новото лице на марката „Жан-Луи Тремон“. Щеше да се държи достъпно, но професионално. Брат ѝ винаги я бе учил на това: „Бъди истинска професионалистка, само за това те моля.“

Изкачвайки стъпалата пред къщата, Ем се усмихна при спомена за жената, която я бе обучила на малкото неща, които знаеше като модел. По-голямата ѝ сестра, първородната в семейството. Онази, която бе известна като най-красивата жена в Англия, а може би и в света. Тя беше изключителна, видение от сънищата и Ем я бе боготворила през целия си живот.

Сестра ѝ се беше отнасяла много строго и взискателно към нея и един ден Ем ѝ се опъна: „Много ме командваш, приличаш на Наполеон! Не, по-точно на Бисмарк. Ами да, уроците при теб приличат

на военни маневри. Добре го казах, а?“ Двете се бяха смели до сълзи. След още няколко урока сестра ѝ бе заявила, че обучението ѝ приключва и че я оставя да се справя сама оттук нататък.

Ем съблече палтото си и влезе в кухнята. Малкият полилей над масата беше светнал както винаги, но в къщата нямаше никого. Джо и Джеймс бяха отишли на театър да гледат отново Дакс и после щяха да го водят на вечеря. „Трамвай Желание“ по Тенеси Уилямс щеше да има ограничен брой представления до Деня на благодарността. Бяха поканили и нея, но тя все още не беше готова да излиза. Все пак щеше да обядва с Дакс следващата седмица, за да празнуват. Бяха му предложили роля във филм.

След като сложи чайника на котлона, тя влезе в студиото на Джо и се загледа в картините, облепени край стените. Каква колекция, помисли си тя, докато обикаляше пред тях. Джо бе завършила повечето, но още не бяха достатъчно. Галерията в Челси, където излагаха картините ѝ, искаше още за предстоящата изложба. Едно нещо поне беше сигурно: Джо имаше удивителен талант. Чайникът свирна и тя се върна в кухнята, за да запари чая, после се качи в стаята си.

Извади куфара си изпод леглото, отключи го и оттам извади малка чанта. Вътре намери кутийката на „Хари Уинстън“, отвори я, за да се порадва на годежния си пръстен, и после отново я прибра. Взе плика с пътнически чекове, пъкна вътре пет стодоларови банкноти и върна всичко на място. Беше решила да възстанови сумата от хиляда долара към чековете на Бърди, с които бе платила на Джеймс.

Плъзна куфара обратно под леглото, изтича надолу по стълбите, сипа си чаша чай и се настани на масата, потънала в мисли за Лари.

Страшно ѝ липсваше и се радваше, че в началото на следващата седмица щеше да напусне клиниката. Щяха да прекарат Деня на благодарността с Джо и Джеймс. Изведнъж тя скочи, отиде до рафта с книги в дъното на стаята и откри голямата американска готварска книга, в която Джо се кълнеше. Захвана се да търси рецепти за Деня на благодарността. Ем обичаше да готви и с нетърпение очакваше възможността да направи нещо вкусно за любимия си. На следващия ден беше планирано да се премести на Бийкман Плейс.

Има нещо изключително приятно в Джеймс Кардиган, мислеше си Лари, като гледаше сънародника си как отваря бутилка шампанско в другия край на кухнята.

Лари се беше настанил на една от високите табуретки пред дългия плот и наблюдаваше цялото пространство. У Джеймс му допадаше откритият, пряк начин на общуване, деликатността, с която изразяваше мислите си. Лари трудно си го представяше в ролята на шпионин. Макар че Ем сподели как е надушила ченгето в него още при първата им среща у Айрис.

Обърна се да погледне към средата на кухнята, където стоеше тя — неговото прекрасно момиче с черната конска опашка, цялата омотана в бяла кухненска престилка, развихрила се като майстор готвач. До нея Джо, със събрана нагоре буйна руса коса, поливаше пуйката и хвърляше око на соса от боровинки на печката. Апетитните ухания го караха да преглъща. Тази вечеря беше специална изненада за него и Джеймс.

— Заповядай — каза след минутка Джеймс и му подаде голяма сребърна чаша шампанско. — Харесва ми идеята на Джо да сервира шампанското в тези антични сребърни халби. Като че ли придават по-добър вкус.

— Знам какво имаш предвид. Един мой приятел прави съвсем същото. Това е от среброто, — то държи напитката студена. Обаче аз още не съм чист, Джеймс. Научих доста в „Силвър Хил“. — Той стана и занесе чашата си на масата, после си наля друга с вода.

Двамата мъже се чукнаха със сребърните халби и Лари призна:

— Бях доста небрежен, Джеймс. Още не съм ти благодарил истински, че помогнахте на Ем. Ако не бяхте вие, можеше да съм мъртъв.

— Онази млада жена ей там, която готви така въодушевено, не би допуснала такава катастрофа, уверявам те, Лари. Тя бди над теб във всяко отношение. Невероятна е, но ти го знаеш.

— Да, разбира се. Досега не съм срещал човек като нея, уникална е.

— Миналата вечер Ем ни разказа, че ще снимаш филм в Ню Йорк и в Париж. Приятно и удобно, а?

— Така е, наистина. Много съм щастлив и специално този сценарий много ми харесва. Отдавна не съм чел нещо по-добро.

— Какво е заглавието? За какво става дума? — любопитства Джеймс.

— За Коко Шанел, а заглавието е „Любовта на Коко“. Романтичен и много вълнуващ разказ, има много хляб в него. Исторически филм. В началото на своята кариера Шанел се влюбва в един красив млад англичанин, наричан Бой Кейпъл, който ѝ помогнал, преди да стане много известна. Той силно се влюбил и искал да се ожени за нея, но тя отказала. Настоявала да му върне парите, които му дължи, преди да се омъжи. Накрая той се оженил за английска аристократка и според сценария разбил сърцето ѝ. Починал през 1919, с което завършва и филмът.

— И ти играеш Бой Кейпъл — предположи Джеймс.

— Да, и очаквам с нетърпение да започна.

В този момент Джо и Ем свалиха престилките и се присъединиха към тях.

— Какво ще кажете за по чаша „Дом Периньон“? — попита Джо, като застана до Джеймс. — Ожаднявах от готвене.

— Веднага. Предполагам, една и за теб, Ем? — усмихна се дружески Джеймс.

— Да, направо пресъгнах. Благодаря, Джеймс.

След като им донесе сребърните халби, Джеймс каза:

— Предлагам да поседнете за минутка в работния кът, за да се поохладите. Тук е много топло.

Джо се разсмя:

— Това е заради фурната, но може би ще се почувстваш по-добре, ако свалиш този пуловер, ти също, Лари.

Двамата мъже се засмяха и изпълниха препоръката. В работния кът Ем заговори:

— Хайде да решим какво ще правим в Париж. Къде ще празнуваме Нова година?

Скоро стана ясно, че така Джо и Ем няма да успеят да си починат, защото постоянно тичаха до кухнята да проверяват пуйката и всички други ястия, които приготвяха. Накрая Джеймс стана и подкани Джо:

— Дали всички да не се преместим в кухнята. Така ще е по-лесно за вас, двете.

— Дадено — възкликна тя и скочи, грабна чашата си и излезе.

Като се настаниха на плота, Джеймс, който внимателно наблюдаваше Лари в продължение на няколко минути, попита:

— Изглеждаш много умислен. Всичко наред ли е, приятелю?

— Разбира се, разбира се, добре съм. Всъщност мислех за теб — усмихна му се Лари. — Не мога да си те представя като 007.

— Това е защото не харесвам Шон Конъри, Роджър Мур, нито Пиърс Броснан — веднага отговори Джеймс с лека усмивка.

— Но у теб има нещо от Даниел Крейг, момче. Знаеш, че той е новият Бонд, звездата от „Казино Роял“, който пуснаха по-рано този месец. Получи чудесни отзиви.

— Очаквам да е слаб, атлетичен и русокос — заяви Джеймс.

— Точно такъв е, русокосото момче на продуцентката Барбара Броколи. Това мога да ти кажа. Филмът ще донесе големи приходи.

Лари проследи с поглед Джеймс, който се отправи към другия край на кухнята. Харесваше му, че толкова се сприятелиха. От Джеймс Кардиган лъхаше на лоялност и стабилност. Можеше да му се има доверие, Лари беше сигурен в това. Един добър човек с богата душевност и вътрешна сила.

Двамата мъже останаха да си говорят на кухненския плот и Лари изведнъж реши да му довери:

— В „Силвър Хил“ се научих на много неща. Доволен съм, че отидох. Това не би се случило, ако Мат Брандън не ме беше посъветвал да се прегледам. Така че благодаря много, че ме свърза с него — много добър лекар, блестящ. Разбрах много неща за себе си, за проблемите с брат ми и защо реагирам така. Според психиатъра, доктор Уилям Фаулър, се връщам към детството си, когато Едуард ме преследваше, и отново се чувствам жертва. Не съм се чувствал толкова добре от дълго време.

Джеймс беше доволен, че Лари му се довери и кимна с разбиране.

— Никога няма да направя това отново — зарече се Лари. — Трябва да мисля за Ем, никога не бих искал да я притеснявам. Никога повече.

— Тя ще те следи изкъсо, не се съмнявам в това! — усмихна се широко Джеймс. — На моменти прилича на Маргарет Тачър, не мислиш ли?

— Взе да ме командва отсега.

27.

Булката не беше облечена в бял вълнен костюм с бяла кожа, както беше замислено. Нито пък държеше букетче от бели зимни рози. Дори не валеше сняг. Денят беше студен, но слънчев, небето — нежносиньо като палтото на Тремон и малката кръгла шапка.

Женихът изглеждаше елегантен в тъмносиния си костюм и бледосиня копринена вратовръзка, която подхождаше на цвета на палтото ѝ, и тъмен балтон, което се връзваше с очилата му.

Те бяха най-красивата двойка, която чакаше ред пред кметството. Няколко души ги оглеждаха с любопитство, но те не им обръщаха внимание, просто си стояха кротко, хванати за ръце и чакаха. Когато дойде редът им, бяха помолени да попълнят някакви документи, да поставят дата и подпис. Когато върнаха готовите документи на чиновника, им беше казано, че вече са женени.

Продължаваха да се държат за ръце, като напуснаха кметството и забързаха към колата, спряла наблизко. Заливаха се от смях и Лари отбеляза:

— Това беше по-лесно и от подновяване на шофьорската ми книжка. Не бих го нарекъл церемония.

— О, кого го е грижа! — възкликна Ем и му хвърли закачлива усмивка. — Боже, вече съм госпожа Лорънс Вон!

— Точно така и да не си си помислила, че някога ще бъде нечия друга. Никога. Не и в този живот.

— Разчитай на това — изстреля Ем и стисна ръката му.

Щом влязоха в колата и шофьорът потегли, Лари извади сватбената халка. Хвана лявата ѝ ръка, свали сапфирения пръстен, надяна обикновената златна халка, сложи пак годежния пръстен и я целуна по бузата.

— Ето! Всичко е законно и по правилата, сложих ти пръстени на ръката и вече сме женени, момичето ми. Прекрасното ми момиче.

Тя обви ръце около него и силно го притисна.

— Аз съм твоето момиче, ти си моето момче. — Лари, никога не съм била толкова щастлива, никога. Днес започваме нов живот, нашия

съвместен живот. Това е чудесно.

— И аз така мисля. А сега отиваме да обядваме в „Ла Гренуй“, ще празнуваме.

— Прекрасна изненада, не си ми казал — Ем широко му се усмихна и тихо попита: — Само двамата ли ще бъдем? Нали не си поканил някой друг?

— Не, разбира се — той я прегърна през рамо и я притисна към себе си. Искаше единствено нея. Завинаги. Тя беше смисълът на живота му, най-голямата му благословия и това го правеше най-щастливия човек на земята.

На път за ресторанта Ем потъна в мислите си. Мислеше за майка си и баща си и трябваше да признае, че с този таен брак в известен смисъл ги бе измамила. Майка ѝ винаги бе мечтала да ѝ направят голяма сватба, а сега това нямаше да се случи.

Нито тя, нито Лари искаха пищна сватба. Но може би по-нататък, през следващата година, можеха да направят малка церемония в дома на родителите ѝ за двете семейства и прием.

Изведнъж ѝ се прииска майка ѝ и сестрите ѝ да са с нея на този ден, поради сантиментални причини от детството ѝ, заради английските традиции, които спазваха в семейството ѝ. Те споделяха и правеха всичко заедно, това им харесваше, помежду им цареше приятелство и любов. Няма значение, помисли си тя и погледна надолу към лявата си ръка с усмивка.

Беше омъжена за Лорънс Вон, героя от детството ѝ. Кой би си помислил? Най-малко самата тя. Струваше ѝ се невероятно. Но пък всичко беше такова през последните няколко седмици.

След първите тревожни месеци на очакване, надежди, обикаляне по агенции, работа в кафене, накрая бе получила първия си голям ангажимент. Като на шега. Случайност ли бе, съдба ли? Не знаеше. Но беше факт благодарение на Джо, Франки и Люк Хендрикс, който бе продължил работата. Тъкмо неговото представяне на снимките ѝ бе довело до сключването на сделката с френския дизайнер. И ето тя беше на път да стане супермодел. Освен това беше и омъжена жена — госпожа Лорънс Вон. От време на време се налагаше да се оципе, за да се увери, че не сънува. Това бе животът ѝ.

Неочаквано се замисли за по-големия си брат, който постоянно ѝ бе повтарял, че късметът има съществена роля по пътя към успеха за

всеки човек. И беше прав. Струваше ѝ се, че напоследък той беше на нейна страна.

Бе пристигнала в Ню Йорк с известно притеснение и се чудеше какво би станало, ако бе срещнал друг тип човек вместо Лари. Нищо не би се получило. Сигурна беше. Както беше травмирана, щеше бъде нащрек, да се затвори и нямаше да може да постигне никаква близост. Но тя познаваше Лорънс Вон, мъжа, когото бе приемала за свой идол през целия си живот. Затова не се страхуваше от него. С Лари се чувстваше в безопасност от първия миг. И щеше да бъде така завинаги.

— Искам да стоиш съвсем неподвижна, Ем — каза Люк Хендрикс и погледна Карес, която се въртеше близо до вратата на студиото.

— Карес, моля те, ела да ми помогнеш. Изтичай и оправи края на роклята, там долу — посочи той и додаде: — Краят се е подгънал. Искам го опънат, да докосва пода. Едва-едва.

— Веднага! — и Карес незабавно се захвана да го направи, после остана на колене на земята и огледа роклята от всички страни.

Кейт Морел се присъедини към нея, бавно обиколи Ем и доволно поклати глава:

— Изглеждаш невероятно, Ем, и роклята ти стои изключително.

— Благодаря — отговори ѝ Ем с лека усмивка. — Кога ще ми сложите воала?

— След няколко минути. Най-напред Люк ще направи няколко кадъра без него. Очакваме екипа от магазина.

— Добре — кимна Ем и дръпна назад лакти, за да изправи раменете си, без да помръдва.

Кейт си мислеше, че това е една от най-красивите булчински рокли, които някога Жан-Луи Трмон бе измислял. Приличаше на бална, с широка, разперена долна част и горнище по тялото без презрамки. От талията надолу красиво се спускаше бяла копринена тафта. Обемът на полата беше постигнат чрез фусти от бял тюл. Горницето беше декорирано отпред с тънки преплетени ленти тафта във формата на ветрило.

Роклята стоеше много добре на високата и стройна фигура на Ем. Като започна да снима, Люк повтори:

— Стой съвършено неподвижна, скъпа! Аз ще се движа около теб. Хей, харесвам тази усмивка, Ем, задръж! Леко завърти рамена, само една идея, да, точно така, момиче. Страхотно. Завърти се от кръста към мен. Супер!

След петнайсет минути Люк спря да снима, остави апарата и каза:

— Ако си се схванала или имаш спазми в мускулите, можеш да се раздвижиш, както ти показах. Само не прави много стъпки, ясно?

— Добре съм, наистина, Люк. Все пак благодаря.

Карес, която бе излязла от студиото, се върна с модната редакторка на „Харпърс Базар“ и асистентката ѝ. Щом двете млади жени зърнаха Ем, те се спогледаха, усмихнаха се и плеснаха ръце. Ем им помаха и отвърна на усмивката им.

Кейт отиде да ги поздрави и се заговори. След малко жените пресякоха студиото, за да поздравят Ем и Люк и после се оттеглиха в задната част на помещението.

Снимките продължиха още половин час и тогава Люк помоли Кейт да донесе дългия дантелен воал. Двете жени ѝ помогнаха да го сложи на главата на Ем. Косата ѝ бе прибрана в изящен кок от Агнес. Отпред беше пригладена нагоре в сплескана букла, зад която прикрепиха венчето, към което бе закачен воалът.

Отне им няколко минути да подредят дългия воал върху раменете на Ем, за да се надипли надолу чак до пода. Най-накрая го подредиха съвършено и те седнаха обратно.

От време на време Карес отваряше вратата, надникваше и се усмихваше с лека тъга при гледката на подскачащия около Ем Люк. Напомняше ѝ за Франки и неговия абсолютен перфекционизъм. Винаги бе настоявал моделите да стоят като замръзнали. „Движението и подскачането са за мен“, обичаше да казва той. „На теб оставям усмивките и позирането“. Карес затвори вратата и се върна в приемната, за да чака Хауард Дарт и клиента му, който бе настоял да се срещне с нея, макар че тя се бе опитала да го разубеди.

По настояване на Кейт и списанието Люк направи цветни и черно-бели снимки. След три часа той се доближи до Ем и тихичко ѝ каза:

— Благодаря ти, сладурче, беше фантастична. Снимките ще станат супер. Ще извикам Маргарит да ти напудри лицето. Агнес не ни

е нужна, защото всеки косъм от прическата ти си е на място.

Ем го погледна закачливо:

— Нищо чудно, като стоя като вдървена.

Той се разсмя.

— Когато Маргарит е готова, ще направя последни кадри. Само да презаредя апарата и ще ти кажа, когато съм готов. Чак тогава ще ти позволя да се раздвижиш. Искам те с високо вдигната глава по твоя си елегантен начин, гърбът ти да е по-изправен от обичайно. Просто тръгвай напред, без да мислиш за роклята, и ще се получи.

Щом Маргарит мина по лицето ѝ с четчица и поднови червилото, Кейт откачи воала и го прибра.

Когато Люк се приготви, вдигна апарата и нареди:

— Добре, Ем, тръгвай, много бавно, с малки стъпки, идвай към мен. Не гледай надолу към роклята! Тя си е добре, красиво се спуска до земята. Хайде, усмихни се, Ем. Искам от онези твои лъчезарни усмивки. Сега бавно се обърни. Боже, чудесно е! Това е, Ем, получи се. Пак се обърни, бавно. Сега се завърти. Уверявам те, че роклята ще се движи заедно с теб.

В четири часа снимките приключиха. Кейт, Агнес и Маргарит помогнаха на Ем да свали роклята и след няколко минути тя вече седеше и си почиваше в удобните си черни панталони и пуловер. Вдишваше дълбоко и отпиваше вода на малки глътки, после погледна към Кейт и я попита:

— Мислиш ли, че мина добре? Справих ли се?

Кейт я загледа по-дълго от очакваното и на лицето ѝ грейна широка усмивка.

— Не просто добре, а съвършено, Ем, сякаш не си от тази земя. Един Господ знае как успя да стоиш неподвижна толкова дълго.

— Дисциплина — обади се Агнес. — Ем е най-дисциплинираният модел, с когото някога съм работила.

— О, Агнес, толкова мило от твоя страна да кажеш това, но не съм точно такава — отвърна Ем през смях и стана. — Връщам се след малко. Искам да дам нещо на Карес, преди да съм забравила.

Докато бързаше към вратата на студиото, Ем дочу мъжки глас и за миг се поколеба. Тогава разпозна, че беше на адвокатата Хауард Дарт и притеснена за Карес, Ем отвори и влезе в приемната.

Хауард Дарт и мъжът, който го придружаваше, тъкмо се канеха да си тръгнат, вече бяха облекли палтата си. Без да им обръща внимание, Ем се приближи до бюрото на Карес и постави пред нея един плик.

— Мисля, че ти трябваше това — рече тя и се усмихна на Карес, като повдигна веждите си въпросително с неизказана тревога.

Карес ѝ се усмихна уверено, в опит да я успокои и погледна към двамата мъже.

— Благодаря, че се отбихте, но, както ви казах по телефона, Хауард, Алекс и аз ще задържим студиото. Обясних ви също, че Люк става наш партньор. Сега тримата го управляваме — тя сви рамена. — Това е.

— Добре, щом така си решила, Карес, но мисля, че правиш грешка. Ако промениш решението си, обади ми се — подхвърли Хауард.

— Ние сме на разположение — добави отсечено другият мъж.

Ем се обърна да ги погледне.

Двамата я гледаха красноречиво. Хауард килна глава настрани и последва клиента си през вратата.

Ем попита:

— Кой е другият мъж? Клиентът на Хауард?

— Точно така. Казва се С. Хърбърт Самсън. Строителен предприемач. Но офертата им беше подигравка, а този тип е агресивен. Също като противния Хауард Дарт. Какво има в плика, Ем?

— Адресът ми в Париж и разни телефонни номера, които искам да имаш.

— Нали ще обядваме утре.

— Да, ще празнуваме. Днес приключвам с ангажиментите си и се отдавам на забавления, докато започна работа при Жан-Луи в Париж.

Карес кимна и усети, че се просълзява. Бързо обърна глава и премигна, за да не я забележи Ем. Сърцето ѝ се сви, като си помисли, че няма да я вижда доста дълго. Карес се беше привързала към нея и ценеше приятелството им. Щеше много да ѝ липсва.

С. Хърбърт Самсън успя да се отърве от Хауард Дарт по най-бързия начин.

— Имам да проведе няколко разговора с Европа, преди да стане прекалено късно — обясни той. — Ще взема такси, Хауи. Ще се чуем.

— Съжалявам, че сделката се провали, Ес Ейч — смотолеви Хауард. — Ще продължа да търся някой интересен имот и съм сигурен, че нещо ще изскочи, имай ми доверие.

— Страхотно, продължавай, Хауи — процеди Ес Ейч и скочи в жълтото такси, което като с магия се бе появило до него. След като каза адреса на офиса си на Медисън авеню, той се настани на седалката и се замисли за момента, в който чернокосата жена влезе в приемната на студио „Фарантино“. Дъхът му беше спрял. Концентрира се, обмисли всичко и накрая разбра, че беше стигнал до правилните изводи. Освен това знаеше точно какво трябва да направи.

Щом плати на шофьора, той се втурна през фойето на сградата, взе асансьора до петия етаж, където беше наел офис, повече от достатъчен за нуждите му. Нямаше служители, защото не му бяха необходими. Имаше лаптоп, който ползваше с голяма вещина. Гордееше се, че нямаше нито едно късче хартия в офиса си. Всички шкафове бяха празни. Всичко беше в лаптопа или в главата му.

Влезе в офиса и заключи вратата. Седна зад бюрото, извади мобилния си телефон и тъкмо се канеше да се обади, когато се сети колко опасни бяха тези устройства. Толкова информация се предаваше по джиесемите в наши дни и цялата тази информация се прихващаше от какви ли не организации — ФБР, ЦРУ, МИ-5, МИ-6 и други правителствени агенции в Америка и Великобритания, да не говорим за КГБ. Пусна мобилния обратно в джоба си и придърпа стационарния телефон. Той беше малко по-безопасен. Щеше да говори с недомлъвки, както предпочиташе шефът.

След като набра номера, се облегна назад в стола и търпеливо зачака.

— Ало?

Гласът едва се чуваше, но той беше абсолютно сигурен, че това е човекът, когото търсеше.

— Аз съм, шефе.

— Ес Ейч, предполагам.

— Точно — отговори той и го завладя облекчение, като разпозна изискания глас.

— Тук е доста късно. Явно е нещо важно — каза гласът.

— Така е. Намерих я.

Последва мълчание.

— Коя си намерил?

— Знаете коя. Жената, която избяга.

— Аха! Ти да не си умникът! Как успя?

— Знаете ли, търсих я с месеци без никакъв късмет. Но това се промени. Намерих я днес следобед, шефе. Какво искате да направя?

— Не знам. Подскажи ми. Какво е правила? Къде се е крила? И точно къде я намери, ако може да се каже така?

— Попаднах случайно на нея във фотографско студио „Фарантино“. Признавам, шефе, не беше заради моя находчивост. Станала е модел. Не знам много подробности, но утре мога да получа още информация. Когато бях там преди няколко седмици, дочух телефонен разговор на жената, която управлява студиото. Казваше, че някой си фотограф Люк Хендрикс бил ангажиран с голяма поръчка за Жан-Луи Тремон, френския дизайнер, и че новият модел, който са открили, заминава за Париж с него. Сигурен съм, че това е момичето... заминава за Париж, ще става супермодел.

Последва мълчание, а после тихо хихикане.

— Супермодел, а? Ех, славата е тръпка. Значи нашето момиченце ще става известна. Добре, добре, добре. Това е необичайно развитие.

— Шефе, какво искате да направя? — осведоми се Ес Ейч. — Да я посетя ли? Да приключа с това?

— Ех, Ес Ейч! Защо така? Прекалено рано е да хвърляш печелившата си карта. Дай да почакаме. Като стане известна, ако това наистина се случи, можем да се позабавляваме с нея, преди да приключим с мисията. Или поне ти би могъл.

— Да остана ли в Ню Йорк, шефе?

Дочу се дълга въздишка.

— Научи колкото можеш повече за нея през следващите няколко дни и после се премести в Европа. За постоянно.

— Добре — отговори той. — Как е Барт?

— Оправя се. Предпочитам да не говорим за Барт. Страхувам се, че той проигра шанса си. Ти внимавай, Сам. Не ми се иска да го

последваш. Това ще е катастрофа.

— Как може да си помислите такова нещо? По-умен съм от него.

Силен кикот долетя по линията отвъд Атлантика:

— Лека нощ, Сам — каза мъжът и като продължи да се киска, затвори.

**ВТОРА ЧАСТ
ДА НАДХИТРИШ ВРАГА
ЯНУАРИ-АПРИЛ 2007**

*„Необичайните дела пораждат необичайни
тревоги^[1]“*

Уилям Шекспир

28.

Чувстваше се особено.

Дали защото беше страстно влюбена? Дали защото любовта ѝ беше взаимна? Или пък защото бе омъжена и живееше в блаженство с мъжа на мечтите си?

А може би защото започваше кариера на супермодел при един от най-великите модни дизайнери в света? Все пак, може би беше заради Париж, най-любимия ѝ град. Да, сигурно бе заради това. Париж винаги я бе омагьосвал. Дори само мисълта за него я караше да мечтае.

В крайна сметка сигурно беше заради всички тези неща, събрани в едно, и изразени чрез абсолютното щастие. На каквото и да се дължеше, тя се чувстваше вълшебно. И свободна като птичка.

Вкопчи се още по-здраво в ръката на Лари, погледна го крадешком и се усмихна. Той се беше дегизирал. Тя също. Бяха облекли панталони, дебели пуловери и ботуши, носеха широки якета, вълнени шапки, нахлупени върху ушите, шалове около вратовете, вълнени ръкавици и тъмни очила. Бяха се докарали така заради януарския студ в Париж и пронизващия вятър. Въпреки това денят беше прекрасен — ясносиньо безоблачно небе и слънце, само да не беше толкова студено.

Вървяха бавно по авеню „Монтен“, надолу по „Шанз-Елизе“. Като излязоха на него, и двамата останаха изненадани, колко беше оживен, гъмжащ от хора, и Лари въздъхна:

— Явно това е град, в който никой не се притеснява от времето, за разлика от Лондон и Ню Йорк. Париж е толкова невероятно красив, че някакво си време няма никакво значение.

— Прав си, скъпи. Винаги съм си мислела това. Не е ли странно, че винаги мислим еднакво? Проблемът е във вятъра, който идва от руските степи, пресича Европа и се задържа в Париж.

Той я погледна и се усмихна.

— Обзалагам се, че току-що си го измисли, малка умнице. Вятър от руските степи! Какво въображение само.

— Нищо подобно. Просто имам добра памет. Веднъж това ми го каза един портиер в известен парижки хотел. И както ти добре знаеш от личен опит, портиерите във Франция знаят всичко.

— Туше, мое малко пиленце.

— Вярно е! Ще го потърся в хотела и ако е дежурен, ще потвърди думите ми. Казва се Венсан и ми е много добър приятел.

Лари стисна ръката ѝ, разсмя се и те продължиха разходката си в пълна хармония. Всеки ден тя се щипеше, за да се увери, че не сънува, и благодареше на Бог.

Като стигнаха в края на булеварда, пресякоха на светофара кръговото движение на Шанз-Елизе. Бързаха към улица „Фобур Сент Оноре“ и не намалиха темпото чак до „Ермес“, който беше и целта на разходката.

— Не можем да влезем облечени по този начин! — възпротиви се Ем.

— Не ставай глупава, разбира се, че можем. Кой обръща внимание на облеклото вече? — Лари я погледна учудено.

— Сигурна съм, че тук го правят. Изглеждаме ужасно, Лари. — Тя го дръпна за ръката. — Само погледни отраженията ни във витрината. Приличаме на гигантски стършели.

— Нищо подобно. Не сме на жълто-кафяви черти. Почти целите сме в черно.

Закачливото му настроение я зарази и двамата се разсмяха, после тя заяви:

— Ще сваля тази отвратителна вълнена шапка. Е, така е по-добре — и тя разтърси лъскавата си черна коса, приглади я с ръце и я отметна от лицето си. — Поне да си бях сложила малко грим, преди да излезем от хотела.

— Трябваше да се гримираш като Одри и всички врати за теб щяха да са отворени. Щяха да си помислят, че внезапно си възкръснала, че си преродена.

— Но ако ти си свалиш шапката и очилата, ще те познаят и ще ме пуснат, защото съм с красив, съвсем жив и много известен във Франция актьор.

— Само във Франция? — престорено се разсърди той, свали шапката си на червени и черни райета и я натъпка в джоба на палтото си.

Ем се пресегна, за да пооправи косата му и кимна:

— Изглеждаш божествено, момчето ми.

— О, глупости, просто си предубедена, скъпа.

След кратко ровене в джоба си, Ем измъкна червилото си и се начерви, като се оглеждаше на витрината. — Така е по-добре.

— Със сигурност. Червилото много те промени — подкачи я той.

— Хайде да влизаме. Решил съм да ти купя чисто нова чанта „Кели“, като онази, която имаш.

— Нямам нищо против старата — отговори тя. — Наследих ги от някои много елегантни жени.

— Какъв цвят искаш? — попита Лари, докато отваряше вратата.

— Едва ли ще стигнем до това. Магазинът има списък на чакащи и обикновено е пълно с японски туристи, които изкупуват всичко.

— Списък на чакащи за чанта? — Лари я изгледа недоумяващо. — Невероятно.

— Знам, че е така. Но не аз определям правилата.

Няколко минути обикаляха из магазина, като оглеждаха изложените колани, копринени шалове, ръкавици, емайлирани гривни и какво ли още не, включително и някои чанти. Но никъде не видяха „Кели“.

Ем хвана Лари за ръка:

— Видя ли, казах ти. Сестра ми казва, че крият чантите „Кели“ и „Бъркин“ в мазето. Ще трябва да влезеш в ролята си на филмова звезда. Слушай, скъпи, няма значение чантата. Имам единственото нещо на света, което искам, и то стои до мен.

Той я целуна по бузата и стисна ръката ѝ.

В този миг една елегантно облечена продавачка забързано се приближи към тях. След като се усмихна на Ем, погледна към Лари и с почитание заговори:

— Добро утро, господи Вон, аз съм Жинет. Мога ли да ви помогна с нещо?

Лари ѝ хвърли една от своите зашеметяващи усмивки:

— Сигурен съм, че можете. Чудя дали можем да погледнем някои чанти „Кели“ и „Бъркин“, Жинет?

Продавачката въздъхна едва чуто и леко сви устни.

— Не съм сигурна, че имаме налични в момента, господин Вон.

— Колко неприятно — подхвърли Лари и я фиксира с невероятно сините си очи. — Възможно ли е да проверите, толкова ще съм ви благодарен... Жинет.

Продавачката се усмихна и прошепна:

— Трябва да попитам управителя — и изчезна.

— Обработваш я като пластилин. Имах чувството, че ще се свлече в краката ти.

— Малко чар няма да навреди — ухили се той. — Особено ако така ще се добера до скъпата ми „Кели“.

— Всъщност, за мен няма значение дали е нова; вече ти казах.

— Знам това. Но искам да ти направя подарък, скъпа. За предстоящия понеделник. Специалният ден. Как се чувстваш? Притесняваш ли се?

Ем поклати глава.

— Не толкова. Нито съм уплашена. Както казах на Кейт, само съм нетърпелива. Краката ме сърбят да стъпя на онзи подиум.

— Това ще стане утре, нали?

— Да. Имам репетиция. Кейт иска да мина няколко пъти, за да го почувствам, да добия увереност. Можеш да дойдеш с мен, ако искаш. Тя каза, че може.

— Ще дойда, разбира се. Опитай се да ме спреш.

Жинет се върна с два оранжеви текстилни плика с кафяв надпис „Ермес“ отпред.

— Страхувам се, че са останали само две чанти „Кели“, господин Вон, и никакви „Бъркин“. Но можем да ви включим в списъка на чакащите.

Лари ѝ се усмихна чаровно и се обърна към Ем с повдигнати вежди.

Ем поклати глава.

— Но бих искала да погледна тези „Кели“, Жинет.

Жинет се усмихна.

— Ето черната — каза тя и я извади от плика. — Другата е в този интересен светлокафяв нюанс. Двете чанти могат да бъдат носени с много различни цветове.

Решителна както винаги, Ем веднага разбра коя чанта предпочита и погледна Лари.

— Повече ми харесва светлокафявата.

— На мен също — отговори той и извади кредитната си карта.

Търпението е добродетел. Майка ѝ винаги ѝ бе повтаряла това и Кейт Морел ѝ бе вярвала. Затова го бе възпитавала у себе си още като дете, после като девойка и млада жена. И така на трийсет и осем, тя мислеше, че е най-търпеливият човек на планетата. Но съвсем скоро този рекорд щеше да загуби значението си. Щеше да излее гнева си, когато Питър Адисън пристигнеше. Ако изобщо това се случеше някога. Чакаше го от четири часа тук. Тук беше апартаментът ѝ в хотел „Плаза Атене“ на авеню „Монтен“.

Когато ѝ се бе обадил миналата вечер от Лондон, ѝ бе казал, че ще бъде в хотела не по-късно от единайсет. Сега беше три. Постоянно проверяваше мобилния си телефон за пропуснати разговори, нямаше нито един. Бе проверила на рецепцията и оттам ѝ отговориха, че очаквали господин Адисън, но още не се е регистрирал. Опита се да му се обади на мобилния, разбира се. Но беше изключен.

Телефонът извънтя и тя го грабна, като изведнъж осъзна, че никога не е била толкова нетърпелива.

— Ало — изстреля тя.

— Аз съм, Кейт.

— Кой си ти? — попита тя, но много добре знаеше кой е.

— Моля те, Кейт, бъди мила. Аз съм Питър.

— Къде си, по дяволите?

— В стаята си. Току-що се регистрирах.

— В този хотел?

— Разбира се, в този хотел. Къде другаде?

— Един дявол знае къде би могъл да се регистрираш, на теб не може да се разчита.

— Мога ли да те видя?

— Съветвам те да го направиш веднага! — изкрещя тя и затръшна слушалката.

След миг на вратата се почука.

— Сега пък какво? — изсъска тя и отиде да отвори.

На прага стоеше Питър ужасно притеснен.

— Е, това наистина беше бързо — изсумтя тя и отстъпи, за да му направи път.

— Стаята ми е отсреща — обясни той, после влезе в хола и се настани на стола.

— Къде, по дяволите, беше? Четири часа те чакам. И най-лошото беше, че нямаше нито дума от теб. Да беше ми звъннал или пратил съобщение, всичко щеше да е наред. А ти ме остави да вися тук и да се тревожа за теб и да побеснявам с всяка изминала минута. Всъщност търпението ми се изпари. Най-последно.

— За първи път в живота ти, без съмнение — отговори той много смирено.

— Какво трябва да означава това? — повиши глас Кейт.

— Точно това, което казах... няма скрит смисъл или недомлъвки.

— Какво се е случило, Питър? Защо закъсня толкова? И защо не ми се обади?

— Къде бях ли? Седях в бара на хотел „Риц“ на улица „Камбон“, обзет от паника. Не знаех какво да правя. Какво да ти кажа. Имах нужда да дойда и да ти разкажа какво стана в Лондон миналата седмица. Но ако трябва да съм неприятно откровен, се уплаших.

Кейт го познаваше много добре, напълно го разбираше и имаше интимна връзка с него от шест години. Той беше нейният голям мечок, който забравяше, че съществува, забравяше да се храни и беше безмилостен работохолик.

Кейт смръщи вежди, седна срещу него и го заразглежда. Изведнъж забеляза напрежението в обикновено искрящите му кафяви очи, опънатите му черти. Не приличаше на себе си, дори изглеждаше изтощен.

— Какво се е случило, Питър?

— Нещо ужасяващо се случи тази седмица. Но преди да ти разкажа, трябва да знаеш, че всичко, което ти поиска за дебюта на Ем и пролетната колекция на Тремон, беше направено. Всички материали са в куфарчето ми, ще ти ги дам по-късно. Само ще ти кажа, че съм поканил всички британски и американски печатни издания, всички важни национални вестници и списания: „Хелю“, „Окей“, „Вог“, „Харпърс Базар“, „Татлър“, „Ел“ и всички големи телевизионни медии, включително Би Би Си, Ай Ти Ви, Си Ен Ен.

— Ти си гений, скъпи, толкова съм развълнувана. Очевидно си свършил страхотна работа отново, благодаря ти. Но искам да знам защо си разтревожен, какво стана? Моля те, кажи ми.

Питър Адисън събра разпилените си мисли:

— Алегра е направила нещо изключително глупаво и егоистично. Пагубно е и не съм сигурен как да оправя нещата.

Кейт го гледаше напрегнато и не смееше дума да обели. Винаги бе харесвала дъщеря му, но още от първата им среща бе разбрала, че това момиче е бомба със закъснител. Себична, импулсивна, понякога неразумна и толкова красива, че нямаше мъж, който да не се захласне по нея на мига.

— Какво е направил този път красивият рус експлозив? — накрая попита тя внимателно, с равен тон.

— Избягала е в Австралия с някакъв мъж, петнайсет години по-възрастен от нея. Взела е със себе си и двете деца. Напуснала е Джим, казала му, че бракът им е приключил и ще подаде молба за развод. Или той да го направи.

Кейт се стовари на стола, поразена от новината.

— Ще бъда с теб при представянето на пролетната колекция, Кейт, и ще спазя условията на договора ни, но после трябва да замина за Австралия.

— Защо? Имам предвид, защо ще заминаваш за Австралия? — погледна го тя учудено.

— За да я върна.

Тя зяпна срещу него и възкликна:

— Това е най-абсурдното нещо, което някога съм чувала! Тя е на двайсет и четири, ако добре си спомням. Няма да те послуша, Питър, нито ще го направи новият мъж в живота ѝ. Тя може да прави каквото си поиска, скъпи, пълнолетна е. А пък и е голям инат. Освен това Джим е този, който трябва да я върне, не ти. Сега ме чуй. Ще ти кажа какво да направиш.

— Добре. Слушам те.

— Много е просто. Стоиш настрана от кашата на Алегра и оставяш мъжът ѝ и любовникът ѝ да се оправят. Това не е твоя работа.

Той кимна, защото разбираше, че е напълно права.

— Искам да знаеш, че съм тук заради теб, Питър, и ще ти помогна с всичко, което мога. Да забравим за малко за Алегра и нейните проблеми.

Той кимна и леко се отпусна.

— Ти имаш договор с Модна къща „Тремон“ и той ще бъде удължен толкова, колкото ти поискаш. Особено сега, когато представяме новото лице на марката. И аз имам да ти кажа една тайна и знам, че няма да споменеш нито думичка на никого.

— Че на кого, по дяволите, да казвам? — сопна се той, внезапно наежен и вече си беше той.

Това преобразяване се хареса на Кейт и тя се приближи към него.

— Миналата седмица Ем ми каза, че се е омъжила и това ще се превърне в страхотна история. Ще се отрази фантастично на пиар кампанията.

Питър се намръщи:

— Защо? За кого се е омъжила?

— За Лорънс Вон.

— За Лорънс Вон? Актьора? Страхотната филмова звезда.

— Право в десетката, скъпи.

— Исусе! Това наистина е изключителна история! Майчице, Кейт, ще се превърнат в новата звездна двойка, и то на часа. Гарантирам ти. Всичко ще се нареди прекрасно за теб. Ще има огромен отзвук и извън почитателите на модата. Ще излязат много любопитни истории. Кога са се оженили? Къде?

— В Ню Йорк през декември. В кметството. И то тайно. А тя много умно е избрала да облече палто и шапка на „Тремон“. Умно, много умно момиче.

— Явно.

[1] „Макбет“, превод Валери Петров — Б.пр. ↑

29.

— Наричали я Булеварда на Великата армия, нали знаеш — каза Ем и се обърна настрани, загледана в Лари.

— Коя? — сънено попита той.

— Маргарета Зеле Маклеод.

— Коя, за бога, пък е тази? — понадигна той възглавниците си и я загледа въпросително.

— Била е известна като Мата Хари — екзотична танцьорка, получила псевдонима си заради невероятния брой армейски офицери, с които е спала по време на Първата световна война. Тя била *demi-mondaine*, което, както знаеш, е просто евфемизъм за проститутка.

— Защо ми разказваш това? — озадачи се Лари.

— Защото се сетих за нея. Живяла е тук, в „Плаза Атене“, известно време през 1917, точно в този апартамент.

— Шегуваш се! Това защо го казваш сега? Ясно, че не се шегуваш.

— Никак даже. Напуснала е в края на януари, преместила се е в друг хотел, където е била арестувана за шпионаж. Сътрудничила е на французите, но била обвинена, че е двоен агент, работила едновременно и за немците.

— Известната шпионка, сега си спомням. Веднъж съм гледал един стар филм за нея с Гарбо. Или май беше с Дитрих?

— И двете са се снимали във филми за Мата Хари. Но не е била двоен агент. Според британската МИ5 обвиненията срещу нея са били скалпени. Така или иначе е била екзекутирана за измяна по-късно същата година. През октомври.

— Я ми кажи, Ем, откъде знаеш всичко това? — На устните му заигра нежна усмивка, той се наведе над нея и я целуна по челото, удивен, както винаги.

— Четох една книга за нея и си спомних някои факти.

— Разбирам, че имаш доста силна памет, а откъде си научила, че това е бил нейният апартамент?

— Портиерът ми каза. Попитах го кой е бил апартаментът ѝ и той ми отговори: „Вие живеете в него, мадам“. Споменах му, че съм чела тази книга, казах заглавието. И познай? Той също я е чел. Преведена е на френски.

Лари добави през смях:

— Няма друга като теб, Ем, усещам, че като задаваш много въпроси, получаваш и много информация.

— Вярно е. О, Боже мой, Лари! Погледни часовника. Вече е осем и петнайсет. Срещата с Люк не беше ли в осем и половина?

— Точно така. Да действаме, сладурче. — Той скочи от леглото и подвижна: — Само да си плисна вода на лицето и да се среща. За две минути съм готов.

— Аз също! — отговори Ем и отиде към тоалетката. След като се среса и върза косата си на опашка, си сложи много лек грим и бледо червило. След няколко минути се беше облякла в бяло кашмирено поло, елече и широки панталони от черен сатен. Намери малката чантичка и обу сатенени обувки на висок ток в същия цвят.

— Готов ли си? — провикна се тя и се усмихна, като се обърна. Лари се беше облякъл в подобен стил — черни джинси, черен блейзър и снежнобяла риза с разкопчана яка. — Нали ти казах, че мислим еднакво — отбеляза тя.

— Виждам, а ти изглеждаш великолепно, момичето ми — и той я хвана за ръката и я поведе към асансьора по коридора. — Много съм облекчен, че не си от онези жени, които се гримират с часове.

— Наричай ме Бързакова. Приятно ми е.

След минутка вече слизаха от асансьора във фойето. Беше точно осем и половина и Люк Хендрикс вече ги чакаше.

Размениха си прегръдки и целувки и Люк възкликна:

— Леле, и двамата изглеждате фантастично. Искане ми се да имам апарат.

— Не тази вечер, Жозефина — засмя се Ем и като забеляза обърканото изражение на Люк, обясни: — Това е известна фраза на Наполеон, казал го е на съпругата си.

* * *

Развеселени, тримата прекосиха „Галери де гоблен“ на път за бара. Наскоро ремонтиран в свежи тонове, лъскав, модерен, това беше най-популярното място в момента. При това пълно с хора.

Люк поведе Ем през вратата към отдалечения край на помещението. Тогава тя съзря Карес, седнала на масата заедно с Джеймс и Джо, и нададе възторжен вик. Втурна се напред, оставяйки Люк и Лари да я догонват.

Щом Ем се приближи към масата, Карес скочи с грейнало от вълнение любопитно личице.

— Пристигнах тази сутрин и нямах търпение да те видя — обясни тя сияеща.

— Не мога да повярвам, че си тук! — отговори Ем и прегърна червенокосата си приятелка, която все повече харесваше.

— Нямахме как да изпусна първото ти дефиле — заяви Карес. — Това е специално събитие.

Джо се изправи и я прегърна, последвана от Джеймс.

— Не искахме да пропуснем дебюта ти, затова дойдохме за няколко дни.

— Толкова съм щастлива и развълнувана, че ви виждам тук.

— Всъщност ние сме на сватбено пътешествие — обяви Джеймс много горд. — Оженихме се преди няколко дни.

— Поздравления! — щастливо извика Ем и седна. Тримата бяха много важни хора за нея, скъпи приятели. — Тази вечер ще празнуваме! Да пием шампанско, Лари. Карес, нали си спомняш Лари?

Лари се ръкува с Карес, поздравя я сърдечно и седна на масата. Обърна се към Ем и тихичко попита:

— Да им кажем ли нашата новина?

Ем замълча за миг, премисли и кимна:

— Защо не? През следващата седмица ще бъде обявена официално.

Всички впериха нетърпеливо погледи в Лари, който събщи:

— Ние също се оженихме. В кметството на Ню Йорк точно преди да отпътуваме през декември. Направихме го тайно и бихме ви помолили да не го разгласявате още няколко дни, защото Кейт Морел иска да направи голяма сензация с тази новина в края на ревюто.

Всички обещаха да мълчат, тихичко ги поздравиха, а Люк подметна:

— Сигурно и никакви снимки?

— Не, разбира се! — Ем му хвърли закачлив поглед. — Тъй като се венчах със светлосиньото палто и шапчица на „Тремон“, няма причина да не ни направиш „сватбени“ снимки и да ги пуснеш следващата седмица.

— Каква малка умница си ми ти — изсмя се Люк.

— Не чак толкова малка. — Ем се пресегна и хвана ръката на Джо. — Толкова се радвам за вас. Вие сте свършената двойка. Отново поздравления, не е ли чудесно, че четиримата ще празнуваме заедно тази вечер.

— Така е. — Изведнъж Джеймс смръщи вежди. — Страхувам се, че родителите ми няма много да се зарадват, като разберат, че сме го направили без тях. Те очакваха, че ще се венчаем в Англия. — А вашите как го приеха? — попита той, като гледаше ту Ем, ту Лари.

Ем трепна:

— Никога не съм знаела какво да мисля за реакциите на родителите ми. Май ме приемат като един вид чудак. Зарадваха се, но питат дали не искаме да повторим церемонията в Англия. Аз се съгласих и това ги устройва. Звучаха щастливи.

— А моите се бяха развихрили в монументална разправия, след като онзи странен малък мъж. Принцът на Уелс, обяви, че ще абдикира, за да се ожени за любовта на живота си Уолис Симпсън. И не ме питайте за какво беше кавгата. Всъщност и аз не знам. Но заради това бяха някак си разсеяни. Потънали в тяхната си драма. Все пак майка ми каза, че била сигурна, че съпругата ми е прекрасна и че аз съм бил голям късметлия.

— Може да се каже, че се отървахме — обобщи Ем.

— Поне засега — обяви Лари и махна на сервитьора да сервира виното и после се обърна към останалите: — Преди малко поръчах розово шампанско „Билекар-Салмон“ и ще го сервират всеки момент. Надявам се, че всички обичате розово шампанско?

— О, никога не съм опитвала — обади се Карес и се изчерви. — Но съм сигурна, че ще ми хареса.

— Запазил съм маса в „Реле Плаза“ в хотела. Много ни харесва там, а и кой би искал да излиза на този студ? С Ем замръзнахме днес.

— Това е любимото ми местенце — включи се Люк. — Аз плащам.

— О, не, не и този път. Аз съм на ред — възпротиви се Лари.

— Не се бийте, момчета — намеси се Ем и се зарадва, като видя сервитьора да носи шампанското.

След няколко тоста Лари се обади:

— Трябва да споделя с вас нещо невероятно, което научих от Ем. Една интересна история. Но нека тя да ви я разкаже.

— Каква интересна история? — попита Ем, като се правеше на разсеяна и го погледна любвеобилно над рамките на очилата си.

— Онази за Булеварда на Великата армия.

Ем избухна в смях и веднага разказа за Мата Хари. Всички я слушаха внимателно, с ококорени очи.

Когато свърши, Люк заяви:

— Слушай, хлапе, току-що ми даде страхотна идея за корица на списание. Което включва и теб, естествено. Харесва ми да те представям като различни известни жени, ще направя поредица.

Люк много сериозно обмисляше внезапно хрумналата му идея.

— Най-вероятно ще трябва да използваме перуки, но с грима ще е лесно. Някой добър художник би те преобразил като някои от най-известните жени, отседали тук. Обзалагам се, че хотелът има архив.

— Разбира се — отвърна Ем. — Ще ти покажат албумите си. Тук са идвали много прочути филмови звезди. „Плаза“ е известен още като пантеон на света на висшата мода, тъй като всички известни дизайнери са разположени наоколо — на авеню „Джордж V“, улица „Франсоа I“ и авеню „Монтен“. Всъщност, Люк, идеята ти е страхотна. Макар че това е било правено и преди.

— Всичко е правено и преди — отсече Люк. — Няма нищо ново под слънцето. — Той замълча и я изгледа продължително. — Наистина ли мислиш, че тази идея е добра, Ем?

— Наистина. Попитай и другите.

Той нямаше нужда от повторна покана. Всички обсъдиха това хрумване, отпиваха от шампанското и се забавляваха много.

— Беше приятно — по-късно Люк сподели с Карес, докато излизаха от бара, прекосиха галерията, фойето и влязоха през страничната врата на „Реле Плаза“.

* * *

Лари предпочиташе втория етаж на „Реле“ и Уърнър, салонният управител, ги поздрави сърдечно и ги поведе нагоре по стълбите, към една голяма маса в центъра. Щом се настаниха, разгледаха менюто и си поръчаха, Ем каза на Джо:

— Искам да ти покажа нещо. Нещо наистина специално. Ела.

Двете станаха и докато Ем избутваше стола си назад, забеляза тъжното изражение на Карес. Не искаше тя да се чувства изолирана и я подкани:

— Хайде, Карес! Искам и двете да видите това прекрасно произведение на изкуството.

Усмивката се върна на лицето ѝ и Карес се изправи и ги последва по стъпалата към другата част на ресторанта. Имаше много хора, но Ем успя да се добере до бара.

— Само погледнете това. — Като застанаха близо до барплота, тя им показва едно пано на стената. — Този барелеф на Диана, богинята на лова, датира от трийсетте години на двайсети век. Намирам го за много красив и необичаен. Винаги съм се възхищавала от него, но наскоро е бил позлатен и изглежда по-хубав от всякога.

— Наистина е уникален — съгласи се Джо, — а барелефът всъщност е бил изваян направо върху стената, нали?

— Да. Харесва ми движението, което изобразява. Изглежда толкова... реален, с Диана и кучетата, които преследват елена.

Карес се съгласи:

— Ресторантът е изключителен. Видяхте ли онези два стъклописа на жени от двайсетте години на миналия век? Не ги бях забелязала, когато влязохме. Мисля... — Карес внезапно замлъкна и грабна ръката на Ем. — Не мога да повярвам, Ем — удивена зашепна тя. — Погледни ей там, към масата, където седи русата жена. Придружава я онзи ужасен тип Самсън, клиентът на Хауард Дарт. Този, дето ме притискаше да продам студиото. Той е измамник, също като Хауи.

Ем проследи погледа ѝ и разбра, че е права. Наистина беше Самсън. Той бе забелязал присъствието ѝ и ги наблюдаваше.

Ем повдигна рамене и каза на Карес:

— Не му обръщай никакво внимание, прави се, че не го виждаш, подмини го с вдигната глава. Следвай ме. — И тя тръгна напред с вирнат нос.

Карес се разстрои от всичко това, не ѝ хареса начинът, по който той гледаше Ем. Тя неволно потръпна. Имаше нещо странно в този Самсън. Нещо зловещо.

30.

Сцената гъмжеше от движение. Но добре организирано, помисли си Ем. Тя седеше на един стол пред тоалетката и наблюдаваше ставащото наоколо с явен интерес, без да пропуска нито една подробност и с истинско възхищение.

Реквизитори тичаха напред-назад, проверяваха дрехите, комплектуваха обувки и аксесоари, плъзгаха закачалките по стойките, за да са сигурни, че всички са надписани правилно и отговарят на името на модела, отбелязан на голяма табела, прикрепена към всяка стойка. Фризьори и гримьори се провираха между групата асистенти от модна къща „Тремон“ с лекота и грация. Всички работеха, за да осигурят на момичетата съвършен вид — повече от съвършен, ако това изобщо беше възможно.

Цялата тази дейност се въртеше около група от най-красивите момичета, насядали наоколо в памучни халати като Ем, в очакване на вълшебния час, когато щяха да излязат на модния подиум и да си свършат работата. Ем забеляза няколко топмодели и други, непознати за нея. Всички бяха заети с нещо: говореха по мобилните си телефони, оглеждаха грима си, четяха вестници и списания, проверяваха си програмата, ровеха в несесерите си. Те не общуваха помежду си и това не я учудваше. В този момент всички тук бяха ангажирани със себе си и предстоящото си представяне.

Някои от тях изглеждаха отегчени до смърт, други потънали в мислите си, трети замечтани. Но въпреки това във въздуха витаеха напрежение и вълнение. Беше последният понеделник от януари 2007 — ден, за който Ем знаеше, че никога няма да забрави.

Както обикновено великият френски моден дизайнер показваше моделите от най-новата си колекция висша мода в „Гран Пале“ на авеню „Уинстън Чърчил“, предпочитаното от него място. Пак заради личните му предпочитания, ревюто щеше да започне в три следобед, защото така даваше възможност на пресата да работи. Цялото шоу продължаваше четирийсет минути и след четири следобед

фотографите можеха да снимат на воля. Можеха да останат до среднощ, ако пожелаеха.

Ем се беше концентрирала, както обикновено когато приближаваше някое важно събитие в живота ѝ. Специално в този ден тя искаше да се съсредоточи върху дрехите, върху онова, което трябваше да направи — да се появи за пръв път в живота си пред стотици хора. Много скоро за нея идваше часът на истината. Стомахът ѝ се сви и нервите ѝ се опънаха.

Беше доволна, че Кейт бе настояла за репетиция предишния ден. Беше минала по подиума тук в „Гран Пале“ в присъствието на Кейт и Жан-Луи, които ѝ дадоха някои съвети. Бяха ѝ показали някои пропуски, неща, които трябваше да избягва, и тя запомни всяка тяхна дума.

Някъде там Ем забеляза, че Кейт Морел разговаря с Питър Адисън, пиар на колекцията. Кейт я запозна с него предишната вечер и тя веднага го хареса. Малко ѝ приличаше на разсеян професор. Имаше мил поглед, приятни обноски, но тя знаеше, че зад тази симпатична фасада се криеше твърд човек, един от най-взискателните пиар специалисти според Кейт. И блестящ в работата си.

Внезапно Кейт се запъти към нея с целеустремено изражение, което накара Ем да се поизправи на стола си и да видиша дълбоко няколко пъти.

— Добре сме, нали, Ем? — попита Кейт и се спря до нея. — Имаш ли предстартова треска?

Ем се помъчи да се засмее:

— Само малко. Не го очаквах.

Кейт кимна.

— Щеше да е нечовешко, ако не беше малко притеснена, сладурче. Но ти си много самоуверена, а това е ключът към всичко. Забрави за дрехите, за красотата си, помни само едно: увереността. Казвай си така: мога да го направя. Аз съм най-добрата. Ще си свърша работата. Много красиви момичета, бъдещи звезди, са се провалили, защото увереността им е изчезнала, щом са стъпили там. Ясно ли е, сладурче?

— Ясно — отговори Ем и се изправи още повече, повдигна глава и си припомни коя е.

— И още нещо. Лари, Карес и другите ти приятели от Ню Йорк са там, точно отпред, уредих това. Послушай ме, аз съм стара пушка. Не ги търси, не ги поглеждай. Забрави, че присъстват. Не си тук заради тях. Тук си заради публиката, заради пресата, за да покажеш по блестящ начин моделите на Жан-Луи Тремон. Ти си новото лице на марката. Никога не забравяй това. Заповядвам ти. Не ти разрешавам да ме издъниш. Разбра ли?

— Разбрах, Кейт. И искам да ти благодаря за всичко, което си направила за мен. Беше много добра с мен. Ще бъда каквато искаш.

— И много повече от това. Ще бъдеш най-добрата. Нали?

— Абсолютно.

— Сега, дай да ти хвърля последен поглед. — Кейт отстъпи и заоглежда косата и грима на Ем. — Добра работа са свършили. Има намек за Одри, но само толкова, че да не засенчи истинската теб.

— Кейт кимна и погледна назад точно когато Люк се приближи към тях с апарата в ръка.

— Какво мислиш, Люк? — попита тя. — И гримът, и косата са добре.

— Съвършена е — заяви Люк. — Жан-Луи предпочита скромни прически, както добре знаеш. Добре, че се спряхме на семплото кокче — и Люк отстъпи крачка назад и насочи обектива към нея.

— Добре, усмивка, хлапе! Искам един приятен непринуден кадър, както си седнала тук, увита в памучното си халатче, преди да облечеш изисканите дрехи.

Ем се усмихна и му махна, докато я снимаше.

— Ела, сега застани до стойката с дрехите ти. — Направи ѝ няколко снимки и подкани Кейт: — Сподели веселбата, Кейт! Хайде, застани и ти там, направи ми услуга, моля те, посочи с пръст към името ѝ. — Той се ухили. — Само какво име. Толкова късо.

Тя направи каквото ѝ поръча и отбеляза:

— От Питър научих, че има сериозно присъствие от пресата.

Люк я погледна странно:

— Защо се учудваш? Ако има човек, който да разбира от ревюта, това си ти, Кейт.

Преди да реши какво да му отговори, Кейт забеляза с крайчеца на окото си Жан-Луи и се обърна да го погледне широко усмихната.

— Ето те и теб. Тъкмо се чудех къде се изгуби.

Той елегантно наклони глава, усмихна ѝ се и изрече кратко:

— Кейт. — После се обърна да погледне Ем. Взе ръката ѝ и я целуна: — Госпожице. Изглеждате великолепно. Знам, че ще бъдете голям успех. Изобщо не се съмнявам. И аз ще ви аплодирам най-силно.

— Благодаря ви, господине, няма да ви изложам.

Той ѝ се усмихна с възхищение, после се ръкува с Люк и му пожела:

— Bonne chance^[1] със снимките, Люк. Дължа госпожицата на вас. Merci beaucoup^[2]. — Той кимна и се отдалечи, спря се да поговори с другите момичета, любезен, както винаги. Неочаквано се завъртя и махна на Кейт.

— Извинете — каза тя и го последва.

Люк попита:

— Нали не си уплашена, Ем?

— Не, добре съм, наистина. Бях малко притеснена преди Кейт да ме посплаши. Не мога да си позволя никакви нерви.

— И никакъв страх — подчерта Люк и стисна рамото ѝ. — Ето идва момичето за костюмите, Клод. Много я харесвам. Ще ти помогне много сърчно. — Той ѝ се усмихна. — Ще се видим там, мила!

Питър Адисън изникна до Ем, щом Люк си тръгна, и подхвърли тихо:

— Няма да те задържам, Ем, знам, че трябва да се обличаш. Само искам да ти пожелаем успех.

Тя му се усмихна широко.

— Много ти благодарям, Питър, много мило от твоя страна.

— Един съвет. Бъди готова за светкавиците. Най-добре е да държиш високо главата си, да гледаш към дъното залата, право напред. Така няма много да те заслепят. Исках да те предупредя, че има много фотографии, които са дошли да те видят за пръв път, пригответи се.

— Ще се приготвя, благодарям за съвета, Питър.

След миг Кейт я хвана за ръката:

— Давай да те облечем в яркорозово, сладурче. Миналата вечер Жан-Луи каза, че иска да излезеш първа, но сега промени решението си. Мисли, че ще е по-добре публиката да бъде подгрята малко, за да предизвика нетърпението им. Така че ти излизаш след първите два модела. Отпусни се, Ем, не се тревожи, всичко ще мине добре.

Ем успя само да кимне. Устата ѝ пресъхна, гърдите я стягаха.

Тя чакаше отстрани и наблюдаваше излизането на първите два модела. Изведнъж стомахът ѝ се сви, пригади ѝ се, но се изпъна и прогони неприятното усещане. Беше напрегната и знаеше, че това ще продължи до качването ѝ на подиума. Нетърпението и потисканото вълнение ужасно я напрягаха. Но беше сигурна, че щом се появи там, горе, ще се почувства съвършено добре.

Кейт прошепна:

— Сега! Тръгвай! Убий ги!

Докато Ем излизаше иззад кулисите и тръгна към центъра на сцената, си помисли за майка си, по-голямата си сестра и Бърди. Трябваше да успее. Заради тях трите. Трябваше да ги накара да се гордеят с нея. После забрави за всичко, изчисти съзнанието си, фокусира се изцяло върху онова, което трябваше да направи.

Тръгна напред забързано, с уверени стъпки по подиума, без да чува музиката, нито номера на тоалета, който обявиха. Чуваше единствено аплодисментите. Бяха оглушителни.

Движеше се с типичната си грация, леко се забавяше на моменти, обръщаше се, завърташе се, пристъпяше от крак на крак, разкриваше съвършената кройка на яркорозовото вълнено палто и се стараеше да го размята зад гърба си за пълен ефект. През цялото време държеше главата си високо вдигната, загледана в пространството, избягвайки насочените към нея погледи. Блясъкът на светкавиците не спираше, но не я притесняваше. Тя изхлузи палтото и оголи рамената си, обърна се, направи бавно няколко крачки, после пак се обърна, свали палтото, хвана го с едната ръка и демонстрира пурпурната копринена рокля с плисирана пола. Поразителната комбинация от пурпурно и розово, заедно със съвършената кройка бяха внушителни. Както и самата тя. Публиката ѝ го показваше чрез аплодисментите си, които не стихнаха, докато не слезе от подиума, влачейки палтото зад себе си, както Жан-Луи ѝ бе показал предишната вечер.

Клод, усмихната до уши, я чакаше с бял копринен костюм и черно-бяла блуза на точки.

— Фантастично, Ем — посрещна я тя с възхищение в очите. — Справяш се страхотно.

Ем се преоблече и отново изскочи на подиума за много кратко време.

Така и продължи. Всички дневни костюми, палта и рокли, вечерни тоалети бяха демонстрирани под нестихващи аплодисменти. През цялото време в главата ѝ се въртеше една мисъл: самоувереност. Това е ключът, напомняше си тя. Беше щастлива, че винаги успяваше да се владее, което дължеше на възпитанието си.

Времето летеше и Ем разбра, че закъсняват с програмата, но не по нейна вина. Имаше някакъв проблем с друг модел, но още можеха да наваксат.

Скоро дойде моментът да се появи в първата вечерна рокля и тълпата подивя, когато тя се понесе по подиума сред вълни от шифон в пастелни тонове — розово, лилаво, бяло, бледосиньо и жълто се преливаха във флорални мотиви. Ем приличаше на видение от сънищата в ефирната като облак шифонена пола, горнище без презрамки и бледорозови перли.

Дойде и финалът. Появяването на Ем на сцената накрая, преди да се понесе напред, предизвика вълна от аплодисменти. Беше облечена в изключителна бяла булчинска рокля от тафта, с която Люк я бе снимал в Ню Йорк за априлския брой на „Базар“. Воалът от тюл и дантела бе прикрепен върху смолисточерната ѝ коса и падаше надиплен върху рамената ѝ, като се спускаше чак до пода. Вървеше съвършено изправена, движеше се бавно, защото знаеше, че точно тази рокля сякаш имаше свой собствен живот.

С тържествените стъпки, изправения гръб и високо вдигнатата глава Ем беше неповторимо царствена.

В края на ревюто публиката я аплодира на крака. Жан–Луи Трмон се качи при нея на подиума, заедно с другите модели. Ревюто продължи цял час и двайсетина минути повече от очакваното, но никой не забелязваше. Всъщност всички се забавляваха.

А Жан–Луи знаеше, че успехът е в ръцете му, без съмнение. Дори бяха два успеха, ако броеше и колекцията от дрехи.

Лари продължаваше да седи на мястото си, омагьосан от „изпълнението“ на съпругата си. Защото така би го определил. Тя притежаваше всички качества за една звезда: красота, увереност, самочувствие и класа, която несъмнено имаше по рождение. Кейт

Морел се бе подготвяла от месеци, но всичко се бе получило заради участието на Ем.

— Да бъде — каза той сам на себе си. Джо го чу и му отговори:

— Точно така Лари, тя ще стане звезда. При това за една нощ. Това имаше предвид, нали?

— Право в десетката, любов моя — довърши той. После погледна към Джеймс и каза тихо: — Имам чувството, че ще имаме нужда от някаква охрана, и то възможно най-скоро. Ако не бъркам, в пресата се завихря истерия. Ще трябва да й осигуря постоянна охрана, Джеймс, независимо каква е цената.

— Съгласен съм. Беше великолепно и журналистите вече са полудели по нея. Ще се заема с това веднага. Най-доброто решение е да имате собствена кола, а аз ще ви осигуря шофьор и помощник-шофьор. И двамата са служили в специалните части. Първо стрелят, после питат.

— Леле, Боже! — възкликна Лари и погледна ужасено Джеймс. — Сериозно ли говориш?

— Шегувам се. Но са като от стомана, точно от каквото имате нужда. Опитни охранители, тренирани и безстрашни, които долавят опасността още преди да се прояви.

Карес прегърна Ем и се вкопчи в ръката ѝ.

— Беше като съновидение, а аз се пръснах от гордост, сякаш съм ти майка. Поздравления.

Ем я прегърна отново и се разсмя.

— Радвам се, че те карам да се гордееш, Карес. И аз се гордея с теб, с начина, по който управляваш студио „Фарантино“.

Поласкана от неочаквания комплимент, Карес се засмя.

— Люк също е доволен и донякъде изненадан. Каза, че не е имал представа колко съм добра в бизнеса.

— Добре, че осъзнава колко си ценна. Ще се справиш добре със студиото, Карес, а него Кейт го е ангажирала да направи всичките ми снимки за тази колекция и за прет-а-порте.

— Да, спомена ми. Ето я и Кейт, идва насам.

— Ето те, сладурче! — извика Кейт и се присъедини към тях. — Къде се криеш тук в ъгъла? Жан-Луи иска да дойдеш и да пийнеш

шампанско, да хапнеш нещо. Също иска да те представи на някои хора.

— Разбира се, Кейт. О, ето ги и моите хора. Ей там — тя помахала на Лари, Джо и Джеймс, които се бяха скупчили до прозореца. — О, виж, не е ли сладур? Праща ми въздушни целувки. Толкова е мило. По-добре да тръгвам за истинските.

— Девет часът е, скъпа — разтревожи се Лари, след като тя го прегърна и го целуна. — Не си ли смазана от умора?

— Още не — усмихна се Ем и вплете ръката си в неговата. — Продължавам да летя във висините. Ти сигурно знаеш какво имам предвид, момчето ми. Не е ли същото след премиера?

— Така е наистина. Ти беше изключителна, скъпа моя. Истинска звезда.

— Не, не съм звезда. Звездата си ти и само ти, Лорънс Вон. Аз съм просто някакъв си модел.

Лари смени темата:

— Питър Адисън е приятен човек и явно умее да накара пресата да яде от ръката му...

— Но какво? — прекъсна го тя.

Той се разсмя.

— Вече ме познаваш прекалено добре, госпожо Вон. Канех се да кажа, че се надявам да не прекалява с ангажиментите ти. Снимаха те без прекъсване от четири и половина до осем и половина. Не си ли уморена?

— Не, добре съм. Наистина, скъпи. А пък и те трябва да получат нещо за всички тези пари.

— Какви пари?

— Парите, които ми плащат. Но сега не мога да навлизам в подробности. После ще ти обясня. Давай да спасяваме Джо от онзи пълничък тип, който всеки момент ще я схруска.

[1] Късмет (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Много благодаря (фр.) — Б.пр. ↑

31.

На трийсети януари, вторник, Ем бе провъзгласена за най-великия супермодел от години. Още на следващия ден след представянето на пролетно-лятната колекция на Тремон снимката ѝ беше във всички вестници по света.

Два дни по-късно, на първи февруари, Жан-Луи Тремон и Модна къща „Тремон“ поканиха представители на всички медии на следобеден прием. Идеята беше да видят Ем извън модния подиум, да говорят с нея и да я снимат в непринудени пози. Малко след пристигането на гостите Кейт Морел обяви, че новото им откритие Ем наскоро се е омъжила. След минути, хванати за ръце, в залата влязоха тя и съпругът ѝ Лорънс Вон.

Журналистите пощуряха, пленени от двойката, и в известен смисъл ги издигнаха в друго измерение. За една нощ те станаха новата най-популярна двойка. Интервюто с влюбените на приема в Модна къща „Тремон“ беше любопитно и трогателно и веднага беше излъчено онлайн. През първите десет дни от кариерата на Ем като модел това интервю беше гледано от милиони хора по ЮТюб и двамата с Лари се превърнаха в международно явление. Правеше впечатление спокойствието им, самообладанието, с което приемаха всичко. Бяха винаги любезни и отзивчиви. С други думи, държаха се изключително професионално.

Семейството на Ем беше щастливо от нейния огромен и бърз успех и дори се забавляваха от целия този шум. Някои членове от семейството на Лари реагираха по същия начин. Други го приеха с неприязън и правеха заядливи коментари пред майка им. Миранда определи това като отвратителна, вулгарна показност. Едуард, разяждан от ревност, каза, че брат му най-после е достигнал апогея си — знаменитост, женен за модел.

Лари, независимо както винаги, не се интересуваеше какво мисли семейството му, нито който и да било друг. Единственото важно нещо за него беше обожаваната му съпруга. Главната му задача бе да се погрижи за нейната безопасност. Беше много доволен от Джеймс

Кардиган. Компетентен и отговорен, той бе уредил двама бивши военни от специалните части да ги пазят. За щастие Ем и Лари се сработиха с тях. Те истински харесаха Стюарт Нелсън и Крейг Лоуи, винаги нащрек и в готовност, но и много учтиви. Най-важното бе, че присъствието им гарантираше безопасността на Ем.

В края на февруари вече имаха утвърдени ежедневни ангажименти. Ем подготвяше последните ревюта за прет-а-порте и приключваше снимките с Люк.

Лари бе подготвил ролята си и изгаряше от нетърпение да започне снимките в началото на март.

В последната неделя на февруари Лари и Ем си почиваха в апартамента си в хотел „Плаза Атене“. Тя преглеждаше програмата си за следващата седмица, а Лари забележките си по сценария. Неочаквано впи очи в нея.

— Ще можеш ли да дойдеш с мен в Лондон, когато започнем снимките през април? — попита той, внезапно ужасен от мисълта, че може да бъде разделен от Ем.

— Да, ще мога, Лари — отговори тя, прелиствайки страниците на тефтера си. — Остана само благотворителното ревю, в което обещах на Жан-Луи да участвам. То ще е на двайсет и първи март и после съм волна птица.

— Радвам се, скъпа. Не бих понесъл да те оставя тук, а аз да стоя сам в Лондон.

— Нито пък аз. Знаеш ли, че след това ще съм свободна до юли. Тогавя Жан-Луи ще представи есенно-зимната си колекция — висша мода и прет-а-порте. Разбрах от Люк, че Кейт Морел го е ангажирала за снимките. Толкова е въодушевен, а представи си как се чувства Карес. Но ми се струва, че ѝ липсва.

Лари повдигна тъмните си вежди.

— Има ли нещо между тях, двамата?

— Не съм сигурна — отговори през смях Ем. — Може да е прекалено скоро след смъртта на Франки, но може и да не е. Струва ми се, че тя е малко самотна в Ню Йорк, макар че студиото работи усилено. Има и грижи по Алекс.

Лари се разсмя:

— Та той вече е на осемнайсет, за бога!

— Мислех, че е по-малък — оправда се Ем и смени темата: — Ще имаш ли нещо против да живееш в един много, ама много момичешки апартамент в Лондон?

— Не и ако това е твоят много, ама много момичешки апартамент. — Той ѝ хвърли един от специалните си погледи. — Така ли е? Целият във финтифлюшки и розово? Не ти вярвам, Ем. Не си този тип.

— А от кой тип съм?

— От вкусния — погледна я той закачливо. Остави сценария, стана, приближи се до прозореца, където седеше тя, и я хвана през рамената. Наведе се и я целуна.

— Какво ще кажеш за кратка сиеста, много приятна?

— Това евфемизъм за малко разгорещаване ли е?

— Определено.

— Тогава приемам, господине.

— Иска ми се такава сиеста всеки следобед — измърка Ем скоро след това, като се сгуши в Лари и плъзна ръка по тялото му. — Всеки път се чувствам толкова освежена и щастлива. Мислиш ли, че така се чувстват и испанците?

Лари се изкиска, притисна я към себе си, преливащ от любов. Понякога беше толкова смешна. Той прошепна в косата ѝ:

— Мисля, че испанската сиеста е малко по-различна от нашата, любов моя. Но не мога да съм напълно сигурен.

— Нито пък аз. Е, няма значение. Слушай, Лари, исках да те питам нещо. Колко още ще бъдат с нас Стюарт и Крейг?

— Странно, че ме питаш. Двамата с Джеймс сме на мнение, че трябва да ги задържим през следващите няколко месеца, докато всичко се нормализира. Ако въобще се случи това. Джеймс предчувства, че винаги ще сме обект на голям интерес от страна на медиите, папараците и други подобни. Но шумотевицата около нас вероятно ще затихне към края на годината. Момчетата не те безпокоят, надявам се?

— Не, никак. Винаги са много дискретни, много приятни, не се натрапват. Просто любопитствам, това е.

— Само мога да кажа, че се радвам, че се навъртаха около нас през изминалия месец, Ем. На моменти наставаше истински хаос с всички тези журналисти. — Той я хвана за брадичката, повдигна лицето ѝ и попита: — Е, как е?

Ем го погледна учудена:

— Не съм сигурна, че те разбирам.

— Да бъдеш себе си. Известната, мистериозна Ем. Супермоделът, изгрял за една нощ. Някои дори те наричат новата Жизел Бюндхен. Висока, стройна, страхотна. Любимката на папараците. Най-сниманата жена на света. Най-желаното лице за кориците на списанията — той ѝ се усмихна хитро. — Радвам се, че още не ти е размътена главата, госпожице. Засега.

— Да ми размъти главата? Всъщност ми се отрази на краката! Налага ми се да стоя права по дванайсет часа на ден.

— Сигурно си уморена, сладурче, много ти дойде — съчувствено рече той, въпреки че знаеше, че има огромна енергия и воля.

— Да, така е. Но не съвсем, защото много ми харесва. Ами ти? И за теб не беше леко през този месец. Но предполагам, че е по-различно, защото си свикнал със славата. С това твоё известно семейство, великите Вон, театрални благородници, както ви наричат. Да не би да си забравил, че и ти стана звезда за една нощ? С „Хамлет“, когато аз бях на десет, а ти на двайсет и две. По-млад, отколкото съм аз сега.

Той избухна в смях:

— С около година, не повече.

— Първият ти филм беше огромен, фантастичен успех. Откакто стана звезда, не си поглеждал назад. Как се почувства тогава?

— Като че ли изненадан, в известен смисъл, Ем. Наистина — откровено сподели той. — Бях някак притеснен след успеха на „Хамлет“. Мислех си, по дяволите, какво стана с мен? А после си казах, че това е направо невероятно. Защото, да ти призная, не съм си мислил за славата, когато станах актьор. Човек не го прави заради това, нали?

Тя замълча.

Той я изгледа продължително, изпитателно с повдигнати вежди.

— Или го направи заради това?

— Не ставай глупав! Направих го, за да докажа нещо.

— Точно така. Затова го направих и аз. И така е досега. Заради удоволствието от работата. Никога заради слава или пари, макар че те не са излишни. Често съм си мислил по този въпрос и знам, че играя, защото обичам да го правя, и искам да приемам това предизвикателство всеки ден. Сякаш трябва да... да го сграбча здраво, да го разтърся и да заявя, че мога да върша тази работа. И ще успея. Така е. — Той замълча, нежно се освободи от нея, подпря се на възглавниците и продължи:

— Ти също произхождаш от известно семейство, свикнала си със славата.

— Това е друг вид слава, а пък и никога не е била моя. Беше и е тяхна.

— Точно така, но въпреки това е слава.

— Започна с въпроса как се чувствам и знаеш ли какво, чувствам се страхотно, Лари. Искях да докажа на семейството си, че мога да се справя без тях, и го постигнах. При това без да използвам името им. Изпитвам голямо удовлетворение, защото се справих сама. Да, знам, че ми помогнаха Лари и Кейт, и Франки. Но същинската работа си беше моя и не съм разчитала на семейството си.

— Права си. Но мислила ли си, че ще имаш толкова голям и бърз успех? — загледа я той, като не спираше да се чуди как може да е толкова уравновесена, толкова хладнокръвна за всичко.

Тя поклати глава.

— Не, не съм. Благодаря ти, че дойде и че така ме подкрепяш.

— Винаги ще те подкрепям, скъпа моя. И аз ти благодаря за това.

— Какво имаш предвид?

— Вчера, когато обядвах с Джеймс, той ми каза, че си настоявала да го наемеш и да му платиш. Толкова ме трогна желанието ти да ме защитаваш, усилието, което си направила заради мен.

— Обичам те и естествено разбирах, че ако попаднеш в болница в Ню Йорк, всичко ще бъде изтълкувано погрешно. Щеше да стане скандал. Не можех да допусна това да се случи.

— Той все още пази парите в плика. Иска да ги върне.

Учудена, тя възкликна:

— Кажу ми да ги сложи в банка. Той си ги спечели. Платих му с удоволствие. Сигурна съм, че взима много повече за услугите, които върши.

— Вероятно. Казах, че ще ги водим на вечеря утре.

Ем го погледна изненадана, с развълнувана физиономия.

— Тях? И Джо ли пристига в Париж?

— Да, утре следобед. Беше на гости на родителите на Джеймс в Лондон.

— О, това е прекрасно, нямам търпение да я видя.

— Ще останат само два дни и заминават за Берлин по работа. След това обратно в Лондон. Предстои му реорганизация на фирмата и вероятно ще се върнат в средата на април. Това трябва да те устройва!

— О, разбира се! А какво казаха за представянето на Джо? За изложбата ѝ в галерията в Челси?

— В момента всичко е дадено за рамкиране. Новите картини най-после са завършени и той ми каза, че изложбата ще е през септември.

— Ще бъде голям успех — заяви Ем, — независимо кога ще се състои. Но защо е това отлагане, знаеш ли? — повдигна тя вежди.

— Защото Джо е започнала серия от ярки, нетрадиционни женски портрети и собственикът на галерията поиска да ги включи в изложбата — обясни Лари. — А пък и Джеймс ми каза, че Джо предпочитала да го придружава в Европа.

— Мисля, че съм виждала два от тези портрети — замисли се Ем.

— Нарисувани са до половината, поне така беше миналия ноември. И едната от тях прилича на мен... в нетрадиционен, арт деко стил. Много е талантлива.

32.

Джо огледа големия салон на „Черният лебед“, новия хотел недалеч от Лувъра, възхитена от красотата му. Носеше традиционния отпечатък на Мария Антоанета и Луи XVI, дал името на стил в обзавеждането, който тя харесваше, въпреки че много приличаше на рококо.

Модният подиум прекосяваше целия салон през средата и спираше почти в края с Т-образно разклонение. Нямахше търпение да види как Ем се носи по пътеката и разхожда материала си, както се изразяваше Ем, и се вълнуваше, че е тук. Двамата с Джеймс бяха долетели миналата вечер в Париж, след двуседмичен престой в Лондон, за да може да присъства на ревюто и да прекара няколко дни с Ем.

Джо изведнъж чу името си, обърна се и скочи, когато видя запътилия се към нея Люк, стиснал апарата си в ръка.

Двамата се прегърнаха и Люк заяви:

— Изглеждаш фантастично, Джо. Бракът определено ти се отразява добре. Как е Джеймс?

— Страхотно. Малко е зает с промените във фирмата. Но ще се видите по-късно, разбрах от Ем, че ще се събираме на вечеря.

— Знам. Ей, това е супер, сладурче. Ще снимам Ем оттук — много стратегическа позиция. След ревюто искам да ви снимам двете заедно. Става ли?

— Разбира се, Люк, стига да получи копие от снимките.

— Дадено — ухили се той и закачливото му лице грейна. — Отивам отзад да снимам Ем, докато се приготвя. Ще се видим по-късно, мила.

Джо седна на големия позлатен стол, надписан с нейното име, и се обърна към жената отдясно, която я заговори.

— Надявам се да не ви прозвучи грубо, но без да искам дочух разговора ви с фотографа. Просто беше наблизко. Позволете да ви се представя. Аз съм Ребека Биам.

Джо се усмихна на високата, руса, много привлекателна жена, която бе влязла в залата няколко минути преди Люк. Тя протегна ръка:

— Приятно ми е. Казвам се Джорджиана Карлсън.

— На мен също. А това е приятелката ми Ан Мълой — додаде Ребека.

Ан Мълой стана и подаде ръка на Джо.

— Здравейте. Приятно ми е, госпожо Карлсън.

Джо кимна на също толкова висока, привлекателна жена с гъста кестенява коса и странни синьо-зелени очи. Двете жени изглеждаха почти еднакво, бяха облечени екстравагантно и Джо разбра, че са американки. Тя продължи разговора:

— Споменахте нещо за фотографа. Искате нещо да питате за него?

— Не точно — засмя се Ребека. — Той заговори за Ем и случайно го чухме. Не сме подслушвали, просто беше много близо. И се чудехме дали вие я познавате. Ние сме ѝ големи почитателки.

— Всъщност, да, познавам я — кимна Джо, но само толкова. Тя, както и всички нейни близки, диво бранеха Ем и работата ѝ. Напоследък интересът към нея беше особено голям, но те внимаваха да си държат устите затворени.

— Четохме, че никак не се е възгордяла от бързата слава и успех. Вярно ли е? — тихо попита Ан Мълой.

Джо реши, че може да отговори на този съвършено невинен въпрос и рече:

— Все същата си е, както винаги досега. Славата не я промени. В нито едно отношение.

— Това е добра новина! Успехът често главозамайва хората — отбеляза Ан Мълой.

Джо се опита да отклони разговора от Ем:

— Посещавате ли много модни ревюта?

Ребека се усмихна:

— Да, обичаме да го правим. И когато се отвори възможност да присъстваме тук днес, много се зарадвахме. Особено след като беше обявено, че Ем ще представи дрехите.

— Ще ви хареса — кратко заяви Джо и отвори програмата. Двете жени направиха същото и трите зачетоха. Тогава Джо се огледа и забеляза колко бързо се пълни залата. Погледна часовника си и разбра,

че ревюто щеше скоро да започне. Облегна се на стола и развълнувана и много горда, зачака да види появяването на Ем.

Ем започна да нагласява вечерната шифонена рокля в пастелни тонове и се обърна да благодари на реквизиторката си Клод. Тогава забеляза, че Филип Тремон се приближава към нея.

С брата на Жан-Луи се беше запознала наскоро, в началото на март, когато той се бе върнал от почти тримесечно пътуване. Филип ръководеше експортния отдел на модната къща, с изключение на Щатите, които бяха отговорност на Кейт Морел.

На загорялото му, красиво лице грееше усмивка. Филип беше по-млада и малко по-лъскава версия на брат си, с чудесно чувство за хумор и много по-освободени маниери от Жан-Луи. Той веднага я заговори:

— Това е първата ми възможност да те видя на подиума, Ем, и намирам, че си прекрасна. Сцената ти принадлежи. Дори някои топмоделки рядко постигат това... да го превземат. Поздравления.

— Благодаря, Филип. Много мило, че ми го казвате. Предполагам, че това е нещо, което се учи. По-голямата ми сестра ме посъветва някои неща и едно от тях беше да свикна с подиума. Тя го оприличи на една пътечка в градината на майка ни и постоянно ми напомняше, че трябва да го превърна в мое си място. С други думи, научи ме да не се страхувам от него.

— Явно сестра ти е била добра учителка. Много се радвам, че си с нас като новото рекламно лице на Жан-Луи Тремон. Кейт е блестяща, само как те представи.

— Така е, също и Питър Адисън. Мисля, че свършиха фантастична работа — и тя се закиска. — За една нощ се превърнах в супермодел. Можете ли да повярвате? Аз още не мога.

Филип също се разсмя и си помисли каква прекрасна, непринудена, сериозна млада жена е тя. Според Кейт никак не беше своенравна. Той имаше добро чувство за нея и вярваше, че ще си остане такава.

Клод ѝ махна, Ем се извини и тръгна към центъра на подиума, докато другите две момичета се оттегляха.

Тя се понесе по широката сцена, драматично се поспря, завъртя се, продължи напред, отново се спря, след което решително стъпи върху пътеката и закрачи с лекота, грация и пълна самоувереност.

Ем и великолепната ѝ лятна вечерна рокля в пастелни тонове моментално взривиха публиката. По средата на пътеката тя се обърна, после се завъртя и продължи. След малко тръгна обратно и всеки миг се наслаждаваше на това, което правеше.

Този следобед Ем беше щастлива.

Всичко беше чудесно. С Лари бяха толкова влюбени, имаха съвършен брак, пълна хармония в мислите и телата. Благодарение на късмета си, на Кейт и Люк, вече имаше кариерата, за която отдавна бе мечтала. Приятелите ѝ бяха с нея в Париж пред прага на пролетта. Животът беше прекрасен.

С обичайната си динамична походка Ем мина още веднъж по пътеката. Завъртя се и се отправи зад завесите, защото трябваше да излезе още веднъж след няколко минути. Имаше достатъчно време да се преоблече.

Но докато бързаше към съблекалнята, високият ѝ ток се закачи за нещо, загуби равновесие и се стовари на пода. При падането се опита да омекоти удара с ръце и поне успя да предпази лицето си.

Клод бе видяла всичко това и извика:

— Mon Dieu! Mon Dieu!^[1] — и се втурна към нея да ѝ помогне. Филип, който разговаряше с Клод, я последва и двамата стигнаха първи до Ем.

— Удари ли се? — трескаво попита Клод. — Какво стана?

— Токът на обувката ми се заплете в нещо — каза Ем и неуспешно се опита да мръдне крака си.

— Моля те, Ем, не мърдай — нареди Филип. — Трябва да освободя тока. Закачил се е в една дупка в дъските. Можеш ли да се събуеш?

Тя се опита и след секунда изохка:

— Не мога. Обувката се е заклешила, а кракът много ме боли. Клод, ще трябва да пуснеш някой друг на мое място. Мисля, че имам проблем с глезена, или е счупен или изкълчен.

— Oui, oui, bien sur!^[2] — засуети се Клод.

Кейт и Жан-Луи дотичаха и останаха ужасени, когато видяха Ем простряна на пода, с крак заклещен между две дъски.

Разтревожен, Жан-Луи коленичи до брат си и хвана ръката на Ем:

— Има ли нещо счупено? Боли ли ви, госпожице?

Ем му се усмихна леко и поклати глава.

— Мисля, че съм си изкълчила крака, но в момента не можем да направим нищо. Заклещен е в обувката. Не мога да го измъкна.

Кейт, практична както винаги, също коленичи, огледа сатенената обувка с висок ток и заговори:

— Трябва ми остър нож, макетен по възможност. Но ще стане с всякакъв, стига да е остър. Ще трябва да срежа обувката. Само това може да помогне. Кракът ѝ много е отекъл и се страхувам дори да опитам да сваля обувката.

— Да, Кейт, режи! — подкани я Жан-Луи и след като стисна окуражително ръката на Ем, се изправи заедно с Филип.

Кейт приклекна до Ем:

— Сигурна ли си, че си добре, скъпа?

— Добре съм, наистина, Кейт, освен глезена. Е, имам някаква болка отстрани, защото се извих, за да не си ударя лицето. Иначе съм добре.

— За щастие, не си нарани лицето. Ще те оправим за нула време, не се притеснявай, мила. Някое от момичетата ще мине вместо теб, за да покаже останалите дрехи. А ето я и Софи. Клод я е облякла в бледосиния шифон. Мисля, че ще трябва да облече и сватбената рокля, защото има приблизително твоите мерки.

— О, Боже, сватбената рокля. За момент я забравих — извика Ем и направи болезнена гримаса. — Ще се опитам да продължа, Кейт. Виж, ако Клод ме облече в роклята, Филип и Жан-Луи могат да ме занесат до подиума. Мога само да стоя права, без да се движа.

Кейт поклати глава и се усмихна, като каза:

— Невероятна си, Ем, наистина. Ще се справим със Софи. А, ето го Филип с макетния нож.

Филип коленичи и задържа крака на Ем, докато Кейт внимателно разреза цялата горна част на сатенената обувка, чак до върха. Разтвори плата и успя лесно да измъкне крака на Ем.

— Страхувам се, че няма да можеш да стъпваш на него няколко дни. Най-добре е да те прегледа лекар. Не мисля, че е счупен, но предпочитам да сме сигурно.

— Благодаря, Кейт, че ме измъкна — промълви Ем.

Филип и Кейт вдигнаха Ем на крака и като я подпряха под мишниците, ѝ помогнаха да се придвижи на един крак до тоалетката.

Джорджиана беше блестяща художничка и имаше прецизно око. Както си седеше и чакаше поредното появяване на Ем за закриване на ревюто, тя забеляза нещо странно.

Подиумът сякаш леко помръдна и се огъна.

Не може да бъде. Джорджиана смръщи вежди, премигна няколко пъти и отново погледна. Сигурно ѝ се беше привидяло. Сега всичко си беше съвсем стабилно и тя си помисли, че има нужда от очила.

Две от момичетата минаха за последен път и като напуснаха подиума, Джо се наведе напред и внимателно се вгледа в него. Сега беше празен и всичко изглеждаше на място.

Огледа се и срещна погледа на Люк, който ѝ кимна усмихнат и продължи да презарежда апарата си, необезпокояван. Тогава на сцената започнаха да излизат шестте булки, последвани от шестимата младоженци и Джо се поизправи на стола си. Тяхното появяване означаваше край на ревюто. Не беше ли прекалено рано? Нещо бяха променили в програмата. Може би Жан-Луи беше съкратил сценария специално заради това събитие.

Шестте момичета грациозно преминаха по пътеката в своите булчински рокли от розова и жълта органза, последвани от красивите мъже в черни костюми.

След миг лицето на Джо грейна, като видя Ем да се появява на сцената, но после усмивката ѝ изчезна. Гледаше смаяно, не вярваше на очите си. Това не беше Ем. Друга манекенка, Софи, представяше роклята ѝ. Джо хвърли поглед към Люк, който също беше втренчил очи в момичето, явно притеснен, колкото нея.

Булките минаха напред, последвани от останалите модели в тоалетите, които бяха показали. Подиумът се напълни с хора. Публиката пощуря. Всички ръкопляскаха и ги поздравяваха, някои дори тропаха с крака и махаха във въздуха. Жан-Луи се появи усмихнат, поклони се в знак на признателност за аплодисментите.

Джо се чудеше къде е Ем, докато наблюдаваше ставащото и тогава го видя. Подиумът се огъна, точно както преди. Започна да

вибрира, разклати се и буквално се разпадна пред очите ѝ. Металните греди се срутиха, дървената настилка се разцепи. Истинска катастрофа.

Настана хаос. Хора пищяха, крещяха. Модели падаха заедно с рушащата се сцена. Стоварваха се един върху друг, върху публиката, на пода. Столове се въргаляха. Хора се бутаха и бягаха от залата. Навсякъде имаше кръв. Ранени. Мъртви.

Джо стоеше вцепенена от страх.

Усети, че внезапно някой я сграбчи за ръката и някакъв глас я подкани да бяга. Беше Ребека Биам, американката. Приятелката ѝ Ан Мълой беше взела чантата на Джо и я тикаше в ръцете ѝ. Извлякоха я далеч от сцената.

Джо видя Люк с обляно в кръв лице да се приближава към тях и ѝ махна. Забързаха се към изхода в края на модния подиум.

Някой грабна микрофона и приканваше към спокойствие. Навсякъде се виждаха хора от охраната на хотела. Отвън долетяха сирените на полицейски коли. Виждаха се светлините на линейките.

Люк отвори аварийния изход и трескаво поведе трите жени извън залата. Озоваха се в един коридор и се спряха, за да си поемат дъх.

— Какво стана? — попита Ан Мълой. — Как е възможно подиумът да се срути? — чудеше се преbledняла.

Люк разтърка челото си и изстена:

— Един Господ знае! Но това е най-голямата трагедия, която съм виждал. Невероятно. Скелето се срути сякаш е от картон.

— Аз видях, че се огъваше малко преди това — обади се Джо с пресипнал от вълнение глас. — Помислих, че ми се привижда. Явно не е било така. Трябваше да кажа на някого. Можех да го предотвратя — по лицето ѝ потекоха сълзи.

Люк я хвана за ръката, за да я утеши и я погледна в очите: — Кой би си го помислил? Кой ли би ти обърнал внимание? Или би ти повярвал. Кажи.

Джо продължи:

— Сигурно си ранен, Люк. Имаш кръв по цялото лице. — Тя отвори чантата си и извади хартиени кърпички. — Ето. Чисти са.

Той се избърса и я успокои:

— Не съм ранен. Но някой близо до мен беше пронизан от парче метал.

— Шофьорът ми е паркирал отвън — прекъсна ги Ребека. — Можем да ви откараме донякъде.

— Благодаря, толкова сте мила, Ребека, но аз съм с кола — отказа Джо и я прегърна, после и Ан. — Толкова съм ви благодарна, че ми помогнахте. Бях направо като вцепенена за няколко минути.

Поговориха още малко и двете жени тръгнаха по коридора. Джо ги проследи с поглед:

— Страхотни са — после се обърна към Люк. — Мислиш ли, че трябва да се върнем там, да помогнем?

Той енергично поклати глава:

— Нищо не можем да направим, сладурче. Дойдоха обучени спасители. Само ще пречим.

Джо продължи с разтреперан глас:

— Слава Богу, че Ем не беше там. Можеше да загине.

— Отърва се на косъм — съгласи се Люк и потръпна. Той хвана Джо за ръката, бързо я поведе по коридора и ѝ обясни:

— Ще те настаня във фойето на хотела и после ще ида да разбера какво е станало и да потърся Ем.

— Но зад кулисите всичко трябва да е било наред? — попита Джо с надежда.

Люк кимна:

— Сигурно. Надявам се. Кой от охраната ѝ беше с нея отзад?

— Стюарт. Крейг остана при колата. Паркирана е наблизко. Имам номера на мобилния му. Мога да му се обаждам при нужда.

Люк отвори друг аварийен изход и се озоваха във фойето. Беше претъпкано с хора, но Джо веднага забеляза Стюарт, защото стърчеше над всички. Забърза към него и повлече Люк със себе си.

Когато я видя, на лицето му се изписа облекчение.

— Ем ме изпрати да ви търся — побърза да обясни той. — Но не можех да се добера до залата. Не ме пускат да вляза. Има засилена охрана. Там е вече и полицията.

— Ем добре ли е? — притеснено го загледа Джо.

— Да. Вече е в колата. Чака ни. Преди това си изкълчи крака и затова не беше на сцената, когато се срути.

— Това ѝ спаси живота — въздъхна Люк.

Потресен от нещастieto, Жан-Луи някак си бе успял да се овладее. Въпреки надигащата се в него истерия, той разговаряше с инспектор Реймон Летор със стабилен глас. Той беше един от първите пристигнали полицаи на мястото на произшествието.

— Истинска катастрофа — прошепна с мрачно изражение Жан-Луи. — Никога в цялата си кариера не съм виждал да се случва подобно нещо. Невероятно.

Инспектор Летор кимна и придружи модния дизайнер към по-спокойно място зад сцената и каза съчувствено:

— Наистина е ужасяващо, мосю Тремон, огромна трагедия. Сега, мосю, разкажете ми точно какво се случи, от ваша гледна точка. S'il vous plaît.^[3]

— Стана изведнъж — започна Жан-Луи, поклащайки глава недоумяващо. — В края на ревюто излязох на сцената. Тъкмо се канех да кажа няколко думи на благодарност. Не успях да си отворя устата. Пътеката... — Жан-Луи замълча, за да овладее гласа си, и след малко продължи: — Видях, че подиумът се срутва. Вцепених се. Момичетата ми, моделите започнаха да падат. Паника, писъци. Настъпи хаос — вой, крясъци, стенания. Видях ранени хора, навсякъде кръв. Спуснах се да помагам, с каквото мога. Беше ужасяващо.

— Разбирам, мосю. А брат ви?

— Филип стоеше зад завесите. Дойде да разбере какво става, като чу виковете. Видях го, че веднага се втурна обратно към зоната за преобличане. Нашият модел Ем чакаше колата си и Филип искаше да се увери, че всичко с нея е наред.

— Не е била на подиума? — попита инспекторът с повдигнати от изненада вежди.

— А, не. Ем претърпя малък инцидент зад кулисите. Изкълчи си крака.

— Извадила е късмет, нали?

— Вярно е — съгласи се Жан-Луи.

— Мосю Тремон, повиках отряда за борба с тероризма — заяви инспекторът с приглушен глас. — Има нещо съмнително в този трагичен инцидент. Досега е без прецедент. Модните подиуми не се

срутват сами. Не и във Франция. Модата е голям бизнес. Имам сериозни подозрения.

Жан-Луи замълча за секунда преди да попита:

— Мислите, че има умисъл? — той звучеше учуден. — Защо някой ще иска да саботира ревюто ми? Едва ли са терористи?

— Защо не, мосю? Защо да не ударят такова голямо ревю като вашето? Ще се вдигне голям шум. Няколкостотин души убити или ранени. Успех за терористите. Страхувам се, че всяко обществено събитие е уязвимо в наши дни. — Очите на инспектор Летор се изпълниха с тъга. — Живеем в лоши времена.

Преди Жан-Луи да успее да отговори, Филип забързано се приближи към тях, придружен от двама мъже. Инспектор Летор поздрави единия от тях.

— А, ето ви и вас, Арно — посрещна ги той и като погледна Жан-Луи, му обясни: — Моят колега инспектор Анри Арно.

Жан-Луи кимна. Двамата мъже се ръкуваха, а дизайнерът поздрави другия от пристигналите. Той беше управителят на хотела, Тиери Маршан. Жан-Луи го представи на инспектора, както и брат си Филип.

Щом приключиха с официалната част, инспектор Летор събра групата в далечния тих ъгъл и съобщи, че полицията е открила, че металното скеле, върху което е изграден подиумът, всъщност е било повредено. Много сериозно.

— Болтовете и гайките, свързващи елементите, са били разхлабени, а на най-стратегическите места са махнати. Тежестта на моделите, които са дефилирали отгоре в продължение на час, и допълнителното тегло на мъжете са причинили срутването.

Летор се обърна към управителя на хотела и попита:

— Кога беше издигната платформата, мосю?

— Миналата вечер, инспекторе, и трябва да подчертая, че охраната в хотела е много сериозна. Фирмата, наета за това, си тръгна веднага след като си свърши работата. Голямата зала беше заключена. Беше обезопасена, инспектор Летор.

— Но някой е влязъл — заяви Арно. — Според мен е бил терорист. Или група терористи.

— Съгласен съм — включи се и инспектор Летор. — Това обяснение звучи най-логично.

В този момент Жан-Луи забеляза Кейт Морел и Питър Адисън да се приближават към него. Той се извини и тръгна да ги посрещне. Веднага остана потресен от вида на Кейт — дрехите и лицето ѝ бяха в кръв, а тя изглеждаше ужасно разстроена. Питър също беше в окаян вид, костюмът му бе покрит с прах и кръв.

— Кейт, Питър. Благодаря ви. Добре, че успяхте да влезете в залата. Да не сте ранени?

— И двамата сме добре — отговори Кейт с леко прегракнал глас.

— Много по-добре от всички, които са вътре. Има много жертви, Жан-Луи.

— Колко са убитите? — попита притеснено дизайнерът. — Не мога да понеса тази мисъл.

Кейт мълчаливо поклати глава.

— Колко души са ранени, Питър? Колко са жертвите? — продължаваше да пита той, без да откъсва поглед от тях.

— Още не знаем. Линеjkите откараха част от пострадалите. И всички модели. Софи е сред ранените, но е жива. Положението е катастрофално, трагичен ден.

Жан-Луи Тремон не продума. Изведнъж заприлича на човек на края на силите си.

Филип се присъедини към тях с пепелив оттенък на лицето.

Кейт го осведоми за положението, но той вече знаеше повечето, тъй като бе помагал в другия край на залата.

— Звучи невероятно. Не знам как може да се случи подобно нещо в Париж — процеди той. — Модната индустрия дава работа на хиляди хора и е огромна машина за пари. А и строителните фирми, специализирани в изграждане на такива конструкции, са опитни и отговорни. Как е могъл да стане такъв инцидент?

— Полицията не мисли, че това е инцидент — уморено му обясни Жан-Луи. Той се обърна към Кейт:

— Някой е повредил конструкцията, металното скеле се е разпаднало, защото свързващите гайки и болтове са били махнати.

— Според полицията това е терористичен акт — прекъсна ги Питър. — И може би е така.

— Боже мой! — възкликна Кейт и лицето ѝ пребледня.

[1] Боже мой (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Да, да, разбира се (фр.) — Б.пр. ↑

[3] Моля ви (фр.) — Б.пр. ↑

33.

Когато Лари отвори вратата, Джеймс Кардиган възкликна:

— Господи, бял си като платно. Изглеждаш ужасно. Добре ли си?

— Вече съм по-добре — въздъхна Лари и затвори вратата. — Влез и седни, ще ти обясня.

Двамата мъже се настаниха един срещу друг и Лари продължи:

— Днес на снимките, веднага след като обядвах, ми стана толкова лошо, че започнах да повръщам. Явно е от храната. Медицинската сестра в екипа ни е убедена, че имам хранително отравяне. Не можех да спра да повръщам. След като малко се съвзех, помощник-режисьорът ме докара до хотела.

— Какво яде? — попита Джеймс, като го наблюдаваше напрегнато. — Това може да стане от миди или яйца. Може да се дължи на салмонела.

Лари поклати глава и направи болезнена гримаса:

— Страхувам се, че ядох и от двете. Яйца по парижки, знаеш какво представляват, ти също ги харесваш. Твърдо сварени яйца с майонеза и аншоа. После салата от скариди. Май е лоша комбинация?

— Без съмнение — поклати глава Джеймс. — Прегледа ли те лекар?

— Да, лекарят на продукцията дойде преди около два часа и потвърди съмненията на сестрата. Даде ми рецепта, която пиколото изпълни, главно защото се опасяваше да не получи нова атака на диария. Каза ми, че най-добре е да не правя нищо, след като стомахът ми се успокои. Предписа ми горещ черен чай, без мляко или лимон. Може също вода и сухи бисквити, или препечена филийка, ако огладнея.

— Как се чувстваш сега, старче? — загледа го Джеймс. — Изглеждаш малко изтощен.

— Точно така се чувствам. Вече съм по-добре. Със съвсем празен стомах, но по-добре.

Джеймс му хвърли особен поглед, отвори уста да каже нещо, но после внезапно се отказа. Облегна се назад в стола и като въздъхна

дълбоко, кръстоса крака.

— Какво има? — свъси вежди Лари. — Каква е тази физиономия?

— Надявам се Ем да не си помисли, че си взел някои от забранените медикаменти.

— О, я стига, Джеймс! Няма да си помисли това! Бях на работа, за бога, а тя добре осъзнава, че съм най-добрият професионален актьор. Освен това обещах никога повече да не взимам от онези хапчета. Аз държа на обещанията си.

— Съжалявам, Лари, не исках да прозвучи така. Слушай, точно преди ти да ми се обадиш, се канех да ти звънна. Не знаех дали си се върнал от снимачната площадка. Исках да ти кажа, че Ем си изкълчи глезена и не може да довърши ревюто. Така че...

— Тя добре ли е? — бързо го прекъсна Лари и се наведе напред, вперил поглед в сините очи на Джеймс. — О, Боже, сигурно се опитва да ме открие на мобилния. Изключих го, защото не можех да говоря.

— Няколко пъти се опита да се свърже с теб и накрая преди около петнайсет минути звънна на мен, за да ме помоли да те намеря и да ги предам, че е добре. Да ти обясня за катастрофата в хотела.

— Катастрофа?

Джеймс осъзна, че Лари не е чул нищо за трагичния инцидент в хотела и му обясни:

— В голямата зала към края на ревюто се случи нещо ужасно. Беше около шест часа. — Джеймс Кардиган продължи да разказва на Лари в типичния си педантичен стил всичко, каквото знаеше за трагедията в хотел „Черният лебед“.

Лари потръпна:

— Каква ужасна трагедия. Колко души са ранени?

— Още не знам. Получавам информация от тук от там, първо от Стюарт, после от Крейг, а малко след това и от Джо, която също е била там. Топмоделът Софи е била ранена, но е жива. Слава богу, Джо и Люк са добре. Успели са да се измъкнат през аварийния изход. Сега пътуват насам с колата на Ем и охраната.

Лари се свлече в стола, затвори очи за миг, после се изправи, загледан в Джеймс и възкликна недоумяващо:

— Как е възможно да се случи подобно нещо? И то в Париж, света на ревютата, центъра на модата.

— Не знам — отговори Джеймс. — Според Крейг, който успя да говори с полицаи пред хотела, има подозрение, че е терористичен акт. Лари го зяпна смаян.

Двамата охранители подкрепяха Ем от двете страни, за да ѝ помогнат да се прибере в апартамента си в хотела. Усмивката широко, тя влезе, подскачайки на един крак, но щом видя Лари по халат и пижама, призрочно блед, усмивката ѝ угасна.

— Скъпи, какво има? — ахна тя, когато той се приближи разтревожен към нея.

Той я прегърна, целуна я по бузата и се намръщи:

— Успях да се уредя с хранително отравяне на снимачната площадка. На обяд. Помощник-режисьорът ме докара вкъщи, а лекарят на екипа, дойде да ме види. Добре съм, скъпа, нищо сериозно, а какво става с твоя глезен?

— Ще трябва да му направя рентгенова снимка утре сутрин. Макар да съм сигурна, че е само изкълчен. Какво яде, че се почувства зле? — тя внимателно го загледа и повдигна изпитателно вежди.

— Първо яйца, после салатата от скариди.

— Дори и едно парченце развалена храна може да те тръшне, поне татко твърдеше така — Ем седна на стола. Тя погледна към Стюарт и Крейг и каза: — Много съм ви благодарна, че се погрижихте за мен, за Джо и Люк. Да си поръчаме по едно питие, а? Май всички имаме нужда — и като погледна към Лари, добави: — О, извинявай, скъпи. Може би не трябва да ти се мотаем всички тук. Трябва да си почиваш.

— Приятно ми е, че сте тук, а винаги мога да отида да си легна, ако се почувствам отново зле. Точно сега мога да заявя, че се чувствам горе-долу добре. Люк. Джо. От това, което Джеймс ми каза, разбирам, че и двамата сте извадили истински късмет.

Люк свъси вежди:

— И то какъв късмет. Добре, че се оказахме в края на подиума и още по-важно, до аварийния изход. Но най-голям късмет извади Ем. Ако не беше се случил онзи инцидент с глезена ѝ, щеше да е на пътеката. Всички щяхме да се разхвърчим, както останалите.

— Не искам да си мисля какво можеше да се случи — изохка Лари и го полазиха студени тръпки. Той преглътна мъчително, стисна рамото на Ем и благодари на Господ, че я е опазил.

Джо, която стоеше, хванала под ръка съпруга си, погледна Лари, после Ем и тихо добави:

— Сигурно ангел-пазител е кацнал на рамото ти, Ем.

Ем сви устни, загледа се в Джо и произнесе много бавно, с отнесен поглед:

— Веднъж, когато бях много малка, паднах в една дълбока клисура. Търкалях се, премятах се, търкалях се, премятах се чак до дъното. Когато майка ми, обзета от паника, стигна до мен, аз се оказах съвсем здрава. Нямах дори драскотина по себе си. Бях само изпоцапана. Беше цяло чудо, че съм жива, и тогава тя ми каза, че имам ангел-пазител, който бди над мен. Явно е така. Дано да е така и в бъдеще.

Лари помоли:

— Джеймс, ще бъдеш ли така добър да се обадиш на рум сървиса? Да си поръчаме две бутилки бяло вино и кофичка лед. Тук имаме количка с разни питиета — скоч, водка и джин, а в минибара има кока-кола, тоник и сода. Аз няма да пия алкохол, но съм сигурен, че всички вие се нуждаете от едно питие след преживяното.

Щом даде поръчката, Джеймс отиде при Стюарт и Крейг:

— Разкажете ми вашата версия за случилото се. Какво откри, Крейг. Ти беше на улицата, нали? Хайде, момчета, да седнем, ето там. — Тримата мъже се отдалечиха към другия край на помещението. Те бяха двама от най-добрите му служители и той се доверяваше на преценката им.

Лари седна на канапето до Ем и я хвана за ръката, Джо се настани на стол от другата ѝ страна, а Люк до Лари и го попита:

— Имам ли още кръв по лицето?

— Не, нямаш — отговори Лари и погледна нежно съпругата си.

— Утре ще трябва да ти намеря чифт патерици, за да можеш да се движиш.

— И една ще свърши работа. Благодаря ти, скъпи.

След няколко минути Джеймс, Стюарт и Крейг се присъединиха към тях и се разположиха на срещуположното канапе пред камината.

Джеймс започна:

— Всички искаме да научим възможно повече, за да разберем какво се случи, и мисля, че двамата, които знаят най-много, са свидетелите — Люк и Джо. След това Ем може да ни разкаже подробности от събитията зад кулисите. Да започнем с Люк.

— Да, щом искате. Всъщност добре е Джо да започне първа, защото тя видя повече.

Преди Джеймс да успее да си отвори устата, Джо се обади:

— Точно така. Аз наистина видях всичко. Най-интересното е, че видях нещо наистина странно още в началото на ревято. Стори ми се, че подиумът леко се помести. Като че ли вибрираше. Реших, че ми се е привидяло или че имам нужда от очила. — Тя направи усилие да се овладее, за да не се разплаче. Трябваше ѝ малко време, преди да продължи разказа си.

След Джо Люк взе думата и обясни какво се бе случило, когато хората бяха завладени от паника, как се блъскаха и събаряха столове. Как моделите падали от подиума сред публиката и някои хора били ранени, други били притиснати от тълпата.

Тогава Джеймс погледна Ем:

— Разбрах от Джо, че си била зад кулисите. Как разбра за срутването?

— Филип Тремон влетя отзад разтревожен и ми каза бързо да си събирам вещите и да тръгвам с него. Помолих го да повика Стюарт и след секунди двамата буквално ме изнесоха на ръце. После убедих Стюарт да се опита да се върне в хотела и през фойето да стигне до големия салон. Да намери Джо и Люк и да ги измъкне.

Стюарт се обади за колата и щом ме настани вътре, тръгна към главния вход на хотела.

— Нещо да добавиш, Стюарт? — попита Джеймс.

Той поклати глава:

— Това е, Джеймс. Сигурно Крейг е имал по-ясен поглед върху събитията отвън, видял е да пристига полицията и всичко останало.

Крейг кимна:

— Така е. Макар че нямам много за казване. Струпаха се много полицаи. Отцепиха района с коли и ванове. Много хора останаха с колите си заклещени в образувалото се задръстване. Чувах се крясъци, свиреха клаксони, от прозорците се сипеха ругатни. От двама полицаи, с които успях да говоря, разбрах, че са повикани силите за

борба с тероризма. Имало съмнения за бомби, поставени в хотела. Опитвах да говоря и с други, но не давах информация.

В този момент звънецът на апартамента звънна и Джеймс скочи да отвори. Сервитьорът докара една количка, незабавно отвори бутилка бяло вино и сипа малко на Джеймс да го опита. Той кимна одобрително и сервитьорът се оттегли.

— Кой какво иска? Джо? Ем? Люк? — изгледа ги Джеймс.

— Аз ще пия бяло вино, предполагам Джо също — отвърна Ем.

Джо се усмихна на съпруга си:

— Това е добре, скъпи.

Останалите също се спряха на бяло вино. След като чашите бяха раздадени, разговорът продължи.

Пръв заговори Лари, като се обърна към Джеймс:

— Тъй като ти си експертът тук, защо мислиш, че ченгетата повикаха антитерористите? Защо според теб предполагат, че Жан-Луи би могъл да е мишена?

— Ако трагедията в хотела е терористичен акт, абсолютно сигурен съм, че не е бил насочен срещу Жан-Луи Тремон. — Джеймс вдигна чашата си с вода и каза наздраве, отпи и завърши: — Целта е бил хотел „Черният лебед“. Между другото, той е американска собственост и се посещава от много американски кинозвезди и знаменитости. Насочен е и към една от най-големите индустрии във Франция, бизнес, който най-вероятно терористите искат даzakлеймят и разрушат.

— Модният Бизнес, с главни букви — обясни Ем и погледна съсредоточено Джеймс. — Една индустрия, която прави милиарди на година и една от двете топ експортни дейности на Франция. Вино и мода — символите на Франция. — Тя замълча, за да отпие малко вино и продължи: — Знам, че висшата мода не е каквато беше преди, защото богатите клиенти намаляват, но все пак си остава голям бизнес. Прет-а-порте колекциите, както и дизайнерските, имат добър пазар по целия свят. Купуват правата да копират оригиналите. Това е безкрайна дейност, която дава работа на много хора. И ето вероятно това са мотивите: поражения върху един американски хотел, поражения върху френската индустрия, унищожаване на неверници, тоест освобождаване от западните демокрации чрез унищожаване на хората

им с един замах. Според мен това е терористичен акт — довърши Ем и хвърли поглед към Крейг и Стюарт, които споделяха нейното мнение.

Люк се намеси:

— Абсолютно съм съгласен с Ем, особено по отношение на модата. Тя е голям бизнес, а толкова много хора я оценяват като суета и забавление, без да осъзнават разнообразните ѝ финансови аспекти. Модна фотография, издания, връзки с обществеността и още много. И...

— О, Боже, трябва да се обадя на сестра си! — Ем прекъсна Люк и се помъчи да се изправи. — Трябва да ѝ се обадя в Лондон, преди да е чула новините по телевизията. Лари, моля те, помогни ми да отида в спалнята. Извинете, връщам се след минутка.

Щом влязоха в спалнята и затвориха вратата, Лари грабна Ем в прегръдките си и я притисна силно. Прошепна в косата ѝ:

— Благодаря на Господ, че не си ранена, че се спаси, скъпа моя. Ти си моят живот, знаеш това. Без теб съм нищо.

— И аз изпитвам същото, Лари. Може би майка ми е била права, че имам ангел-пазител, днес се отървах на косъм.

— Да, така е. — Той я погледна с яркосините си очи и каза тихо и много сериозно: — Наистина имах хранително отравяне, Ем, не съм взимал хапчета. Обещах ти, че няма да го правя никога повече.

— Знам, и дори не съм си помислила, че си взимал хапчета. Познавам те, Лорънс Вон. Никога не би направил нещо, което да застраши кариерата ти. Имам обаче един въпрос. Някой друг имаше ли проблеми след обяда?

— Всъщност, да. Двама оператори и жената, която организира кетъринга на снимачната площадка, Шангел Валбон. Май и помощничката ѝ, но не съм сигурен.

— Утре ще можеш ли да отидеш на работа? — загледа го разтревожена тя.

— Да. Добре, че не съм на повикване.

— Нито пък аз, с този глезен. Знам, че не е счупен, но ще отида на лекар.

— Моля те, скъпа. Аз ще дойда с теб.

— Чудесно. Ще те черпя на обяд. Но сега трябва да се завлека до онзи стол, за да се обадя в Лондон.

— Хайде, скъпа, ще ти помогна. — Лари я прихвана през кръста и почти я занесе до стола пред бюрото. Тя извади мобилния си телефон от джоба на сакото и набра сестра си.

— Ало, скъпа, ти ли си? — попита Ем.

— Да. Откъде се обаждаш, Ем? Току-що чух ужасните новини по телевизията за трагедията в хотел „Черния лебед“. Толкова се разтревожих за теб, защото ми беше казала, че ще имаш ревю. Беше ли там?

— Да, бях, Бърди.

— Има ли много пострадали? — прекъсна я сестра ѝ.

— Разбирам, че има, но не знам подробности. Аз претърпях инцидент преди това, паднах зад кулисите и си изкълчих глезена. Глупава история, но не можах да изляза на подиума и това ми спаси живота.

— Така изглежда! Тъкмо се канех да ти звънна, добре, че се обади. Как е Лари?

— Много добре, само че и той е имал проблеми днес. Има хранително отравяне от нещо, което е ял на снимачната площадка. Но вече и двамата сме добре, наистина.

— Кога пристигаш в Лондон, скъпа? Нямам търпение да те видя.

— След десет дни. Ще дойда в началото на април. Лари ще снима там около седмица, а после отива в провинцията. Тези кадри са последните, остава само постпродукцията. Но всичко това ще бъде правено в Лондон. Така че сигурно ще останем там два месеца.

— Уха! Това е страхотна новина, Ем. Всички ще бъдат много развълнувани. Между другото, обади ли се на сестра ни? Да ѝ кажеш, че си добре.

— Дори не знаех, че е в Париж. Мислех, че е с децата. Не, не съм. — Ем дълбоко въздъхна. — Би ли ѝ се обадила вместо мен, Бърди, моля те. Просто още не искам да говоря с нея, нито да я виждам.

— Ще го направя, ако престанеш да ме наричаш Бърди. Въпреки че не те разбирам, Ем. Защо я избягваш?

— О, Бърди, не я отбягвам! Просто ми трябва време, за да остана себе си, а не да бъда част от всички вас.

Сестра ѝ избухна в смях и след малко каза:

— Добре, ще ѝ се обадя. До скоро.

— Защо не искаш да говориш с Красавицата? — попита Лари, назовавайки я с едно от прозвищата ѝ. В гласа му имаше нотка на объркване.

Ем го погледна от леглото, върху което се беше опънала да си откъхне.

— Защото е малко особена, а пък и аз искам да приключа с кампанията на Жан-Луи Тремон, поне с първата част. Освен това искам да посвикнем един с друг, преди да те представя на семейството си.

— Вече сме свикнали. Поне аз. Чувствам се съвсем женен и трябва да ти призная, това ми харесва! Така че ела тук скок-подскок и дай една голяма целувка на твоя старец.

— Разбира се. Идвам веднага, господине.

— О, не, по-добре не го прави, че ще паднеш — извика той. — Аз идвам.

Същата нощ Ем заспа изтощена, но около три часа внезапно се събуди. Неочаквано бе обзета от странно мрачно предчувствие и тревога. Притесняваше се за Софи, която пострада, защото я бе сменила. Завладя я чувство за вина. Опита се да се отърси от тези мисли и загледа Лари, който спеше неспокойно до нея. Донякъде се ядосваше на себе си, че го подозира, че пак е взимал от онези хапчета. Тази мисъл бе изплувала неволно. Сега знаеше, че не би посегнал отново към тях. Беше ѝ дал дума. Тя усещаше, че не би нарушил обещанието си. Вярваше му.

34.

Филип Тремон гледаше смаян Жан-Луи и се чудеше дали брат му не беше дал отпуск на чувствата си. Покашля се, поизправи се на стола и го изгледа неразбиращо:

— Но защо, за бога, би си помислил, че Рафи е отговорен за саботажа? Мили Боже, това е абсурдно, Жан-Луи! Той дори не би могъл да намери средствата да направи такова нещо.

— Би могъл, би могъл. Много неща не знаеш за нашия братовчед. Както казваше майка ни, той е „дълбока вода“.

— Добре де, може би наистина има нещо тъмно у него. Но моля те, обясни ми. Защо ще иска да саботира твоето благотворително ревю? И как би могъл да проникне в забранената зона, за да повреди скелето, и то съвсем сам?

— Може да не е бил сам. Може да е участвал в терористична група и...

— Сега вече наистина преувеличаваш! — повиши глас Филип. Той дочу някакъв шум, стана, прекоси стаята, отвори вратата и погледна в стаята на секретарката. Столът на Луиз беше празен, нямаше никого. Никой не подслушваше. Затвори вратата и като се върна на мястото си, Филип заяви:

— Рафи не е терорист. Преувеличаваш, защото постоянно те е яд на него.

Жан-Луи се облегна назад в стола си зад бюрото, допрял върховете на пръстите на двете си ръце и погледна брат си над тях.

— Може да не е член на терористична организация, но е луда глава. Винаги е бил. Но да не забравяме, че макар да носи фамилията Тремон заради чичо ни, майка му е алжирка. — Жан-Луи направи гримаса и поклати глава: — И проститутка.

Филип въздъхна.

— Не е проститутка. Знам, че вярваш в това. Така и не успях да те убедя в обратното. Отговори ми — защо ще му трябва да ти вреди?

— Защото скоро го помолих да започне да ми връща дълга, и не мисля, че това много го зарадва — въздъхна Жан-Луи. — Защо съм

решил да го подсети ли? Той няма пари, просяк е.

— Добре, може би това е откъсване. Все пак, кажи ми нещо. Как е влязъл в заключеното помещение? И как може сам да сваля крепежните елементи?

— Казах ти, може да не е бил сам. Очевидно някой му е помагал. И не мога да ти обясня как е влязъл в голямата зала, за да свърши мръсното си дело. Освен ако е бил в екипа, който е изграждал конструкцията. Може би е успял някак да се скрие и по-късно е отключил на съучастниците си.

— Всичко е възможно — съгласи се Филип. — Все пак мисля, че изкара нашия братовчед прекалено интелигентен. Самият аз винаги съм го смятал за глуповат.

— Но не и жена му. Тя ръководи парада — и Жан-Луи погледна многозначително Филип, като се чудеше как брат му не проумява схемата.

— Значи всъщност искаш да кажеш, че полицията греша и че вчерашната трагедия не е терористичен акт — заключи Филип и впи поглед в брат си.

— Точно така. В този смисъл тероризъм е Рафи срещу мен.

— Не мисля, че френските сили за охрана и звеното за борба с тероризма ще са съгласни с теб, братко — усмихна се Филип. — Момчетата от Рю Нелатон, явно имат други идеи, доколкото разбирам от вестниците.

— Може би. А аз вярвам, че тайните служби имат блестящи хора. Но в този случай съм стигнал до някои мои си изводи, и то съвсем основателно.

— И все пак няма какво да направим.

— О, разбира се, че има. Ще се срещна с Рафи.

— Не, няма да го направиш — грубо го прекъсна Филип. — Няма да ти позволя да обикаляш из Белвил, опасно е. Ако необходимо, лично аз ще отида да говоря с него.

— Може би така ще е по-добре, Филип, много ти благодаря. Аз може да си изпусна нервите — иронично се усмихна Жан-Луи.

Филип настоя:

— Аз ще отида. Този следобед. След срещата с адвокатите и директора на застрахователната агенция. Сега, *mon cher frère*^[1], да вървим да обядваме.

Белвил се намираше в другия край на Париж и Филип знаеше, че ще му отнеме около четирийсет минути да стигне дотам. Щом приключи срещата с адвокатите и застрахователите, той бързо се прибра в апартамента си на авеню „Монтен“, преоблече се в по-обикновени дрехи и даде на шофьора си адреса.

Късно следобед движението беше натоварено и той ругаеше под носа си, че не бе тръгнал в час, когато няма такава тъпканица.

Но вече беше късно. Искаше да приключи с тази среща. Обмислил бе и варианта да звънне на братовчед си Рафаел и да обсъдят проблема по телефона, но веднага бе отхвърлил идеята. Нито пък искаше да предизвестява отиването си. По-добре да пристигне, когато не го очакваха.

Макар да не споделяше притесненията на брат си, все пак Филип знаеше, че братовчед им има лоша репутация, необуздан нрав и общуваше с измамници и престъпници, утайката на обществото сякаш го привличаше непрекъснато. Рафаел Тремон бе имал много възможности като малък, но бе отхвърлил всички и предизвикваше нещастия едно след друго през целия си живот. Беше разбойник по душа, замисли се Филип, брат му беше прав. Пълен пройдоха.

Филип погледна през прозореца на колата. Бяха пристигнали в Белвил. Този район на Париж беше запуснат и грозен — никак не отговаряше на името си. А сега, привечер, изглеждаше още по-неприятен. Дори в настъпващия мрак се виждаше, че улиците са мръсни и потискащи. Той винаги бе възприемал тази част на града като място с лоша слава, доста странна, някак различна от всичко останало. Наричаха го арабския квартал, защото тук живееха имигранти от Африка. Добре знаеше, че много от тях бяха почтени, трудолюбиви хора, но въпреки това районът си бе спечелил съмнителна репутация през последните няколко години.

Колата се отклони от булевард „Белвил“ и Филип посочи на шофьора малката улица, на която живееше братовчед му заедно със съпругата и сина си.

Колата спря пред входната врата на неугледна, зле поддържана кооперация, Филип помоли шофьора да го почака и добави на излизане:

— Ако се наложи да се преместиш, направи го, Марсел. Ако не те заваря, като изляза, ще ти звънна по мобилния.

— Да, господине — кимна шофьорът и скочи да му отвори вратата.

Филип натисна звънеца с име „Тремон“. Никакъв отговор. След малко обаче излезе един младеж, Филип задържа вратата и се вмъкна в сградата.

Взимаше по две стъпала наведнъж, докато стигна до третия етаж, където живееше братовчед му. Натисна звънеца и тъй като пак никой не отговори, заудря с юмруци по вратата. Накрая отвътре се обади груб глас:

— Кой е? Кой чука?

— Рафи, отвори вратата! Аз съм Филип. Братовчед ти Филип.

— Разкарай се! Не искам да те виждам!

— Имам нещо за теб — рече Филип. — Пари. Знам, че се нуждаеш от тях.

— Пъхни ги под вратата.

— Не, не. Невъзможно. Трябва да те видя, да говоря с теб.

За голямо учудване на Филип вратата се отвори веднага. Той се вторачи в Рафаел, като едва го позна.

— Боже мили, какво е станало с лицето ти? Изглеждаш, сякаш те е блъснал челно камион с пълна газ.

— С две копелета с пълна газ — изръмжа Рафи, отвори вратата и махна на Филип да влезе.

— Били са те, така ли?

— Да, няколко лайнари.

— Кога се случи това? Раните са скорошни.

— Преди няколко дни. Попаднах в побой. За пари. — Опита се да се ухили, но очевидно лицето го болеше толкова много, че едва успя да изфъфли: — Добре, Филип, къде е парата?

— Трябва ми малко информация първо.

Братовчед му го изгледа подозрително:

— Информация за кого? Или за какво?

— Първо кажи ми къде беше преди две вечери? По-точно на двайсет и първи март.

— Днес е петък, значи говорим за сряда, така ли?

Филип кимна.

— Това е нощта, в която ми разказаха играта. Бях в бара. Малко по-надолу по улицата. Защо?

— На следващия ден следобед — вчера, стана страшен инцидент в хотел „Черният лебед“. Модният подиум на ревюто се срути и много хора бяха ранени.

— Видях по новините. Вашето ревю, ревюто на Жан-Луи ТрEMON. — Той хвърли на Филип кисел поглед и добави: — Предай на брат си моите съжаления.

— Не беше инцидент, Рафи. Беше преднамерен акт, саботаж. Имаш ли нещо общо с това?

— Аз? Защо аз? Какво става бе? Айде стига вече! Казах ти какво ми се случи. Опитваш се да ми навлечеш проблеми, нали? — Той отстъпи назад. — Разкарай се, изчезвай. Не искам да дойдат ченгетата.

— Знаеш ли, че има предположение, че това е дело на терористи. Да не си член на някоя крайна политическа или радикална религиозна група?

— Ти си луд!

— Беше много войнствен и фанатичен по въпроси на алжирската политика.

— Като дете, много, много отдавна. Сега нямам време за тези глупости. Трябва да си изкарвам прехраната.

— Работиш ли, Рафи?

— Не. Не и тази седмица. Не мога да отида на работа с това лице.

Филип беше напълно сигурен, че Рафи имаше толкова общо със саботажа, колкото самият той. Брат му напълно грешеше за братовчед им, поне в този случай. Той бръкна в джоба си, извади пачка банкноти и ги подаде на Рафи.

— Надявам се това да помогне — въздъхна той. — А как е Шантел?

— Както винаги. Работи много, управлява фирмата си за филми, отвори и фирма за кетъринг. Нямам никаква файда от нея, не виждам нито су.

— Пази се, Рафи — каза Филип и си тръгна.

Като излезе на стълбите, отново почувства вълна от тъга и състрадание. Това се случваше всеки път, когато посещаваше братовчед си. Не можеше да понася мисълта за това прахосничество.

Техният братовчед Рафаел ТрEMON, някога такъв хубавец, блестящ, талантлив музикант, се бе превърнал в тази развалина, смазан

от бой, живеещ от подаяния... изгубена душа.

Рафи седеше, загледан във вратата с горчиво изражение. Подаяния. Само това бе получавал винаги от братовчед си. Поне Филип беше почтен човек, докато Жан-Луи бе един себелюбив негодник. Рафи въздъхна тихо и пъхна парите в джоба си. По-късно щеше да отиде в бара и да удави тегобите си в червено вино. Евтиното божоле беше неговата утеха напоследък, каквато не получаваше от жена си. Когато се ожени за Шантел Валбон преди няколко години, бе имал големи очаквания. Блаженството на брачния живот. Е, това така и не го получи. Напоследък тя беше прекалено заета с фирмата си за кетъринг, общуваше с филмови звезди и изпълняваше заповедите на онази странна личност, чиито партита обслужваше. Беше състоятелен и й плащаше добре, но Рафи често се чудеше точно какво вършеше тя за този тип със странен английски акцент. Никога нямаше да разбере. Тя рядко му се доверяваше. Но все още беше красива жена, макар и поостаряла, и поддържаше покрива над главите им. Кой беше той, че да се оплаква?

[1] Скъпи мой братко (фр.) — Б.пр. ↑

35.

В лондонския апартамент на Ем нямаше нищо лигаво момичешко, макар да го беше описала така. Тъкмо обратното, помисли си Лари. Беше семпъл, без никакви финтифлюшки. Разкриваше изискан вкус, докоснат от човек със специално отношение към античните мебели, материи, картини и произведения на изкуството. Той остана много изненадан, когато Ем му каза, че сама го е обзавеждала.

Апартаментът беше двустаен, ако не се брои кокетната кухня със сиви и бели плочки, оборудвана с всичко необходимо, и голямата баня. Имаше още една средно голяма спалня и хол, където той се намираше в момента, придаващ уникалната атмосфера на жилището. Лари бе поразен още щом го зърна.

Навън ръмеше, беше хладно утро в края на април. Лари обикаляше из стаята с чаша кафе в ръка, като все откриваше нови възхитителни неща.

Ем бе отишла на делова среща, а той с удоволствие остана сам, за да си почине на спокойствие. Бе приключил със снимките и оставаше само монтажът. С удоволствие бе участвал във „Влюбената Коко“, приемаше го като щастливо преживяване, партнираше си с известни актьори, под режисурата на блестящ режисьор.

Странното му хранително отравяне бе забравено, но вече внимателно подбираше какво да яде.

Съвсем скоро му бяха предложили участие в една пиеса в Уест Енд, ала се колебаеше дали да приеме, защото не му се искаше да е обвързан за предстоящото лято. Искеше да отиде някъде с обожаваната си съпруга — на „меден месец“, както се бе изразила тя.

Лари се приближи към камината от френски варовик и се загледа в картината над нея, една от любимите му в този апартамент. Тя представляваше млада жена, седнала на табуретка в огряна от слънце стая, леко обърнала глава, така че част от лицето ѝ оставаше в сянка, а по голия ѝ гръб се диплеше шал. Нарисувана от Турел, съвременен френски художник, картината разкриваше великолепието от цветовете:

розово и прасковено, млечнобяло и жълто, различни нюанси на синьо, землисто и червеникавокафяво. Изглеждаше толкова реалистична, че Лари имаше чувството, че ако протегне ръка да докосне жената, кожата ѝ щеше да е топла от слънцето.

След малко се отдалечи и се разположи в едно от големите кремави канапета пред камината, отпиваше кафе, оглеждаше се и се наслаждаваше на банановия цвят на стените, на мебелите в провансалски стил, избрани от Ем.

Стаята изглеждаше различна и заради размера си — голяма с тавани, високи над три метра, с което му напомняше за къщите от елизабетинската епоха.

Ем бе разделила помещението на три зони: ниска мебел пред камината; трапезария в лявата част, близо до вратата на кухнята, а от дясно, където имаше огромен прозорец, бе разположила библиотека по цялата стена от горе до долу. Бюро, канапе, столове и телевизор допринасяха за уюта на този кът.

Звънът на телефона го накара да стане и да отиде до библиотеката. Вдигна слушалката и чу гласа на майка си.

— Лари, скъпи! Можем ли да отложим обяда за малко по-късно?
— Майка му очевидно бързаше, тъй като дори не го поздрави.

— Добро утро, мамо. Да, разбира се. Звучиш притеснена. Всичко наред ли е?

— О, да, просто съм малко притисната с времето, скъпи.

— Да помогна с нещо?

— Не, не, ще се оправя. Сутринта нещо не успях да се организирам, а сега закъснявам за друга среща.

— Как е татко?

— Вече е както обикновено, казвам го с облекчение. Ще ти разкажа, когато се срещнем. Каза в „Каприс“, нали?

— Да. В дванайсет и половина? Правилно ли съм разбрал?

— Да, точно така. Ще се видим скоро, скъпи — и тя моментално затвори.

Той погледна слушалката усмихнат и я постави на мястото ѝ. Продължи да мисли за майка си, докато миеше чашата си от кафе в кухнята. Тя беше една енигма, подобно на баща му.

Отиде в спалнята, за да вземе душ и да се преоблече. Вече беше единайсет, отбеляза той, като погледна часовника на скрина. Загледа се

в снимките, подредени върху него — все на хора от семейството.

Досега се бе срещнал с всички, с изключение на по-голямата ѝ сестра, тя живееше главно в Париж. Родителите ѝ ги бяха поканили на вечеря още с пристигането им в Лондон в началото на месеца и той се влюби в майка ѝ, която се оказа точно обратното на онова, което бе очаквал. Бе чувал, че е хубава и умна, но остана впечатлен от обаянието ѝ, от липсата на поза и претенции. Като бе признал това на Ем, тя го бе изгледала странно и после се бе разсмяла.

— Тя е просто една обикновена жена, която е много, много специална.

— Всъщност блестяща — поправи я той.

Беше се зарадвал на срещата с по-големия ѝ брат, с когото отдавна бяха добри приятели и имаха много общи интереси.

Когато майка му ги покани на вечеря, той бе направил някои промени в организацията. Бе зачеркнал Миранда и Томас, остави само Хорацио и Порша, също и родителите си, разбира се. За радост Едуард беше в Лос Анджелис и, както стана ясно, никой не искаше присъствието на Миранда и Томас. Майка му обясни, че ги бе поканила само от учтивост.

Родителите му бяха прекратили постоянните си разпавии и той очакваше да научи на обяд подробностите. Да се надяваме, промърмори той под носа си. Тя вече два пъти променяше плановете, откакто се бе върнал в Лондон.

Ем стоеше пред известния магазин в Найтсбридж. Вдигнала глава нагоре, тя прочете „Хартс“. Основан от Ема Харт през 1920. Адашка. Завладя я гордост, тя отвори вратата и влезе. Докато обикаляше етажа със забележително разнообразие на козметика, гордостта ѝ отстъпи място на истинско удовлетворение. Тя се бе справила сама, бе изградила голяма кариера на супермодел без помощта на семейството си. Точно както бе направила първата Ема много отдавна. На лицето ѝ грееше щастлива усмивка, докато отговаряше на поздравите на продавачките, за които тя беше само супермоделът Ем.

— Тя тук ли е, Кони? — попита Ем.

Обърната с гръб към вратата, Кони Уейн се стресна, завъртя стола си и възкликна:

— Ем! Изплаши ме! Не те чух да влизаш.

— Промъкнах се безшумно — отговори ѝ с усмивка Ем.

— Да, виждам. Поздравявам те. Сега ти си известният човек в семейството. — Кони скочи, заобиколи бюрото и двете жени се прегърнаха. Личната сътрудничка на сестра ѝ обясни: — Тя си е в офиса и те очаква. Да ѝ кажа ли, че си тук?

Ем поклати глава:

— Остави ме да стресна и нея. — Тя се усмихна на Кони, спря се пред вратата, отвори я тихичко и се вмъкна при сестра си.

Ем се спря на вратата. Видя, че Бърди стои в средата на офиса, с лице към камината и говори по мобилния си телефон. Затвори възможно най-безшумно, направи няколко крачки, благодарна заради плътния килим. Не беше издала нито звук. Сестра ѝ нямаше представа, че тя стоеше на една крачка от нея.

Ем изчака да приключи разговора и каза:

— Здравей, Бърди, мила.

Сестра ѝ подскочи стресната, както Кони, обърна се и извика:

— Ако не престанеш да ме наричаш така и аз ще ти измисля име, което няма да ти хареса.

— О, няма да го направиш, душичке — ухили се Ем. — Много ще ми е неприятно.

— Както и на мен. Това ми го лепна, като беше едва на четири годинки или някъде там.

Двете се разсмяха и се прегърнаха силно.

— Боже, толкова ми липсваше, Ем. Осъзнавам това всеки път като те видя. Чудесно е, че се отби. Само мисълта, че си в Лондон ме кара да се чувствам спокойна и щастлива. Ела да седнем край огъня. Тази сутрин беше много влажна и мрачна и когато дойдох в шест, знаех, че ще е от онези дни, когато ми е нужен огън, преди да си тръгна за вкъщи.

— Тук си от шест часа! Не мога да повярвам, че продължаваш да го правиш.

— Е, не го правя всеки ден. Но тази сутрин имаше проблем и се наложи.

— Проблем в шест сутринта? Кой, за бога, е бил тук преди теб?

— Един от мениджърите. Но да не губим време с проблеми, които вече реших. Как е Лари?

— Страхотно. Доволен е, че приключи с филма, въпреки че му харесваха сценарият и екипът. Мисля, че наистина му беше забавно.

Ем седна на канапето, а сестра ѝ отиде и се настани с гръб към огъня както обикновено.

— Прегледах разчетите, които ми даде миналата седмица, Ем, също и плановете ти, и мисля, че можеш да направиш нещо велико, много комерсиално. Но имам няколко въпроса.

— Пропуснах нещо — спря я Ем. — Трябваше да ти обясня, че бих могла да се заема с тази линия продукти не по-рано от 2009 или 2010, защото дотогава имам договор с Жан-Луи Трмон. Освен че съм юридически обвързана, през тези две години ще изкарам около десет милиона долара.

— Току-що отговори на един от въпросите ми.

— С всеки изминал ден все повече заприличваш на нея — прекъсна я Ем, загледана в сестра си. — Приликата е поразителна. На колко години е била, когато е рисувана?

— На трийсет и няколко, малко по-възрастна, отколкото съм аз сега. Мама сигурно знае точно на колко е била баба, когато е позирала за този портрет. Преди да се роди мама, разбира се, но все пак тя е експертът.

Ем замълча за момент, приковала поглед върху картината на толкова известната си прабаба — красавицата с червена коса и зелени очи. Сестра ѝ беше нейно копие; тази изключителна прилика всъщност изглеждаше странна. Като се покашля, Ем попита:

— Е, какви са другите въпроси?

— Чудех се дали имаш дългосрочен план и по-точно, мислила ли си за други продукти, освен за парфюма, тоалетната вода и лосиона за тяло? Някаква козметична линия?

— Имам някои интересни идеи. Ще се отклоня за малко — какво мислиш за името „Ем като магия“?

— Харесва ми. Харесва ми и просто „Ем“. Но също ми допада „Магия“. Хубава е и семплата опаковка. Черни или прозрачни шишенца, изчистени етикети. Изглежда шик, различно. Според мен точната дума е младежко.

— Толкова съм доволна, Бърди.

— Радвам се за теб, Емси.

Ем простена:

— Добре. Примирие, Лин. Става ли?

Линет О'Нийл кимна.

— Има още нещо, което искам да обсъдим, скъпа, но едва ли сега е подходящият момент.

Ем смръщи вежди и тихо, разтревожено отбеляза:

— Изглеждаш толкова сериозна. Да няма проблем в семейството? Какво става?

— Не, не е чак толкова сериозно. Притеснявам се за нещо. Всъщност, не ми излиза от главата.

— Кое?

— Приемствеността... Кой ще заеме мястото ми, Ем? Кой ще управлява „Хартс“?

— Но ти не си престаряла, не си тръгнала да се пенсионираш — решително я прекъсна Ем. — Ти си на трийсет и три години, по дяволите. Повече от двайсет години се занимаваш с това, ако не и повече. Да не си полудяла.

— Ами ако нещо се случи с мен? Кой ще поеме... — Линет не се доизказа и твърдо погледна сестра си. — Ти би ли се заела? Би ли поела отговорността да управляваш магазините, които тя е създала? — Линет вдигна поглед към портрета на Ема Харт. — Не можем просто да я предадем.

— Бих го направила, Лини, ако се наложи, разбира се. Никога не съм бягала от отговорност. Ами братовчедките ни? И двете работиха тук, управляваха магазините заедно с теб и мама. Имам предвид, че те имат повече опит от мен. А пък и Дофината. Теса може да се завърне от Париж.

Линет поклати глава.

— Разговаряла съм с всички тях, по отделно и по различно време, естествено. Всички са ангажирани със съпрузи и толкова много деца, въртят къщи. Никой от тях не се интересува. Всъщност, остана само ти.

— Виж какво, Лин, не ми харесва как прозвуча, начинът, по който ми говориш — не, никак. Да не си намислила да се оттеглиш?

— Ем стана, приближи се до нея и я хвана за ръката. — Така ли е? — повтори тя и я погледна право в очите.

— Не, разбира се.

— Да не си болна от нещо сериозно, опазил Бог?

— Не ставай глупава — отговори Линет с типичната си непосредственост.

— Тогава защо подхващаш тази тема сега? Толкова е безполезно и...

Първият взрив беше толкова силен, че Линет и Ем бяха повалени по гръб. Няколко картини паднаха от стените, столове се прекатуриха, вази с цветя се затъркаляха на пода. Вторият беше още по-силен и всички стъкла в офиса на Линет се пръснаха.

Линет и Ем побързаха да се изправят на крака, спогледаха се уплашени и се спуснаха към вратата точно когато тя рязко се отвори.

Кони, ужасена и бяла като тебешир, изкрещя:

— Стана някаква експлозия.

Линет само кимна и се втурна покрай нея, отвори със замах вратата на стаята на Кони и побягна към първия етаж, към магазина. Ем я следваше по петите.

Навсякъде имаше нападали хора — някои ставаха от пода, други все още лежаха неподвижно. Линет видя да пристигат първите охранители и заедно се отправиха към „Кафезът“ — ресторанта, където тази сутрин около шест часа бе възникнал проблем. Какъв късмет, че нареди да затворят за този ден, а ако е необходимо и до края на седмицата.

Витрините и стъклената врата на известния ресторант бяха изпочупени, стелеше се пушек, а в задната част на първата зала Линет забеляза, че пламъци се надигат към тавана. Десет от охранителите на магазина бяха вътре и пръскаха с пожарогасителите, други шестима държаха маркучите и обливаха огнените езици с вода.

Саймън Барън, шефът на охраната на магазините „Хартс“, вече беше отвън и тичаше към Линет и Ем. Те замръзнаха на място, щом го видяха. Лицето му бе изопнато, в очите му личеше тревога. Трябваше да мине около минута преди двете жени да си поемат дъх.

— Добре ли сте? — загрижено ги попита Саймън и хвана грижовно ръката на Линет. — Тъкмо идвах да ви търся.

Тя кимна, все още задъхана.

Саймън се обърна към Ем със същата загриженост:

— Как се чувстваш, Ем? Някакви проблеми?

— Никакви — успокои го тя и додаде: — Освен натъртванията. Взривът ни хвърли на земята. Беше ужасно силен. Какво се случи? Да не е станала газова експлозия в кухнята?

— Не знаем — отвърна Саймън. — Пожарникарите и полицията идват насам. Ще разберем по-късно. Но изпратих там нашите хора веднага, защото се страхувах, че тази част от залата и офисите могат да пламнат.

— Слава богу, че си го направил — възкликна Линет. — Добре си се справил, Саймън. Какъв късмет, че реших днес да не отваряме ресторанта.

— Каза ми, че имало проблем с тръбите — Саймън я загледа въпросително. — В кухнята миришеше лошо. Знам, че е глупаво да питам, но сигурна ли си, че не е имало някъде изтичане на газ?

— Абсолютно. Както бяха сигурни и управителят на ресторанта и отделът за поддръжка. Имаше запушване по канализацията. Сериозно запушване. Но водопроводчиците успяха да прочистят повечето от тръбите до десет часа. Все пак реших да не отваряме днес, защото знаех, че миризмата ще се усеща още. От опит съм се научила, че е нужен поне един ден, за да се промие добре канализацията. — Тя впи очи в Саймън и внимателно, с прикритата тревога попита: — Имало ли е водопроводчици в ресторанта, когато е станала експлозията?

— Не. По щастлива случайност тримата, които са работили в кухнята, са решили да си вземат обедната почивка в единайсет. Не е имало никого в момента на експлозията. Но има ранени, Линет.

— Служители на „Хартс“? — изстреля незабавно тя.

— Повечето. За съжаление няколко клиенти са били повалени от взривната вълна. Няма жертви, само леки наранявания.

— Искаш да кажеш, че няма сериозно ранени? — недоверчиво го попита Линет.

— Доколкото знам, нито един човек не е пострадал тежко. Обаче има хора, които се нуждаят от помощ. Може да имат счупвания, някои от тях са в шок, други са силно натъртени, такива неща.

— Сигурно линейките идват насам — обади се Линет, очаквайки потвърждение от Саймън.

— Да, всичко е направено. Сега само трябва да почакаме. О, виж, Линет, пристигнаха пожарникарите и полицията. — Той хвана покровителствено ръката на Линет и заедно с Ем ги поведе извън димящия ресторант към щанда за спално бельо, който се намираще наблизо. — Да пуснем експертите веднага. Сега се връщам — обеща той.

Линет кимна, сграбчи Ем за ръката, за да я дръпне навътре, и се обърна към Саймън:

— Ние ще чакаме тук. Ела да ме повикаш, ако има нужда от мен.

Щом останаха сами, Ем изохка:

— Това, което се случи, е ужасно. Но не е ли истински късмет, че си затворила ресторанта? Много хора можеха да бъдат сериозно ранени, а може би и убити.

Сестра ѝ кимна.

— Точно за това мислех и аз през последните петнайсет минути — произнесе тя с дрезгав глас. — Сигурно звучи глупаво при тези обстоятелства, но извадихме голям късмет.

След петнайсет минути Саймън Барън се върна при Линет с двама служители на Скотланд Ярд. Единият беше инспектор Ярдли, другият — капитан Гибсън от отряда за борба с тероризма, който обясни, че в „Кафезът“ са избухнали две бомби и има подозрения, че са дело на терористи.

Инспектор Ярдли заговори пръв:

— Очаквах някой от големите универсални магазини да бъде ударен, госпожо О'Нийл. Всички магазини са мишени напоследък, по общоизвестни причини. Съжалявам, че това се случи на „Хартс“. — Той поклати глава и я погледна със съчувствие. — За съжаление, ще се наложи да проверим целия магазин етаж по етаж, за да сме сигурни, че няма други бомби. Опасявам се, че ще трябва да затворите „Хартс“. Засега.

— Разбирам — тихо отговори Линет. — Господин Барън ще уреди това да стане веднага, инспекторе. Колко време ще трябва да остане затворен?

Инспектор Ярдли погледна капитан Гибсън.

— Какво предвиждаш, Бил?

Капитанът обясни:

— Това е голям магазин, госпожо О'Нийл. Можем да повикаме подкрепление и да работим цяла нощ. А вероятно и утре сутрин, ако се наложи. Днес е сряда. Да кажем утре следобед? Или най-късно в петък сутринта?

Тя кимна:

— Благодаря, капитан Гибсън, благодарности и на вас, инспектор Ярдли. Господин Барън ще ви съдейства с всичко необходимо, за да освободите магазина от хора.

Двамата полицаи си тръгнаха и Линет почувства облекчение, че си имаше Саймън Барън. Винаги се бе чувствала по-сигурна, щом той бе наблизо. Шефът на охраната на „Хартс“ беше най-добрият в бизнеса.

36.

Появяването ѝ беше внушително, като на холивудска кралица, само дете не прилагаше нито един от номерата им. Не носеше секси дрехи, нито камари бижута, не позираше. Всъщност, беше самата скромност.

Висока и елегантна, облечена в безупречен тъмносин костюм, тя беше впечатляваща блондинка, която изглеждаше двайсет години помлада от възрастта си. Докато грациозно прекосяваше салона, всички погледи се приковаха в нея.

Тя беше легенда за своето поколение: Пандора Гелън, една от най-великите актриси на Англия.

Когато видя, че салонният управител я води, Лари стана усмихнат, изпълнен с възхита от майка си. У нея имаше от онова специално нещо, което не можеше да бъде купено, нито придобито. Човек се ражда с това: харизма, блясък. Да, тя беше истинска световноизвестна звезда. Сваляше ѝ шапка. Тя доминираше над всички в този ресторант само с присъствието си, не им оставяше глътка въздух.

След като я целуна и я настани в стола ѝ, той възкликна:

— Майко, изглеждаш великолепно. Какво си правила? Нямаш нито бръчица по лицето си.

Пандора се разсмя сърдечно и дари любимото си дете с огромна усмивка.

— Разбира се, че съм направила нещо, дори много неща. Аз съм актриса, помниш, нали, и искам да изглеждам добре на сцената или пред камерата. Това ми помага да посрещам всеки ден с усмивка и благодарност, независимо от противния свят, в който живеем напоследък. И заради нашата среща тук, в „Каприс“, първо отидох на фризьор. Човек никога не знае кого може да срещне, нали така, скъпи мой?

— Браво, мамо, ти си най-добрата. Поздравления. Изглеждаш направо божествено.

— Е, не чак толкова, Лорънс. Ще си поръчаме ли по чаша шампанско?

— Защо не, страхотна идея. — Той махна на сервитьора, поръча две чаши розово шампанско и отново се обърна към майка си: — Искам да те попитам нещо, мамо.

— О, Лари, миличък, хайде първо да пийнем, преди да обсъждаме баща ти и обвиненията му.

— Нямах това предвид. Искях да те попитам как мина обядът ти с Ем онзи ден. Тя не каза много, когато си дойде къщи, ти също не спомена нищо по телефона.

— Прекарахме приятно, знаеш ли, че имаме много общи неща. Разбираме се перфектно. Ем изяснява всичко, говори откровенно. Всъщност, мисля, че досега не съм срещала толкова пряк човек като нея. Трябва да призная, че няколко пъти ми секна дъхът.

Сервитьорът бе донесъл шампанското и Пандора вдигна чашата си:

— Да пием за теб и Ем. За щастливия ви съвместен живот.

Той допря чашата си до нейната, после отпи глътка и внимателно се вгледа в нея.

— Защо ти спря дъхът, мамо? Случи ли се нещо?

— Разбира се, но нищо неприятно.

— Но какво направи тя? Кажй? Моля те, разкажи ми. Не ми се иска да има неприятни чувства между вас.

— О, Лари, не бъди толкова глупав и драматичен. Между нас няма лоши чувства. Просто много добре е усетила нашето мило семейство. Освен това ми повтори моите правила, по деликатен начин, защото е много възпитана, но и съвсем категорично. — Тя се облегна назад и отпи от шампанското.

Лари обаче не се отказваше:

— Кажй ми за какви правила става дума?

Пандора му се усмихна, пресегна се и го потупа по ръката.

— Правилата за отношенията между Едуард и теб. Да прекратим тази надпревара, става ли? Тя категорично не иска да оставаш насаме с него. Никога вече. Първоначално каза, че вие двамата няма да присъствате на никакви семейни събития, ако той е там, но накрая я убедих да отстъпи малко. Тя не искаше да имаш никакви контакти с

него, нито да седиш до него, ако някъде се озовете заедно. Ем е убедена, че той ти е враг и че иска да ти навреди.

— О! — Лари се втренчи в майка си и направи гримаса. — Може да бъде много упорита, особено когато нещо ме застрашава.

— Усетих това и много се радвам! Разбирам я съвършено добре, Лари. Тя много те обича и е готова да се изправи срещу всеки, който се опита да ти навреди.

— Да, така е. Но да не присъстваме на семейни сбирки... — Той не довърши изречението и смръщи учудено черните си вежди.

— Казах ти, че промени решението си — успокой го Пандора. — Така или иначе напоследък не се събираме често. Между другото, тя мисли, че баща ти е проявил слабост в Канада, като е допуснал Едуард да ти се нахвърли. Вярно ли е?

— Татко беше атакуван в известен смисъл от Едуард, главно за пари, и като че ли се държа доста малодушно, когато Едуард се заяждаше с мен.

— Ще ти кажа само едно, Лари. Най-искрено одобрявам Ем. Тя е страхотна и вече съм спокойна, като виждам, че имаш такава възхитителна съпруга.

— Значи всичко между вас е наред?

— Наред е. — Неочаквано Пандора се разсмя и заклати глава. След секунда продължи: — Очарована е от Порша, но мисли, че тя прекалено много се притеснява за малката Дези, че прекалява с грижите си. Според нея е време Хорацио да се ожени, преди да се превърнал в досаден стар ерген. — Майка му отново поклати глава, в очите ѝ се четеше удивление. — Казах ти, че беше пряма.

— Със сигурност. И това не те притеснява?

— Не, никак. Намирам, че е много свежо, че има собствено мнение и че говори открито, а и се оказа права за всичко, което каза. Знам, че баща ти е много мекушав понякога, а Едуард е истински дявол. Тя правилно напипа проблемите с Порша и Хорацио, ако трябва да съм откровена. Така че, поздравления, скъпи. Имаш съпруга победител. — Пандора взе менюто, прегледа го, хвърли поглед към сина си и обяви: — Първо ще си поръчам аспержи, после от великолепната рибна торта, която предлагат тук, и чипс, разбира се.

Той се усмихна.

— Аз ще взема същото и, мамо, искам само да ти кажа, че съм много щастлив, че харесваш Ем.

— Да я харесвам? Това е твърде бледа дума, скъпото ми момче. Обичам я. И мога да добавя, че родителите ѝ са прекрасни, особено баща ѝ. Мили Боже, какъв красив мъж е Шейн О'Нийл... Ех, само да бях няколко години по-млада.

Той зяпна срещу нея:

— Наистина ли, майко.

— Шегувам се, Лари, шегувам се.

Като поръча обяда, той се загледа в нея и каза:

— Ти обеща да ми обясниш за разправията с татко.

Пандора мълчеше, не ѝ се искаше да обсъжда тази тема, но от пронизателния поглед на сина си разбра, че няма избор.

Аспержите бяха сервирани и майка му започна незабавно да се храни. Лари реши също да се заеме с храната. Знаеше, че тя почти не закусваше — само парченце препечен хляб и кафе, затова се наслаждаваше на обяда. Това беше любимото ѝ хранене, вечерите ѝ бяха напрегнати, особено когато работеше в театъра.

Той много добре усещаше Пандора, както през целия си живот, и разбираше, че не трябва да настоява повече, нито да я притиска. Щеше да е по-добре да изчака, докато изядат основното ястие. Той много се съмняваше в историята на Едуард, че майка му има връзка с друг мъж. Брат му беше интригант. Такъв си беше още от дете и с възрастта ставаше все по-зле. Лари с облекчение си мислеше, че брат му се е върнал в Лос Анджелис, а не се мотае в Лондон, за да предизвиква разпръвки навсякъде.

След като приключи с аспержите, Лари каза:

— Моят агент ми изпрати копие на „Момчето от Уинслоу“. Ще се поставя отново, но не проявявам никакъв ентузиазъм. Какво ще кажеш, майко?

Пандора го изгледа продължително, замислено.

— Съветвам те да заведеш съпругата си на меден месец, защото знам, че тя много го желае. Затова не приемай ролята.

— Благодаря за съвета — усмихна ѝ се той. — Вярно е, че имам по-важни занимания сега.

— Точно така, а, ето идва и рибната торта. След това ще се постарая да ти обясня обвиненията на баща ти, че ходя да се въргам

с друг мъж.

— Майко! — възкликна той поразен. — Чуха те от съседната маса.

— О, хубаво! Сега ще знаят, че има още хляб в старото момиче.

Лари я зяпна и избухна в смях. Каза го с такова злорадство и с пълно пренебрежение към общественото мнение, че той не можа да не ѝ се възхити. Нямаше друга като майка му, беше неповторима. Не, тук грешеше. Имаше един човек, който приличаше на нея в много отношения. Съпругата му. Нищо чудно, че той обичаше Ем и че двете с майка му се разбираха толкова добре. Двете си бяха лика-прилика. Почти.

След като опразниха чиниите си, а Пандора довърши третата си чаша шампанско, тя произнесе с тих, сериозен тон:

— Преди да премина към тези ужасни разprávии, които имахме с баща ти, трябва да ти разкажа една история, Лари. Става ли?

— Да, давай, не се притеснявай. Аз не бързам, мамо, на твое разположение съм.

— Спомняш ли си, веднъж ти казах, че може да познаваш някого цял живот и да не го разбереш какъв е? А от друга страна, можеш да срещнеш някого и веднага да усетиш що за човек е. Наричам това да откриеш човек от твоята кръвна група.

— Спомням си. Всъщност никога не съм забравял какво каза. И точно това почувствах, когато срещнах Ем.

Майка му кимна и продължи:

— Това се случи и с мен, Лари, преди много време. Преди трийсет години, когато бях едва на четирийсет. Бях щастливо омъжена, имах добър съпруг и шест красиви деца.

— Тогава аз бях петгодишен — той изведнъж си спомни нещо, макар че не беше сигурен точно какво — нещо закътано дълбоко в съзнанието му, някакъв скрит спомен.

— Точно така, ти беше петгодишен. На една вечеря срещнах един мъж. По това време не работех, баща ти имаше представление и аз отидох сама. Това беше от онези срещи, когато мигновено прехвърчат искри. Той ме погледна, аз го погледнах и целият ми свят се обърна с главата надолу. Забравих за всичко. Сякаш съществуваше само той. И в края на вечерта знаех, че си принадлежим.

— Кой беше той?

— Не мога да ти кажа.

— Имаш предвид, че няма да ми кажеш, мамо.

— Точно това имам предвид, да. Никога няма да ти кажа кой беше. Нито ще кажа на когото и да било.

— Той е още жив, така ли?

— Да. Но всичко по реда си. Той ме покани на обяд още на другия ден. Беше сряда, баща ти имаше дневни представления, така че приех. В края на обяда аз знаех, че съм срещнала истинската си сродна душа. Познавах го, Лари, знаех кой е той, какъв е. Сякаш го познавах от деня, в който съм родена. Той се чувстваше по същия начин. И двамата осъзнахме, че сме лудо влюбени още преди да излезем от ресторанта онази сряда.

— Значи имахте връзка?

— Не, нямахме. Виждах го, когато имах възможност, но се страхувах да спя с него... просто знаех, че щеше да е фатално.

— Значи не спа с него. А какво стана?

— Станахме близки приятели и се виждахме доста често през следващите няколко седмици. Но така и не стигнахме до връзка, защото знаех, че това би разрушило семейството ми. Той също го знаеше. Обичах силно този мъж, от дъното на душата си, и той ме обичаше, но също беше обвързан.

— Беше ли женен?

— Да. С деца. И много известен.

— И той ли беше актьор? Кой? Можеш да ми кажеш, никога не бих излъгал доверието ти.

— Не, Лари, няма да ти кажа. Не трябва, наистина не трябва, скъпи. Само ще те насоча: беше политик, човек, който заемаше високи длъжности, целеше се високо и не исках да проваля кариерата си заради мен. Тогава беше по-различно.

— Значи си скъсала с него, не си го виждала повече и отново стана вярна съпруга и майка? — Лари я изгледа със съчувствие.

— Горедолу стана така. Понякога ми беше ужасно тежко, но ви обичах толкова много. Баща ти е труден, но почтен човек и нямах намерение да го наранявам, да го унищожавам. Очевидно, щом сега седя тук с теб, съм останала. Никога повече не го видях. Поне не насаме. Срещахме се понякога на обществени мероприятия и бързахме да се отдалечим.

— Господи, това трябва да е било ужасно, мамо. Как си го понасяла? — Лари се замисли как ли би се чувствал, ако трябваше да се откаже от Ем. Той погледна майка си, възхитен от лоялността ѝ към баща му и децата.

— Наистина беше тежко, но го направихме. Нямахме избор.

— И какво общо има това с обвиненията на баща ми? О, Боже! Срећнала си го отново. Миналата година. Това е, нали, майко?

— Съвсем случайно. Но виж, Лари, само обядвахме веднъж и вечеряхме веднъж в ресторанти. После се срещнахме в дома му. Няма да се впускам в подробности. Баща ти откри, че съм обядвала с някакъв мъж, че сме изглеждали интимни, влюбени. И тъй като бях приела ролята във филма по времето, когато баща ти замина за Канада, той реши, че си измислям причини да остана в Лондон, за да бъда с този мъж.

— А баща ми знаеше ли, че това е мъжът от миналото?

— Не, разбира се. Защото той така и не разбра за приятелството ми с този мъж преди трийсет години. Тогава баща ти играеше в „Цезар и Клеопатра“. Беше голяма, тежка роля и с нея направи сериозен удар. Изведнъж стана много голяма звезда. Беше ангажиран с работа, с реклама и всичко останало, което съпровожда славата. Аз бях изключително дискретна. Никой не разбра за тази... моя сродна душа. Не се бях доверила на никоя приятелка, нито пък той.

— Тогава защо татко е бил толкова подозрителен? И как е разбрал? — объркан попита Лари.

— Някой му е казал, че ме е видял с мъж, докато той се е трепел в Торонто. Може никога да не разбере кой го е направил. Но някой е сипал отровата. И имам своите подозрения.

— Мамо, чуй ме! Обзалагам се, че е бил онзи мой двуличен брат негодник, Едуард. Сигурно той е казал на татко. Едуард беше тук, в Лондон, преди да замине за Канада. Помниш ли?

— Не мисля, че Едуард е виновникът, Лари. Освен това той добре си знае интересите. Не би направил нищо против мен, защото...

— Сигурно му даваш пари, майко? — прекъсна я Лари. — Даваш му хиляди, за да поддържа всичките си жени и деца. Поощряваш лошото му поведение.

— Да, давам му пари, защото всички тези деца, за които говориш, случайно са мои внучета. Няма да ги оставя да гладуват само

защото синът ми, техният баща, се държи като малолетен престъпник. — Пандора поклати глава. — Не вярвам, че Едуард му е казал, но някой определено го е направил.

— Значи, татко трябва да знае името на тази твоя сродна душа, мамо, помисли. Щом сте се виждали на обществено място, трябва да са му казали името.

— Накъде биеш, Лари?

— Можеш да ми кажеш кой е. Щом татко знае, защо е тази тайнственост?

— Такова любопитство, скъпи, но не, не мога да ти разкрия как се казва този човек, защото който и да е съобщил на баща ти, не е знаел името на моя стар приятел. Той не е на длъжност от години, пенсиониран е, фигура от миналото и не изглежда по същия начин. Само някой на моята възраст би си спомнил кой е.

— Искаш да кажеш, че някой по-млад е осведомил баща ни?

— Да, точно така.

— Кой, мамо? Някой познат ли е? — той я изгледа изпитателно.

— Мисля, че може да е била Миранда — най-сетне призна тя.

— Нашата Миранда? Твоята дъщеря? Моята сестра? Мамо, сигурно се шегуваш.

Пандора прехапа устни, наведе глава внезапно натъжена, и промълви:

— Първия път, когато отидох на обяд с моята сродна душа — ох, нека го наричаме политик, така ще е по-лесно. Е, този ден бях седнала с лице към вратата в малък ресторант в Челси и изведнъж забелязах Миранда да изхвърча навън. Помислих си, че е влязла, видяла ме е и е побързала да излезе. Изглеждаше притеснена.

— Не, не мога да повярвам! Защо би казала на татко, че те е видяла да обядваш с някой мъж? Какво от това? Ти имаш приятели мъже и от театъра, с които обядваш и вечеряш. Мислиш ли, че Миранда би казала това на татко? Наистина ли го вярваш? При това те не се харесват, мамо.

— Но кой друг е знаел къде да го открие? Само някой от семейството, а тя е единственият човек, който ме видя, доколкото знам.

Лари се облегна назад на стола и загледа замислено майка си. Въздъхна дълбоко и заяви кротко:

— Може и да си права за Миранда. Може да е искала да се подмаже на татко, да го разчувства, да докосне егото му, да бъде включена в добрите. Може да си е мислила за последната му воля и завещанието.

— Лари, моля те. Не ставай лош. Не мога да понасям, когато се държиш така. Все пак, трябва да призная, че има смисъл в това, което казваш. Също и за моя приятел, политика. Той е вдовец, една от дъщерите му е мъртва, другата живее в чужбина — много е самотен. А някога, преди много време, бяхме привързани един към друг. Иска да бъдем приятели и толкова. Просто се нуждае от приятел.

— Каза, че сте се срещнали в дома му? Защо?

— Не исках някой да ме види втори път, защото баща ти го преживя много болезнено, като разбра. Просто се опитвах да бъда дискретна. — Тя замълча и хвана ръката му. — Исках да бъде добре и за двамата.

— Разбирам. Но какво става сега с баща ми?

— Най-после успях да го убедя, че човекът е просто стар приятел от периода, когато работех в Лос Анджелис, мъж, който се е държал мило с мен, докато съм снимала там. Уверих го, че моят стар приятел само е минавал оттук и после му казах, че е гей. И тук спряхме. Разправиите бяха прекратени и баща ти се държи както винаги. Просто помисли, душичке. Успях да оправя всичко само с една проста лъжа за сексуалната ориентация на този човек.

— Добре, че си го направила, защото това облекчи живота на всички.

— Радвам се да го чуя, Лари.

— Мамо?

— Да?

— Кой е човекът? Моля те, кажи ми.

Тя го погледна с невероятните си сини очи и въздъхна. Той й беше любимецът, обичаше го безусловно; вярваше му безкрайно. И така, тя му каза кой е този дългогодишен приятел.

— Исусе Христе! — ахна Лари и я погледна втрещен. — Самата власт. О, мамо.

— Точно — потвърди Пандора, отвори чантата си, извади червилото си и начерви красивата си уста.

В момента, в който влезе в апартамента след обяда, Лари усети, че нещо не е наред. Ем стоеше до библиотеката, втренчена в екрана на телевизора. Когато чу, че се прибира, се обърна и той забеляза, че е пребледняла и разтревожена.

Лари бързо се приближи към нея и попита притеснено:

— Скъпа, какво има? Какво се е случило?

— Явно не си чул. Днес в магазина избухнаха две бомби, докато бях там на среща с Линет. Към обяд. В ресторанта...

— Мили Боже, какъв ужас! — прекъсна я той, изтича към нея и я прегърна. — По обяд — изстена той. — Има ли жертви?

— Беше затворено. За щастие Лин се разпоредила да не отварят заради проблеми с канализацията. Дори водопроводчиците бяха отишли на обяд. Но има много ранени. — Тя изключи телевизора, хвана го за ръката и му обясни всичко, докато го водеше към кухнята. — Лин ще остане в магазина с часове заедно със Саймън Барън и хората от Скотланд Ярд. Също и отрядът за борба с тероризма. Но я поканих да дойде на вечеря, както и Саймън. Надявам се да не възразяваш. В такъв момент тя има нужда от мен.

— Разбира се, скъпа, и се радвам, че са приели. Благодаря на Бога, че и двете сте добре.

— Да. Макар и да бяхме понатъртени. Взривът ни хвърли на земята. Бяхме в офиса на Линет и можехме да пострадаме сериозно.

Като влязоха в кухнята, Лари видя, че Ем готвеше любимия му сос болонез. Кълцано телешко, домати, лук и разни съдове бяха извадени върху плота на шкафа.

— Виждам, че ще ни поглезиш — подхвърли той и седна на един от високите столове, все още разлюлян от шокиращата новина.

— Това ми е най-лесно, а имах и всички необходими продукти. — Обърна се, за да се заеме с готвенето, и добави: — Магазинът ще остане затворен до утре късно следобед или до петък. Сапъорите ще трябва да проверят цялата сграда за други експлозиви.

Той гледаше разтревожен и клатеше глава.

— Не мога да повярвам, че се е случило, в „Хартс“ има толкова добра охрана. Просто е невероятно.

— Да, знам. Според Скотланд Ярд най-вероятно е терористична атака, а инспектор Ярдли ни каза, че отдавна са очаквали удар по някой

от големите универсални магазини. Знаеш, че обществените места са много уязвими. Спомняш ли си бомбите от седми юли преди две години? Общественият транспорт беше атакуван в най-натоварения час сутринта и пораженията бяха ужасяващи, толкова много хора пострадаха. Петдесет и двама бяха убити, а други седемстотин — ранени.

— Спомням се, Ем. Един мой приятел беше ранен в автобуса.

— Сигурна съм, че са екстремисти. Имам теория. Сигурно този, който го е направил, се е скрил в магазина, преди да затворят, поставил е бомбите и е изчакал до сутринта, за да излезе. Познавам това място много добре още от дете. Повярвай ми, има много местенца, където можеш да се скриеш.

Мобилният ѝ телефон внезапно иззвъня и Ем го грабна от плота.

— Ало?

— Лин е — чу тя развълнувания глас на сестра си. — Имам новини.

— Слушам те — отговори Ем и притисна по-силно телефона към ухото си. Щом Линет спря да говори, тя произнесе: — Благодаря, че ми каза. Ще се видим довечера около осем и половина. Доскоро.

Ем затвори и обясни на Лари:

— Полицията е открила още две неизбухнали бомби на друго място в „Кафезът“. Не са успели да се взривят, слава богу.

Лари остана потресен.

— Слава богу, наистина. Не искам да си представя какво щеше да последва от четири експлозии.

Ем го погледна с разбиране, отиде до печката и изсипа лука в тигана, добави малко масло и го остави да се задушават. После заля два червени домата с гореща вода, за да може по-лесно да ги обели.

Лари я наблюдаваше, възхитен от сръчността и от спокойствието ѝ, от умението ѝ да се владее след експлозията. Беше удивителна.

Не след дълго той каза:

— Не знам много за Саймън Барън. Разкажи ми за него, скъпа.

— Той е племенник на Джак Фиг. Всъщност не съвсем. Имам предвид, че нямат кръвна връзка. Сара, сестрата на Джак, и съпругът ѝ Алистър осиновиха Саймън като бебе, когато бил на около шест месеца. Джак му е много близък и най-напред Саймън работеше за „Фиг Интернешънъл“ преди да се заеме с охраната на магазина. — Ем

въздъхна и поклати глава. — Иска ми се Джак да беше тук сега. С него се чувствам в безопасност.

— Къде е той?

— Замина за Хонконг. Явно там има бизнес дела. Макар че е скоро ще се пенсионира, ходи в магазина в Найтсбридж три пъти седмично. Знам, че Линет е доволна, когато той се навърта наоколо. Те, двамата, са неразделни приятели.

— На вечерята у родителите ви Джак ми каза, че Линет е истинско копие на Ема Харт.

— Щом казва, е така. Работил е за прабаба ми от осемнайсетгодишна възраст. — Тя смени темата, като попита: — Как беше обядът с майка ти?

— Много приятен.

— Наистина? За какво искаше да говорите?

— Всъщност аз исках да говоря с нея. Между другото, ми каза, че е очарована от теб и много се вълнува, че сме женени.

Ем се усмихна за първи път този ден.

— Аз също. Какво толкова важно искаше да обсъдиш с майка си?

— Колко уязвима е човешката душа.

ТРЕТА ЧАСТ
ПЕЧЕЛИВШАТА ИГРА
АПРИЛ-АВГУСТ 2007

„Смее се добре, който смее се последен^[1].“
Уилям Шекспир

„Победителят получава всичко.“
Неизвестен автор

37.

Храната беше изключителна и Джак Фиг напълно разбираше, че бе приготвена в негова чест, за да му доставят удоволствие. Носеха му едно след друго вкусни изкушения, подредени красиво в плата, показваха му ги, след което му ги сервираха със съвършено умение. Това бяха любимите му ястия, не бе опитвал нещо по-вкусно, откакто посети тази къща преди няколко години.

Джак погледна през голямата лъскава маса от палисандрово дърво своя домакин Ченг Уен Ли и рече:

— Благодаря за това великолепно угощение и моите комплименти за готвача. Тази вечер надмина себе си и аз се чувствам изключително поласкан, Уен Ли.

— Удовлетворен съм, че се насладихте на храната, Джак — уважаваният китайски banker изискано приведе глава. Като се настани по-удобно в резбования махагонов стол, той подчерта: — Аз съм този, който е поласкан, че уважихте дома ми. И ви благодаря, че дойдохте да се видим. Беше належащо да се срещнем, а съм прекалено слаб, за да пътувам. Сега, когато приключихме с вечерята, предлагам да се преместим в библиотеката, където можем да се насладим на жасминов чай или дайджестив, и ще поговорим за много неща.

Джак стана и последва уважавания от всички banker, като си мислеше колко достолепно изглежда във великолепно си кимоно от червен и златист брокат. То беше семейна антика и Джак осъзнаваше, че Ченг го обличаше само пред семейството си и най-близки приятели. Дори само това беше комплимент за него и той се чувстваше поласкан от жеста.

Дълга, широка галерия, в която бяха изложени безценни китайски картини и произведения на изкуството, отделяше трапезарията от библиотеката. С крайчеца на окото си Джак забеляза върху стъклените рафтове няколко нови, изкусно изваяни от нефрит скулптури и се надяваше Ченг да му ги покаже по-късно.

Джак забързано последва своя домакин в библиотеката и щом влезе, дъхът му секна. По-рано, при пристигането му, надолу под върха

се стелеше мъгла и панорамата, която се разкриваше през огромния прозорец към Хонконг, пристанище „Виктория“ и Коулун^[2], беше замъглена от смог.

Но сега всичко се виждаше ясно и гледката беше невероятна под мастиленочерното небе, обсипано с ярки звезди. Той си помисли, че Хонконг е блестящ град — в прекия и в преносния смисъл. Ако трябваше да избере любимо място на света, щеше да е това. Град на контрастите: небостъргачи и мизерия, бижута и боклуци, големи пари и ужасяваща бедност, богати и бедни едни до други в този огромен човешки казан, където всичко бе възможно. Беше идвал тук при всеки удобен случай, когато беше по-млад, дори някога бе обмислял да се засели за постоянно. Но през всички тези изминали години знаеше, че това няма да се случи. Англия бе неговата страна и негов дом.

Двамата с Ченг застанаха пред прозореца, приятелят му се обърна към него и промълви:

— Няма друга такава гледка на света, нали, Джак?

— Със сигурност. Във всеки час на деня е различна или поне на мен така ми се струва, променя се постоянно.

— Също като живота; единственото постоянно нещо в него е промяната — Ченг въздъхна тихо и направи жест с дългата си, елегантна ръка към Джак да седне. Той зае стола срещу англичанина, когото смяташе за най-добрия приятел, имал някога.

Почти веднага едно китайче от прислугата се появи с жасминовия чай на сребърен поднос; друго момче го следваше по петите с чаши ледена вода; трето донесе месингов поднос с бутилка отлежал коняк „Наполеон“ и тумбести конячени чаши.

Джак взе една малка, тънка като хартия порцеланова купичка с жасминов чай, както направи и Ченг, и когато останаха сами, приятелят му започна:

— Сигурен съм, разбра, че трябва да обсъдя нещо важно и поверително с теб, когато те помолих да дойдеш; беше наложително да говорим лично.

— Така е, Уен Ли, и понеже те познавам, нямах намерение да пренебрегвам молбата ти или да поставям под съмнение преценката ти.

— Знаем се от дълго време, нали? — погледна го втренчено Ченг и пъкна ръка в джоба на кимоното си, извади малък нефрит, поглади го

с ръка и бавно го прибра. Очите му се усмигнаха:

— Моят талисман, Джак. Добър покровител.

Джак кимна.

— Помня го. Познаваме се от трийсет и пет години, ако трябва да сме точни.

— И на първата ни среща ти ме представи на приятеля си Малъри Карпентър, тогава началник на полицията в Хонконг, когато този остров все още беше колония на британската корона. Благодарение на теб, той ми помогна да реша един ужасен проблем. Карпентър ми стана прекрасен приятел, като теб.

Джак седеше, внимателно заслушан в мъдрия си, възхитителен китайски приятел и се чудеше накъде бие, но знаеше, че е по-добре да не задава въпроси.

Ченг се приведе напред и каза с приглушен глас:

— Ти рискува живота си, за да спасиш моя. Тогава ти казах, че имам дълг на честта, но се надявах и се молих да не се налага да ти се изплащам. Обясних ти, че предпочитам да не се нуждаеш от помощта ми в случай на опасност или беда. Помниш ли, Джак?

— Да, наистина, Уен Ли — тихо се съгласи Джак. Стреснат и изненадан, той се питаше за какво е всичко това. Отговори на втренчения поглед на Ченг и зачака. Когато бе долетял тук преди два дни, бе останал с впечатлението, че Ченг се нуждае спешно от помощ. Сега излизаше, че топката е в неговото поле.

Джак потърка устата си с ръка, изправи гръб и реши да мине направо на въпроса:

— Да не би да съм загазил? В опасност ли съм, Уен Ли? За това ли ме повика тук?

— Мразя да съобщавам лоши новини, но в този случай се налага. Един мъж, когото с теб презираме, се появи в Хонконг, макар че не е тук в момента. Разбрах, че ти готви нещо лошо. Трябваше да те предупредя, Джак. Трябва да се пазиш.

Джак объркано сви вежди и поклати глава.

— Знам, че има много хора, които биха искали да ми видят сметката, но чак в Хонконг? Едва ли. — Джак изпитваше съмнения и това се долови в гласа му.

— Убеден съм.

— Тогава кажи ми кой е.

— Джонатан Ейнзли.

Джак остана като гръмнат и зяпна срещу Ченг Уен Ли с недоумение. Беше онемял.

Джонатан Ейнзли. Страховитото име от миналото, злосторникът, който се бе заклел да унищожи Пола и дъщерите ѝ Теса, Линет и Ем. Всъщност цялото семейство, заедно със синовете ѝ Лорн и Дезмънд, и съпруга ѝ Шейн О'Нийл. Внукът на Ема Харт, който вярваше, че са му отнели онова, което му се полага, и че първата му братовчедка Пола е наследила това, което по право му принадлежи — великата империя „Хартс“. И като си помислиш само, че бащата на Джонатан, Робин Ейнзли, и майката на Пола, Дейзи Еймъри, бяха брат и сестра. Как е могло толкова зло да се събере в един човек? Той изобщо не беше като останалите Харт. Старата поговорка „Кръвта вода не става“ не беше вярна.

— Виждам, че не ми вярваш — отсече накрая Ченг и добави по-настоятелно, — но е истина.

— Той е мъртъв. Умря през 2002! — възкликна Джак. — В автомобилна катастрофа във Франция при челен удар с камион. Всички знаем това. Мъртъв е. Казвам ти, че е мъртъв. И погребан.

Ченг поклати глава.

— Някой е пуснал този глупав слух. Не е вярно, не може да бъде — настояваше Джак, като отказваше да приеме тази тревожна новина.

— И аз не повярвах и реагирах като теб. Изглежда, американската му съпруга го е завела в швейцарска клиника, където са го възстановили. Отнело е доста време, но са го върнали към живот.

— Не мога да повярвам! Не мога! — клатеше глава Джак.

Последва дълго мълчание между двамата мъже и накрая Ченг поде внимателно:

— На мен сигурно вярваш. Имах възможност да се уверя с очите си. Чрез посредник получих покана да посетя офиса на Ейнзли. Бях сащисан като теб. Но отидох да се срещна с него. Преди десет дни. Предложи ми отново да работим заедно.

Джак стоеше занемял, поразен от новината. Но трябваше да я приеме. Нямаше избор.

Банкерът продължи:

— Той е опасен човек и не се е променил. Трябва да те предупредя, че все още е настроен отмъстително. Ще се опита да

унищожи Пола и теб. Продължава да я мрази с цялото си същество. Това тръгва още от детството им.

— Спомена ли мен? Или Пола?

— Не. Но знам, Джак... Знам, че това е тук — и той сложи ръка върху сърцето си. — Чувствам го с крехките си старчески кости. Бях принуден да те извикам.

Джонатан Ейнзли. Възкръснал от отвъдното. Как беше възможно това. В швейцарската клиника трябва да са сътворили чудо. Изведнъж Джак впи очи в Ченг:

— Как изглежда?

— Не го познах — отговори Ченг. — Ти също нямаше да го познаеш, ако го беше видял.

Джак не каза нищо.

Ченг внимателно наблюдаваше стария си приятел и след малко се приближи към Джак и докосна с ръка коляното му.

Джак го погледна изпитателно.

Ченг произнесе едва чуто:

— Има още нещо, заради което исках да те видя лично. Искам да споделя много неща за Ейнзли — той замълча, приковал поглед в Джак, и най-после продължи: — Трябва да обсъдим как да го обезсилим. Това е най-важното. Да подготвим план. Трябва да има начин двамата с теб да победим този противен човек.

Джак се прибра в хотела си след полунощ. Както обикновено беше отседнал в „Мандарин Ориентал“, но тази вечер пропусна традицията си да пийне нещо преди лягане в бар „При капитана“.

Още с влизането си забеляза, че мига червената лампичка на телефона и като затвори вратата, отиде до бюрото пред прозореца. В гласовата му поща имаше съобщения от Линет и Саймън. Третото обаждане беше отново от Линет, за да му каже, че със Саймън щели да останат в офиса ѝ в магазина до осем часа. След това щели да отидат на вечеря у Ем. Той провери мобилния си телефон, който беше оставил да се зарежда. Имаше съобщения от двете, оставени преди около половин час.

Веднага разбра, че имаше някакъв проблем, и седна уморено. Пет години мир и спокойствие. Сега напрежението се върна. Мисълта

за Ейнзли смрази кръвта му и той потръпна.

Джак дръпна телефона към себе си и погледна часовника си. Беше почти един сутринта в Хонконг, значи в Лондон беше шест. Имаше седем часа разлика, значи Линет и Саймън все още бяха в „Хартс“.

След като набра частния номер на Линет, Джак се облегна назад и загрижено се замисли за майка ѝ. Как да предпази Пола О'Нийл от Ейнзли? Щеше да падне работа на ръба на невъзможното.

— Линет О'Нийл.

— Здравей, красавице. Аз съм.

— Джак! Получи ли съобщенията?

— Да. Какво става? Случило ли се е нещо?

— Случи се, Джак. Разбирам, че не си гледал новините. Включи Си Ен Ен. Атакуваха ни терористи. „Кафезът“ беше взривен днес по обед.

— Исусе Христе! — той изстина и замижа, после рязко отвори очи. — Кажи ми най-лошото.

— Бях затворила магазина, Джак, в шест сутринта. Бренда Паул ми се обади в пет, защото имаше проблем с канализацията. Отишла рано, за да приготви закуската. Действала е бързо. Има и малко добри новини. Няма загинали, само ранени служители и клиенти, но не е сериозно.

— Връщам се веднага, Лин, не се тревожи. Предполагам, че Саймън се е обадил, където трябва. Повикал е Скотланд Ярд и всички останали.

— Да, ето ти го, иска да говори с теб. Но и двамата сме добре, Джак. Всичко е под контрол.

Джак Фиг изслуша внимателно всичко, което Саймън имаше да му казва. Самият той го бе обучавал и знаеше, че е изключителен професионалист. Рядко се случваше някой да е толкова бдителен, отговорен и решителен. Беше добро ченге. Когато чу обаче, че антитерористите са открили още две бомби, които не са успели да се взривят, Джак се разтревожи. Знаеше, че ако бяха избухнали, последиците биха били ужасяващи. Всички офиси щяха да бъдат унищожени. Тя можеше да загине. Отървала се е на косъм. Отново го полазиха тръпки.

Каза на Саймън, че ще се върне до края на седмицата, най-късно в понеделник и затвори. Намери дистанционното и застана пред телевизора, за да намери Си Ен Ен. После седна на края на леглото и зачака да види репортажа за терористичната атака на магазин „Хартс“ в Найтсбридж. И ето, показаха любимия магазин, любимата му Линет, управителя, даваше интервю във връзка с нападението на най-известния универсален магазин в света.

Събуди се внезапно посред нощ. Първо си помисли, че е сутрин, но като погледна електронния часовник, разбра, че е едва четири, и изстена.

Лежеше и напрегнато се заслушваше, за да разбере какво го бе събудило. След няколко секунди разбра. Мозъкът му си бе изработил рефлекс срещу съня. В главата му препускаха мисли, спомни си гласа на Ем. Преди две седмици му беше казала: „Едва се отървах, Джак. Ако не бях си изкълчила крака, щях да съм на модния подиум. Можеше вече да ме няма. Изглежда, адашката бди над мен. Мама винаги е казвала, че Ема е моят ангел-пазител.“

Ем се беше отървала на косъм. Линет се беше отървала на косъм. И двата инцидента бяха станали на обществени места и бяха определени като терористични атаки от полицията в Париж и в Лондон. А дали беше така?

Джак отметна завивките, стана, облече халата си и отиде до бюрото. Седна на стола, взе лист хартия и очерта една елипса. После нарисува три квадратчета и ги надписа: „Кафез“, щанд за спално бельо, офис на Линет. Трите бяха разположени едно до друго. Той знаеше добре разположението, но имаше нужда да го види като план.

Дали офисът на Линет е бил истинската мишена? Може би. Но не е възможно да се влезе там, без да се задейства алармата. Ако някой се е целил в офиса на Линет, защо не е поставил бомбите в щанда за бельото?

Защото там няма врати, той е отворена площ и охраната му прави огледи през нощта. Очевидното място да се скрият бомбите е „Кафезът“. Също и да се скрият извършителите до сутринта.

Джак се облегна назад и се зачуди дали Ем е била наистина мишена в Париж. Ами съпругът ѝ? Лари бе получил хранително

отравяне същия ден. Или е бил отровен? Джак разтърка лицето си с ръка и се запита дали новината, че Джонатан Ейнзли е жив, не го прави параноик.

Не можеше да си отговори. Но знаеше, че трябва да внимава за себе си и за Пола и дъщерите ѝ. Дали Ейнзли се целеше в тях. Отговорът е да.

Джак така и не си легна повече. Седеше притеснен на бюрото и се чудеше откъде да започне. Джонатан Ейнзли беше психопат, в това нямаше никакво съмнение. И милиардер, така че парите не бяха проблем. Трябваше да бъде спрял. Независимо от цената.

Джонатан Ейнзли беше жив. Лош късмет. Неговият лош късмет.

Когато излезе да се разходи по улиците към десет сутринта, Джак затаи дъх от изненада. Беше забравил какво означава да ходиш пеша тук. Изведнъж потъна в какофония от звуци, цветове и искряща светлина. Навсякъде кипеше шумно оживление, понесе се сред поток от забързани хора, които го побутваха от тук от там.

Това беше Хонконг; накъдето и да се обърнеш виждаше несекващо движение. Високо в небето прелитаха самолети; във водите около Коулун гъмжеше от джонки, сампани, фериботи и яhti. Все пак в този човешки поток имаше някакъв ритъм, определено темпо. Обикновено Джак се наслаждаваше на този кипящ от живот малък остров, където свободното пространство беше на особена почит. Но тази сутрин, докато бързаше из „Централ“, се почувства подразнен от трамваите, рейсове, рикшите и колите, които сновяха по улиците.

Отиваше към офисите на Ченг Уен Ли, където трябваше да бъде след малко. Миналата вечер, на тръгване от величествената къща на върха, Ченг го бе поканил в частната си банка, за да довършат разговора си.

Пристигна след петнайсетина минути и веднага беше въведен в светилището на Ченг. Уважаваният банкер се усмихна, щом видя Джак, и стана от бюрото си, за да се ръкува с него:

— Много съм наскърбен, че „Хартс“ е бил ударен от терористи, Джак. Сигурен съм, че си разговарял с Линет. От информацията, която научих от телевизията, май пораженията не са чак толкова големи. —

Той седна отново зад бюрото си, а Джак се настани от другата му страна.

— Точно така, Уен Ли. Говорих с Линет и с Пола, и двете ти изпращат поздрави и благопожелания. Магазинът ще бъде затворен до утре, отрядът антитерористи проверява всеки етаж, всяко ъгълче и дупка. За щастие не е имало жертви, макар че са били ранени много хора. Въпреки това е могло да бъде още по-лошо.

— От Скотланд Ярд го определят като терористичен акт — Ченг многозначително погледна Джак. — Ти какво мислиш по въпроса? Възможно ли е това да е организирано от един човек със специални възможности?

— Да, възможно е. И на мен ми мина тази мисъл. Ейнзли може да е задвижил всичко това без проблем. Правил е подобно нещо в миналото и се знае, че е безскрупулен.

Ченг кимна в съгласие.

Джак му съобщи:

— Днес и утре имам още няколко срещи, трябва да оправя още някои работи, но в събота се връщам в Лондон, Уен Ли.

Банкерът се подпря на бюрото си:

— Аз ще действам, както се разбрахме миналата вечер, Джак и ще те държа в течение.

— Благодаря ти. Сигурен съм, че разбираш защо се налага да се върна в Лондон.

— Разбирам. Сега трябва да изясним с теб още няколко въпроса и после бих искал да те представя на един блестящ млад мъж, чиито преценка и знания биха могли да ни помогнат в бъдеще.

Джак кимна и изслуша полезната информация, която банкерът му даде за Джонатан Ейнзли. Накрая приятелят му въздъхна:

— Това е всичко, което знам, Джак. Засега.

Ченг вдигна телефона, набра някакъв номер, каза бързо нещо на кантонски и затвори.

След малко на вратата се почука и на прага се появи млад мъж в средата на двайсетте.

Джак се изправи, пристъпи напред и подаде ръка.

Младият мъж се представи:

— Много ми е приятно да се запозная с вас, господин Фиг. Аз съм Ричард Ченг, но всички ме наричат Ричи.

— Особено ми е приятно да се запознаем, Ричи — кимна Джак и се усмихна: — Разбирам, че сте учили в Америка.

— Да, в бизнес школата „Уортън“. Но вече се върнах в Хонконг, където ми е мястото. И ще остана.

— Горд съм да ти кажа, че Ричи е мой внук, Джак — заяви Ченг и усмивката на лицето му говореше, че обожава младия мъж. А само какъв екземпляр беше той. Джак се стресна от вида му още с влизането му. Ричи беше висок за китаец, поразително красив, и Джак изведнъж заподозря, че у него има западен ген.

Сякаш прочел мислите на Джак, Ченг поясни:

— Синът ми се ожени за красива англичанка. След смъртта на родителите му аз отгледах Ричи. Той е единственият ми наследник и тук го обучавам на банково дело. Някой ден „Чайна Ченг Прайвит Банк“ ще бъде негова и знам, че ще попадне в добри ръце. Но трябва да ти кажа, че той е отличен специалист и в друга сфера.

Джак погледна Ченг с очакване, но после се обърна към Ричи:

— И какво друго владееш, освен банкирането?

— Компютърен спец съм — отговори Ричи.

— Не, не си спец — строго го поправи Ченг. — Ти си гений. — Банкерът погледна към Ричи и каза нещо на кантонски, после се обърна към приятеля си: — Безценен е, Джак. Не си ли съгласен?

Мислите на Джак препусаха толкова бясно, че той успя само да кимне.

На връщане към хотела Джак продължи да мисли за Ейнзли. Какъв късмет, че този човек така и никога не разбра колко бяха близки с Ченг Уен Ли, също като Ема преди смъртта ѝ, а после и Пола. Сега това им даваше преимущество. Нито пък беше разбрал колко го ненавижда китайският banker. Както веднъж Уен Ли му бе казал: „Не е нужно да харесваш онези, с които въртиш бизнес, Джак.“ Това беше цинична забележка, но като повечето банкери Ченг Уен Ли беше прагматик и понякога беше правил пари с Ейнзли.

[1] „Отело“, превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

[2] Полуостров в Хонконг — Б.пр. ↑

38.

Джак Фиг седеше в офиса на Линет и пиеше кафе, докато я чакаше да приключи с телефонния разговор, започнал с неговото пристигане. Наблюдаваше я внимателно, както често се случваше, и установи, че отдавна не бе изглеждала толкова добре. Беше сигурен, че завръщането на Ем в Лондон имаше връзка, така се чувстваше по-малко самотна. Слава богу, че двете с Ем не бяха ранени при експлозията. „Само няколко драскотини“, бе обяснила Линет.

Загледа се в камината, където огънят гореше, както винаги. Тази сутрин му се зарадва. Беше първи май, валеше като из ведро, доста студено и ветровито. Пролетен ден, няма що, помисли си той.

После вдигна очи към портрета на прабабата на Линет — Ема Харт, жена, която той дълбоко бе уважавал, уважаваше и досега. През последните няколко дни често мислеше за нея. Сети се за времето, когато бе решил да напусне „Хартс“, защото искаше да създаде своя фирма. Отначало Ема се бе борила срещу това, после се разкая и мъдро му предложи компромисен вариант. Тя щеше да подпомогне финансово фирмата му „Джак Фиг Интернешънъл“, а „Хартс“ щеше да стане първият му клиент.

Споменът за това колко хитро и находчиво бе подходила, го накара да се усмихне. Вторият му клиент беше Блеки О’Нийл с „О’Нийл Хотелс Интернешънъл“, третият — сър Роналд Калински с „Калински Индъстрис“. Не му бяха нужни други клиенти с тези три клана, стана шеф на охраната на трима магнати и три преуспяващи фирми. Тя бе съумяла много ловко да го обвърже най-много със своята фирма при изключителни условия. Един ден, години по-късно, тя му бе дала документ, с който му прехвърляше изцяло собствеността върху фирмата му. Той бе пожелал да ѝ върне първоначалната инвестиция, но тя му обясни, че това бил бонус за неговата лоялност и нищо не ѝ дължал. Но не беше съгласен. Дължеше ѝ всичко — живота, който имаше днес, и живота, който Саймън си бе изградил с негова помощ.

Линет така приличаше на нея, и то не само физически. Тя също беше толкова сърдечна и чаровна, умна и изобретателна, но и

изненадващо безмилостна, когато беше необходимо. Изпитваше облекчение, че тя успяваше да се справя с мъката си. Внезапната смърт на Джулиан Калински преди две години я бе повалила. Беше шок за всички. Джулиан бе починал от инфаркт, едва прехвърлил трийсет години, при това беше човек, който не е боледувал нито ден през целия си живот.

Някой почука на вратата, рязко я отвори и Ем влетя задъхана в офиса. Изпрати въздушна целувка на сестра си, спусна се към Джак, седна до него на канапето и го целуна по бузата.

Тя се облегна и заговори:

— Видя ли каква бъркотия? „Кафезът“ е буквално съсипан, Джак. Не можах да повярвам. Отървахме се на косъм. Само си представи и другите две бомби да бяха избухнали. Щандът за спално бельо щеше да бъде разрушен, а вероятно и този офис.

— Не вероятно, Ем, а съвсем сигурно. Щеше да стане огнен ад с тази дървена ламперия — въздъхна Джак и се загледа в красивия полиран дъб по стените още от времето на Ема. — Толкова се радвам, че двете сте добре. Имахме добър джос поне в това.

— Добър джос? — повтори учудено Ем.

— Добър джос означава добър късмет. Това е китайски израз и означава добър късмет. — Той бръкна в джоба си, извади красив нефритен идол и ѝ го показа. — Даде ми го един приятел като талисман, за да ми носи късмет. И вие с Лин сте го имали тази седмица.

— Знам, че си говорил с Линет и Саймън по телефона през последните няколко дни, така че сигурно си разбрал. Предполагам, че тази сутрин Саймън те е информирал?

Джак кимна.

Ем го погледна проникателно:

— Не намираш ли за странно, че нито една терористична група не пое отговорност за атаката на „Хартс“? Те нали обичат да го правят? Да се представят?

— Невинаги. Но съм съгласен с теб. Откровено казано, очаквах някоя групировка да го направи.

— Така или иначе ние отново работим — заяви весело Ем. — Предполагам, защото направихме така, че всички да разберат, че магазинът е изцяло проверен, етаж по етаж. Освен това увеличихме

охраната. — Тя повдигна черните си вежди: — Едва се промъкнах тази сутрин с толкова много охрана. Шарят навсякъде. Благодарение на Саймън. Но да говорим за друго. Как беше в Хонконг, Джак?

— Интересно — отговори безгрижно той. — Все така си е едно от най-невероятните места в света.

— Бих искала да отида там някой ден, но само ако и ти си там. Никой не го познава по-добре от теб и съм сигурна, че ще прекараме страхотно.

— Само ми кажи кога — усмихна ѝ се той, въпреки мрачните си мисли. Тъмнокоса ирландка, помисли си той, докато я наблюдаваше. С това тя беше препратка към Блеки О'Нийл и към Ема Харт.

— Съжалявам. Беше неотложен разговор — извини се Линет, когато най-после затвори телефона и се присъедини към тях.

Ем скочи и двете сестри се прегърнаха. Линет я отдалечи от себе си и промълви:

— Знам, че напоследък го казвах много пъти, но ще го кажа отново: много съм щастлива, че се върна в Лондон.

— Аз също, Лини.

Както обикновено Линет седна на стола пред камината. Джак знаеше, че тя е зиморничава като прабаба си и обичаше това най-топло местенце в стаята. Тя му се усмихна извинително:

— Съжалявам, че трябваше да проведа този разговор, като пристигна, но беше важно.

— Няма проблем. Все пак искам да обсъдя нещо изключително сериозно с вас, двете, и ще е добре да помолиш Кони да не прехвърля никакви телефонни разговори. Моля те, Линет.

Доловила мрачния му тон, тя го изгледа учудено, но отиде до бюрото си, обади се на личната си асистентка по интеркома и се върна пред огъня.

Линет попита:

— Това има ли нещо общо с пътуването ти до Хонконг, Джак?

— Има. Както знаеш, ходих да се срещна с мой стар приятел, също и на майка ви — много добър и лоялен приятел, банкера Ченг Уен Ли. Той пожела да поговорим конфиденциално, на четири очи. Много е предпазлив и не искаше да говорим по телефона, нито да ми праща писма или електронни съобщения. — Джак замълча и забеляза, че Линет и Ем го гледат напрегнати.

— Уен Ли имаше новини за мен. Оказаха се лоши. За всички нас. — Той замълча и после каза тихо: — Джонатан Ейнзли е жив.

— Не е възможно! — провикна се Линет и смаяна, зяпна Джак, клатейки глава в опит да отрече онова, което бе чула. — Всички знаят, че той загина в ужасната катастрофа. — Гласът ѝ се пречупи, като изричаше последните думи.

— Явно не е така. Според Уен Ли съпругата му го е завела в клиника в Швейцария.

— Джак, това не може да е вярно! Просто не може! — пресекливо възкликна Ем. — Имаше погребение, всички знаем това. О, Боже мой, било е фалшиво погребение? За да ни изиграят? — Бледа като тебешир, Ем го гледаше с обещени от ужас черни очи. — Тази кучка беше лоша новина от мига, в който влезе в живота ни. Тя е зла и отмъстителна колкото Ейнзли. Мрази всички ни.

Линет се опитваше да преодолее шока и се поинтересува:

— Откъде Уен Ли знае, че Ейнзли е жив? Видял ли го е? Разпознал ли го е? Може да е просто някаква странна история, измишльотина.

— И аз си помислих това, Лин, но Уен Ли го е виждал, макар да твърди, че сигурно и аз не бих го познал, толкова бил променен.

— Тогава откъде е сигурен, че това е нашият злонамерен братовчед? — включи се Ем. — Може да е някой натрапник.

— Зададох същите въпроси на Уен Ли, повярвай ми, Ем, защото ми изглеждаше невероятно. Страхувам се, че той ми даде отговори, които трябваше да приема. Първоначално Уен Ли не е разпознал Ейнзли. Подозирам, че е претърпял много пластични операции, сигурно заради изгарянията от катастрофата. Но Уен Ли е разпознал гласа му — много специфичен, много изискан. Каза също, че очите, орловият му нос и високият ръст потвърждавали самоличността му. Уен Ли си спомня и кестеняворусата коса на Ейнзли. Освен това накуцвал и се подпирал с бастун.

— Как, по дяволите, го правят? — учуди се на глас Ем и се обърна към Джак. — Къде е клиниката? В която Ейнзли е бил лекуван?

— Уен Ли не знаеше, но поръчах преди седмица на един от европейските ми сътрудници да проучи. Снощи се чухме. Ейнзли е бил в клиника „Вендкетерн“ в Цюрих. Стоял е там цяла година, а през следващата е постъпвал само за определени периоди. След това шест

месеца е бил приходящ пациент. Бил е лекуван в клиника „Вендкетерн“ общо три години, като през цялото време е пребивавал постоянно в Цюрих.

— А сега живее в Хонконг? — предположи Линет.

— Така мисли Уен Ли, защото все още поддържа апартамента, който купил през 1970. Тогава се е заселил в Хонконг, след като дядо ви Дейвид Еймъри го е уволнил, а майка ви го е прогонила от семейството, защото крадял от „Харт Риъл Истейт“ — фирмата, която управлявал. В Хонконг имал добър джос, натрупал състояние от сделки с недвижими имоти във времена, когато това било възможно. Според Уен Ли сега Ейнзли е милиардер.

— Защо Уен Ли се е срещнал с него? Имам предвид, какво е наложило това? — Линет се наведе към Джак. — Да не са били приятели преди? Или пък колеги? Какво?

— Както знаете, Уен Ли притежава една от най-старите частни банки в Хонконг, наследена от баща му. „Чайна Ченг Прайвит Банк“ е високо ценена, всепризната. От много години тя работи с много хора, включително с майка ви, а преди това и прабаба ви. Имал е делови отношения и с Ейнзли. Но никога не се били приятели. Всъщност Ченг никога не го е харесвал. Уен Ли ми каза, че преди десет дни е получил покана за среща с Ейнзли чрез посредник.

— Сигурно се е втрещил! — прекъсна го Ем.

— Напълно! — кимна Джак. — Не е могъл да повярва. Всички смятахме, че е мъртъв, загинал в автомобилна катастрофа във Франция и погребан. Бил е изключително озадачен, но е знаел, че трябва да проучи въпроса заради мен и заради семейство Харт.

— Каква клопка, а? — промърмори Линет на себе си. Опитваше се да запази спокойствие, но вътрешно цялата се тресеше, защото разбираше какво подозира Джак.

Той свъси вежди:

— Мисля, че си права, Линет. Според мен зад всичко това стои съпругата му Ангарад. Когато са я повикали във френската болница, тя е разбрала, че Ейнзли е все още жив и е решила да го премести в швейцарската клиника. По-късно ѝ е дошла идеята за погребение. Искала е да ни измами.

— Но защо? — възнегодува Ем.

— Ейнзли иска вендата за майка ти — обясни ѝ Джак. — Той е убеден, че тя е получила магазините „Хартс“ чрез завещанието на Ема, защото е упражнила голямо влияние върху прабаба ти. Това не е вярно, мога да гарантирам. Ема Харт винаги е имала намерение да остави магазините на Пола, затова раздели останалото си имущество и фирмите между другите си внуци. Джонатан Ейнзли преследва майка ти от години. Опита какво ли не, за да се добере до магазините, дори на един етап притежаваше много от акциите. Но огромната му, непримирима омраза към майка ти се дължи и на това, че тя го прогони от семейството. Така че има намесени много емоции.

— Все пак не разбирам — объркана, Ем гледаше ту към Линет, ту към Джак. — Защо Ангарад накара всички ни да повярваме, че съпругът ѝ е мъртъв?

— За да ни прецака — възкликна Линет. — За да може Ейнзли да ни атакува, без да разберем, че е той.

— Да ни атакува как? — Ем се наведе към Джак. — Да ни убие? Джак, това ли има предвид Линет?

— Да, той използва други хора да свършат мръсната работа, разбира се. Върни се назад във времето. Не си ли спомняш бомбата в църквата Пенистоун Роял? Можеше да избие цялото семейство. Той е безскрупулен, алчен и жесток.

Ем бе ужасно пребледняла и енергично закима.

— Не съм забравила... — тя погледна към Линет и избухна в сълзи.

Само след няколко секунди Ем се овладя. Бръкна в чантата, извади носни кърпички, издуха носа си и избърса сълзите си.

— Съжалявам за това, приятели. Просто изведнъж много живо си припомних този ден. Много съжалявам — повтори тя и дълбоко въздъхна, като се сети за семейния дом в Йоркшир, който толкова обичаше — най-любимото ѝ място на света.

Джак повиши леко глас:

— Вижте, казано накратко, наистина вярвам, че всички сте в риск. Майка ви, вие, двете, и сестра ви Теса. Вярвам, че Ейнзли е психопат и че иска да унищожи жените от рода Харт, особено по-известните.

— Ами братовчедките ни? — попита Линет.

— Не мисля, че те влизат в сметката. Всичко в болната глава на Ейнзли е заради Пола и тъй като не успя да я измами или убие за трийсет и пет години, сега е добавил вас, двете, и Теса.

— Ейнзли казал ли е това на Уен Ли? — запита се на глас Линет и после поклати глава. — Не, разбира се, че не би се издал. Той е измислил този сценарий, нали, Джак?

— Така е. Но приятелят ми каза нещо подобно. Според него Ейнзли е все така обсебен от желанието за отмъщение, не се е променил и Уен Ли дълбоко в себе си знае, усеща го със старите си кости, че отново ще започне атака.

— И ние ще сме главните мишени — заключи Линет. — Само от любопитство ще те попитам, Уен Ли приел ли е да прави бизнес с този негодник?

Джак неволно се усмихна, в този момент тя прозвуча точно като Ема — рязка и много гневна.

— Той е хитра лисица. Заявил е, че проявява интерес, голям интерес, но че трябва да помисли няколко дни. Идеята на Уен Ли била веднага да говори с мен, да ме информира и да ме попита дали за мен ще е от полза да има бизнес с Ейнзли.

— И ти какво му отговори, не че не се досещам — Ем му хвърли хитър поглед. — Казал си му да приеме, за да знаем какво става с Ейнзли, или не — по-скоро, за да имаме достъп до него. Права ли съм?

— Права си. Проблемът е, че Уен Ли не знае къде живее Ейнзли. Когато беше в Хонконг, отсядаше в апартамента си на връх Виктория, защото се фукаше колко е ценен и колко е красив. Но до миналата седмица не са го виждали в Хонконг от години, така че вероятно живее в Париж.

— Той продаде къщата си в Йоркшир — напомни Линет, — също и апартамента си в Лондон. Чрез Ангарад, естествено.

— Това са подробности — отбеляза Джак. — Вече съм пуснал един мой сътрудник да се занимава с имотите на Ейнзли. Скоро ще знаем къде се подвизава. Има още нещо, което е открил швейцарският ми агент. Ангарад има дете от Ейнзли, момиченце на около четири години.

Линет се разсмя злорадо:

— О, това направо го е довършило! Той винаги е искал син, наследник. Значи момиче, а? Е, явно такава е традицията в нашето семейство. Той сигурно го знае по-добре.

Ем се изправи, отиде до прозореца и се загледа в движението в Найтсбридж. След малко изрече бавно:

— Не ви ли се струва странно, че британската полиция, великата Скотланд Ярд и антитерористичният й отряд, френската полиция и нейните специални части не стигнаха далеч с разследването си на двете терористични атаки тук, в „Хартс“, и в хотел „Черният лебед“? — Тя погледна към Джак, после към Линет и продължи:

— Защото на мен така ми изглежда. Всичко затихна, понеже не откриха нищо. Възможно ли е тези атаки да са свързани с теб и мен, Линет? Отървахме се на косъм, но и двете знаем, че можехме да сме мъртви.

Линет я загледа смръщено, но не отвърна нищо.

Джак побърза да се включи:

— Вече мислих за това, докато бях в Хонконг, Ем. Чудех се и за случилото се с Лари. Дали не е имало покушение и срещу него, защото ти е съпруг? Възможно е.

— Съгласна съм. Но освен него пострадаха и други хора от снимачния екип.

— О, само трима, Ем — отбеляза Джак. — Лари ми каза, че са били натровени двама от операторите и организаторката. И какво от това? Ако искам да отровя някого от една група, бих включил и още един-двама, за да не събудя подозрения.

Ем кимна:

— Може би. Имаш ли план, Джак?

— Много идеи. Възнамерявам да ви оградя всички вас с голяма охрана.

— Но ние с Лари вече имаме двама гардове. Приятелят ми Джеймс Кардиган уреди това. Все пак, сигурна съм, че мама няма...

— Джеймс Кардиган ли каза? — прекъсна я Джак. — На четирийсет и няколко години, слаб, красив, със светлокестенява коса?

— Да, точно така. Женен е за приятелката ми Джо. Има голяма фирма, нещо от сорта на „Фиг Интернешънъл“, а преди е работил за МИ-6. Познаваш ли го? Лицето ти ми казва, че го познаваш.

— Да, изглежда е същият. Странно, срещнах го преди години в Хонконг.

Ем наостри уши и поясни:

— Джеймс и Джо са в Лондон още няколко дни. Всъщност, днес ще обядваме заедно. Линет щеше да ни придружи. Защо не дойдеш и ти?

— Бих искал, но вече обещах на Саймън да хапна с него. Имаме да обсъждаме доста неща, както можеш да се досетиш.

— Доведи и Саймън. Шест глави мислят по-добре от една, Джак. Едно знам със сигурност: няма да стоя и да чакам Ейнзли да ме убие! Имам идея и мисля, че трябва да я задействаме веднага.

— Каква е тази идея? — намръщи се Джак.

— Да намерим някого, наемен убиец или както там ги наричат. Да видим сметката на мръсника Джонатан, преди той да се добере до някого от нас. Или до всички нас. Обзалагам се, че Джеймс може да намери такъв човек. Имам много пари. Мога да платя лично.

Линет възкликна:

— Ем, ти май говориш сериозно!

— Разбира се, че говоря сериозно — изстреля Ем и прониза Линет с поглед. — Защо да не вземем нещата в ръце и да приключим? Да се отървем от този негодник още сега!

— Ние живеем по други правила — напомни ѝ Линет.

— Правилата са създадени, за да бъдат нарушавани — отсече Ем. — Аз съм за тяхното нарушаване. Когато хората, които обичаш, са в опасност, правиш всичко възможно, за да ги предпазиш. Така бих постъпила аз. Така че забрави за правилата и погвай свинята. Защото той е точно това — ненормалник. Не искам да нарани съпруга ми, нито сестрите ми, нито майка ми. Нито пък мен. Хайде, Джак, да му видим сметката.

Джак, смаян от този изблик, се възпротиви:

— Още не, Ем. Първо да видим дали можем да го унищожим, без да стигаме до крайности.

— Сигурна съм, че не можем! — изсумтя тя и седна на дивана. — Понякога се налага да поемем по-големи рискове.

Джак остана загледан в нея известно време, все още стреснат от нейната решителност, от яростта и прямотата ѝ, но не беше ли същата и Ема.

Странно как, но изведнъж си спомни, че Ем като момиче все се мотаеше около конете в конюшните на Пенистоун Роял, носеше им слама от плевнята, или почистваше и четкаше понитата. Думите сами изскочиха от устата му:

— Още ли имаш онзи страхотен кон? Как му беше името — Джипси?

— Джак! Боже! Само какво си спомняш. Да, още го имам, моя стар Джипо. — В главата ѝ нахлуха спомени за инцидента от миналия март. Внезапно я прониза стряскаща мисъл, че може и да не е било случайно. О, Господи, не! Не! Не! Лошото нещо изплува в главата ѝ. Тя зарови лицето си в ръце и се разтресе. Помисли си дали не трябва да им каже какво се случи, как беше нападната в гората, как се изплъзна от онзи мъж, наречен Барт.

Джак се взря в нея и възкликна:

— Ем, скъпа, какво има? Какво става? — Той я прегърна, а Линет стана, приближи се към дивана и прошепна:

— Ем, какво има?

— Той ме изнасили — изхлипа тя. — Онзи мъж ме изнасили, Джак.

39.

— Знам, че трябваше да ти кажа, Линет — преглътна Ем и след като напъните за повръщане затихнаха, си пое въздух. — Но просто не можех.

— Аз съм ти сестра и те обичам — нежно стисна ръката ѝ Линет. — Не трябва да задържаш в себе си толкова ужасно нещо, скъпа. Имала си нужда от помощ, от закрила и от подкрепа.

Ем се поизправи леко на канапето и поклати глава:

— Да, така е, но бях объркана, може би и от срам, наистина не знам... — гласът ѝ се прекърши и тя се обърна към Джак. — Преди не съм мислила за това, но може да се окаже, че съм била мишена онзи ден. Защото съм една от Харт.

С каменно лице и равен глас Джак произнесе:

— Може да е било точно така, Ем. Но докато не разбере подробностите, не мога да преценя. Чувстваш ли, че можеш да говориш за това?

Ем прехапа устна и се замисли. Цяла година бе крила това отвратително нападение, беше се справила по свой си начин и някак бе успяла. Беше загърбила Лошото нещо. Поне така си мислеше, особено след като започна връзката с Лари. Той ѝ беше помогнал да се излекува, без дори да подозира за това. Любовта му се превърна в нейното изцеление. Допреди малко, когато Джак спомена любимия ѝ кон Джипо и с това отприщи ярките ѝ спомени от онзи ден. И тя рухна. Вече се чувстваше малко по-добре, вероятно защото им бе споделила тайната си. Завъртя глава и погледна тъжно Джак.

Той веднага забеляза погледа ѝ и попита:

— Какво има, миличка? Не искаш ли да говориш за това? Знам, че е трудно да го обсъждаш с когото и да било. Просто помни, Ем, скъпа, че те познавам, откакто си се родила. Искам да ти помогна и да те предпазя по всички възможни начини.

— Ти ме познаваш отпреди да се родя — тя успя лекичко да му се усмихне. — Ти винаги си бил като мой втори баща. Винаги съм можела да говоря с теб за всичко. Но просто не искам никой друг да

знае. — Тя погледна Линет. — Трябва да ми обещаете, че няма да кажете на мама и татко. Никой не бива да узнае. И най-вече Лари.

— Няма да кажа на никого, скъпа — обеща сестра й. — Имаш думата ми. Знаеш, че никога не съм искала да се правя на Господ. Това си е твоят живот и ще го живееш по твоя си начин.

— Бъди сигурна, че ще оправдая доверието ти — увери я Джак. — Ще направя каквото ти поискаш.

— Добре. — Ем пое дълбоко въздух и започна да им разказва за деня, в който беше похитена. — Случи се през март миналата година. Излязох за обичайната си следобедна разходка с Джипо в гората близо до ливадите. Малко извън Пенистоун Роял. Бях на един широк участък от пътеката в гората, когато ме спря някакъв едър набит мъж. Той стоеше до паркиран бус. Помоли ме да му помогна, каза, че приятелят му е зле, че е получил инфаркт. Питаше дали имам мобилен телефон в себе си. Отвърнах му, че нямам. Тогава по негова молба слязох от Джипо и отидох да погледна приятеля му. Другият мъж се беше отпуснал върху волана, не мърдаше, дишаше странно. Като се обърнах да кажа нещо на набития мъж, той ме сграбчи и ме повлече към гъсталака. Започнах да се боря, удрях го, пицях, но той беше прекалено силен. Хвърли ме на земята, разкъса ризата ми, свали ми джинсите... и се нахвърли отгоре ми. Толкова се борих... — избухна в сълзи отново Ем, клатейки глава. Покри лицето си с ръце, цялата трепереща.

— Успокой се, скъпа — утеши я Линет и погледна към Джак разтревожена. Той й отвърна със съчувствен поглед и я окуражи. Произнесе без звук:

— Ще се справи.

— Може ли чаша вода? — помоли Ем сестра си. — Линет веднага скочи да отвори една малка бутилка на количката. Напълни една чаша и й я донесе, тя й благодари и отпи жадно.

— Изведнъж чух, че някой се приближава през шубрака и вика — продължи Ем. — Това отвлече вниманието на мъжа. За момент той се отдръпна, понадигна тялото си и се обърна да погледне към приятеля си, който с викове наближаваше сечището. Знаех, че това е моментът за действие. Грабнах един камък и го стоварих отстрани на главата му, той се прекатури по гръб на земята, аз си вдигнах джинсите

и побягнах. Дочух пръхтенето на Джипо между дърветата. И се измъкнах. Това е.

— Благодаря ти, че ни разказа, Ем. Имам няколко въпроса, ако си в състояние да ми отговориш — рече Джак.

Ем кимна:

— Така мисля.

— Можеш ли да кажеш откъде бяха? Дали бяха местни? Чужденци? Англичани? Какви?

— Не бяха местни, със сигурност. Англичани... може би да, от околностите на Лондон.

— Използваха ли имена?

— Да. Едно. Мъжът, който дойде, тичайки през гората, викаше името Барт и му казваше да се махне от мен.

— Само това?

— Да, това е, Джак.

— Би ли разпознала някого от тях?

— Мъжът, който ме похити, да. Но не и другия. Не можах да видя лицето му, когато лежеше на волана, а когато тичаше в гората, мислех само как да се отърва и после избягах, без да поглеждам назад.

Джак кимна и тихо я окуражи:

— Какво направи после, Ем? Очевидно не си се обадила на Линет. А къде бяха родителите ти?

— Не казах на никого. Мама и татко бяха в Южна Франция. В Пенистоун Роял беше само персоналът — Маргарет и Джоу. Изкъпах се, Маргарет ми приготви вечеря и после си приготвих багажа. На другия ден се върнах в Лондон. През следващите няколко седмици следях вестниците, гледах телевизия, защото мислех, че може да съм убила онзи мъж, като го ударих с камъка. Трябваше да съм сигурна, че не съм го направила. Отидох в една клиника на преглед. Беше още много рано, за да ми кажат дали съм бременна. По-късно разбрах, че не съм. А също и че не съм заразена с някоя болест. — Ем погледна Линет и поклати глава. — Не ми се сърди, моля те, Лин. Наистина исках да се справя с всичко сама.

Линет гледаше удивено Ем, ужасно горда с малката си сестра, но и натъжена, задето не е разбрала, че може да ѝ каже всичко, че обичта ѝ е безусловна. — Мисля, че си изключителна, Ем, и толкова смела, но

е трябвало да споделиш с мен, скъпа. Можех да ти помогна, да те успокоя, дори да ти намеря консултант.

— Предполагам, че донякъде си утежних положението — прошепна Ем и се помъчи да се засмее. После повтори, но вече по-настойтелно: — Не искам никой друг да знае.

— Разбирам те, никой няма да научи — увери я Линет.

Джак отново се намеси:

— Какво си мислеше за нападението по-късно, когато можеше да разсъждаваш трезво?

— Че съм попаднала на сексуални перверзници. Никога не ми дойде наум, че може да са искали да ме убият. Мислиш ли, че е това, Джак?

— Трудно е да се каже. Сексуално извратени, обикалящи из провинцията, за да търсят да похитят някоя млада жена — това не е невъзможно. Светът е пълен с ненормални. От друга страна, са били спрели на място, откъдето минаваш често с коня си, което ми говори, че са ти устроили засада. Мисля, че е напълно възможно да си била мишена, но не за изнасилване. Много е възможно мъжът, наречен Барт, да е бил наемен убиец, но да не е могъл да устои на сексуалния си нагон.

— Прав си! — възкликна Ем. — Защото другият мъж, който дойде през гората и му крещеше да се махне от мен, звучеше ядосано. Сега си спомням.

— Да не допускаш, че Джонатан Ейнзли стои зад това нападение? — изстреля Линет.

— Да, така мисля — потвърди Джак. — Всичко може да се очаква от този човек.

— Разбирам. Освен че ще ни осигуриш допълнителна охрана, какво още възнамеряваш да предприемеш, Джак? — попита Линет, като се чудеше, какво, за бога, би могъл да направи. И преди да успее да ѝ отговори, тя поясни: — Имам предвид, как човек се бори с привидение? Не знаем къде живее, какво цели, къде са му офисите. Сякаш се опитваме да хванем дим.

— На теб може и да ти изглежда така, Линет, но не и на мен — успокои я Джак. — Уен Ли разработва план да пусне къртица в „Белведере“, така се казва новата фирма на Ейнзли в Хонконг, онази, с която ще си партнират. Мисля, че ще успее и това ще е много важно за

нас. Има отличен кандидат. Веднага ще научим много повече. Освен това съм пуснал по следите на Ейнзли сътрудниците си в Европа. — Джак стана, отиде до количката, взе си шише с вода и се върна. — Ясно е, че трябва да го спрем по най-бързия начин. Трябва да се справим с него незабавно. Това не може да чака, защото е много опасен. Мога да направи големи бели.

— Защо да не наемем убиец? — попита твърдо Ем и впи очи в Джак.

— Не, не — Джак поклати глава. — Семейство Харт не действа така, Ем. Има други начини да унищожиш човек като Ейнзли.

— Да се целим в слабите му места — предложи Ем. — Там, където е най-уязвим — съпругата, дъщеря му, парите му, бизнеса. Чудя се дали има любовница? Можем да атакуваме нея.

На лицето на Джак се появи усмивка и той се разсмя:

— Знам, че това е сериозна работа, не е шега, но не мога да се въздържа, Ем. Ти си безценна. Когато ти омръзне да си супермодел, ще те наема като независим сътрудник. Току-що уцели в десетката. С Уен Ли се договорихме да се целим точно в слабостите на Ейнзли, за да го сразим, да го довършим завинаги. Без да прибъгваме до убийство, разбира се.

Линет въздъхна:

— Кога ще обясниш всичко това на мама? Ами на Теса?

— Днес следобед ще се срещна с Пола на чай, а с Теса е най-добре да говоря по телефона. Ще говоря с недомлъвки, но сигурно ще разбере какво имам предвид. Но може и да прескоча до Париж.

Линет кимна.

— Сестра ми, или джуджето, както я наричаме, е много досетлива: веднага ще схване, без много приказки. Кажй й го по телефона.

— Джак, според теб Ейнзли укрива ли се? — попита Ем и се изправи.

— Не, не се укрива. Бих казал, че прикрива дирите си. Не парадирва с богатство и успех. Определено е предпазлив и несъмнено е заради нас. Ние сме врагът, така че защо да ни се показва? По-добре ще си свърши мръсната работа, ако не се показва, така ще избегне отмъщението.

— Хитро, а? Умен е негодникът — процеди Ем и попита Линет:

— Мога ли да използвам банята да си измия лицето и да си оправя малко червилото?

— Иска ли питане, глупаче — усмихна ѝ се Линет. Щом останаха сами, тя се обърна към Джак: — Удивителна е, нали?

— Защо това те изненадва, красавице? Тя е една от Харт.

Саймън Барън, племенникът на Джак и шеф на охраната в „Хартс“, седеше в офиса си в магазина, гледаше записките си, но не ги виждаше. Не можеше да се концентрира. Беше изправен пред най-голямата дилема в живота си и не знаеше какво да направи.

Саймън се бе влюбил в погрешната жена. Страстно, безнадеждно, лудо влюбен.

През последните няколко години бе срещал няколко интересни жени, беше интимен с тях, но не стигна до сериозни отношения с нито една. Всъщност, би ги определил като авантюри. И точно това си бяха.

Този път беше различно. Знаеше, че се е влюбил сериозно. Проблемът беше, че въпросната жена дори не подозираше. Още по-лошото бе, че работеше за нея и му беше шеф. Линет О'Нийл беше обектът на чувствата му, жената, с която мечтаеше да бъде до края на живота си.

Макар да беше овдовяла преди две години, все още нямаше друга връзка. Напоследък той бе започнал да вярва, че скръбта ѝ по Джулиан Калински е утихнала, че я е загърбила до известна степен. Но той така и не можеше да се реши да я покани на вечеря, заради което постоянно се обвиняваше, че е глупак, страхливец. Това с нищо не му помагаше.

Ситуацията ставаше кошмарна, вече му беше непоносимо да я вижда всеки ден в магазина, да я иска, да копнее за нея, да я жадува. Бе мислил да се премести, да си намери друга работа, но не му стигаше куража да го направи. Така би обидил Джак, би го разочаровал и разгневил. А сега не можеше да напусне заради надвисналата над тях опасност. Присъствието му беше жизненоважно. Искаше да я предпази, да се увери, че е в безопасност. Ледени тръпки го полазиха, като си помисли как за малко не загина при експлозията. Затвори очи, за да отхвърли тези мисли.

Той беше трийсет и осем годишен, вече готов да се установи. Искаше семейство, деца, обикновен живот с Линет.

На вратата се почука. Саймън вдигна очи и измърмори:

— Влез. — Остана много изненадан, като видя Линет О'Нийл на прага. Тя влезе и се усмихна:

— Джак ме помоли да дойда да те повикам. Двамата сте щели да ходите на обяд и аз се самопоканих. Надявам се, че нямаш нищо против.

Саймън вече се беше изправил, заобиколи бюрото и се наведе да я целуне по бузата.

— Не, разбира се. Чудесно е. Приятно ми е. Къде отиваме?

— Джак е решил, че миналата седмица в Хонконг китайската храна му е била малко. Затова отиваме в „Чайна Танг“ в хотел „Дорчестър“. Кони направи резервация.

— Охо, едно от любимите ми места! Хайде тогава да вървим да го извикаме — предложи Саймън и ѝ отвори вратата да излезе, като леко я докосна по ръката. Макар че беше напрегнат, не го показа и изведнъж се почувства щастлив.

— Каза ми, че ще се срещнем направо там. Продължава разговора си с Ем в моя офис. Тя ще обядва с приятели — една двойка от Ню Йорк. Изглежда, Джак познава съпруга ѝ. Предполагам, че ще иска да се срещнат отново. Да вземем такси, искаш ли?

Саймън само кимна, поведе я към асансьорите и подхвърли:

— Сигурно Джак ти е казал за новото развитие? Знам, че искаше да ви обясни всичко, на теб и Ем.

Като влязоха в асансьора Линет, промълви:

— Ужасна новина, направо невероятна. Ще трябва да направим нещо драстично, и то много бързо, Саймън. Особено съм притеснена за майка ми, тя е доста нестабилна напоследък.

— Не се безпокой, Линет. С Джак сме намислили нещо. Но съм съгласен, че трябва да действаме незабавно.

Навън Саймън махна на едно такси, помогна ѝ да се качи, даде указания на шофьора и се настани на седалката до нея.

Изведнъж между тях настъпи неловко мълчание, след малко Саймън се покашля няколко пъти и накрая каза с дрезгав глас:

— Мисля, че трябва да наемем охрана за Ем и Лари.

— О, те вече имат — отвърна Линет, хвърли му бърз поглед и после се вторачи през прозореца. Близостта му до нея, физическото му присъствие силно я смути. За свое учудване, тя се бе влюбила в него

преди месеци. Макар че се опитваше да се убеди, че е само физическо привличане, неудържима сексуална тръпка към този красив, рус атлет, дълбоко в себе си знаеше, че е много повече. Много, много повече.

Саймън Барън беше най-интелигентният и деликатен мъж, когото някога бе срещала. Харесваше го много отдавна, дълго преди да започне работа в „Хартс“ и винаги се бе наслаждавала на компанията му.

Намираще го за галантен и очарователен, с приятно чувство за хумор. От друга страна, тя знаеше, че жените му се лепяха като мухи на мед и той не им прощаваше. Тогава за какво му е тя, когато може да има някоя двайсет и две годишна до себе си или в леглото си? Но пък от трета страна, жестоката, пълна със смъртоносни опасности реалност, в която живееха, ѝ подсказа решение. Защо да не му каже какво изпитва? Какво би загубила?

Таксито неочаквано направи рязко движение, за да избегне една засякла ги кола, и Линет залитна и почти се озова в скута на Саймън. Той я прегърна, за да я задържи, и тя здраво се хвана за него.

— Боже! — извика тя, докато таксито пое отново по пътя. Погледна към Саймън:

— Извинявай, че... — не можа да довърши изречението. Устата ѝ пресъхна, сърцето ѝ заби лудо. Той я пронизваше с поглед, такава страст се четеше в светлите му сиво-сини очи, че нямаше никакво съмнение какво чувства. О, Господи! И той изпитваше същото.

— О, Саймън, скъпи! — прошепна тя, пресегна се към лицето му и го целуна по устните. Той отвърна на целувката ѝ много страстно, после се отдръпна, леко смутен.

Тя му се усмихна с блеснал поглед:

— От месеци исках да направя това, Саймън Барън.

Потънал в омагьосващите ѝ зелени очи, Саймън осъзна, че тя със сигурност споделя чувствата му. Усмихна ѝ се и призна:

— Аз също, и не ми се иска да спираме, а ти?

— И аз. — Линет поклати глава. — Не съм съвсем сигурна как ще издържа този обяд в присъствието на Джак.

Саймън изстена.

— Знам точно какво имаш предвид. Но се налага. Трябва да обсъдим някои сериозни въпроси.

— Май да — Линет се изправи, но не се отдалечи от него. Остана притисната до тялото му, хвана ръката му и го погледна многозначително. — Има ли някакъв шанс да те видя по-късно, Саймън? Много по-късно, имам предвид. Например вечерта. Би ли искал да дойдеш на вечеря вкъщи?

— Само се опитай да ме откажеш. Мисля, че трябва да знаеш, че намеренията ми са сериозни.

— Радвам се да го чуя. А знаеш ли, че моите също. Много сериозни намерения.

Бяха пристигнали пред хотел „Дорчестър“ и Саймън слезе първи, плати таксито, помогна ѝ и стисна ръката ѝ, докато се качваха по стълбите.

— По-добре да се държим на дистанция — предложи той. — Джак познава и двамата ни много добре и ще забележи нещо, ако не внимаваме.

— Да, може би, но какво значение има това? — засмя се тя.

40.

— Мисля, че ще имам нужда от едно питие — въздъхна Линет, щом се настаниха в „Чайна Танг“, известния китайски ресторант в хотела.

— Какво предпочиташ? — Саймън се пресегна и сложи ръката си върху нейната на масата, щастлив, че може да я докосне.

— Чаша розово шампанско, моля.

— Шампанско — повтори той и повдигна вежди.

— Да. За да празнуваме.

— Какво да празнуваме?

— Целувката с теб — пророни тя и закачливо го погледна с крайчеца на окото си. — За мен това беше нещо специално, което трябва да бъде отпразнувано. Затова е шампанското.

Той се разсмя. Думите ѝ го забавляваха както едно време, когато се срещаха на обществени събития заедно със семейството ѝ. Познаваше я от години и винаги го бе привличала. Но за нея съществуваше само Джулиан, неин любим още от детството ѝ. Това беше друго. Най-после беше сама, свободна и явно изпитваше силни чувства към него. Сега от него зависеше да я спечели. Завинаги. Точно това искаше той.

Когато сервитьорът се появи, той му поръча две чаши розово шампанско и щом останаха сами, се наведе към нея, целуна я по врата и ѝ прошепна:

— Да се възползваме преди Джак да се появи тук.

— Ще го направим — отговори тя, после се загледа в него и изведнъж доби сериозно изражение. — В опасност сме, нали, Саймън? Заради Ейнзли?

— Да, и трябва да открием къде се намира възможно най-скоро. Макар че Джак е прав, това ще бъде като да търсим игла в купа сено.

— Последните няколко години бяха толкова спокойни. Не се налагаше постоянно да се озъртаме през рамо. Сега това започва отново.

Сервитьорът донесе питиетата и двамата вдигнаха чаши. Чукнаха ги и Линет предложи:

— Да пием за тази много специална целувка, която чаках толкова дълго.

Той ѝ се усмихна и я погледна влюбено.

— И за мен беше специална. — Той отпи глътка шампанско и без да откъсва поглед от очите ѝ, каза: — Преди Джак да дойде, бих искал да те попитам нещо.

Линет кимна:

— Питай.

— Беше ли откровена, като каза, че имаш сериозни намерения?

— Бях. Защо? — тя се поизправи и смръщи вежди.

— Заради това, което аз чувствам към теб, от много дълго време.

— Радвам се, че изпитваме еднакви чувства. Какви глупаци сме. Толкова дълго да не си кажем нито дума за това?

— Загубили сме доста време, Линет.

— Ще наваксаме и тогава... — Линет внезапно замълча, отдръпна ръката си, отпусна я в скута си и прошепна:

— Джак идва.

След секунда един сервитьор го съпроводи до масата, той ги поздрави и се настани.

— Изглежда добре — отбеляза Джак, имайки предвид шампанското, — много освежаващо. И аз ще си поръчам една чаша. — Повика сервитьора, даде поръчката и се обърна към Линет: — Ем се свърза с Джеймс Кардиган по мобилния, каза му за мен и да, както предполагам, наистина сме се срещали в Хонконг. После му обясни, че в „Хартс“ имаме сериозен проблем и го попита дали познава някои хакери? Не можах да повярвам на ушите си, много е умна.

Саймън възкликна:

— Нали това ти казах тази сутрин. И на мен ми дойде същата идея. Да наемем хакери. Може да се окаже трудно да проникнат в компютрите на Ейнзли, но пък да успеят с партньорите му. Така ще получим информация за него чрез други източници.

— Точно това обсъдихме с Ченг в Хонконг миналата седмица. Звучи по-лесно, отколкото е в действителност и запомнете едно, „Хартс“ не бива да се въвлича в нищо криминално.

— Но можем да нарушим някое и друго правило все пак — подхвърли Линет. — Обзалагам се, че Ема го е правила, а сигурно и прадядо ми Блеки О'Нийл. Както и Дейвид Калински, верният им партньор. Ем е готова да го направи, аз също.

Джак се разсмя.

— Но тогава беше едно, сега е друго. Няма да пристъпваме линията. Ясно?

Линет кимна и му намигна.

Саймън се усмихна лукаво:

— Поне засега. — Той доближи крака си до този на Линет, пусна ръка под масата и напипа нейната на бедрото си. Нежно я отмести, защото усети, че се възбужда, нещо твърде нетипично при тези обстоятелства. Обикновено се владееше при всякакви случаи.

— Линет, искам да обсъдим нещо — започна Джак. — За нещата, които можем да правим чрез Уен Ли.

— Какви неща? С какво може той да помогне? — попита тя.

— Той има внук, казва се Ричи Ченг, красив млад мъж, евроазиатец, на около двацет и пет години. Учил е в бизнес школата „Уортън“ и е прекарал част от живота си в Щатите. Силно американизиран е и е компютърен гений, както и блестящ banker според Уен Ли. Много го бива с цифрите. Уен Ли ще предложи на Ейнзли да приеме Ричи Ченг като негов представител.

— Но защо Ейнзли ще приеме Ричи Ченг във фирмата си?

— Защото Уен Ли има намерение да инвестира сто милиона американски долара при Ейнзли. Условието е Ричи да влезе във фирмата. Под претекст, че ще се грижи за дела на Уен Ли.

— Мили Боже! — Линет изпадна във възторг. — Това е истински късмет.

— Но ще инвестира само ако Ейнзли приеме условието. Това е задължително.

— Капан за мишки, а? — мрачно се засмя Линет.

— Може и така да се каже, красавице.

— Разбирам всичко — отговори Линет — и това е страшно голяма инвестиция. Уен Ли сигурно вярва, че може да я удвои или утрои.

— Предполагам, макар една от целите му беше да вкара Ричи като къртица. „Белведере“ е холдинг и въпреки че е базиран в Хонконг,

представява чадър за инвестициите на Ейнзли по света. Има и друга причина — Джак замълча за миг. — Иска да ни помогне.

Линет го изгледа с недоверие.

— Ем ще бъде истински изненадана, когато ѝ кажа всичко това. Защо той ще рискува всички тези пари заради нас, Джак? Това не го разбирам изобщо.

— Той не ги рискува, съвсем не. Уен Ли знае какво прави, той е хитър banker. Но да се надяваме, че мишката ще влезе в капана, нека така да се изразя, за да вляза в стила ти.

Саймън се обърна към Линет:

— Ще поръчаме ли? — и после погледна Джак: — Всъщност, Джак, може да е добра идея да хапнем нещо. Ти вече си стар кокал в Хонконг.

Джак взе менюто, прегледа го и им предложи:

— Какво ще кажете да започнем с уонтон супа? Супата е подходяща в такъв влажен ден, да сгреем душите, така да се каже. Също обичам и пилешката кайма в маруля. Освен това правят вкусни пелети от скариди, а друго, което много обичам, са пролетните рулца. Някакви предпочитания?

— Ти избери, Джак — помоли Линет. — Случайно и аз харесвам уонтон супа и пилешка кайма. Така че, приемам.

Саймън се присъедини към тях и предложи Джак да поръча за всички. Докато Джак разговаряше със сервитьорката, Саймън стисна ръката на Линет под масата и я загледа продължително с влюбени очи.

Пола О'Нийл се погледна в огледалото, приглади с ръка тъмносинята си рокля и нагласи около врата си наниз с перли. Доволна от видяното, тя се обърна и отиде до тоалетката, откъдето взе перлените си обици и си ги сложи.

Мисълта, че се е облякла в една от своите „униформи“, както наричаше този тоалет, я накара да се усмихне на себе си.

Когато управляваше „Хартс“, винаги се обличаше в елегантен черен костюм с бяла риза или шемизета. Дъщерите ѝ Линет и Ем вървяха по стъпките ѝ, избираха подобен стил дрехи за през деня. Но не и Теса, разбира се. Тя си имаше свой оригинален стил, в който преобладаваше белият цвят.

Мислите ѝ се насочиха към Ем, най-малката ѝ дъщеря, тази, която най-силно приличаше на нея. Гордееше се с нея, с начина, по който се бе справила със собствени сили в Ню Йорк. Но такива си бяха Харт! В много отношения Ем винаги е била най-независима от трите, самоуверена и наясно с плановете за бъдещето. Развесели се при мисълта, че новият световен супермодел, който се появява на корицата на всяко списание, някога отказваше да се гримира и да си мие косата, казваше, че не я интересува как изглежда, и предпочиташе да се рови в конюшните и да се грижи за конете.

Пола седна зад бюрото, отвори бележника си и прегледа програмата си за деня. Чаят с Джак беше най-важната ѝ среща. Щеше да дойде в четири. Не беше го виждала няколко седмици и беше любопитна за предстоящата среща. Дали идваше да се осветли по някои въпроси? Или носеше лоши новини? След бомбената атака над магазина беше сигурна, че не ги чака нищо добро. Но пък той се връщаше от Хонконг и вероятно носеше клюки и поздравии от общи приятели.

Каквато и да беше причината, радваше се, че ще го види. Бяха приятели от четирийсет години. Тя смръщи вежди. Кога, за бога, отлетя това време? Отмина толкова неусетно, направо беше невероятно.

За първи път срещна Джак Фиг, когато отиде да работи в магазина на баба си. Ема Харт обожаваше младия Джак, беше видяла толкова голям потенциал у него. И както обикновено, се оказа права. Той излезе изключителен ръководител на охраната — лоялен и отдаден. С годините се превърна в най-добрия ѝ приятел, член на семейството, обичан от всички.

Понякога Шейн леко я занасяше за Джак и за необичайната му преданост към нея и намекуваше, че той от години имал тръпка към нея. Тя винаги се бе отнасяла с пренебрежение към тези подмятания, тъй като никога не усети и намек за това. Джак винаги се бе държал като съвършен джентълмен и никога не направи грешна стъпка.

Пола се облегна назад и се замисли за всичко преживяно през тези години: брака ѝ с Джим Феърли; раждането на близнаците Теса и Лорн; последвалото бавно, мъчително разпадане на брака ѝ. Признаването на любовта ѝ към приятеля ѝ от детство Шейн О'Нийл се бе превърнало в чудодейно откровение. После дойдоха скръбта и

угризенията, когато Джим и баща ѝ загинаха във фаталната самолетна катастрофа във Франция. След тази трагедия тя се омъжи за Шейн. Това ѝ донесе голямо спокойствие и невероятна радост. Раждането на децата им — Патрик, Линет, Ема и Дезмънд им донесе пословично щастие.

Изведнъж си спомни начина, по който двамата с Шейн с тъга си бяха признали, че в семейството може да има само една Ема. По-късно те разбраха, че известната ѝ прабаба напълно е засенчила новородената Ема. И така тя стана Емси, а после само Ем. Пола се усмихна щастливо, като си помисли за нейното мърляво, влюбено в конете дете, което се превърна в красив супермодел. А Лари. Какъв подарък беше той, Ем беше в безопасност с него.

Тя въздъхна, сърцето ѝ се сви от мъка при спомена за милия Патрик, малкото им момченце, родено с мозъчно увреждане, което бе най-милото и любящо дете, обожавано от всички. Когато почина така ненадейно, всички в семейството бяха искрено потресени.

Ах, да, толкова много загуби през тези години, които двамата с Шейн споделиха, смъртта на дядо му Блеки О'Нийл, на баба ѝ Ема Харт; после бащата на Шейн, Браян, и още много други членове на рода... Сети се за леля си Едуина, първородната дъщеря на Ема, и се разсмя. Всички я бяха оприличавали на генерал, но истински обичаха тази ексцентричка в семейството.

А каква грешка бе направила в бизнеса, сърцето ѝ се сви при тази мисъл. Само като си помисли, че почти го беше загубила в полза на братовчед си, но бе успяла да надхитри и победи Джонатан Ейнзли. И то много ловко, благодарение на Рони Калински, мъжа, когото винаги бе наричала чичо Рони, нейния мъдър изповедник. Ейнзли беше мъртъв и погребан, а тя бе надживяла тези тревоги и продължи напред.

Въпреки всички грешки, загуби, смърти и трагедии, бе имало и сватби и раждания, и нови начинания, още деца, които да пазят честта на известната фамилия Харт, да управляват империята на баба ѝ. Имаше и благоденствие, и проблеми.

Най-ценното и най-хубавото през всички тези години бе щастието, което споделяше с Шейн. Животът често ѝ бе нанасял удари, но това вече нямаше значение. Беше толкова благодарна за всичко, което бе получавала, а то бе много.

Пола излезе от спалнята и слезе долу да чака Джак, като продължи да си мисли за всичко, белязало изминалите години.

Понякога ѝ се струваше, че са прокълнати, но всеки път отхвърляше тази абсурдна мисъл. Те бяха наистина голямо семейство, а животът не прощаваше на никого и това бе всичко. Тя не вярваше в проклетия. Също като баба си, беше прекалено голям прагматик, за да се хваща на тези глупости.

— Дошъл си да ми кажеш, че имаме нови проблеми, нали, Джак?
— бяха първите думи, с които Пола го посрещна.

— Страхувам се, че е така — отговори той. Двамата се прегърнаха. Джак я целуна по бузата, леко я отдалечи и внимателно се загледа в лицето ѝ. — Независимо какво става, ти винаги изглеждаш великолепно, а днес направо цъфтиш.

— Благодаря, скъпи. Чувствам се много добре, макар че Линет се тревожи прекалено. Е, няма значение, прави го за добро и трябва да ти кажа, че съм горда от начина, по който тя управлява магазина. — Пола седна на дивана и го погледна изпитателно: — Казвай лошата новина.

Джак изпусна шумно въздух, поклати глава и седна на стола срещу нея.

— Стягай се, Джонатан Ейнзли не е мъртъв, нито погребан, както си мислехме. Съвсем си е жив.

Джак внимателно я наблюдаваше, притеснен, както обикновено, за нея, но освен едно трепване не забеляза никаква друга реакция. После дочу дълбоката ѝ въздишка.

Тя се облегна върху възглавниците и заяви:

— Не се съмнявам, че си убеден, че това е истина, но естествено съм любопитна. Как разбра?

— Чрез нашия стар приятел Ченг Уен Ли. Той се свърза с мен, имал да ми казва нещо важно, жизненоважно, но трябвало да го чуя лично. Заради това и отидох в Хонконг миналата седмица.

— Разбирам. А как Уен Ли е разбрал, че Ейнзли е възкръснал, така да се каже?

Джак ѝ разказа всичко, не спести нито една подробност и завърши с идеята на Уен Ли да внедри внука си в „Белведере“.

— Уловката е голямата инвестиция, която ще направи във фирмата на Ейнзли. Сто милиона.

— Разбирам всичко, Джак, и ако планът на Уен Ли успее, ще имаме вътрешен човек, шпионин в дома на Ейнзли.

— Точно така, Пола, макар че Ейнзли може да не е точно в Хонконг сега. Въпреки това Ричи Ченг би имал достъп до много информация и само се моля Ейнзли да клъвне.

— Аз също. Много мило от страна на Уен Ли, че прави това за нас.

— И за себе си, Пола. Знаеш, че той мрази Ейнзли колкото нас и очаква да умножи своите сто милиона. Но все пак доказва, че е много верен и добър приятел.

— Кога ще стане всичко това? Кога Уен Ли ще разбере?

— Много скоро, мисля. Междувременно не можем да направим кой знае какво. Очевидно ще трябва да усили охраната около теб и Шейн, за Ем и Лари, за Линет, за Теса и домочадието й. Той е опасен човек. Неуловим. — Джак се намръщи. — Нямам никаква идея къде се намира.

— Значи не е в Хонконг? — Пола повдигна вежди.

— Не. Въпреки че още има апартамент и офиси там. Но присъства само по име, това е.

— Може да живее в Швейцария, след като казваш, че е лекуван в клиника в Цюрих.

— Може, но имам съмнения, че е там. По-скоро е в Женева.

— Спомена за охрана за момичетата, а за синовете ми? Не трябва ли Лорн и Дезмънд да бъдат пазени?

— Разбира се, ще говоря и с двамата. Преди Лорн бе отказал, но този път ще трябва да се съгласи. Как ли ще го приеме Дезмънд?

— Не много добре, страхувам се, но съм сигурна, че можеш да го убедиш — тя хитро му се усмихна. — Можеш да си много убедителен, нали знаеш. — Като се наведе напред, тя попита: — Щом Ричи Ченг се внедри в „Белведере“ и събере информация за Ейнзли, какво следва?

— Надявам се да открием къде пребивава постоянно и да го следим неотлъчно. Дори сега, докато говорим, мои сътрудници в Европа го търсят. Не оставям нищо на случайността. Искам да го открия бързо и да приключа с него.

— И как ще стане това? Не можеш просто да грабнеш пушката и да го застреляш.

— Ако можех, бих го направил, и то преди много години. Какво ще правя ли? — Той се приближи към нея, хвана ръката ѝ и отсече:

— С Уен Ли трябва да го обезвредим, Пола. И ще го направим. Обещавам ти. Но не мога да ти кажа как, защото още не сме го измислили. А пък и колкото по-малко знаеш, толкова по-добре.

— Вярвам ти, Джак.

Той леко се усмихна и продължи:

— Ще настоявам и някои други членове на семейството — някои от братовчедите ви — да имат охрана. Засега това е достатъчно. Той се стреми най-вече към теб и дъщерите ти.

— Но защо упорства след всички тези години? — възкликна тя и гласът ѝ се покачи с една октава.

— Ако едно тежко заболяване не се лекува, то не отшумява. Напротив, влошава се. Джонатан Ейнзли е много болен човек... Психично болен. Убеден съм, че е психопат. Дори баща му каза това точно преди да умре: Ейнзли трябва да бъде спрян.

— Направи всичко възможно, Джак, моля те. — Гласът ѝ внезапно прозвуча напрегнато.

— Ще го направя, гарантирам ти и ще удържа обещанието си — увери я Джак.

— Благодаря. Не знам какво бихме правили без теб.

— Относно Теса? Мислиш ли, че съпругът ѝ би се възпротивил за охраната? — загрижено попита Джак.

— Съмнявам се. Жан-Клод е изключителен, както знаеш. Освен това го смятат за един от най-големите специалисти по въпросите на тероризма. Така че разбира от бодигардове. Все пак можеш да попиташ самата Теса съвсем скоро. Тя е тук, в Лондон, само за един ден заедно с Жан-Клод. Ще дойде на чай.

Джак се усмихна широко и се провикна:

— Нямам търпение да я видя. Колко време мина!

Пола се покашля и многозначително погледна Джак.

— Ти обикновено си няколко крачки пред всички нас, така че предполагам, вече си премислил това, което ще кажа сега... че Ейнзли сигурно има нещо общо с бомбените атаки на „Хартс“?

— Тъкмо щях да ти кажа за това, Пола. Да, сигурен съм че са организирани от него. Също намирам за много подозрително отравянето на Лари на снимачната площадка, едва ли е било инцидент. А и срутването на модния подиум в Париж. Не мога да се отърва от мисълта, че е поредният опит на Ейнзли да убие или осакати някой Харт. Този път Ем.

В този момент вратата се отвори и влезе домашната помощница Веста, бутайки количката за чай.

— Ето ме и мен, госпожо О'Нийл. Госпожа Теса пристигна току-що. Качи се в нейната си стая да се освежи. Каза, че веднага слиза.

Според Джак Теса Феърли Делион имаше класическа красота. Висока, слаба, с деликатна структура, с дълга сребристоруса коса, сиви очи и прекрасна кожа. Овалното ѝ лице имаше съвършени черти. Притежаваше специално излъчване може би заради изключителния ѝ вкус и елегантност, заради грациозните ѝ маниери.

Сега, когато влезе в хола на майка си в Белгравия, дъхът му спря от изненада. Беше по-красива от всякога, ефирна, енигматична. Сякаш не се движеше, а летеше.

Дрехите ѝ бяха в различни нюанси на сиво и светлосиньо, и материята се стелеше около краката ѝ като лека мъгла. Не приличаше на филмова звезда. Всъщност това определение би било абсурдно, тя беше друга класа, като че ли Теса не беше от този свят. Почти нереална. И само като си помисли, че някога не я беше харесвал.

Джак не беше единственият, който не харесваше Теса. Цялото ѝ семейство, въпреки обичта им, я намираше за невъзможна понякога. Тя беше Феърли, от първия брак на майка ѝ, и беше невероятен сноб. Родът Феърли са били важни аристократи от Йоркшир в края на деветнайсети век и Теса беше много горда с произхода си и забележителното им наследство.

Най-много дразнеше високомерието, с което гледаше на семейство Харт, и все им навираше в очите името Феърли. Постоянно дразнеше майка си и Линет, като се наричаше Дофина, намеквайки, че като най-голяма от децата ще наследи магазините „Хартс“.

Теса наистина беше първородната дъщеря на Пола, тъй като беше родена няколко минути преди своя брат близник Лорн. За щастие,

дватамата се разбираха добре и той не ѝ пречеше, защото не проявяваше интерес към семейния бизнес. Неговата цел беше да стане велик актьор и я бе постигнал.

Джак удържа усмивката си, като се сети как Линет и Ем ѝ се бяха присмивали, като я наричаха с подигравателното ѝ прозвище — Дорф^[1], кратко от Дофина.

Но те бяха станали нейни закрилници и съюзници, когато разбраха, че тя търпи насилие. Първият съпруг на Теса, Марк Лонгдън, редовно я биеше и я тормозеше, докато накрая тя не го напусна. Никой от тях не знаеше истинското положение, защото Теса години наред бе крила това.

Джак разбра какъв негодник е Марк чак когато дъщерята на Теса изчезна преди няколко години. Тогава Джак бе открил малката Адел при баща ѝ и разбра, че именно Марк я е отвлякъл.

Това тежко изпитание му даде възможност да опознае Теса и той стана неин приятел и почитател. Бе проявила голяма твърдост, изключителна смелост и му бе доверила колко е щастлива, че принадлежи към семейство Харт и е наследила непобедимия дух на прабаба си.

С времето се беше променила и накрая се превърна в прекрасната жена, която бе днес, след като се влюби в Жан-Клод Делион. Известният френски писател и философ бе двацет години по-възрастен от нея, но те се бяха оженили набързо и имаха три деца. Теса живееше във Франция, цъфтеше и вече се харесваше.

След като поздрави майка си и Джак, Теса закачливо подхвърли:
— Да се направя ли на мама и да наля чай?

Пола се разсмя в отговор:

— Моля те, скъпа.

Щом Теса сервира чая и раздаде хапки, взе една чаша за себе си и се настани на дивана до Джак.

— Защо никога не можем да те видим в Париж, стари приятелю? Наистина бих искала да ни посетиш.

— Ще го направя, обещавам — кимна Джак и погледна към Пола, която му се усмихна закачливо.

Джак продължи:

— Всъщност, имах намерение да прескоча да ви видя утре, но тъй като си тук, няма причина... поне засега.

— Защо щеше да идваш? — изстреля Теса, внезапно озадачена.

— Исках да говорим по един много важен въпрос, Теса; нещо наистина сериозно. Съжалявам, че трябва да ти го кажа, но в този момент, ти, Жан-Клод и децата ви сте в голяма опасност.

Теса се отдръпна, за момент го погледна с недоумение и после сви вежди:

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

И Джак ѝ разказа.

— Само ми кажи какво трябва и ще го направим, Джак. Ще направя всичко на този свят, за да защитя съпруга и децата си.

В този миг вратата се отвори, Пола се обърна и лицето ѝ грейна:

— Ем! Колко съм щастлива да те видя! — и тя забърза през стаята, за да прегърне най-малката си дъщеря.

— О, мамо, изглеждаш невероятно — възкликна Ем, а като зърна Теса до камината, извика: — Красавице, какво правиш тук? Не трябваше ли да си в Париж.

Теса се разсмя, отметна дългата си сребристоруса коса и се втурна към Ем, за да се прегърнат.

— Да не си пораснала или пък аз съм се смалила? — попита Теса и смръщи вежди, после се усмихна. — Аха, по-висока си с десетина сантиметра заради обувките си „Джими Чу“. Това е!

— Не, не е това. Виж, с ниски обувки съм — и Ем показва краката си в изчистените балетни пантофки на „Шанел“. — Само два сантиметра съм по-висока от теб.

Двете се разсмяха и Ем продължи:

— Само искам да ти кажа, че уговорих Лорн да ти погостува. Изглежда, е в криза.

— Защо?

— Мисля, че е самотен. Няма жена при него. — Тя отиде до дивана и силно прегърна Джак, като го попита шепнешком: — Как го прие мама... имам предвид новината?

— Спокойно — прошепна на свой ред Джак. — По обичайния си овладян начин.

Пола се присъедини към тях пред камината и се обърна към Ем:

— Искаш ли чаша чай, скъпа? Още е горещ.

— С удоволствие, толкова се радвам, че дойдох да се видим, мамо. Чудесно е, че Теса и Джак са тук. Научили сте лошата новина от

Джак?

— Да, научихме я — поклати глава Пола.

— Моето предложение е да наемем убиец — заяви Ем. — Аз ще поема разходите. Ейнзли е заплаха.

Майка ѝ и Теса я изгледаха смаяни, после Пола се разсмя и подчерта:

— Скъпа, виж, не можем да убиваме хора, нито да плащаме за това.

— Защо не?

— Не ставай глупава, Ем. Ние не сме убийци, нито престъпници.

— Но Ейнзли е — отсече Ем и се обърна към Теса: — Най-добре е да се съгласиш за охраната.

— Вече го направих — отговори Теса. — Винаги се вслушвам в Джак.

— Докога си тук? — поинтересува се Ем.

— С Жан-Клод дойдохме само за един ден, скъпа. Той долетя с частен самолет и аз използвах да дойда да видя мама.

— Радвам се, че си се сетила, Теса — каза Пола, а после се извърна към Ем и загрижено я попита: — Какво казваше за Лорн?

[1] Dwarf (англ.) — джудже. — Б.ред. ↑

41.

Линет си тръгна от магазина в Найтсбридж по-рано от обикновено, защото се чувстваше неспокойна, нервна и дори разтревожена. Тръгна към малката, но очарователна къща, на няколко пресечки зад „Хартс“, където живееше след смъртта на съпруга си.

С влизането стовари голямата си чанта в коридора, отиде право в кухнята и отвори хладилника. Оказа се права: беше пълно с храна — пушена съомга, домашен пастет и всичко необходимо за вкусна салата. Забеляза и апетитния пай, който Карла, домашната ѝ помощница, бе направила сутринта. Достатъчно да нахрани един гладен мъж на вечеря.

Завъртя се, прекоси коридора, влезе в хола, за да провери дали всичко е наред, после отиде до спалнята. Набързо смени черния си делови костюм — нейната служебна униформа, с чифт бежови панталони и подходящ светъл пуловер.

Погледна към нощното си шкафче. Телефон, листчета в кожена поставка и това беше всичко. Доскоро там беше стояла снимка на покойния ѝ съпруг в сребриста рамка — беше я държала до леглото си много години.

Преди няколко месеца сестра ѝ Теса я беше преместила с думите:

— Мисля, че ѝ трябва промяна, Лини, скъпа. Например в хола, или в кабинета ти.

Тя се бе намръщила срещу сестра си и бе започнала да протестира, но Теса бе размахала енергично ръце:

— Чуй ме, скъпа. Джулиан е мъртъв от две години и ти трябва да продължиш напред. Премести снимката, не я дръж до леглото си, за бога. Някой ден, рано или късно, в това легло ще дойде друг мъж и няма нищо по-обезкуражаващо от снимката на покойния ти съпруг, втренчен във вас, докато се любите.

Линет си спомни как бе изгледала Тес с упрек, бе обяснила нещо за липсата на стабилни мъже. Теса бе грабнала снимката, набута я в ръцете ѝ и я изтика от стаята.

— Грещиш! Има много мъже, но откъде ще знаеш? Ти си постоянно на работа. Как искаш да срещнеш някого? Ще трябва да ти намеря мъж. Какво ще кажеш?

Двете с Теса бяха избухнали в смях, но Линет послуша сестра си и премести снимката още същия ден. Още щом го направи, си бе помислила за Саймън Барън и за чувствата си към него и бе въздъхнала безнадеждно.

Колко погрешно. Изведнъж си спомни за случката в таксито същия ден и благослови инцидента, който я бе запратил в обятията на Саймън. Беше доволна, че бе събрала смелост да го целуне. Усмихна се на себе си. В очите му бе прочела желание да я целуне, страст, копнеж.

Излезе от спалнята и слезе долу в малката трапезария с портал към градината. По-рано бе позвънила на Карла, за да я помоли да нареди малката кръгла маса за вечеря за двама и тя я беше приготвила, преди да си тръгне.

Линет се огледа и кимна на себе си, доволна от синьо-белите тонове на стаята, в която любимите ѝ антични предмети се вписваха толкова добре. Купуването на къщата и обзавеждането ѝ бяха отвличали вниманието ѝ след внезапната смърт на Джулиан и това ѝ бе помогнало да се справи.

Къщата беше ново начало, също както щеше да бъде и тази вечер.

Линет погледна към часовника на перваза над камината в хола. Показваше пет и четирийсет. Оставаха двамайсет минути до пристигането на Саймън. Беше се върнала от магазина прекалено рано и сега не знаеше къде да се дене.

Тя стана, обиколи стаята, оправи една копринена възглавница на канапето в цвят тъмна пепел от рози, излезе в коридора, видя чантата си и я занесе в кабинета си на горния етаж.

Седна зад бюрото, прехвърли вчерашната поща и я остави, като реши, че не е важна, стана отново и отиде до прозореца. Като погледна долу на улицата, слезе отново на първия етаж нервна, тръпнеща от очакване и сякаш малко уплашена.

Мислите ѝ бяха завладени от Саймън. Запита се какво ли би избрал да пие и се втурна обратно в кухнята, за да погледне в хладилника. Там се охлаждаше редовната бутилка бяло вино и тя добави розово шампанско, няколко бутилки вода и с изненада забеляза, че ръцете ѝ треперят.

Боже, какво ѝ ставаше, зачуди се тя, като осъзна, че сърцето ѝ препускаше лудо и се чувства като на тръни. И всичко това заради Саймън Барън, когото познаваше от сто години и виждаше всеки ден на работа. Сега обаче беше различно. Защото тя го беше целунала в таксито, той я беше целунал, бяха си признали, че се харесват и много повече от това. Когато се връщаха към магазина след обяда с Джак, той не можеше да се въздържа да не я докосва. И с нея беше същото. Искеше да го докосва, да го целува, да го прегръща... да го притежава и да се остави да бъде притежавана.

Звънецът на вратата наруши тишината и тя стреснато подскочи. Линет погледна часовника си и видя, че е шест без десет. Подранил е. Опитва се да се овладее, отиде до входната врата и погледна през шпионката. Беше Саймън.

Отвори усмихната и каза:

— Здравей — и замълча, защото устата ѝ пресъхна.

— Здравей — отвърна той и престъпи през прага.

Линет затвори вратата и се обърна към него, разтреперана толкова силно, че се притесни, като си помисли, че сигурно и той е забелязал.

— Съжалявам, че подраних — извини се Саймън, — но, ами, ъ-ъ, ами, не можех да чакам да дойда, да те видя.

Линет стоеше, облегната на вратата, загледана в него и си мислеше колко е красив. Беше махнал вратовръзката, която винаги носеше на работа, и изглеждаше приятно небрежен с разкопчаната яка на ризата си. Искеше ѝ се да се любят. Устата ѝ съвсем пресъхна.

Той се покашля смутено.

Най-сетне тя проговори:

— Знам, и аз се чувствах така. Прибрах се прекалено рано... — гласът ѝ заглъхна. Пристъпи напред, после пак, той също. Неспособни да се сдържат повече, те се втурнаха един към друг. Устните му намериха нейните, целуваше я страстно, притискаше я към себе си.

Езикът му докосна нейния и тя се вкопчи в него, като се зачуди как успява да стои права. Краката ѝ омекнаха, цялата трепереше.

Той прошепна в косата ѝ:

— Днес следобед беше непоносимо... толкова те исках.

— И аз — прошепна тя, хвана го за ръка и го поведе към хола.

Предложи му нещо за пиене с изтънял глас.

— Точно сега не ми се пие нищо — усмихна се той. — Само искам да те прегърна и да те целувам. — Докато говореше те почти се хвърлиха заедно на дивана, тя се пресегна към него, придърпа го към себе си и устните им се сляха. Ръката му се зарови в косата ѝ, плъзна се по лицето, надолу по врата, после под пуловера ѝ, разкопча сутиена ѝ и помилва гърдите ѝ.

Линет едва си поемаше дъх. Всяка частица от нея страдаше за него, копнееше за него. Искаше ръцете му да са навсякъде по тялото ѝ. Тя жадуваше да го докосва, да чувства кожата му. Лицето ѝ пламваше с всяка изминала минута. Горещата вълна плъзна нагоре по краката ѝ и стигна до стомаха. Тогава внезапно той вдигна нагоре пуловера ѝ и започна да целува гърдите ѝ, докато тя не простена от удоволствие.

Саймън изведнъж спря и каза:

— Да отидем на някое легло... моля те.

Тя смъкна надолу пуловера си, скочи, дръпна го за ръката през стаята и го поведе по коридора направо в спалнята си.

Саймън затвори вратата, облегна се на нея, хвана лицето ѝ в дланите си и се вгледа в очите ѝ. Мълчеше, тя също.

Бързо свалиха дрехите си и легнаха на леглото, все така загледани един в друг, докосвайки лицата си. След миг отново се целуваха, страстта му нарастваше. Вкопчиха се неистово в телата си. Когато Саймън накрая нетърпеливо проникна в нея, Линет затаи дъх. После пое ритъма и започнаха да повтарят имената си, и тя му се отдаде изцяло.

* * *

Саймън я взе в прегръдките си и дръпна юргана върху им. Известно време останаха смълчани, потънали в бушуващите си мисли.

Накрая той призна:

— Мога да остана така завинаги, имам чувството, че държа в ръцете си целия свят.

— Колко хубаво го каза. А аз имам в леглото си мъжа на моите мечти.

— Може ли да остане?

— Тази вечер?

— Да, тази вечер, а може би и другите — погледна я сериозно Саймън.

— Само се опитай да си тръгнеш! — заплаши го тя.

Той се разсмя. Тя винаги успяваше да го накара да се усмихне.

— Онова, което исках да кажа, беше: мога ли да остана цяла нощ и да закусвам с теб сутринта?

— Ако наистина го искаш, ще си помисля.

В отговор той я притисна още по-силно в обятията си и зарови лице в тила ѝ. След минута-две заговори:

— Не е ли странно нещо животът, Линет? Само си помисли, че ако онази кола не беше засякла таксито и шофьорът не беше завил рязко...

— Точно за това си мислех и аз преди малко — прекъсна го тя през смях.

— Всъщност всичко започна по-рано — продължи Саймън. — Защото ако не беше попитала Джак дали можеш да се присъединиш към нас за обяд, никога нямаше да се озовем в едно такси.

— Ще ти призная нещо, Саймън. Исках да дойда на този обяд заради теб, защото исках да съм с теб, да седя близо до теб.

— Какви глупаци сме ние, двамата — съгласи се той.

— Да, наистина. Но понякога изборът на момента е важен, а за мен това е точният момент, Саймън. Да те има в живота ми.

— Толкова се радвам да го чуя. За мен е същото.

— А ти... свободен ли си? — попита го тя плахо и ѝ се прииска да добави „да бъдеш мой“, но устоя на изкушението.

Той кимна:

— Прекратих връзката си почти преди година и оттогава до мен няма жена, но не знам дали съм свободен.

Линет се опита да се освободи от прегръдката му и се обърна да го погледне.

— Какво означава това? — изстреля тя със свирепо изражение.

— Не ме гледай така! Искам да кажа, че не съм свободен, защото съм изцяло отдаден на теб, Линет. Предполагам, че никога повече няма да бъда свободен.

— Нито пък аз — промълви тя и нежно докосна лицето му.

Линет стоеше загледана в сватбената си снимка, поставена върху шкафа в хола, със стегнато от вълнение гърло. На нея бяха тя и Джулиан, загледани един в друг. Прекрасна снимка, направена в Пенистоун Роял. За момент се натъжи, но трябваше да се отърве от това чувство. Трябваше.

Долови лек шум и се обърна. Саймън стоеше на вратата на хола и се колебаеше, явно не искаше да се натрапва. Тя се помъчи да му се усмихна и побърза да каже:

— Саймън, не стой там, скъпи. Дойдох да светна лампите и се загледах в сватбената си снимка. Бракът ни не продължи дълго, но, както знаеш, сме израснали заедно. — Тя замълча, чудейки се защо ли му обяснява. Той знаеше живота ѝ.

Саймън кимна и влезе в стаята. Хвана я за ръката и я поведе към дивана. Когато седнаха, той отрони тихо:

— Бяхте влюбени от деца. Разбирам как се чувстваш, Линет. Поне така си мисля... трудно е да се освободиш.

— Колко си мил — каза тя и го погледна. Забеляза, че сивосините му очи сега изглеждат по-сини заради синята му риза.

— Прекарала си по-голямата част от живота си с него — продължи Саймън — и той е част от теб. Стои дълбоко в сърцето ти и винаги ще бъде там, осъзнавам това. Никой не може и не трябва напълно да изличава миналото, особено ако е било щастливо, а спомените са много важно нещо, Линет. Ти обичаше Джулиан, беше женена за него и е естествено да ти изглежда може би малко странно, че си с мен.

— Знам какво имаш предвид — отговори тя. — Интересното е, че не ми изглежда странно. Чувствам се много спокойно с теб, естествено, уютно. Може би, защото те познавам от толкова отдавна и ти се доверявам, Саймън. С теб се чувствам в безопасност.

— Така е. Винаги ще се грижа за теб — той погали нежно лицето ѝ. — Искам само да кажа още нещо: мисля, че не трябва да потискаш

чувствата си към Джулиан заради мен или да се опитваш да ги криеш от мен. Имаш си спомени и трябва да ги пазиш. Виж, и двамата сме прехвърлили трийсетте, внасяме доста багаж в тези отношения — всеки с миналото си, но не бива да допускаме всичко това да ни пречи, нито да ни създава проблеми. Това е било преди ти и аз да започнем връзка. Не съм бил женен, но имах връзки, които бяха важни за мен. Все пак те нямат нищо общо с нас. Нито твоят брак с Джулиан.

Саймън се взря в лицето ѝ със загрижен поглед и сериозно изражение.

— Искам да кажа, че това, което е между нас, няма нищо общо с другите, нито с онова, което сме преживели с тях.

— Съгласна съм — побърза да се съгласи Линет. — И ми се иска да сме откровени един с друг. — Тя се приближи до него и го погледна настоятелно. — Не искам да се преструваме пред другите хора, да се преструваме, че не се срещаме. В крайна сметка това си е наша работа, нали?

Той я дръпна към себе си и я целуна по бузата.

— Мислим еднакво, Линет, и аз искам да ти кажа, че това е най-щастливият ден в живота ми, когато разбрах, че изпитваме едно и също и че ще бъдем заедно.

— О, имаш предвид, че това не е еднократно преживяване? — пошегува се тя и кокетно повдигна кафявите си вежди.

— Не, не е, малка палавнице! — възкликна той с усмивка. — Това е доживотна авантюра, да ти е ясно!

Тя му се усмихна широко.

Саймън се изправи, вдигна я на крака и като я поведе извън стаята, предложи:

— Да си направим ли вечеря? Озверял съм от глад.

Линет хвана ръката му и го спря, той се обърна към нея учуден.

Тя се приближи, сгуши се в него и прошепна:

— Когато гледах снимката, не правех сравнение или нещо подобно. Сбогувах се с него... Знаем, че той би се радвал за мен, Саймън... Джулиан не би искал да остана сама.

Разчувстван от думите ѝ, Саймън я притисна до себе си, преливащ от любов.

42.

Джеймс Кардиган хвърли към Джак Фич странен поглед — смесица от любопитство и объркване, и попита:

— Но кога откри Ейнзли, какво всъщност планираш да правиш, Джак? Да го убиеш?

Джак го загледа замислено минута — две и после отвърна с хитра усмивка:

— Не мисля, че хладнокръвното убийство ще е необходимо в този случай. Има други неща, които бихме могли да му причиним все така хладнокръвно.

По лицето на Джеймс се изписа напрегнато очакване.

— Това ми звучи доста мистериозно. Какво точно имаш предвид? — той пронизваше с поглед Джак.

— От всичко, което ти разказах за Ейнзли миналата седмица, вече знаеш какви са намеренията му. Изброих ти и слабостите му. Те са главно три: алчността му, омразата му към Пола и дъщерите ѝ и слабостта му към красиви и умни жени, истински стръвници — от онези, които обича да прекърши, преди да успеят да му отрежат топките и да му измъкнат парите. Много големите му пари.

Джак се изправи в стола и загледа Джеймс през бюрото си:

— Аз се целя в парите.

— Слава богу! Вече си представях, че трябва да те измъквам от някой вонящ, въшлив затвор някъде по Третия свят, но трябваше да се сетя. И преди да обсъдим плана ти, защо толкова искаш да го откриеш на картата?

— Главно, за да знам къде е, Джеймс, за да разбера какво прави, да науча подробности за ежедневието му, за приятелите му, колегите му, посетителите му, за живота му въобще. Искам моите сътрудници да го открият, но, повярвай ми, няма да го залавям. Не мисля, че е необходимо.

— Нито пък аз. Все пак, ако се налага, аз наистина имам обучени момчета, които биха ти свършили работа. Много са точни.

— Благодаря, Джеймс. Засега не се нуждаем от тях. Това, от което наистина имаме нужда, са опитни хакери. Може да се наложи да поразим компютрите му, и то в не много далечно бъдеще, и ще са ни нужни най-добрите спецове. Може би китайските ми приятели могат да ми предложат някое име.

— Няма проблем. Сега, една добра новина. Мисля, че мога да засека координатите му в момента, в обсег до няколкостотин метра.

Джеймс стана, прекоси офиса и натисна един бутон в края на дългата стена. Махагоновите плочи се плъзнаха тихо и откриха цял магазин телевизионни екрани. Натисна едно дистанционно и те веднага се включиха. Единият излъчваше Си Ен Ен, следващият — Би Би Си Уърлд Нюз, друг — „Студът по света“ по „Ал Джазира“, четвъртият представляваше осветена карта на света, петият показваше световните финансови пазари.

След секунда Джеймс избра на екрана картата на Русия, посочи района на Санкт Петербург и се обърна към Джак:

— Ейнзли е в Русия в момента. Не съм сигурен точно къде, но моите сътрудници са убедени, че е в града, построен от Петър Велики и определен за новата столица през 1712.

— Това е велико! — Джак засия срещу Джеймс. — Знаех си, че мога да разчитам на теб. Ти беше един от най-добрите проклети агенти, които МИ-6 някога е имал. Просто от любопитство, как така те изпуснаха?

— Лакомия е една от причините. Искях да направя малко повече пари, после да се ожена. И да се опазя жив, за да направя и двете — веднага отговори Джеймс и се ухили. — Малко информация и от моя сътрудник в Цюрих, между другото. Ангарад Хюс, съпругата на Ейнзли, има вила там, купена след катастрофата във Франция. Явно е живяла в нея, докато той е бил в клиниката, живее и до днес от време на време. Другата информация е, че Ейнзли не проявява особен интерес към единственото си дете.

— Не, не би проявявал. Тя е момиче, а той мрази момичетата в бизнеса. Имам предвид истински бизнес, а не съмнителна дейност, защото явно все още има предпочитания към високоплатените курви.

Джак стана, прекоси стаята и се присъедини към Джеймс пред екрана.

— Това е фантастично. Хубаво е, че имаш най-новата техника.

Джеймс кимна и продължи:

— През уикенда си мислих за периода в Хонконг, Джак. Трябва да призная, че бяха страхотни времена, наслаждавал съм се на всеки миг. Е, почти на всеки. Спомням си нощите в „Чайнари бар“ с Малъри Карпентър. Много се забавлявахме, беше най-страхотното прекарване, луд ергенски живот. Е, много вода изтече оттогава. Но виждам, че ти се държиш, Джак.

— Остарял съм.

— Не, не си остарял. Улегнал си. А улегналите мъже много ги бива с жените.

Джак се разсмя, поклащайки глава.

— Не съм по тази част вече. Да се върнем към работата. Тъкмо се канех да обясня нещо за Ричи Ченг, внука на Ченг Уен Ли, който каза, че си срещнал с Малъри.

— Да, какво за него? — попита Джеймс, внезапно завладян от любопитство заради необичайните машинации, които се разиграваха около Ем, сестра ѝ Линет и цялото семейство Харт.

— Да идем да седнем на дивана и ще ти разкажа преди Ем и Линет да са дошли. Това е странна история и... — Джак замълча, премисли нещо и после продължи: — Уен Ли подготвя вендета срещу Джонатан Ейнзли от години, а и внукът му явно го ненавижда. Няма търпение да му отмъсти заради това, което причини на майка му. Така че...

— Тя беше една от жените на Ейнзли, нали? — прекъсна го Джеймс.

— Нещо такова, но почакай, момче. Слушай ме внимателно, защото ще ти разкажа моя план за действие. Но трябва да остане между нас, Джеймс. Джо не бива да знае.

— Джо е в Ню Йорк, довършва си картините за изложбата — припряно го прекъсна Джеймс, без да сваля очи от лицето на Джак. — А ти трябва да знаеш, че не бих издал нищо.

— Знам. Но това трябва да бъде дълбока тайна, иначе няма да стане.

— Разбрах, Джак, но ще имаш проблеми с Ем. Тя е много настървена и няма да го остави. Вчера ми каза, че има желание да тръгне сама да търси Ейнзли.

— Знам, знам; тя е много решителна и умна, няма съмнение. Но не мога да я оставя да броди по света с „Калашников“ в ръце и да влачи след себе си Линет. Трябва да се заема с елиминирането на Ейнзли, или, да го кажа по-ясно, трябва да го обезвредя. Знам, че можем да го постигнем. Сега ми трябва твоето обещание, Джеймс, за да продължа да ти се доверявам.

— Имаш думата ми на бивш агент от тайните служби. Знам колко е важно да си държа устата затворена. Нали знаеш онази стара мъдрост от годините на Втората световна война „Изпусната дума убива“.

— За това си свършено прав и заради това още си тук. Започвам. Преди много години една изключително красива жена отишла при Уен Ли.

Джеймс се наведе напред, внимателно заслушан в странната история, която Джак Фиг разказваше, една от най-странните, които бе чувал някога, и остана очарован.

Линет и Саймън стояха пред сградата, където се намираще офисът на Джеймс на Маунт стрийт. Очакваха пристигането на Ем и Лари за срещата, за която Ем бе настоявала.

— Все още не съм наясно — Саймън хвана Линет за ръката ѝ и я поведе малко по-нагоре по улицата. — Ем планира да покани цялото семейство на тази яхта ли? Или само нас? — той се спря и погледна Линет.

— Не цялото семейство — отговори тя. — Само ние, ако си съгласен. О, и Лорн. Мислеше да покани и Джак, а вероятно Джеймс и Джо.

— Джак няма да приеме! — заяви Саймън и ѝ я стрелна с очи изпод вежди. — Ти виждаш ли го да си пътува по Средиземно море и да разпуска? — той поклати глава. — Защото аз не мога.

— О, скъпи, да, прав си — съгласи се Линет. — Но аз не бих имала нищо против. Но няма да е същото без теб. Не можеш ли да дойдеш?

— Зависи от Джак, дали ще има нужда от мен в магазина.

— Разбирам, но ако той каже, че може, ти би ли дошъл? Ще ти бъде ли приятно?

— С теб ще ми бъде приятно навсякъде — изгледа я той с блеснал поглед и я целуна по бузата.

— Стига, дръж се сериозно. Наистина ли би ти харесало да прекараш седмица — две на някоя яхта?

Саймън внимателно обмисли предложението и после кимна:

— Бих могъл да дойда за една седмица, дори искам да го направя. Но за две седмици — не съм сигурен. Освен това, Линет, не вярвам, че Джак изобщо би одобрил това. Не мисля, че би понесъл двете с Ем да обикаляте насам-натам с лодка. Иска да сте му под око, за да може лично да ви предпази, ако се наложи. Много е упорит в това отношение и не мога да го обвинявам.

— Знам, знам, много се безпокои и винаги е било така. Има още нещо, Саймън. Аз ще подкрепя Ем по този въпрос, защото тя наистина мечтаеше да заминат с Лари на...

— Сватбено пътешествие! — завърши вместо нея той. — Тогава защо иска да дойдат много хора?

— Предполагам, защото е достатъчно умна да се сети, че Джак не би им позволил да тръгнат сами.

— Право в десетката, Лин, право в десетката.

След малко едно такси спря и от него изскочиха Ем и Лари. Ем изглеждаше много елегантна в тъмносиния си костюм с панталон и тясна бяла риза, с вързана на конска опашка коса, метнала през рамо поизносена чанта от „Шанел“.

— Ей, тази чанта не беше ли моя? — подвижна Линет с престорен гняв, като изтича към сестра си и я прегърна. — Не е трябвало да ти я давам, изглежда съвсем нова.

— Каза, че я мразиш и ей, изглеждаш превъзходно. И толкова щастлива. — Ем погледна към Саймън и забеляза обожанието, изписано на лицето му. Дръпна Линет към себе си и възкликна: — О, колко сладко! Да не би ти и Саймън да...

— Шшт. Отговорът е да, но без никакви коментари. Защото е сериозно, с главно С.

— О, Лини, скъпа! Това е страхотно. Ти да не си, имам предвид ти...?

— Не искам да обсъждам това на улицата, докато той стои на крачка от мен. Но да, да, да — прошепна Линет в ухото на Ем и ѝ се усмихна щастливо.

Лорн Феърли пристигна последен на срещата в офиса на Джеймс Кардиган. След като се поздравиха, Джак съобщи:

— Джеймс има напредък. Московските му сътрудници са засекали координатите на Ейнзли.

Той погледна Джеймс, който се приближи към него в центъра на стаята. Включи телевизора, на чийто екран се показва карта на света, и увеличи Санкт Петербург.

— Знаем, че е в радиус от стотина километра от града, но ще имам повече информация до двайсет и четири часа. Новата му база е Русия и вероятно има партньор руснак.

Последва оживено обсъждане на Ейнзли. Ем и Линет зададоха много въпроси. Джак и Джеймс внимателно отговориха, като си подбираха думите, и обещаха да ги държат в течение. После Джак се обърна към Ем:

— Разбирам от Линет, че планираш да наемеш яхта от Италия. Кога ще стане това?

— След около десет дни, Джак, за две седмици. Мисля, че открих най-подходящата. Лорн познава гръцките острови и Истанбул много добре и си помислих, че районът е страхотен и че ще бъдем в безопасност там. Знам, че се притесняваш, за нашата сигурност. Но Линет смяташе, че Саймън може да ни придружи, а пък аз бих искала да поканя и теб. — Тя му се усмихна.

— Много мило, Ем, и вероятно ще мога да отделя няколко дни. Обсъждали ли си това с родителите ти?

— Да, и мисля, че одобряват, но казаха, че последната дума ще е твоя.

— Последната ми дума ще ти я кажа допълнително.

Щом останаха отново сами след около час, Джеймс повдигна въпроса за пътуването.

— Смятам, че няма да има проблеми, Джак. Можеш да осигуриш много охрана на борда, а и присъствието на Саймън е успокояващо.

— Да. Той така или иначе не би оставил Линет да тръгне сама. Те имат отношения — романтични отношения, имам предвид. — Той се усмихна. — Имам удоволствието да те информирам.

Джеймс кимна и се усмихна на свой ред.

— Изглежда ми стабилен човек, освен че е страхотно ченге.

— Така е. Разговарях с майката на Ем за замисленото пътешествие и тя каза нещо много интересно: че Ейнзли не би посмял да атакува движеща се мишена, особено такава, която ще хвърля котва всяка вечер в различна държава. Това трябва да бъде задължително условие — да нощуват в пристанища, а не в открито море.

Джак се изправи, обикаля из стаята известно време и после каза:

— Днес е седми май, понеделник. След една седмица Ричи Ченг ще ми предостави много важна информация. Това ще е на четиринайсети май. Едва ли ще успеем да накараме Ейнзли да се появи дотогава, но искам да го неутрализирам до края на месеца. Много скоро трябва да приключим с него.

— Как, за бога, ще го направим? — зачуди се Джеймс.

— Ще ти кажа — отговори Джак. — А, между другото, искам да кажа колко се радвам, че Ем те препоръча и че ти се съгласи да ни сътрудничиш, Джеймс. Страхотно е, че сме екип.

43.

Ем, Лари и брат ѝ Лорн привлякоха вниманието на присъстващите в бар „Харис“ на Саут Одли Стрийт. Те представляваха внушителна гледка.

Лари и Лорн гонеха двата метра, а Ем, с високите си токчета, не им отстъпваше. Освен това и тримата бяха красиви и много известни.

Щом седнаха, Лорн заяви:

— Не знам за вас, но аз ще си поръчам един от фантастичния „Белини“. — После погледна към сестра си и продължи: — Знам, че не пиеш на обяд, но си вземи едно, скъпа. Мразя да пия сам.

— Ще ви направя компания — включи се Лари. — Но ми обещавайте да ме спрете след втория. Страхувам се, че като започна, ставам като помпа.

Ем се разсмя, кимна и каза на Лорн:

— Прав си, защо не? — Лорн махна на сервитьора, а Ем огледа помещението и се обърна към Лари: — Не видях нито един познат. А ти?

— Не виждам никой от приятелите — отговори той и леко повдигна рамене. — Но днес е понеделник, скъпа, и много хора тъкмо са се върнали отнякъде. Мислиш ли, че Джак ще се съгласи за яхтата?

— Надявам се — рече тя. — Линет мисли, че ще се съгласи, а аз се надявам Джеймс и Джо да дойдат. Джак е притеснен за сигурността ни и има нужда от гаранция, че ще сме в безопасност.

Лари насочи вниманието си към Лорн.

— Иска ми се да можем да измислим начин да спрем този негодник Ейнзли. Той представлява заплаха и очевидно разполага с огромни средства да финансира убийства.

Лорн се съгласи.

— Да, освен това е напълно луд според мен. Джак е на същото мнение. Но вижте, ако Саймън и Джеймс дойдат с нас, Джак ще бъде по-спокоен и няма много да се опъва. А вие така или иначе си имате охрана. — Той се изкиска и погледна първо към единия, после към

другия. — Превърнахте се в рок звезди. И то почти за една нощ. Защо не? Двамата сте страхотни.

Лари и Лорн, и двамата достатъчно известни, бяха добри приятели от години и сега, когато се бяха сродили, се чувстваха още по-близки. Лари се допитваше тъкмо до Лорн, когато искаше да научи нещо за семейството. И особено за Джонатан Ейнзли.

— Защо никой досега не е успял да го спре? — попита Лари и повдигна вежди.

— Предполагам, че Джак и хората му са се опитвали с години, но безуспешно, а после стана онази страховита катастрофа преди пет години и Ейнзли беше убит, имаше погребение. Но както знаеш, всичко е било измама, без катастрофата, разбира се. Аз съм изцяло за пътуването до Турция, така че можеш да разчиташ на мен, Ем. Ако Джак продължава да негодува, кажи му, че ще съкратим гръцките острови, така малко ще го успокоим.

— Защо? — Ем попита брат си и се понамръщи. — Не разбирам.

Лорн устоя на острия ѝ поглед и обясни:

— Предполагам, че Джак ще се съгласи, ако обещаеш яхтата да ноцува в Истанбул и да пътуваш край турския бряг само денем. По пристанищата има много охрана, докато всеки съд е по-уязвим в открито море. Той има точно това предвид. — Питиетата бяха сервирани. Лорн вдигна чашата си за тост. — Да пием за вас, влюбените птички, и за вашето сватбено пътешествие.

— И за теб, Лорн — каза Лари.

Ем продължи:

— Аз намерих тази прекрасна яхта, Лорн. Казва се „Скайларк^[1]“ и веднага ми допадна името ѝ. Помниш ли как се занасяхме: една чучулига и едно конопарче^[2]. Както и да е. Има шест каюти за дванайсет пътници, дванайсет души екипаж, дълга е над петдесет метра и е построена в Бремерхафен. Много е луксозна и има всичко, което ни е нужно, за да си прекараме чудесно. Линет ми каза, че на Саймън много ще му хареса, но можел да остане само една седмица. Надявам се ти да останеш с нас две седмици, Лорн. Ако искаш доведи и приятелката си?

Той се изсмя иронично.

— Бих го направил, ако можех, но в момента няма такава.

Направи се на нещастен, но Ем забеляза игривите искри в очите му и разбра, че това е роля.

Лари подхвърли:

— Ем, отношенията между Саймън и Линет сериозни ли са?

— Така изглежда от това, което ми каза сутринта. Надявам се да е така. Би било чудесно за нея да си има някого. Много е самотна, откакто Джулиан почина.

— Много добре знам! — Лорн взе менюто, поразгледа го и после погледна сестра си: — Италианският ми е слаб. Какво разбираш от това? — намръщи се той и остави менюто.

— Лари ти се справяш с този език, кажи какво предлагат за обяд — помоли Ем.

Той го прелисти набързо и ги осведоми:

— Прекрасна риба, приготвена в сол, телешки скалопини, няколко ястия със скарриди, разни риби и много видове паста. Но да попитаме какво биха ни препоръчали, какво ще кажете?

След като решиха да си поръчат риба и бели аспержи като начало, Лорн каза:

— Ем, както знаеш, имам много приятели в Истанбул, тъй като ходя там от години. Една от тях може да ни е особено полезна, ако искаш да разглеждаш забележителности.

— Коя е тя? — с любопитство попита Ем.

— Казва се Ифет и е професор по археология, но притежава туристическа агенция. Ифет е голям експерт и известен учен. Ще ти хареса. Прекрасна жена е, много сладка. И изключителен гид.

— Звучи интересно. Обичам да имам контакти в чужди страни — намеси се Лари и добави: — Преди да съм забравил, майка ми ни кани на вечеря и поръча и ти да дойдеш, Лорн.

— Колко мило, с удоволствие. Порша там ли ще бъде?

Лари погледна притеснено Лорн:

— Странно е, че питаш. Майка ми каза да ти предам, че Порша ще дойде, ако знае, че ти ще си там.

— Ха! Ха! — извика Ем и погледна лукаво брат си. — Нова любов ли надушвам?

— Нищо подобно — твърдо заяви Лорн. — Познаваме се от години и се харесваме.

— Не намеквам за нищо нередно — запротестира Ем.

— Ни най-малко — допълни Лорн.

Джак Фиг беше изминал половината от Маунт Стрийт, когато усети, че мобилният му телефон вибрира в джоба на гърдите му. Извади го и отвори капачето:

— Фиг слуша.

— Ало, обажда се уортънският ти приятел.

— Здравсти! — възкликна Джак. — Радвам се да те чуя. Някакви новини?

— Положително. Да наблегнем на загадките. Става ли?

— И още как, Уортън.

— Знаеш фирмата, която някой ден ще наследя?

— Имаш предвид предмета на дейност?

— Точно така.

— Да, знам.

— Е, това го има нашият приятел. Негова собствена играчка. Само за него. И за други, разбира се.

— Имаш ли името?

— О, да, и всичко е законно. Няма нищо скрито-покрито. Абсолютно всичко е събрано там.

— Наистина? Много интересно.

— Има нов партньор. Е, не съвсем, от няколко години.

— Кой е той? Или е тя? И откъде се взе?

— Ще ти съобщя подробности допълнително. След два дни. Засега мога само да ти кажа, че си пада по хайвер.

— Ясно.

— Напредвам с кодовете, знаеш какво имам предвид?

— Да, знам.

— Добре.

— Ще чакам — Джак затвори телефона.

На една малка уличка в Хонконг Ричи Ченг направи същото. После остави чисто новия мобилен телефон на земята и го стъпка, а парчетата изхвърли в кофата за боклук. Никаква следа.

Джак седеше зад бюрото в кабинета си в своя апартамент в Найтсбридж, когато стационарният телефон иззвъня. Той вдигна:

— Ало? Тук е Джак Фиг.

— Саймън е, можеш ли да ми отделиш пет минути, Джак?

— Здравей, Саймън, разбира се, че мога. Какво има?

— Мога ли да дойда? Буквално на няколко секунди от теб съм. Трябва да поговорим.

Джак се засмя.

— Разбира се, качвай се. Можем да пийнем нещо. Вися на компютъра, не правя нищо особено.

— Страхотно. Благодаря. Ще се видим след няколко секунди.

Джак погледна компютъра си и тъкмо преди да го изключи, на екрана се появи едно име. ГРИША ЛЕБЕДЕВ. Никога преди не беше го чувал и за кратко се обърка, после на лицето му се появи усмивка, когато видя следващата дума — ХАЙВЕР. Потърси на екрана кой е подателят и откри още едно непознато име. Изкиска се под носа си. Ричи Ченг, компютърният гений, очевидно го бе изпратил чрез някой от неговите *compadres*^[3], както Ричи наричаше компютърните си съмишленици. Джак погледна датата. Настолният календар показваше девети май — два дни от телефонното обаждане на Ричи. Беше супер бърз този младеж. Джак обичаше бързото темпо. Ричи бе казал, че ще се свърже с него след два дни и го направи.

Изведнъж по екрана се занизаха още думи. Първо Джак прочете: „БЕЛВЕДЕРЕ-МАКАО ПРАЙВИТ БАНК“. Последва съобщение: „Днес ставам на двацет и една. Имам кодове за всички врати. Освен една. Аз съм на двацет и една и богат.“

Джак отметна назад глава и се разсмя. Ричи му съобщаваше, че имаше двацет и един кода или пароли, или ключа към всички компютри на Ейнзли в „Белведере Холдинг“ в Хонконг, липсваше му само един.

Погледна горната част на документа и видя, че подателят е друг. Някой от приятелчетата на Ричи, без съмнение. Въпреки цялата сериозност на положението, в погледа на Джак проблясваха весели пламъчета, докато наблюдаваше екрана.

Звънецът на входната врата иззвъня, Джак стана и отиде да отвори на племенника си. Докато водеше Саймън към хола, му разказа

за съобщението.

— Имам добри новини: знаем името на руския партньор на Ейнзли. Гриша Лебедев. Гриша е галено от Григорий. Вече знаем и частната банка, която притежава Ейнзли, макар че нямаше да е трудно да го открием. Сигурен съм. Това не го държи в тайна. Ричи добре работи за нас.

— Да, сигурно — каза Саймън и веднага щом Джак му посочи стола, седна. — Как се казва банката, Джак?

— „Белведере-Макао Прайвит Банк“ — отвърна Джак и отиде до количката, където бяха наредени бутилки алкохол и една отворена бутилка бяло вино в сребърна кофа с лед. — Вино или нещо по-силно? — попита Джак и погледна Саймън.

— Няма откажа водка с лед — въздъхна той и се отпусна назад в стола, кръстосвайки крака, уморен от дългия ден в „Хартс“.

Джак се върна с питиетата, подаде чашата на Саймън и вдигна своята:

— Наздраве!

Саймън повтори тоста и сведе очи.

— Искам да поговорим за Линет. Знам, че сигурно ти се струват странни нашите сериозни намерения, като сме заедно едва от една седмица, но...

— Тя ми подсказа нещо, Саймън — мило го прекъсна Джак. — И не намирам нищо странно в това. Познавате се от много дълго време. Сега, като по чудо, открихте любовта си.

Саймън кимна и погледна учудено Джак.

— Като че ли одобряваш.

— Много. От всички Харт Линет ми е любимка — фантастична жена е.

Мога да кажа, че ти си щастливец. И много се радвам: тя има нужда точно от мъж като теб.

— Мислиш ли, че родителите ѝ ще приемат това? Имам предвид, че... ами, Джак, ние имаме сериозни намерения.

— Сигурен съм, че Пола и Шейн ще те приемат в семейството с отворени сърца, Саймън. Все пак те познават от дете, така че няма проблем. А пък и Линет е достатъчно голяма. Ще направи каквото си иска, независимо от тяхното мнение.

Джак отпи от своя джин-тоник и продължи:

— Познавам я от бебе. От всички тя най-много прилича на прабаба си Ема Харт. Не само на външен вид — червена коса, зелени очи, красиви черти, но и по характер. Направо е невероятно. Понякога, като заговори, мисля, че е Ема — начина, по който се изразява, някои жестове. А и проявява нейната твърдост. Най-странното е, че никога не е виждала прабаба си. Просто това ѝ е заложено, предполагам.

— Мисля, че си прав. Ем е толкова различна. Във всяко отношение — подхвърли Саймън.

— Да, но има моменти, когато Ем също ми напомня за Ема.

— Джак погледна Саймън и добави: — Струва ти се, че е повече О'Нийл отколкото Харт, нали? Но някой път загледай Пола и ще откриеш Ем... особено фасона.

Саймън се усмихна:

— Фасон не е най-подходящата дума за красива жена.

— Не. Просто ми се изплъзна! Искаш да поговорим за Ем, нали, старче, и за плаването? Предполагам, това е една от причините за посещението ти?

— Да, така е, Джак. Анализирах всичко и мисля, че ще сме в безопасност, ако не се отдалечаваме от пристанищата.

— Не ще и дума! Или ще имаме разпавии!

— Ти ще дойдеш ли?

— Зависи. Мразя да съм далеч от магазина, но, от друга страна, едва ли Ейнзли ще удари там отново. Вече беше там, прояви се. Предполагам, че така гледа на нещата. Но една яхта е удобна мишена, Саймън. — Той замълча и се покашля. — Все пак, Ейнзли не е толкова глупав, че да взриви яхта в пристанище, пълно с полиция. Да не говорим за другите яхти на приятелите му и известни личности.

Саймън го успокои:

— Ем иска да знаеш, че ще се въртим около пристанището на Истанбул и ще се откажем от гръцките острови. Така че, кажи си присъдата?

— Ще звънна на Ем утре сутрин. Ще им позволя да си направят плаването и дори ще дойда с вас за няколко дни.

Саймън широко се усмихна:

— Ем ще пощурее от радост.

Джонатан Ейнзли осъзнаваше, че тази яхта бе най-прекрасното нещо, което някога бе създал. Тази красива, изключително елегантна яхта, сигурна, обезопасена, аеродинамична и бърза, истински плаващ дворец.

Сега, застанал на горната палуба, загледан в Санкт Петербург от река Нева, мислеше за големия прием, който щеше да организира в края на май. Планираше го от дълго време, точно както и яхтата, и нямаше търпение да посрещне приятелите си на борда. С нея щеше да се изфука пред света, в който живееше вече, света на висшето общество, на шоубизнеса, на политиката и богатите. Самият той беше милионер и бе на върха на кариерата си. И на живота си. Беше станал човека, какъвто винаги бе искал да бъде: успял, богат и могъщ. Недосегаем.

Облегна се на релинга и продължи да се взира в Заешкия остров, върху който Петър Велики е изградил Санкт Петербург, полагайки основите на 27 май 1703. Град на красотата, пълен със замъци и сгради, чието великолепие бе необозримо.

В този час, на свечеряване, когато слънцето гаснеше, а светлините на града блясваха, това място ставаше вълшебно, или поне за него беше така. Когато беше свободен, обичаше да обикаля, да се възхищава на архитектурата и уникалните произведения на изкуството. Особено харесваше картините от европейски художници, събирани и транспортирани до Русия от Екатерина Велика, сега изложени в Ермитажа, галерията с несравнима красота, която тя бе построила специално за целта.

Там прекарваше част от свободното си време; картините на някои от най-талантливите художници го изпълваха с възхищение и щастие.

За Джонатан Ейнзли Санкт Петербург беше невероятен град, който му предлагаше и много други удоволствия, освен изкуството и архитектурата. Едно от тях бяха необичайно красивите жени, които желяха, можеха и всеотдайно се грижеха да задоволяват многобройните му прищевки. Също толкова важни бяха и срещите му с руския му партньор Гриша Лебедев, който рядко пътуваше и споделяше с него удоволствието от яхтата.

Заради всичко това често идваше тук с яхтата си, но по-голямата част от годината беше на котва в Истанбул. От двата града

предпочиташе него и въпреки че яхтата му беше дом и офис, център на деловия му живот, наскоро си бе купил най-прекрасната крайбрежна къща на Босфора. Беше реставрирана и обзаведена от най-изкусни майстори, ръководени от Ангарад, която лично я беше декорирала и я бе превърнала в една от най-забележителните и луксозни вили.

Ангарад Хюс. Макар понякога наистина да го дразнеше, беше доволен, че се бе оженил за нея. Тъкмо тя го бе върнала към живот, като го настани в клиниката в Цюрих. После пак тя го бе уредила при най-добрите пластични хирурзи. Те се бяха справили блестящо и бяха възстановили лицето му. Въпреки че не беше старият Джонатан Ейнзли, бе все така красив мъж, харесван от жените. Всички белези по лицето и тялото бяха заличени. И заслугата беше нейна.

Само едно нещо го притесняваше — Ангарад не можеше да му роди друго дете, сина и наследника, за когото копнееше. Той много не се интересуваше от дъщеря си, четиригодишната Елизабет. Тя едва ли можеше да замести сина, от когото се нуждаеше, за да наследи собственоръчно изградената му империя. На всичко отгоре имаше червена коса и зелени очи. Единственото му дете Елизабет Ейнзли беше истинско копие на Ема Харт, баба му, която мразеше с цялата си душа.

Жените от семейство Харт скоро щяха да бъдат унищожени. Щеше да се погрижи за това. Досега хората му все се проваляха, но следващата атака щеше да е успешна. Сам го беше уверил в това и щеше да спази обещанието си. Иначе с него беше свършено, точно както стана с Барт, защото той не прощаваше провалите. Да, Пола и омразната ѝ челяд скоро щяха да са мъртви.

Той пусна релинга, обърна се и слезе по стълбите, като се придържаше за парапета. Джонатан Ейнзли отиваше към бара и се наслаждаваше на всичко, минавайки през стаите, дори изведнъж осъзна, че тази вечер почти не куца. Беше нарекъл яхтата си „Янус“ на двуликия римски бог, пазителя на вратите, на началото и края. Струваше му се подходящо, тъй като тази сто и шестнайсет метрова яхта за него бе врата към света, връщането му към живот — ново начало.

Джонатан беше изключително горд с яхтата си, изготвена лично по негова спецификация от „Блом и Вос“ в Германия. Усмихна се на себе си. Руският олигарх и милионер Роман Абрамович притежаваше

сто и петнайсет метровата яхта „Пелорус“, известна като най-голямата частна яхта в света. Но „Янус“ на Джонатан Ейнзли бе по-голяма и това му беше много приятно.

Ангарад се обърна към Джонатан, когато той влезе в бара. Не можеше да не признае колко фантастично изглеждаше тази вечер. Той беше нейно собствено творение в известен смисъл, тъй като тя го бе върнала към живот. Или поне бе направила това възможно. Тя му беше върнала здравето, добрия външен вид, самия живот. Беше го дарила и с дете. Но момичето не му беше достатъчно. Особено такава с червена коса и зелени очи, едно мъничко подобие на Линет О'Нийл и Ема Харт. Ангарад знаеше, че ще му роди син. Трябваше. Нямаше избор.

Въпреки че все се забъркваше с други жени, той продължаваше да я иска в леглото си всяка нощ. Тя влагаше цялото си умение, ала така и не зачеваше. Постоянно оставаше разочарована, той също. Но успяваше да го държи чрез секса и да го радва по други начини.

Джонатан прекъсна мислите ѝ:

— Изглеждате поразително, госпожо Ейнзли. Свободна ли сте тази вечер? В късните часове, разбира се, след като останем сами?

Тя му хвърли прелъстителна усмивка:

— Свободна съм и дори съм ти приготвила няколко подаръка, скъпи мой. Сигурна съм, че ще ти бъде интересно.

Ангарад се плъзна от високия стол, мина от другата страна на бара и сръчно му забърка един коктейл водка-мартини, чиято пропорция само тя успяваше да уцели.

— Заповядай, миличък — и тя плъзна чашата му по черния мраморен плот.

Той ѝ благодари, прегърна я, когато се приближи към него, целуна я по устните и после я отдръпна:

— С тази рокля приличаш на красива сребърна нишка. Божествена е, Ангарад. Нова ли е?

— Да. От „Шанел“. Радвам се, че я харесваш.

— Харесва ми на теб. Много е секси. По-добре си поръчай още една. Направо ще я разкъсам по-късно. — Той се приближи до лицето ѝ и прошепна нещо в ухото ѝ, но толкова тихо, че тя едва го чу. Ала тя го познаваше много добре и се досещаше какво ѝ е казал. Нещо

вулгарно, въпреки това ѝ беше приятно. Явно се беше разгорещил. Добра възможност довечера да си направят едно бебе.

Джонатан вдигна чашата си и каза:

— Пия за теб, скъпа моя. И за смъртта на семейство Харт.

Ангарад избухна в смях.

— Смърт на семейство Харт! Това е нещо ново, гадно е дори в твоите уста. Да вдигаме тост за тяхната смърт. Мили Боже!

— Моля те, не се смей, Ангарад. Ще стане. Обещавам ти. Но ако не се получи, ако се случи да умра преди тях, трябва да ми обещаеш, че ти ще продължиш вместо мен. Трябва да ги унищожиш.

Тя го загледа слисана и после се усмихна любвеобилно:

— Знаеш, че ще направя всичко, което искаш, Джонатан. Всичко.

— Знам. Точно това винаги съм обичал в теб: желанието ти да ми угаждаш. Затова и се ожених за теб. Това е и причината още да сме женени. Знам, че дори би убила заради мен.

Ангарад потръпна от тези думи, защото разбра, че той пак е на ръба на лудостта. Наложил си да се усмихне, взел чашата си с шампанско и я чукнал в неговата:

— Да прием за нашето късно randevu. И за удоволствието да правим деца.

Той се разсмя. После бързо се обърна, като дочу гласове, сред които разпозна ръмженето на Гриша Лебедев. Той погледна към стюарда, който въвеждаше партньора му и една жена, и дъхът му секна.

На ръката на Гриша се бе облегла вероятно най-прелестната млада жена, която бе виждал изобщо някога. Изглеждаше на около осемнайсет-деветнайсет, стройната като топола, зашеметяваща блондинка имаше тънка талия, пищен бюст и безкрайно дълги крака. Пожела я. Трябваше да я има. Независимо от цената. Той трябваше да има тази жена.

Гриша целуваше Ангарад от двете страни, после го запрегръща по мечешки, а Джонатан не можеше да мисли за друго, освен за момичето. Искаше му се само да я изпива с поглед.

В следващия миг той държеше ръката ѝ и се навеждаше да я целуне. Желал я. Едва дочу нейното здрасти, после гръмкото обяснение на Гриша:

— Това е Галина. Моята годеница.

Ангарад, която винаги държеше под око Джонатан и нищо не ѝ убягваше, забеляза реакцията му и побесня. Умна и съобразителна както винаги, тя прикри чувствата си с усмивка:

— Да отидем на бара, Галина, Гриша. Трябва да отпразнуваме годежа ви.

Откакто се бе омъжила за Джонатан Ейнзли, Ангарад Хюз бе станала очарователна домакиня и успя да направи вечерта приятна за всички.

Тя се постара през цялото време да ангажира Гриша с разговор и остави съпруга си да монополизира Галина. Но беше притеснена. Не заради момичето и явната му похот към нея — в крайна сметка, тя щеше да обере облагите от това по-късно в брачното им ложе. Фантазиите му щяха да разпалят сексуалния му плам и тя се молеше да може да зачене. Онова, което я притесняваше, беше настроението му.

Ангарад разбираше, че той навлиза в едно от психичните си разстройства и това истински я тревожеше. Освен това го чу да говори за прием, който ще даде в Истанбул следващия уикенд, а тя нищо не знаеше за това. Какво ли ставаше в неговата глава, чудеше се тя. Наблюдаваше го внимателно, постоянно отвличаше вниманието му и така го предпазваше да не се изложи пред Гриша, неговия ценен делови партньор, който не можеха да си позволят да загубят. А той беше горд човек и не би пропуснал да отмъсти, ако бъде обиден. Много лесно можеше да се превърне в безмилостен враг.

[1] Skylark — полска чучулига (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Linnet — конопарче (англ.) — Б.пр. ↑

[3] Compadres — приятели (исп.) ↑

44.

— Прекрасна вечеря, Теса, приготвила си всичко, което обичам — мило каза Лорн, като погледна близначката си през масата. — Особено ми харесаха горските ягоди, които навсякъде се намират толкова трудно.

Теса го погледна на свой ред с топлота:

— Наистина трябваше да обикалям за тези малки ценни горски ягоди. Един господ знае защо се намират толкова трудно. Радвам се, че ти хареса вечерята.

— Също да сме заедно, скъпа, и да си поговорим. Не се случва често напоследък да сме заедно, нали?

— Така е. Толкова се радвам, че реши да дойдеш и да ни гостуваш за няколко дни. Винаги имам да ти казвам толкова много неща. Или да те питам, което ми напомня, че исках да поговорим за Саймън Барън. Какво става между него и Лини?

— Нещо сериозно. И аз съм страшно щастлив от всичко това, Тес. Тя беше много самотна, а знаеш колко е инатлива и независима. Когато съм я канил да излезем, тя е все някъде по работа или отива в Пенистоун Роял. Обикновено работи.

Тес се разсмя и поклати глава удивена.

— Само си помисли, че и аз бях същата. Работохоличка, постоянно бях в магазина, с глава, забита в бюрото, или заета да препускам по коридорите или нагоре-надолу по етажите. Трябва да съм била доста ужасна.

— Не беше ужасна — възрази Лорн, — просто свръхамбициозна и решена да бъдеш Дофина, престолонаследница. А беше и много властна, понякога строга и трудносмилаема. Като гаден, стар чепик.

— Толкова ли бях зле? — засмя се тя и завъртя очи към тавана.

— Да. И добре че те запознах с моя скъп приятел Жан-Клод Делион. Той май успя да те хване натясно?

Тя се усмихна кокетно.

— Да, и плени сърцето ми само за минута пред цял Париж, когато раздаваше автографи на книгата си. И все още го владее. Винаги

ще бъде негово, Лорн. Той е любовта на живота ми.

— Толкова съм щастлив заради теб. Имаш най-прекрасния брак на света. На мен, изглежда, много не ми върви напоследък — с жените, искам да кажа.

— Не е зле да побързаш, момко, иначе като нищо ще се превърнеш в свадлив стар ерген.

— Аз? — провикна се той и я зяпна с престорен ужас, после се изкиска. — Още нямам четирийсет, така че скоро няма да стана свадлив. Всъщност, нямаш ли някоя приятелка да ме запознаеш?

— Де да можех. Отклонихме се от темата, Лорн. Кажи за Лини и Саймън.

— Всичко е наред. Според мен това е най-хубавото нещо, което й се е случвало. Прекалено дълго тъгува по Джулиан. А със Саймън са сродни души. Винаги съм го харесвал. Свестен човек е. Ако използвам един от любимите изрази на Лини, самата доброта.

— Има красотата на гръцки бог. Голям хубавец, бих казала.

— Вярно е, освен това е много интелигентен и мъжествен. Нашата малка сестра ще бъде в добри ръце. И да не забравяме, че е израсъл под крилото на Джак.

— Как реагираха другите?

— Не мисля, че го правят. Приемат го за даденост. Джак го приема между другото, радва се за тях, същото е и с мама и татко. Дори долавям облекчение, особено в Пенистоун Роял.

— Прекрасно, щастлива съм заради нея; заслужава да има свой живот извън магазина. Този толкова изискващ магазин.

— Каза щастливата жена, отказалата се Дофина — измърмори под носа си Лорн, бутна стола си назад и стана да целуне сестра си. — Хайде да прием кафе в библиотеката.

— Ти върви, аз ще ти го донеса — нареди Теса и се изправи. Тя му направи жест да напусне трапезарията и добави:

— Аз ще го пия с коняк. Моля те, окажи ми честта, скъпи.

— Ще го направя — поклони се театрално той и тръгна към библиотеката. Винаги бе харесвал Кло-Фльори, прелестната къща на Жан-Клод от осемнайсети век, разположена в малък частен парк на края на гората Фонтбло. Бе идвал тук много преди да запознае близначката си с известния писател.

Лорн се приближи до френската врата, погледна към градината и си помисли колко е красива нощта: небето — черно кадифе, обсипано с искрящи звезди и една кръгла ярка луна. Романтична нощ за онези, които имат някого до себе си. Лорн Феърли се чувстваше самотен напоследък и завиждаше на сестрите си и техните любими.

Изведнъж в съзнанието му изплува Порша Вон. Беше красива жена и винаги успяваше да му завърти главата с вида и таланта си, но никога не бе проявявала интерес към него. Досега. Дали наистина беше интерес? Просто беше казала на майка си Пандора, че ще дойде на вечерята с Ем и Лари, ако и той е там. Е, може да е някакво начало. Той я харесваше, винаги я беше харесвал.

Теса се появи, понесла табла, и той отиде да я поеме, а после я постави на малката масичка от ковано желязо и дърво пред камината.

Теса попита:

— Искаш ли да запаля огъня? Трябва ми само кибрит. Трябваше да го направя по-рано, в къщата е толкова студено вечер, дори през лятото. — Тя потръпна. — Кой носи такива рокли от шифон в хладните пролетни вечери? Само аз, естествено. Да видим дали кафето ще ме стопли.

Тя го наля, добави сметана и подсладител и подаде една чаша на брат си:

— Какво става с коняка, сладурче? — подкачи го тя и му се усмихна.

— Веднага пристига, красавице. Кога се прибира Жан-Клод? — поинтересува се Лорн, като отиде до старата дървена количка, използвана за питиетата, взе една бутилка „Наполеон“ и сипа в две тумбести чаши.

— Около единайсет и половина или полунощ, мисля — отговори Теса. — Има прием в Елисейския дворец и после вечеря. Трудно е да се измъкне от тези ангажименти. Но Хаким ще го докара и ще има възможност да се отпусне по пътя насам. А и по това време няма движение — тя погледна часовника си. — Боже, вече е единайсет. Как лети времето.

След кафето и няколко глътки коняк Теса продължаваше да трепери: изправи се, отиде до бюрото на Жан-Клод и взе кутия кибрит.

Лорн отстъпи настрана и Теса се наведе, за да запали купчината хартии и съчки върху решетката. Огънят веднага пламна, запращя,

разгоря се и пламъците лумнаха към комина.

Внезапно последва силна експлозия в комина, решетката и дървата се разлетяха из стаята. Огнеупорните тухли започнаха да се срутват надолу.

Теса и Лорн не разбраха какво се случи пометени от взрива. Лорн удари главата си в ръба на масичката, а Теса се стовари върху дебелия крак на една дървена маса. Двамата загубиха съзнание сред горящите дървета, разпилени от експлодиралата решетка.

Огънят бързо обхвана килима. Пламъците веднага се разпростряха по дългите завеси, после по летните калъфи на столовете. За минути стаята се превърна в пещ.

Пръв дойде на себе си Лорн. Побърза да се изправи на крака и осъзна, че якето му гори. Веднага го съблече, хвърли го на пода и се спусна към Теса. Видя, че шифонената ѝ рокля гори. Без да мисли за ръцете си, той я разкъса, колкото успя, после хвана сестра си за краката и я извлече в коридора. Затвори вратата на библиотеката, за да ограничи пътя на огъня.

Въпреки че не му се искаше, се наложи да остави Теса и се втурна по коридора към кухнята. Наоколо нямаше никого, но той закрещя: „Пожар! Пожар!“ Напълни един съд с вода, тичешком се върна при сестра си и я плисна върху лицето, косата и раменете ѝ, после отново се спусна към кухнята за още вода.

Пълнеше два съда, когато икономът Жерар се появи с уплашен вид, набързо навлякъл някаква риза.

— Пожар! — изкрещя му Лорн и излетя от кухнята. — Изведи всички навън. Първо донеси този съд с вода — сети се да му каже, докато тичаше към Теса.

Изсипа още вода върху нея, за да задуши тлеещата рокля. Тогава чу писъците на Адел:

— Мамо! Мамо! Какво става? — деветгодишното момиче трополеше надолу по стълбите, следвана от Кристабел, гувернантката на по-малките деца.

— Чичо Лорн, какво се е случило с мама? — плачеше Адел и се разпищя, когато видя безжизненото тяло на майка си и изгорялата шифонена рокля.

— Спри! Спокойно, Адел! — викна Лорн. — Ще се оправи. Качвай се горе и взимай малките. Давай! Върви! Ти също, Кристабел,

не зяпай.

Двете се втурнаха, Жерар се появи, крещейки:

— Обадох се в полицията. И на „Бърза помощ“. Идват. Ето водата.

— Благодаря — каза Лорн и отново поля Теса. После коленичи и огледа сестра си, преглъщайки тежко. Косата и една част от лицето ѝ бяха силно обгорени. Взе ръката ѝ, сложи пръсти на китката и напипа пулс. Беше слаб, но стабилен. Изведнъж Теса простена, клепачите ѝ се помръднаха. После застина. Той овладя страха си.

Погледна Жерар и нареди:

— Моля те, качи се горе и провери дали Адел извежда близнаците и Франсоа. — Тъкмо довършваше изречението, когато ги видя всичките да тичат надолу по стълбите, водени от Кристабел; зад тях идваше Адел, бяла като платно, ужасена.

Лорн стана да ги посрещне и ги изведе през входната врата в опит да ги предпази:

— Вървете и чакайте татко — каза им той и подбутна Кристабел. Не искаше да виждат обгорелите дрехи и коса на майка им, да не говорим за лицето ѝ. Осъзна, че и краката ѝ са силно пострадали.

Адел се колебаеше и той промълви по-мило:

— Трябва да си смела, скъпа. Заради мама. Ти си най-голямата, така че моля те, иди и се погрижи за сестричките си, наглеждай Клое и Констанс.

— Да, чичо Лорн, но...

— Без но. Върви, прави каквото ти казвам, скъпа.

Една от тригодишните близначки се отскубна от Кристабел и дотича до него. Той видя, че е Клое, макар че понякога бе трудно да ги различи.

— О, мамо, мамичко! — плачеше Клое и преди да успее да я задържи, тя вече пълзеше до Теса и нежно галеше ръката ѝ. Лорн я грабна в прегръдките си и я изнесе навън.

— Сега ще чакаме татко — опита се да говори спокойно той, после я подаде на Адел и се върна в къщата.

Междувременно съпругата на Жерар, Соланж, се бе появила с два пожарогасителя. Тя и Жерар внимателно открянаха вратата на малката библиотека и започнаха заедно да обливат стаята. Жерар

предупреди Соланж да внимава и да не навлиза навътре и изтича в кухнята.

Върна се след секунди с две големи кофи с вода, хвърлиха ги върху огъня и успяха да загасят част от пламъците. Двамата побягнаха отново да напълнят кофите и успяха да удържат огъня. Бяха решени да не допуснат да се разпростре из къщата.

Когато видя усилията им, Лорн извика:

— Справяте се чудесно! Продължавайте, аз трябва да се погрижа за сестра си.

Коленичил на пода до Теса, той я оглеждаше, за да разбере лошо ли е обгорена. Не можеше да прецени точно, освен че краката ѝ бяха най-зле. Роклята ѝ беше дълга до глезените и точно там бе пламнала. За миг стисна очи и рязко ги отвори, като дочу стенание. Очите ѝ все още бяха затворени, а тя не помръдваше. Нищо не можеше да направи, освен да чака. Не трябваше да я мести. Това можеше да застраши живота ѝ.

Изведнъж му стана студено. Започна да го тресе, а ръцете го заболяха. Погледна ги и чак тогава разбра колко са пострадали. Но бе извадил късмет.

Отвън настъпи оживление и Лорн се помъчи да се изправи. Леко му се зави свят и му прималая, докато отиваше към вратата. Отпред тъкмо спираха две линейки, две пожарни и три полицейски коли. Зад тях се виждаше старият ягуар на Жан-Клод. Пожарникарите и парамедиците веднага се впуснаха в действие.

Като вдиша няколко пъти дълбоко, за да дойде на себе си, Лорн слезе по стълбите, за да разкаже на Жан-Клод какво се беше случило. Чак тогава осъзна защо бе накарал всички да напуснат къщата. В дъното на съзнанието му изплува името Джонатан Ейнзли. Не искаше никой да остава в Кло-Фльори, защото се страхуваше, че може да има и други експлозивни. Трябваше незабавно да информира Жан-Клод, да му обясни какво подозира.

Лорн започна да се олюлява точно като стигна до Жан-Клод и преди да успее да каже каквото и да било, припадна. Медиците от линейката се втурнаха с носилка към него.

Жерар разказа на Жан-Клод Делион какво се бе случило, но тъй като не подозираше нищо за човек, наречен Джонатан Ейнзли, не спомена името му. Въпреки това Жан-Клод веднага се сети за него и му примая. Сигурно онзи маниак бе отговорен за експлозията. Помисли си, че къщата трябва да бъде претърсена от полицията за още експлозиви. Но първо трябваше да се погрижи за ранената си съпруга и децата.

Докато тичаше към старинната къща, сърцето му биеше лудо и крайниците му изтръпнаха от страх. Той видя близнаците Клое и Констанс заедно с четиригодишния му син Франсоа и им махна. Продължи да тича напред. Бързаше към скъпата си Теса, светлината на живота му. Молеше се на Господ да е жива.

Жерар, който се бе върнал в къщата, го чакаше в коридора заедно със Соланж. Парамедиците бяха влезли току-що, но се отдръпнаха, като го разпознаха.

Жан-Клод коленичи до нея, повтаряйки името ѝ, хвана ръката ѝ и накрая Теса отвори очи. Опита се да каже името му, но не успя и отново затвори очи.

Жан-Клод, потресен и треперещ, погледна към един от парамедиците с молеци очи. Устата му беше толкова пресъхнала, че едва успя да промълви:

— Тя ще...

Парамедикът го прекъсна.

— Трябва незабавно да я откараме до отделението по изгаряния в американската болница в Париж — каза мъжът и леко усмихнат, кимна на Жан-Клод. Това му даде някаква надежда, че Теса щеше да се справи.

Жан-Клод настоя всички да се върнат в Париж, включително Жерар и съпругата му Соланж. Искаше Кло-Фльори да бъде проверена за бомби. Хаким откара семейството, а Жерар и Соланж ги последваха с неговото рено. Жан-Клод знаеше, че трябва да телефонира на родителите на Теса, но искаше първо да се увери, че е настанена в болницата. Докато седеше до Теса в линейката, мълчаливо се молеше с цялото си сърце съпругата му да оживее. Молеше се и за брат ѝ Лорн.

Саймън и Джак Фиг се качиха на борда на частния самолет, собственост на „О’Нийл Хотелс Интернешънъл“, който ги чакаше на летище „Станстед“.

Щом се настаниха на местата си и фалконът се издигна във въздуха, Шейн им каза за втори път:

— Теса ще се оправи. Искам всички да сте наясно с това. Жан-Клод ми се обади няколко пъти и лекарите в американската болница дават оптимистични прогнози. Добри са новините и за Лорн. Той е много по-добре. Има сътресение на мозъка и ръцете му са обгорени, също и глезените. Но Теса и Лорн ще оживеят и ще получат най-доброто лечение за изгарянията си.

— Ами лицето на Теса? — попита Дезмънд, загледан в баща си. — Ти каза, че е сериозно пострадала. — Двайсет и една годишният младеж, който бе много привързан към полусестра си, погледна баща си, явно притеснен.

— Ще бъде красива както винаги, Дез, повярвай ми. Не бих те лъгал. Жан-Клод ме увери, че вече правят чудеса в пластичната хирургия.

Ем се намеси с тих глас:

— Това е дело на онова копеле Джонатан Ейнзли. — Тя се обърна към майка си, която седеше напрегната с пребледняло лице, и после към Джак. — Не сте ли съгласни?

Пола само кимна.

Джак отсече:

— Аз съм съгласен, разбира се. Това без съмнение е неговият почерк. Ще се погрижим за него, Ем. Обещавам ти. — Той се усмихна окуражително на Пола. Тя му кимна в израз на пълно доверие към него.

— Само искам да стигнем до болницата — въздъхна Линет и се пресегна, за да хване Пола за ръката. Като видя колко притеснена и нервна е майка й, додаде: — Татко е прав, мамо. Теса ще се оправи, ще видиш. Тя е боец.

— Тя е една от Харт! — заяви Ем. — Няма да позволим на никого да ни победи, най-малко на този...

— Мръсник — довърши майка й.

Шейн втренчи очи в Ем:

— Надявам се, че си се отказала от онази яхта и плаването, Ем. Нали си го направила?

— Оставих съобщение на автоматичния им секретар, татко, като обясних, че ще трябва да го отложим за септември. Още не бяха започнали работа, когато тръгнах тази сутрин. Ще звънна в агенцията, след като видим Тес в болницата. Оставила съм депозит, така че съм сигурна, че не се безпокоят.

— Добро момиче — Шейн се усмихна окуражително на дъщеря си. — Не бива да се излагаш на никакви опасности. Няма да ти позволя.

Дезмънд попита Ем:

— Мога ли да дойда с теб, когато те пуснат при Теса?

— Разбира се, Дез. Не се безпокой, тя ще се оправи.

— Ами лицето ѝ — повтори той много тихо. — Нейното много, много красиво лице.

— Знам — промълви Ем и премигна, за да скрие сълзите си.

* * *

Далеч, в Санкт Петербург, Джонатан Ейнзли стоеше на горната палуба на „Янус“, загледан в морската шир, притиснал мобилния телефон към ухото си.

— Ало? — каза в слушалката, макар да знаеше добре кой се обажда. Този телефон беше определен само за главния му наемник. Никой друг нямаше този номер. Този беше запазен за Сам Хърбърт Самсън.

— Шефе? — рече Сам. — Аз съм. Обаждам се от веселия Париж.

— Имаш ли добри новини, Сам?

— Разбира се. Купонът стана, както го бяхме планирали. Онзи в библиотеката.

— Това е много добра новина. Добра работа.

Сам стисна по-здраво телефона, докато слушаше този интелигентен, аристократичен глас. Винаги бе усещал заплаха в него.

Сега се чудеше как да съобщи следващата новина. Като си пое дълбоко въздух, накрая Сам се взе в ръце:

— Все пак трябва да проверя колко са останали, шефе. За съжаление трябваше да си тръгна от купона по-рано. Сега се връщам. Ще ти звънна по-късно днес.

— Много добре, Сам. Направи каквото е нужно. Имам ти безкрайно доверие. Въпреки всичко, знам, че си прецизен. Знам, че няма да станеш втори Барт и да се изложиш. На обичайното място ли ще отседнеш?

— Точно там, шефе — изхриптя Сам с пресъхнало от напрежение гърло.

— Радвам се да го чуя. Обади ми се веднага щом научиш крайния резултат от купона.

— Ще го направя, шефе. — Сам затвори. Шефът вече беше прекъснал без нито дума повече. Но това бе типично за него. Докато прибираше телефона в джоба си, не можеше да се отърси от обзелото го неприятно чувство заради споменаването на отдавна мъртвия Барт. Мразеше шефът да го споменава. Барт бе умрял при мистериозни обстоятелства.

Няколко дни по-късно, на петнайсети май, вторник, Ричи Ченг кацна на летище „Хийтроу“. Щом мина през митницата, забърза навън с ръчния си багаж. Веднага забеляза шофьора. Той носеше табела с надпис „Крее“. Той се усмихна. Джак беше изобретателен.

Щом се настани на задната седалка, Ричи каза на шофьора:

— Хотел „Гросвенър“, моля.

— Да, господине — отговори шофьорът така, сякаш вече го знаеше.

Отне му около час да пристигне до хотела и Ричи незабавно отиде на рецепцията и се регистрира под рожденото си име, което беше записано и в канадския му паспорт: Ричард Томас Сътън.

След секунди го заведоха до апартамента му, където разопакова чантата си и се освежи в банята. След като се върна в спалнята, направи оглед на стаята, извади двата си лаптопа от ръчния багаж и ги пъхна в платнената си чанта. Пусна ключовете в джоба си, излезе от

стаята и слезе надолу с асансьора. Във фоайето Ричи се огледа, не забеляза познати лица и бързо излезе на двора на хотела.

С уверена крачка той се отправи към Маунт Стрийт и „Кардиган Интернешънъл“, наслаждавайки се на свежия въздух в тази слънчева пролетна утрин.

Там го очакваше Джак Фиг. Той представи Ричи на Джеймс Кардиган и тримата седнаха в частния му офис.

— Успя ли да свършиш всичко в Швейцария? — попита Джак, макар че знаеше какво ще чуе преди Ричи да отговори. Той се доверяваше безкрайно на този блестящ, находчив и отдаден на каузата младеж. На него можеше да се разчита, колкото и на дядо му Ченг Уен Ли.

— Успях, Джак. Всичко мина гладко. Освен това имам всички пароли, кодове и пин кода на Джонатан Ейнзли — неговия персонален идентификационен номер, кода за личния му компютър в банката.

— Обясни ми сега отново какво възнамеряваш точно да направиш, така че и Джеймс да го разбере.

— С тези кодове и информацията, която имам за онлайн попълване на платежни нареждания, мога да прехвърлям суми навсякъде по света.

— С други думи, ти вече имаш контрол върху парите на Ейнзли — поясни Джеймс.

— Точно така. А също и върху парите на дядо ми — сто милиона долара, които инвестира при Ейнзли. Той ми даде всичките си кодове. Освен това контролирам и инвестициите на Гриша Лебедев при Ейнзли в „Белведере-Макао Прайвит Банк“.

Джеймс го погледна стреснат и попита:

— Как, по дяволите, успя с това?

— Не аз. Джак знае, че работя с шестима хакери, най-способните в света, те хакнаха компютрите на Лебедев и се добраха до нужните пароли и кодове.

— Кой са те? — Джеймс погледна изпитателно Ричи и продължи да проучва: — Къде се намират?

— Не мога да ти кажа кой са. Това е поверително, а пък и не ти трябва да знаеш. Намират се из целия свят — единият е в Англия, другият в Макао, има един в Стокхолм, двама в Германия и още един в Исландия. Пръснати са.

— Е, какъв е последният план? — облегна се назад Джак.

— Да, мога да обясня, Джак, но само в общи линии, без да влизам в подробности, защото става много сложно. Освен това ти не си много наясно с компютрите, нали?

Джак се усмихна със съжаление:

— Не, не съм.

— Добре, слушайте — започна Ричи. — На срещата с дядо ми сте се разбрали, че най-добрият начин да спрете Ейнзли, е да се доберете до парите му. И тъкмо Уен Ли е дал идеята да ме ползвате за целта. И той я изпълни много ловко, като пушна въдицата на Ейнзли. Сто милиона щатски долара като инвестиция в банката на Ейнзли срещу работа за мен в „Белведере“, за да уча занаят. Преди да наследя банката ни от дядо.

— Спомням си всеки детайл — кимна Джак. После погледна към Джеймс и добави: — И Ейнзли клъвна. Според мен той гледаше на Ричи като на бъдещ партньор. Джонатан винаги търси изгодата.

— Явно не е имал избор. През последните няколко години, докато се е възстановявал в клиниката и е преминавал през много пластични операции, той е захванал някои опасни финансови игрички и в известен смисъл е станал уязвим — обясни Ричи.

— Как точно? — попита Джеймс, като се съсредоточи върху Ричи.

— Похарчил е доста пари за безумната си яхта, с която съперничи на Роман Абрамович. Засега не е пипал от парите на дядо ми, но е използвал част от инвестициите на Лебедев. Главната цел на плана ни е свързана с това, че Лебедев вече подозира нещо и скоро ще започне да задава въпроси. А и вече е много ядосан на Ейнзли и заради това, че заиграва с новата жена в живота му, Галина. Усещам, че скоро ще има сблъсък и поради това имам намерение да действам през следващите няколко дни.

— Знам, че имаш специални източници — Джак се усмихна на Ричи, — но би ли ми обяснил нещо? Откъде знаеш за отношението на Лебедев към Ейнзли?

— Имам човек във фирмата на Лебедев, надежден източник. Бяхме съученици.

— В Америка? — вдигна вежди Джак.

— Не, в Канада. В Торонто. Повярвай ми, Джак, може да се разчита на него, надежден е и е на наша страна.

— Вярвам ти, Ричи. Така че кажи ми накратко какво ще стане през следващите няколко дни?

— Ще започна да прехвърлям пари от личната сметка на Ейнзли в „Белведере-Макао“. Няма да го правя лично аз, а един от моите хакери. Парите ще насочи към временна сметка в законна банка. После, след двайсет и четири до четирийсет и осем часа, ще бъдат пренасочени към друга временна сметка в банка на друго място по света. Всяка от тези сметки ще бъде закривана след превода. Когато бъде прехвърлена три пъти от различни хакери, накрая ще се озове в една от трите сметки в Швейцария.

Джак поиска да си изясни:

— Редовни сметки, предполагам.

— Точно така — потвърди Ричи.

— И накрая парите на Ейнзли просто ще се изпарят — заключи Джеймс. — Прав ли съм?

— Да, Джеймс — ухили се Ричи. Обърна се Джак и продължи: — Вчера в Цюрих отворих трите редовни сметки. Използвах фалшиви канадски паспорти, купени на черно. Във всеки от тях е сложена моята снимка, но имената са различни. Не могат да ме проследят, сигурен съм.

Ричи бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади един плик.

— Тук са имената на трите банки и номерата на сметките, Джак. Както сте се разбрали с дядо ми в Хонконг, парите на Ейнзли ще отидат за благотворителност в полза на децата по света. Двамата ще ги разпределите.

— Не бих могъл да го кажа по-добре, Ричи.

— Ще върна и инвестираното на Уен Ли. Той обеща да финансира наемането на хакерите — ухили се той на Джак. — Но те го правят главно заради удоволствието.

Джеймс се намеси:

— Любопитен съм за нещо, Ричи. Как пусна къртицата във фирмата на Лебедев, и то толкова бързо?

— Не съм пускал, Джеймс. Беше чист късмет, едно от тези странни съвпадения в живота. Спомних си, че един мой бивш

съученик, много добър приятел, работи за някакъв руски олигарх. Когато проверих в компютъра си, просто така от интерес, открих, че работи за „Група Лебедев“, както се нарича. И още по-интересното е, че тази седмица напуска, защото му изтича договорът. Отива в Бали на почивка. Така че върху него не може да падне никакво съмнение.

Джеймс и Джак се засмяха.

— Е, пожелавам ти късмет, Ричи. Свършил си страхотна работа. Дядо ти ще бъде много горд с теб, сигурен съм — завърши Джак.

— Надявам се. Той ненавижда Ейнзли. Обвинява го за провала на баща ми и смъртта му. Но не става дума за отмъщение, Джак, нищо подобно.

— Вярно е. След дъжд качулка — процеди сухо Джак.

— О, Джак, още нещо! — напомни Ричи. — Само ти и дядо ми ще имате номерата на банковите сметки. И макар че не е нужно да откривам топлата вода, защото вие сигурно знаете това, но все пак да кажа, че трябва да посочите само номера на сметката, за да теглите парите. Не е необходимо да показвате никакви документи.

— Имах някаква представа за това — засмя се Джак. — Но благодаря, че ми напомни. Е, да вървим да обядваме. Между другото, Ричи, ти накъде поемаш оттук? Или ще започнеш операцията от Лондон?

— Не, няма да е оттук, Джак. Отивам в Истанбул. Там имам фантастичен хакер, който ме чака. Истанбул ми е много удобен. Оттам до Хонконг и до дядо ми са само четири часа и половина. Липсвам му, когато съм далеч, и искам бързо да се връщам.

45.

Гриша Лебедев, един от най-богатите и най-могъщи олигарси в Русия, стоеше на балкона на огромния си апартамент в „Чираган Палас Хотел Кемпински“ в Истанбул. Погледът му се рееше през красивите градини и плажа на Босфора чак до „Янус“ — яхтата на Джонатан Ейнзли, закотвена там.

През последните няколко часа в това прекрасно майско съботно утро, той ругаеше под носа си англичанина, наричаше го с обидни имена на всички езици, на които можеше да се сети.

Лебедев, висок, приятен на вид мъж, приближаващ петдесет години, беше достатъчно умен, за да разбере, че инвестицията, която беше направил при Ейнзли и която очевидно бе изчезнала, никога нямаше да се възстанови. В „Белведере-Макао Прайвит Банк“ назряваха проблеми и инстинктът му подсказваше, че банката щеше да се срине. Собственикът, при когото беше инвестирал много от парите, спечелени от нефта, беше престъпник, дребен мошеник и той, Григорий Лебедев, се готвеше за отмъщение.

Вратата се отвори и той се обърна да посрещне с усмивка Галина.

— Намери ли каквото търсеше? — попита той, макар да отгатна отговора по щастливото ѝ изражение и торбите в ръцете ѝ. „Шанел“, „Луиз Вюитон“, „Ескада“ и господ знае какво още беше накупила, но не го интересуваше. Тя можеше да има всичко, каквото си поиска.

— Намерих, Гриша. Купих си една много съблазнителна рокля.

— Искам да те видя с нея — изгледа я сладно той, приближи се до нея и я целуна по устата, изпълнен с желание. Тя пусна торбите. Отвърна на целувката му и го поведе към спалнята.

Галина отиде да спусне щорите, а той дръпна покривката на леглото и започна да разкопчава ризата си.

Галина се смееше закачливо, съблече тясната си рокля с леопардови мотиви, свали сутиена и бикините си и тръгна към него само по опасно високите си обувки.

— Как изглеждам, скъпи?

Вече изтегнат на леглото, той също се разсмя със светнали яносини очи.

— Толкова хубава, че ще те изям — простена той и ѝ даде знак да се приближи.

За секунда тя се озова в леглото и той се хвърли върху нея и започна да целува гърдите и, а тя измърка:

— Когато приех тази работа, никога не съм си мислила, че ще получа такъв голям бонус.

Лебедев вдигна глава, погледна невероятно красивото ѝ лице и попита дръпнато:

— Какъв бонус?

— О, Гриша, не се прави на разсеян — отговори тя със сияещ поглед. — Ти си големият бонус. Да съм постоянно с теб в леглото, да се любим, това е бонусът. А аз си мислех, че ще съм ти просто бодигард.

— Да, права си, това ти е работата. Така че, пази ме — заповяда ѝ той, дръпна я върху себе си и прошепна: — Вземи го, направи го, вземи тялото ми, мой малък бодигард.

Галина го целуна, за да го накара да замълчи. Искаше да се захване с работата си — да завладее този властен мъж с красотата си, със сексуалните си техники и опита си. И за няколко минути успя да го постигне — накара го да стене от удоволствие под нея. После смениха местата си и той я облада както на нея ѝ харесваше и много бързо двамата достигнаха върховната наслада.

Като се отпусна върху нея, той въздъхна:

— Никога не съм бил толкова бърз. Боже, Галина, какво правиш с мен? Караш ме да се чувствам, както никога досега. Толкова чувствена жена си, не мога да ти се наситя. Ти си моята жена, нали?

— Аз съм. Няма позволя на друга да те има. Никога. Кажи ми, че е завинаги, Гриша, кажи го, кажи, че ме обичаш, кажи ми, че си мой.

— Твой съм — призна той. — Твой съм и те обичам. Това тяло ти принадлежи — докато изричаше тези думи само за да ѝ достави удоволствие, изведнъж осъзна, че това е самата истина. И онова, което се канеше да я помоли да направи, изненадващо му се стори противно. Неочаквано той се надигна и се подпря на възглавниците, за нейна изненада. След малко заговори бавно:

— Когато дойде да работиш за мен като един от моите бодигардове, знаеше, че може да ти се наложи да убиеш някого, за да ме спасиш, нали?

Стресната от промяната в настроението му и сериозния му тон, тя само кимна. Накрая отвърна:

— Да, Гриша, и ще те защитавам. С оръжие, ако е нужно, и с тяло. Бих застанала пред теб, за да те предпазя от куршумите.

— Добре. Сега слушай ме внимателно. Преди ти казах, че искам да се срещнеш с Ейнзли и да го прелъстиш, за да извлечеш от него информация. Но сега всичко се промени.

— Не искаш да отивам във вилата му?

— Напротив, искам да отидеш там. Но не искам да бъдеш много убедителна, Галина. Със сигурност не искам да лягаш с него. Ти си моя, принадлежиш ми и те обичам. Ще се ожения за теб. Но трябва първо да направиш нещо.

— Ще направя каквото поискаш, Гриша — заяви тя, изпаднала почти в екстаз от думите му, и коленичи до него. Докосна слабото му, красиво лице, което беше заобичала от първия миг, в който го видя.

— Той е откраднал много от парите ми. Нашите пари, Галина. Никога няма да си ги върна. Той е един мошеник и съвсем скоро банката му ще се срине. Разбрах това тази сутрин. Трябва да получа удовлетворение.

— Какво искаш да направя, любов моя?

Той се загледа в нейните меденожълти, почти златисти очи, пресегна се и докосна съвършеното ѝ лице, възхитен от това деветнайсетгодишно момиче, толкова запленено от него, че спираше дъха му.

— Искам да го примамим и да се заемем с него.

Джонатан Ейнзли не можеше да повярва на късмета си.

Когато Галина го потърси, той остана много изненадан. Макар че ѝ беше дал номера на мобилния си телефон, преди да напусне Санкт Петербург, не бе очаквал да му се обади. Тя беше здраво стисната от Лебедев и беше с него постоянно. Джонатан също остана смаян, когато разбра, че двамата с Гриша са в Истанбул за уикенда и искала да го види. Насама.

Единствено го бе притеснило настояването ѝ да се срещнат във вилата му. Каза му, че на яхтата, където се е настанила Ангарад, се чувствала много напрегната. Не искала да се среща с жена му. Той разбра смисъла на това и се съгласи да се срещнат в къщата му на брега на Босфора. Но не в самата вила. Беше я поканил да мине по малкия кей отстрани, откъдето да тръгне по пътеката към малката сграда до градината. Тя се бе съгласила, бе му прошепнала по телефона няколко думи и му каза, че ще се срещнат в шест.

Той се отскубна от Ангарад с някаква лъжа за среща с партньор от Хонконг, дойде във вилата и се преоблече в спортна риза и памучни панталони.

Застанал в хола на лятната къща, загледан през прозореца с изглед към морето, той видя Галина, която идваше през градината. Усмихна се на себе си. Най-после щеше да притежава тази невероятна жена. Чудеше се дали тя мисли за него.

Галина не мислеше за него. Мислеше за мъжа, когото обичаше с цялото си сърце, единствения, който някога се бе държал почтено с нея, с уважение и нежност, беше ѝ дал усещане за достойнство. Гриша Лебедев. Малтретирана физически от осемгодишна, сексуално от десет, изнасилвана на дванайсет, тринайсет и четиринайсет, тя бе получавала само бруталност от мъжете.

Тя бе започнала да се превръща в изключително красива жена и затова трите ѝ по-големи сестри бяха намерили пари, за да бъде обучена на самозащита. Скоро тя се превърна в най-добрия стрелец на полигона; получи черен колан по карате; стана най-ловката фехтовачка. Пробягваше дълги дистанции с лекота, скачаше от коли в движение и доби толкова добра физическа подготовка, че започна да обмисля да стане каскадьор. Но когато беше на седемнайсет години, на едно обществено мероприятие видя Григорий Лебедев и се влюби. На осемнайсет бе успяла да получи работа при него като бодигард. Да бъде близо до него, да се движи в неговата орбита се превърна в смисъл на живота ѝ.

Той се бе отнасял към нея с уважение, делово. Легна с нея, защото тя го съблазни. По време на едно пътуване в Лондон, преди около шест месеца, Гриша ѝ бе признал, че е самотен и все още страда по годеницата си, загинала в автомобилна катастрофа в Москва преди три години. Галина бе прибегнала до хитрост, за да го примами в

леглото си, което той така и не напусна. За нея той се превърна в целия ѝ свят.

Идеята да се сближи с Джонатан Ейнзли след секса с любимия мъж, ѝ беше противна. Но трябваше да стисне зъби и да флиртува с него, а после да направи онова, за което бе обучена.

Когато Галина стигна до края на пътеката, Ейнзли отвори усмихнат вратата. Той погледна часовника си:

— Точно шест, много си точна, Галина.

— Винаги съм точна — подчерта тя. — Добър вечер, Джонатан.

— Добър вечер, Галина — учтиво отговори той и отвори широко вратата на лятната къща.

Тя огледа хола, обзаведен в бяло и кремаво, провери всичко; забеляза сребърната купа с бутилка шампанско върху малката масичка, стационарния телефон и мобилния до него. Нищо необичайно. През откритата врата виждаше спалнята.

Галина се обърна към него и попита:

— Мога ли да използвам банята, Джони? Мога ли да те наричам така? Звучи много по-интимно.

Той грейна срещу нея.

— Харесва ми идеята да съм интимен с теб... ще бъдем интимни тази вечер, нали?

— О, да — измърка тя с най-сексапилния си глас. — Имаш ли някаква музика? Обичам музиката, става много романтично. Защо не пуснеш нещо и не отвориш шампанското? Нали има баня тук?

— Да, скъпа, ето там. — Той посочи една врата отляво на хола.

— Няма да се бавя — усмихна се Галина и тихо отмина по килима. Тя се обърна и погледна към дивана, като прецени разстоянието между него и малката масичка. Щом влезе в банята, извади пистолета от джоба на панталона си, свали предпазителя и го пъкна обратно. Внимаваше да не докосва нищо, докато се оглеждаше в огледалото в очакване да чуе музиката. След минута дочу гласа на Селин Дион и потракването на бучки лед в купата.

С помощта на хартиена кърпичка Галина внимателно отвори вратата, избърса дръжката от външната страна, после я натъпка в джоба си и тихо излезе от банята. Промъкна се до белия диван и застана точно зад Джонатан. Той се беше заел да освободи тапата на шампанското и не я чу. Гласът на Селин се носеше из стаята.

Галина извади пистолета си, прицели се в тила му и стреля. Точно попадение.

Последва сподавен вик и Джонатан Ейнзли се свлече върху малката масичка. Приблужи се до него и го погледна — знаеше, че е умрял моментално. За да е абсолютно сигурна, тя го простреля отново в слепоочието, прибра оръжието и с тихи стъпки напусна вилата. Както я бяха учили, отново използва кърпичката, за да отвори и затвори вратата.

Без да се оглежда, тя тихо прекоси градината по пътеката, отиде до кея и оттам в ръцете на Лебедев, който я чакаше. Безмълвно той ѝ помогна да се качи в моторницата. Един от другите бодигардове пое ръката ѝ, когато пристъпи в моторната лодка „Крис-Крафт“.

Лебедев я последва и кимна на Борис, който отиде отзад на кормилото, запали мотора и пое надолу по Босфора към „Чираган Палас“.

Лебедев прегърна с една ръка Галина и я притисна към себе си. Накрая каза:

— Изпълни ли инструкциите ми?

— Да. Той е мъртъв. Два изстрела в главата.

— Къде е оръжието, Галина?

Тя му го даде.

— Салфетките у теб ли са?

— Да. Ето ги.

Той избърза отпечатъците по оръжието и го хвърли в Босфора. Погледна я и като осъзна, че не беше нужно да почиства пистолета, мрачно се усмихна и повдигна рамене:

— Навици.

Тя кимна и си спомни, че и той като Путин бе работил години наред в КГБ, преди да влезе в търговията с петрол.

— Багажът е готов — съобщи той. — Отиваме да го вземем и тръгваме към летището. Самолетът ми чака. Тази вечер се прибираме в Москва. Уредих да се оженим утре, а на следващия ден, в понеделник, летим за Ню Йорк.

Смаяна, но щастлива, Галина го загледа с обожание:

— Ню Йорк? Защо Ню Йорк? — възкликна тя.

— Каза ми, че искаш да отидеш там на сватбено пътешествие, Галина. Твоята работа е да убиваш, моята — да изпълнявам желания.

— Лебедев я взе в обятията си и я целуна. До лицето ѝ прошепна: — Вече си в безопасност. Винаги ще бъде така, вече си с мен.

В другата част на Истанбул, в луксозен апартамент, недалеч от Капалъчаршъ, Патрик Далтън — един от сътрудниците на Джак Фиг във „Фиг Интернешънъл“, спеше дълбоко. Съпругата му Фатима вдигна звънящия телефон.

— Ало — прошепна тя, за да не събуди Патрик.

— Има, аз съм Исмет — каза брат ѝ. — Дай ми Патрик. Спешно е.

Тя знаеше, че не бива да спори с брат си, и направи каквото ѝ нареди — побутна Патрик и му подаде слушалката.

— Исмет е. Казва, че е спешно.

Патрик взе телефона, измрънка „ало“ и сънено попита:

— Какво има, Исмет?

— Станало е убийство. Англичанинът. Онзи, за когото ми разказа вчера.

Патрик, вече съвсем буден, скочи на леглото и викна:

— Джонатан Ейнзли? Мъртъв? — изненадата му проехтя по жицата.

— Да. Прострелян е в главата. Най-добре ела в участъка. Веднага. Ще ти дам цялата информация. Чуждата преса ще разпространи новината, преди да успееш да кажеш... — Исмет, инспектор в полицията в Истанбул, замълча и после продължи: — Какъв беше онзи глупав английски израз, който винаги използваш?

— Преди да успееш да премигнеш — отговори Патрик със сдържан смях. — Ще се видим след половин час. — Той изключи телефона и като стана от леглото, каза на Има: — Лягай си, едва четири сутринта е. Отивам в участъка. Човекът, от когото се интересувах Джак, онзи с чудовищната яхта, закотвена в Босфора, е мъртъв. Явно е убит.

Има само зяпна срещу него от учудване.

Джак Фиг винаги спеше с едно око и когато телефонът му иззвъня в неделя сутринта, той машинално се протегна и погледна към

електронния часовник. Беше пет сутринта. Това го озадачи.

— Ало? — сопна се той.

— Джак, Пат Далтън е. Съжалявам, че ти се обаждам толкова рано, но имам важни новини.

— Надявам се, в този час — промърмори Джак.

— Джонатан Ейнзли е убит.

— Какво? — Джак моментално скочи от леглото и отиде до малкото си бюро в дъното на стаята, с мобилен телефон, притиснат до ухото. Седна на стола и попита:

— Абсолютно сигурен ли си. Пат? Същото ми казаха и преди пет години, но после открих, че не е вярно. За мое голямо разочарование и безпокойство.

— Този път можеш да ми вярваш. Видях трупа. Прострелян е в главата два пъти. В тила и в слепоочието. Пръснали са му мозъка, да го кажа направо.

— И ти видя тялото? — настояваше Джак. Той беше вътрешно напрегнат, притеснен и в същото време предпазлив.

— Да. В моргата в Истанбул. Ако си спомняш, зет ми Исмет е инспектор в полицията в Истанбул. Обади ми се да ми съобщи към четири сутринта. Интересното е, че вчера обядвах с него и го помолих да ми каже, ако научи нещо специално за Ейнзли. Каквото и да е. Както ти казах, яхтата на Ейнзли изведнъж се появи преди около седмица и остана на котва в Босфора. Исмет беше дежурен снощи, когато тялото е било открито.

— Къде? — изстреля Джак.

— Във вилата му на брега на Босфора. Исмет отишъл там незабавно заедно с други полицаи. Тялото на Ейнзли намерили паднало върху малка масичка в хола. Имало кръв навсякъде. Патологът казал, че смъртта е настъпила моментално. Станало е около шест и петнайсет предишната вечер.

— Кой е открил трупа?

— Съпругата му Ангарад Ейнзли. Притеснила се, когато не се прибрал за вечеря до девет, затова се качила на един катер и отишла до вилата да го търси. С нея бил един от стюардите.

— Предполагам, зет ти я е разпитал?

— Подробно. Исмет казва, че тя не е заподозряна, тъй като е прекарала целия ден и цялата вечер на яхтата според показанията на

членовете на екипажа.

— Звучи ми като поръчково убийство. Покушение.

— Склонен съм да се съглася, Джак — обясни Патрик. — Няма никакви следи, никакви отпечатъци. Професионална работа. Наемник, според мен.

— Прав си. И никога няма да бъде открит. Ами персоналът във вилата? Какво знае?

— Имало е само пазач и градинар. Никой от тях не е видял нищо. Всъщност, разбрали са, че Ейнзли ще идва в последния момент. Отишъл да поздрави пазача и му казал, че има среща в лятната къща — малката сграда в имота. Дал да се разбере, че не иска да бъде безпокоен.

— Жена му знае ли защо е слязъл на брега?

— Каза, че е имал среща с негов партньор от Хонконг. Това е всичко, което знае. Аз също.

— Разбирам. Дръж ме в течение, Пат. Ще бъда на мобилния цял ден. И благодаря, че ми се обади веднага. — Последва пауза и Джак заключи: — Получи си, каквото заслужаваше.

46.

В единайсет часа същата сутрин Джак Фиг седеше в хола в дома на Линет с Ем и Лари, Саймън Барън и Джеймс Кардиган. Ем и Линет правеха кафе в кухнята.

Джак ги беше извикал, за да им съобщи какво се бе случило предишната вечер в Истанбул. Пола, Шейн и Дезмънд все още бяха в Париж, за да са близо до Теса и Лорн. И двамата се оправяха, за успокоение на всички. Той се бе обадил на Пола и Шейн, за да им съобщи новината, така че всички от семейството знаеха за смъртта на Джонатан Ейнзли.

— Между другото, Джеймс, искам да ти благодаря за помощта, беше безценна — каза Джак съвсем искрено. — Бих искал да добавя, че позвъних на мобилния на Ричи, като се надявах да го намеря в Истанбул, но той вече се бе прибрал в Хонконг. Открих го там и успях да говоря и с Уен Ли. И двамата бяха шокирани от новината. Но и много облекчени, макар че не бяха очаквали да се стигне до там. Също като нас, искаха само да го оставят без пари.

Джеймс кимна и погледна към Саймън:

— Камък ти падна от сърцето, нали?

— И то какъв! Да пазиш гърба на някого е доста трудно, но когато е любим човек, е още по-тежко — въздъхна Саймън.

Ем и Линет влязоха с кафето.

Лари свъси вежди замислен:

— С Ем още не можем да проумеем, Джак. В известен смисъл е голям шок.

— Знам. Беше внезапно, дойде като голяма изненада — закима Джак.

След като отпи от кафето, той им разказа в детайли всичко, което знаеше, като от време на време спираше, за да отговаря на въпроси. Тях ги задаваше главно Ем и понякога Джеймс Кардиган.

Накрая Джак завърши:

— Така че можете да сте съвсем сигурни, че Ейнзли е мъртъв. Патрик е видял тялото му в моргата.

— Винаги съм ти казвала, че трябва да наемем убиец — заяви Ем и изгледа твърдо Джак. — И бях права, както виждаш! Явно някой друг го е направил.

— Наистина беше права — съгласи се Джак и ѝ отдаде чест. — От подробностите, или по-точно от липсата на доказателства, не изглежда като нападение.

— И Ангарад няма нищо общо с това? — намеси се Линет, наклонила на една страна глава.

Преди Джак да успее да отговори, Ем предположи:

— Може да има пръст в това! Искам да кажа, че не пада по-долу от него. Може да е имала любовник, когото е убедила да го премахне.

Линет погледна Джак.

— Какво мислиш за този сценарий?

— Интересен е, но не ми се връзва — поклати глава той. — Мисля, че Ейнзли е бил убит за пари, и то от някого, с когото върти бизнес.

Ем бързо заговори:

— Не искам да отклонявам още вниманието от Ейнзли, Джак, но нещо не разбирам. Каза на Линет и мен, че старият ти приятел Уен Ли ти е помагал, както и на нас заради внука си. Но защо? Имам предвид, защо биха го правили?

— Нещата стоят така — започна Джак. — Ще се опитам да разкажа историята накратко. Преди много години Ченг Уен Ли си хванал любовница. Имал съпруга, но тя била парализирана при падане по стълби, а той още бил млад и се нуждаел от женско внимание. След време любовницата му забременяла и родила детето, но за съжаление починала при раждането. Уен Ли дал сина си на любимия си братовчед — също banker, който нямал деца. Името му било Чиу Уан Чин. Той бил богат; отгледал детето като свой син. Уен Ли бил щастлив, защото детето му останало в семейството и той можел да го вижда постоянно. Бил любимият чичо.

Линет възкликна:

— Джак, чувала съм името Чиу! Но не мога да си спомня къде?

— Вероятно си го чувала от майка си — отговори Джак. — Слушай още малко и ще разбереш всичко. Уен Ли винаги се интересувал от сина си. Но се разочаровал от него точно след смъртта на осиновителя му Чиу Уан Чин. Това било през осемдесетте години

на двайсети век. Той поел банката му и станал партньор на Джонатан Ейнзли.

— След като мама го изпъди от семейството! — спомни си Линет.

— Точно така. Оказало се, че Тони Чиу, биологичният син на Уен Ли, е мошеник. Бил дилър на наркотици, перач на пари в Златния триъгълник^[1] и благодарение на Пола беше пратен в затвора в Хонконг. Джонатан Ейнзли успя някак да избегне присъда. И Тони Чиу опрал пешкира. — Като се облегна назад в стола, Джак продължи. — Джонатан Ейнзли бил женен за една красива англичанка, която срещнал в Хонконг — Арабела Сътън. Когато забременяла, той бил на седмото небе от щастие. Но синът и негов наследник се оказал китайче, или по-точно евроазиатец. Биологичният баща бил Тони Чиу. Ричи Ченг, когото всички познаваме, е детето на Тони Чиу и Арабела Сътън.

— Бива си я тази история — обади се Линет, загледана в Джак. — Мама никога не ми я е разказвала.

— Тя не я знаеше, Лини. Аз я научих чак когато видях Уен Ли в Хонконг преди време. Когато открил, че Джонатан е още жив, яростта му била безгранична. Уен Ли обвиняваше Джонатан за падението на Тони. Той вярва, че Ейнзли е покварил сина му. Също е сигурен, че Тони е бил изкупителна жертва, но Ейнзли е бил виновен, колкото и Тони.

Ем попита:

— Но защо Ейнзли не е бил осъден, Джак? Ако е бил комбина с Тони Чиу, той също е трябвало да влезе в затвора.

— Да, така е, но някак е успял да се отърве. Тони се свързал с Ченг Уен Ли, докато бил в затвора, и му казал, че от няколко години е знаел, че той е неговият биологичен баща. Очевидно Чиу Уан Чин му е казал истината на смъртния си одър.

— Обзалагам се, че Тони е искал Уен Ли да знае, че има внук някъде там навън — подхвърли Ем. — И най-вероятно Уен Ли е побеснял за отношението на Ейнзли към Арабела и бебето.

— Права си — кимна Джак. — Проблемът бил, че Тони не знаел къде е Арабела Сътън.

— Тогава как се е появил на хоризонта Ричи Ченг? — попита с нарастващо любопитство Ем.

— Той не се е появил току-така. Точно преди да умре от рак в затвора, Тони ненадейно получил писмо от Арабела, която му обяснявала, че е заминала за Торонто с някакъв мъж на име Кристофър Суонсън и впоследствие се е оженила за него. И по този начин Уен Ли открил внука си. Срещнали се няколко пъти, харесали се. Когато Ричи навършил десет години, майка му починала. Уен Ли заминал за Торонто да го вземе, защото вторият му баща също бил починал по това време. Така Ричард Томас Сътън станал Ричи Ченг и заживял в Хонконг с биологичния си дядо.

— Voilà^[2] — заключи Ем, като погледна Джак. — И защо Ричи застава на наша страна в битката ни с Ейнзли?

— Защото още вини Ейнзли за разклатеното здраве на майка си, за трудния им живот през първите му години. Изхвърлена от Ейнзли, тя се развежда с него и много се е борила с живота, когато Ричи бил малък. Изглежда, дори е прибегвала до проституция, за да го издържа. Ричи нищо не е забравил от това.

Ем въздъхна:

— Разбирам защо Ричи е мразил Ейнзли и се радвам, че ни помогна.

— Да. Трябваше да следим Ейнзли, ходовете му, намеренията му. Надявахме се да върши нещо незаконно, за да съобщим на полицията — като измама, пране на пари, нещо такова.

— Но той беше убит миналата нощ — прекъсна го Ем и внимателно изгледа Джак. — И сега не е нужно да го „изтъргуваме“. Драмата приключи, нали?

— Напълно си права, Ем. Ейнзли е мъртъв. Със сигурност не може да стане от гроба втори път.

— Сигурно ли е? — запита Ем с дълбок, мелодраматичен глас.

Тя прозвуча толкова комично, че всички се разсмяха и напрежението в стаята се разсея. Джак подвижна:

— Ей, по дяволите, това кафе? Да отворим бутилка шампанско.

— От розовото — допълни Ем, скочи и се втурна към сестра си. Прегърна я силно, после я завъртя из стаята и рязко спря. — Линет, ти и Саймън трябва да се стодите. Незабавно. Още сега. Няма ли да е чудесно?

— Напълно съм съгласен — заяви Саймън и погледна към Линет, широко усмихнат. — Хайде, скъпа, кажи „да“ пред всички тези

свидетели.

— Мисля, че ще е страхотно да се сгодя за теб сега, Саймън. Категорично казвам „да“.

Отвориха и наляха шампанско, всички вдигнаха тост за току-що сгодената двойка, а Ем покани всички в неделя на обяд в „Дорчестър Грил“ и след като получи съгласието им, тя се отправи към кабинета си да направи резервацията. Другите останах в хола, пиеха шампанско и си приказваха. Облекчението им беше огромно. Усещането, че не е нужно непрекъснато да бъдат нащрек, ги опияняваше.

В един момент Джеймс дръпна Джак настрана и го попита тихо:

— Ричи спомена ли нещо повече за плана?

Джак го погледна право в очите и кимна.

— Разбира се, задейства го в петък. Първото нещо, което направиха хакерите, беше да преведат обратно инвестицията на дядо му. Така че стоте милиона са върнати в Хонконг.

— Само още един въпрос. Кога някой би могъл да забележи, че се случват странни неща?

— Трудно е да се каже. Ричи нарочно задейства всичко късно в петък вечерта и през уикенда. Все пак, ако някой постоянно е наблюдавал техния компютър внимателно, би могъл да забележи някои странни промени в събота сутринта — обясни Джак.

— Някой подозрителен руснак например?

— Може би — тихо отговори Джак. — И може да е изпратил наемник на мисия.

Джак се обърна назад и се загледа в Линет и Ем, сгушили се пред камината. Олекна му, като ги видя как се смеят с облекчение. Вече не ги грозеше опасност. За тях най-после всичко приключи и страхът им се изпари. Завинаги.

Като че ли усетили погледа му, те също се обърнаха към него и му се усмихнаха любящо. Тези две млади жени му бяха като дъщери, каквито никога не бе имал и слава богу, че ги бе опазил, само това имаше значение за него.

Джак се обърна към Джеймс и сериозно му заяви:

— Не трябва никога повече да говорим за това. Ясно?

— Ясно — отговори Джеймс.

В този миг към тях се приближи Ем, последвана от Линет. Джак веднага забеляза онова особено изражение на Ем, което подсказваше,

че има въпроси.

Джак дори не я остави да си отвори устата:

— Ще отговоря на всички, Ем, ако мога.

Тя му се усмихна и кимна.

— Само от любопитство, сега, когато Ейнзли е мъртъв, какво става с частната му банка? Кой ще я поеме и ще я управлява.

Понеже не получи отговор, Ем сви рамене и продължи:

— Е, разбирам, че не знаеш. Дойде ни наум, че Ангарад може да се заеме и да стане движещата сила. Тя е амбициозна жена и обикновено не пропуска удобните възможности.

— Съгласен съм с оценката на характера ѝ — намръщи се Джак, — но в този случай няма да направи нищо. Поне не с „Белведере-Макао Прайвит Банк“.

— Защо не? — Линет внимателно се вгледа в него. Тя бе забелязала странното изражение на лицето на Джак и беше сигурна, че знае повече, отколкото казва.

След секунда той обяви:

— Няма такава банка. Вече не. Тя фалира.

— Как така? — с недоумение попита Ем. — Той имаше и други инвеститори, нали, също като дядото на Ричи? Както и партньори?

— Да, имаше. Сега всички проклинат Ейнзли, сигурен съм. И ако още не са мъртви, ще тръгнат да отмъщават. Мога да те уверя. Банката не съществува вече, защото всички пари безследно изчезнаха. Не остана нито стотинка.

— Но къде се дянаха? — невярващо ахна Линет. — Как е възможно толкова много пари да изчезнат?

— Хакери! — досети се Ем. — Парите са били прехвърлени по електронен път, нали така? И то през последните няколко дни. Разбира се, че е така!

Джак леко се усмихна.

— Това е дело на Ричи Ченг и Уен Ли, нали? Ти току-що каза колко са били изненадани, че Ейнзли е открит убит и че само искали да го оставят без пари. Това са и направили. — Тя не сваляше тържествуващия си поглед от лицето му и дяволито се усмихна на Джак.

— Отново е Ричи. Това беше най-прекрасният план, изобретяван от Уен Ли и Ричи, по моя идея, също и на Джеймс. Както знаеш, Ричи е

факир с компютрите и познава много хакери по целия свят. Цяла система беше изградена и задействана миналия петък. Никой не е забелязал движението на огромни суми пари, защото е било през уикенда и трансферът е станал бързо.

Ем прониза Джак с тъмните си очи и каза:

— Блестящо! Напълно блестящо! Но къде са парите сега? Имало е стотици милиони долари в „Белведере-Макао“, както каза.

— Накрая ще останат в швейцарска банка — произнесе той с нисък глас.

— В законна сметка? — Линет повдигна учудено вежди.

— Нямаше къде другаде да се даят — отвърна Джак.

— Ще бъдат ли върнати на инвеститорите? — Линет съсредоточено наблюдаваше Джак, присвила зелените си очи.

— Не, няма. Всички са мошеници и престъпници като Ейнзли. Няма да видят нито стотинка.

— И какво ще стане с парите? — поклати глава Ем. — Не могат просто да си стоят в швейцарска банка.

— Не могат. Нищо не може да им се случи. Но след няколко дни част от тях ще бъдат дадени за новата благотворителна организация, наречена СЕЙФ, открита от няколко анонимни дарители. Идеята е да бъдат подпомогнати деца в неравностойно положение по света, които са в ужасен риск. До месеци големи суми пари ще бъдат изпратени на различни легитимни благотворителни детски организации. СЕЙФ ще бъде ръководена от Уен Ли — довърши Джак и добави: — с моя помощ.

— О, това е прекрасно — сияеща заяви Линет.

— Да, така е — съгласи се Джак.

— Всички тези „мръсни“ пари да бъдат използвани за добра кауза: каква ирония — заяви Ем, като погледна Джак, после Джеймс и се обърна към сестрите си.

— Не мога да си представя нищо по-подходящо от това — да опазваме децата. И името е свършено за благотворителна организация.

[1] Малка територия по течението на река Меконг, където се събират границите на Тайланд, Лаос и Мианмар (бивша Бирма). — Б.пр. ↑

[2] Это (фр.) — Б.пр. ↑

47.

Беше прекрасно да е отново тук, в Пенистоун Роял, да се разхожда из градините, които винаги толкова бе обичала. Завладяха я спомени от детството ѝ. В това творение на майка си бе неин единствен помощник, копаяше дупки с малката си мотичка, садеше луковици.

Понякога в края на лятото и рано наесен, когато времето добиваше една специална омая, майка ѝ я хващаше за ръка и я подканяше:

— Еми, хайде да се порадваме на циганското лято. — И тръгваха, а тя бе толкова горда, че е избрала тъкмо нея.

Сега, в това слънчево утро, както се разхождаше из пътеките, Ем вдигна поглед. И дъхът ѝ секна. Беше август, пиренът буйно цъфтеше и ливадата приличаше на развълнувано пурпурно море, което се простираше до хоризонта и се сливаше с яносиньото небе.

Като пое по известната алея на рододендроните, много отдавна проектирана и залесена лично от майка ѝ за Ема Харт, Ем се замисли за съпруга си — беше щастлива, че той се бе влюбил в старата къща. Това беше специално място за нея и се радваше, че можеше да го сподели с Лари. След миг дочу гласа му. Викаше я. Обърна се и видя, че той бърза към нея и ѝ маха.

Тя също му махна и спря да го изчака. Когато се приближи, тя му каза:

— Затвори очи и се обърни.

— Защо? — усмихна се той.

— Просто така, моля те.

— Добре — той затвори очи, обърна се и попита: — Кога да ги отворя?

— Сега. Отвори ги сега и ще видиш изненадата.

— Нещо специално?

— Да. Едно внушително море.

— До морето ли сме? Чудесно. — Лари отвори очи и се дочу едно тихо ахване.

— Ливадите! Пиренът! Права си: внушително е. Пурпурно море. Невероятно. Но защо не го забелязах вчера, когато се разхождахме? — учуди се той.

— Защото бяхме от другата страна на къщата и оттам не се виждаше. Самата аз съвсем бях забравила за пирена през август и останах изненадана като теб. Бабините ливади, така ги наричаме, защото тя много ги обичаше. Отраснала е сред тях, но не тук в Пенистоун Роял. Малко по-далеч, в селцето Феърли.

Лари кимна:

— Споменавала си го и преди. Но не си ми казвала кога прабаба ти е купила тази великолепна къща.

— През 1933, а къщата е била в окаяно състояние. Но тя се влюбила в нея, реставрирала я и я обзавела сама. Майка ми не е променила нищо, само сменя текстила, освежава стаите и добавя някои други необходими неща. Поддържа я в абсолютно същия вид. И специално хола на втория етаж, където пихме питиетата миналата вечер.

— Прекрасна стая. Също и къщата. Най-много ми харесва, че е толкова голяма, но е направена с много вкус и е много уютна.

— Радвам се, че мислиш така, защото аз обичам да живея тук. Това е родният ми дом и мама и татко ни канят всеки удобен за нас момент. Ще идваме, нали? Когато сме в Лондон и можем да отделим време?

— Разбира се. Където и да си, аз ще те следвам, любов моя. Опитай се да ме спреш. Тук ми харесва и, както знаеш, никога преди не съм бил Йоркшир. Мисля, че е моят тип, също като теб, момичето от Йоркшир.

Те тръгнаха през ливадите, изкачиха хълма и после се спуснаха обратно към Пенистоун Роял. До селото отвеждаше широка пътека, оградена от двете страни с красиви дървета и храсти, през които проникваше слънчевата светлина.

— Хайде да влезем натам! — внезапно каза Лари, грабна ръката ѝ и я поведе към дърветата отдясно.

Ем замръзна. Несъзнателно тя бе избрала пътя към мястото, където я бяха причакали двамата мъже с буса миналия март. Тя искаше веднага да се махне оттук. С дрезгав глас тя настоя:

— Стига, Лари. Не искам да отивам там! Искам да се върна вкъщи. Веднага!

Тя го задърпа обратно и той я погледна притеснен и някак учуден.

— Какво има? Цялата си пребледняла, Ем.

— Нищо ми няма. Изведнъж се почувствах уморена и искам да се прибирам. Освен това става късно. Мама мрази да се влачим за обяд, да не говорим за Маргарет, която може да побеснее от нищо. Не обича храната да отива на вятъра.

— Но много ми се искаше да видя селото, Ем — измърмори Лари. — Не ставай смешна. Хайде да минем през гората, виждам една пътека и едно сечище, а ти каза, че селото е от другата страна.

— Не искам да отивам нататък! — изкрещя Ем и приковала поглед в Лари, го задърпа назад. Когато той не помръдна, тя го пусна и остана загледана в него. Изведнъж я връхлетяха спомените, тя ясно си представи деня, когато онзи Барт я изнасили на една крачка от мястото, където стояха сега. Тя избухна в сълзи и заотстъпва.

Лари се спусна към нея веднага, прегърна я и я притисна до себе си.

— Какво има, скъпа? Защо си толкова разстроена? Каж ми, Ем, моля те. Можеш да ми кажеш всичко, знаеш това, след всичко, което преживя заради мен. Лоши спомени ли ти навява това място? Защо изведнъж така се уплаши и разстрои?

Тя вдигна поглед към него и видя нежност в наситеносините му очи; вкопчи се в него, облегна се на гърдите му и се разрида.

Лари здраво я притисна в обятията си, не каза нито дума повече и се опита да я утеши. Накрая, след като си пое въздух няколко пъти, тя заговори. Разказа му всичко... как я бяха спрели двамата мъже с микробуса и как единият от тях я изнасили при сечището в гората. Обясни му как е успяла да избяга, как е намерила Джипо наблизко и отпрашила с него като дим към Пенистоун Роял. Не му спести нито една подробност. След двацет минути спря.

— Ето така стоят нещата — завърши тя, извади кърпичка от джоба на панталона си и избърса очите си.

Лари изчака тя да се съвземе напълно, после я хвана за ръката и двамата бавно се върнаха към къщата. Познаваше я добре, разбираше я напълно и когато усети, че е по-спокойна, ѝ прошепна с много обич:

— Трябваше да ми кажеш, мила, мисля, че това щеше да ти помогне да се освободиш от ужасното бреме, и щях да те разбера. Повярвай ми.

— Сега осъзнавам това, но миналата година, когато се срещнахме в Ню Йорк, беше още много болезнено. А има и още нещо. Бях го заровила дълбоко в себе си. Наричах го Лошото нещо и не му позволявах да се показва. И се справях. Ти също ми помогна, Лари, твоята любов и нежност ме лекуваха.

— Радвам се... — той се поколеба за момент, преди да попита: — Затова ли беше толкова неспокойна първата вечер, когато се срещнахме и те заведох в „Льо Рефюж“? Когато отвън те целунах, ти се отдръпна.

Ем кимна.

— Да, затова. На следващия ден си помислих, че сигурно съм те притеснила, и си измислих историята за грубия ми приятел.

— Ясно. Но сега съм тук и винаги ще бъда. С мен си в безопасност, Ем. А когато решиш, може да отидеш и да говориш с професионалист... може да ти помогне.

— Да, може би. Ще си помисля — тя се обърна и го погледна. — Виж, Лари, това го знаят само Линет и Джак. Моля те, не го обсъждай с тях. Нито с когото и да било. Това е наша тайна.

— Не се безпокой — той я прегърна с една ръка и я притисна към себе си. — Единственото, което искам, е да се грижа за теб и да те обичам, скъпа моя.

Пола стоеше до един от прозорците на салона на горния етаж в Пенистоун Роял, загледана в ливадите. Бабините ливади, които бе обичала през всички сезони на годината. Тя бе наследила тази любов към суровия северен пейзаж и често бе бродила по хълмовете, както бе правила и Ема през целия си живот.

Този следобед я примадваха. Но нямаше време да отиде, въпреки изкушението на пурпурния пирен и безоблачното синьо небе.

Тя погледна часовника си. Беше почти четири и скоро всички щяха да се съберат за следобедния чай. Тази семейна традиция бе започнала преди около седемдесет и четири години, когато Ема купи Пенистоун Роял и я изградила като дом на семейството.

Пола се усмихна. Животът ѝ бе претърпял много превратности. Само едно нещо остана постоянно: чайт в четири следобед в горния салон. И това ѝ беше приятно.

Задържа се още миг-два пред прозореца и мислите ѝ се насочиха към Джак. Беше направил толкова много за тях през всички тези години. И отново той ги бе избавил от злонамерения братовчед. Вечният ѝ враг. Най-после беше мъртъв и не можеше повече да им навреди. Имаха късмет, че беше единствената черна овца в семейството.

Пола отиде до камината и вдигна поглед към портрета на Ема Харт, наскоро донесен тук от Стоун Хол. Беше рисувана, когато Ема е била на четирийсет години, изглеждаше красива в бялата си рокля и прочутите си смарагди. Знаела си, бабо, помисли си тя. Знаела си какъв е. И Пола ясно си спомни денят, когато близнаците бяха кръстени в църквата на Феърли. Тогава баба ѝ я предупреди да не се доверява на братовчед си Джонатан. Колко права е била. Но всичко това вече приключи. Дъщерите ѝ бяха в безопасност.

Тя тихичко въздъхна. Животът е толкова крехко нещо — може да бъде прекършен толкова лесно. Но всички оцеляха, дори Теса се подобряваше, възстановяваше се бързо от изгарянията по лицето и краката, бавно възвръщаше красотата си след пластичните операции и изключителните грижи.

Брат ѝ Лорн си беше все така красив. Изгарянията по ръцете му бяха излекувани бързо и той се справи с травмата от огъня и отново се наслаждаваше на живота с пълна сила.

Пола огледа стаята. Горният салон изглеждаше все същият, откакто Ема първоначално го бе обзавела с антики и материи с флорални мотиви, чиято пъстрота се открояваше на бледожълтите стени. Сред старите вещи беше и килимът от Савонери, с който Ема бе застинала пода от тъмно полирано дърво, и тя отново го извади. С пастелните си тонове той освежаваше стаята и в комбинация с камината от избелен дъб, над която висеше портретът на Ема, салонът очароваше всички. В другия край пейзажът на Търнър заемаше почетно място. В дъното висеше портретът на дядо ѝ Пол Макгил.

Пола бе запазила стаята непокътната, защото знаеше, че беше съвършена. Само я бе освежавала през годините. Зарадва се на цветята, които Линет бе подредила в няколко вази из стаята.

Линет. Пола толкова се радваше, че средната ѝ дъщеря е щастлива отново, че тя и Саймън откриха взаимната си любов. Бяха сгодени и планираха скромна сватба в църквата на Пенистоун Роял на Бъдни вечер.

— Оцеляхме, бабо, милинка. Ние от Харт сме късметлии — каза Пола на портрета.

В този миг вратата се отвори и първо влезе Ем с думите:

— Това е признак на остаряване, мамо! Да си говориш сама!

— Не си говоря сама — заяви строго Пола. — Говоря на прабаба ти.

— Аз често го правя — обади се Линет съвсем сериозна. — Особено в магазина, когато нещата не стават така, както ги искам. Все я питам как се е справяла.

Теса, все още леко накуцваща, се присъедини към общия смях. Пола я наблюдаваше внимателно. Лицето ѝ все още беше поопънато на места, но вече се възстановяваше, а красивата ѝ сребристо-руса коса бе израснала отново за три месеца и ограждаше лицето и като нимб, скриваше белезите. Добре, че не пострада красотата ѝ, помисли си Пола, като знаеше, че Теса щеше тежко да преживее обезобразяването си.

След малко в стаята се втурна Маргарет, властната им, но много обичана домашна помощница, бутайки голяма количка с чай, и възкликна:

— Не знам, Пола. С толкова много хора за чая, май трябваше да го сервираме в трапезарията.

— Не, не трябваше! — отсече Пола малко рязко, но с топла усмивка. — Чаят в четири в горния салон е традиция у Харт.

— Която никога не трябва да бъде прекъсвана — твърдо заяви Ем и се настани до майка си. Хвана ръката на Пола и я стисна. — Толкова е хубаво да сме си у дома — и погледна в невероятните ѝ виолетови очи. — Липсвахте ми ти и татко, и Пенистоун Роял. И любимият ми Джипо.

— На върха на щастието съм, че най-после си дойде, Емси. И искам да ти кажа отново колко съм горда с теб, с начина, по който се справи, за избора ти и успеха, който сама си извоюва. Мечтата ти се осъществи.

Теса се приближи и като седна до Ем, мило се присъедини към майка си:

— И аз се гордея с теб, както и с Линет. И двете надминахте себе си. Благодаря ви за обичта, която ми дадохте, за грижите ви. Вие сте най-прекрасните сестри на света.

Линет огледа със зелените си очи Ем, Теса, майка им. После погледът ѝ се спря на портрета на Ема Харт, на която толкова много приличаше, и каза:

— Какво мислиш за нас, бабо? Не си ли щастлива, че всички приличаме на теб, макар и посвоему?

На това отговори Пола:

— Не бихте могли да се справите по-добре. Баба ми казваше, че тайната на живота е в това да устоиш. И всички вие го постигнахте, устояхте и победихте като истински наследници на името Харт.

ЕПИЛОГ

СЕПТЕМВРИ 2007

Ем седеше пред малката тоалетка в спалнята им в апартамента на Бийкман Плейс в Манхатън и довършваше грима си. Така, това е, мислеше си тя, загледана в отражението си. Половин Одри — това беше избрала за вечерта.

Усмихна се на себе си, облегна се в стола и се загледа през прозореца към Ист Ривър и Лонг Айлънд Сити отвъд нея. Беше щастлива, че се върна за няколко месеца с Лари, преди отново да отиде в Париж през декември, за да подготви следващата пролетна колекция, която щеше да покаже през януари.

Мислите ѝ се върнаха към вчерашната ѝ среща с доктор Мелиса Глендънинг, която се занимаваше с жертви на сексуално насилие. Ем веднага я хареса и си записа час за още един сеанс следващата седмица. Беше обещала на Лари да потърси помощ, щом се приберат в Ню Йорк, и сега се радваше, че накрая се реши.

— Готова ли си, скъпа? — гласът му я стресна и тя подскочи на стола си.

— Да, още пет минути.

Тя стана и отиде до гардероба, откъдето извади любимата си черна рокля. Показа му я и заяви:

— Реших да облека това, Лари. Носех я в нощта, когато те срещнах, и когато Джо срещна Джеймс. Наричам я щастливата рокля.

— Съгласен съм, но побързай, любима, закъсняваме.

— Моля те, вдигни ми ципа — и тя набързо съблече халата си, нахлузи роклята и се обърна с гръб към него. После си сложи големите перлени обици, грабна малката чантичка-портмоне и дългия си шал и изтича от спалнята след Лари.

Той я чакаше в предверието, по-красив от всякога, помисли си тя. Усмихна ѝ се и кимна одобрително.

Отвън, пред Бийкман Плейс, ги чакаха колата и бодигардовете. Лари я настави вътре и каза на Крейг адреса на художествената

галерия в Челси, после изпухтя:

— Ще закъснеем. Колко досадно, а чакахме това събитие с месеци.

Ем се приближи до него на седалката и пъхна ръката си под неговата.

— Не се притеснявай толкова, всичко е наред. Това е арт събитие все пак, не е нужно да бъдем там на секундата.

Лари се обърна да я погледне и ѝ се усмихна мило.

— Как така винаги успяваш да ме накараш да се чувствам по-добре?

— Всъщност, не знам, но се радвам, че успявам. — Тя се примъкна още по-близо до него и му прошепна: — Сигурен ли си, че не си разочарован, че трябваше да се откажем от плаването си с яхта по Босфора?

— Никак.

— Така си и останахме без меден месец — въздъхна Ем.

— Бракът с теб е един безкраен меден месец, Ем, скъпото ми момиче — погледна я с любов Лари. — Можем да си направим круиз още следващата година.

Тя му се усмихна, стисна ръката му и се облегна назад. После се умълчаха, всеки унесен в мислите си.

Щом пристигнаха в галерия „Гришам“ в Челси и слязоха от колата, забляскаха светкавиците на наобиколилите ги фотографии. Стюарт ги придружи през тълпата и ги въведе в галерията. Те бяха популярната двойка, обожавана от света и от пресата, и тяхната сигурност беше винаги в потенциален риск. Лари наричаше това цената на голямата слава.

В момента, когато влязоха в галерията, разговорите спряха и всички ги зяпнаха. Тогава се появи Джо, махаше им усмихната и бързаше към тях да ги посрещне, следвана от Джеймс и Дакс. Запрегръщаха се и Ем хвана ръката на Джо с думите:

— Съжалявам, че закъсняхме. Движението беше натоварено. Надявам се любимата ми картина да не е била продадена.

— Не, не е — засмя се Джо. — Ела да я видиш. С рамката изглежда много по-добре.

— Беше си фантастична и без рамка — отвърна Ем, щастлива заради Джо, защото бе сигурна, че ще стане много известна.

Всички се отправиха към мястото, където беше окачена любимата картина на Ем, последвани от някои от другите гости. Лари спря един сервитьор и всички си взеха чаши с шампанско. След като се чукнаха, той се провикна:

— Поздравления, Джо. Изложбата ще бъде огромен успех!

Джо само се усмихна, хвана Ем под ръка и прошепна:

— Надявам се да е прав.

— Разбира се, че е прав — увери я Ем. После се обърна към Дакс:

— Филмът вече е зад гърба ти, какво следва сега, Дакс?

— Друг филм — усмихна се той на двете си приятелки и добави:

— Справихме се, Ем! Сега е ред на Джо. На път е да стане новата звезда в света на изкуството.

— Без съмнение — отговори Ем и отклони поглед.

Лари я наблюдаваше. Погледите им се срещнаха и те тръгнаха един към друг. Изведнъж Ем осъзна, че той е всичко, което иска. Нищо друго нямаше значение. Не съвсем. Той беше животът ѝ, тя — неговият и двамата щяха да останат заедно. Завинаги.

Издание:

Автор: Барбара Тейлър Бредфорд

Заглавие: Непозволени игри

Преводач: Анета Макариева-Лесева

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: Роман

Националност: английска

Печатница: Полиграфюг АД, Хасково

Излязла от печат: 06.01.2014

Редактор: Мариела Янакиева

ISBN: 978-954-655-452-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1975>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.